

แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็น
สินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์
อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

PRODUCT DESIGN GUIDELINES OF OVERRUN FABRIC PRODUCTION
THROUGH CREATIVE ECONOMY FOR SANPATONG DISTRICT,
CHIANG MAI PROVINCE

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการออกแบบอุตสาหกรรม
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พ.ศ. 2559
KMUTL-2016-AR-M-004-039

แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็น
สินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์
อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

PRODUCT DESIGN GUIDELINES OF OVERRUN FABRIC PRODUCTION
THROUGH CREATIVE ECONOMY FOR SANPATONG DISTRICT,
CHIANG MAI PROVINCE

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการออกแบบอุตสาหกรรม
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พ.ศ. 2559
KMITL-2016-AR-M-004-039

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

PRODUCT DESIGN GUIDELINES OF OVERRUN FABRIC PRODUCTION
THROUGH CREATIVE ECONOMY FOR SANPATONG DISTRICT,
CHIANG MAI PROVINCE

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF ARCHITECTURE PROGRAM IN INDUSTRIAL DESIGN
FACULTY OF ARCHITECTURE
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG
2016

KMITL-2016-AR-M-004-039

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPY RIGHT 2016

FACULTY OF ARCHITECTURE

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG
เอกสารนี้เป็นเอกสารลิขสิทธิ์สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองวิทยานิพนธ์

หัวข้อวิทยานิพนธ์ แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้า
ผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่
PRODUCT DESIGN GUIDELINES OF OVERRUN FABRIC PRODUCTION THROUGH
CREATIVE ECONOMY FOR SANPATONG DISTRICT CHIANG MAI PROVINCE

นักศึกษา นายวงศกร สันคนาภรณ์
รหัสประจำตัว 55620909
ปริญญา สถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา การออกแบบอุตสาหกรรม
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์บุญสนอง รัตนสุนทรากุล
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม -

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	ลายมือชื่อ
รองศาสตราจารย์บุญสนอง รัตนสุนทรากุล	
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกษมรัสมิ์ วิจิตรกุลเกษม	
รองศาสตราจารย์บรรจงศักดิ์ พิมพ์ทอง	
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒินงศา	
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ อริยะเครือ	

วัน / เดือน / ปี ที่สอบ 23 กันยายน 2559
สถานที่สอบ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์รับรองแล้ว

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเชฐ โสวิทยสกุล)

คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

วันที่ 23 เดือน กันยายน พ.ศ. 2559

หัวข้อวิทยานิพนธ์	แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิด
เศรษฐกิจ	
นักศึกษา	สร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่
รหัสประจำตัว	นายวงศกร สันคนาภรณ์
ปริญญา	55620909
สาขาวิชา	สถาปัตยกรรมศาสตร์มหาบัณฑิต
พ.ศ.	การออกแบบอุตสาหกรรม
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	2559
	รศ.บุญสนอง รัตนสุนทรากุล

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ คือ (1) เพื่อสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า (2) เพื่อออกแบบต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบ (3) เพื่อสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการต่อแนวทางการออกแบบและต้นแบบผลิตภัณฑ์ ใช้การวิจัยเชิงผสมผสานระหว่างการวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ กลุ่มเป้าหมายคือนักวิชาการ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านการออกแบบ และด้านการตลาด ด้านละ 3 ท่าน และผู้ประกอบการแปรรูปสิ่งทอสันป่าตอง 10 สถานประกอบการ ผลจากการดำเนินการวิจัยสามารถสังเคราะห์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่แบ่งได้ 3 ขั้นตอน ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูล การออกแบบ และการผลิต ผลการนำแนวทางการออกแบบประยุกต์ใช้ คือ การส่งเสริมการท่องเที่ยวเวียงท่ากานด้วยการบริการและผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวเวียงท่ากาน ได้แก่ แผ่นพับใบลาน ชุดสักการะพระพุทธรูป ชุดย้อมสีธรรมชาติ ชุดสะเปา ชุดขนม ชุดไม้ค้ำโพธิ์ กระเป๋าदानต้อด ตุ๊กตาผ้าหนูน้อยพันทนาและอีกาท่ากาน สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง และกระเป๋าข้าวล้าพูน เป็นต้น ผลจากการประเมินผลการประยุกต์ใช้แนวทางการออกแบบโดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ด้าน พบว่า ด้านรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตองมีความเหมาะสมมากที่สุด ด้านการออกแบบมีความเหมาะสมมากที่สุด และด้านการตลาดมีความเหมาะสมมากที่สุด ผลจากการสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการทั้ง 10 สถานประกอบการ ที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า มีความพึงพอใจระดับมาก และต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ทั้งหมด 5 ชิ้น จาก 10 ชิ้น เนื่องจากปัญหาความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการและผู้วิจัย ผลที่ได้จากการประเมินเฉลี่ยทั้งหมดมีความพึงพอใจระดับมาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต่อ I อ่างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Thesis	Product Design Guidelines of Overrun Fabric Production through Creative Economy for Sanpatong District Chiang Mai Provinve
Student	Mr.Wongsakorn Sunkanaporn
Student ID	55620909
Degree	Master of Architecture
Program	Industrial design
Year	2016
Thesis Advisor	Assoc.Prof. Boonsanong Ratanasoontragul

ABSTRACT

The purpose of the research are: (1) Creative guidelines of product design (2) To design, prototype product from the guidelines of product design (3) Ask for their opinions and satisfaction of entrepreneurs on guidelines and prototype product. The research methodology used Mixed-methods research, Qualitative research and Quantitative research. The target groups is the three field of experts, cultural capital of Sanpatong district, a product design, and marketing. and 10 entrepreneurs of textile processing. The results of the research conducted to synthesize the guidelines are divided into 3 stages: analysis data, design, and production. The guidelines can be applied to promote Wiang Tha Kan by services and products design form overrun fabric with a remnant from a total of 11 points remains. Products are set the leaflet leaf Buddha image, worship set, natural dye from ebony set, a little ship of Spue set, local snacks set, strut for Bodhi tree with gift set, Tantood bag, Panna boy and Thakan crow doll set, homemade soap form Sanpatong sticky rice, lamphun white cow bag. The results of the evaluation by experts as the third aspect, cultural capital Sanpatong is most appropriate, Design is the most appropriate and marketing is the most appropriate. The results of the opinion and satisfaction of entrepreneurs approach to guidelines, Satisfaction levels. All prototype 5 pieces from 10 due to the cooperation between enterprises and researcher, the results of the assessment total average satisfaction level.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และด้วย II อ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่าน การบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีนั้น เนื่องมาจากได้รับความช่วยเหลือ ได้รับการปรึกษาและแนะนำ เพื่อให้วิทยานิพนธ์สำเร็จตามความ คาดหมายของผู้วิจัย จะขาดบุคคลเหล่านี้ไม่ได้

ลำดับแรกต้องขอขอบพระคุณ รศ.บุญสนอง รัตนสุนทรากุล ที่ปรึกษาประจำวิทยานิพนธ์ ของผู้วิจัย ให้คำปรึกษาตั้งแต่แรกเริ่มที่ผู้วิจัยยังไม่ได้นำเสนอหัวข้อการวิจัย และให้คำปรึกษา นอกเหนือจากการทำวิทยานิพนธ์ในช่วงที่ผู้วิจัยพบกับความสูญเสียบุคคลสำคัญ แม้ว่าจะเป็นช่วง ระยะเวลากว่าหนึ่งปีที่ผ่านมาผ่านจะมีเวลาให้ปรึกษาน้อยลงอันเนื่องมาจากหน้าที่และความ รับผิดชอบด้านการงานจะมากขึ้นก็ตาม

ลำดับที่สองต้องขอขอบพระคุณผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอทั้ง 10 สถาน ประกอบการ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ด้าน และผู้ที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยได้พบเจอและขอข้อมูลใน ระหว่างการลงภาคสนาม ที่สละเวลาอันมีค่ามาเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์นี้ ทั้งให้ความ ร่วมมือ ให้คำปรึกษา และสร้างปฏิสัมพันธ์อันดีต่อกัน

อันดับที่สามขอขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ทั้ง 4 คน ที่สละเวลาและให้ คำแนะนำที่ดีเพื่อให้วิทยานิพนธ์นี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ลำดับสุดท้ายต้องขอขอบพระคุณครอบครัวของผู้วิจัยที่คอยสนับสนุนการทำวิจัย ให้ กำลังใจและให้คำแนะนำในการสร้างพลังในการทำวิจัย

วงศ์กร สันคนาภรณ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	II
กิตติกรรมประกาศ.....	III
สารบัญ.....	IV
สารบัญภาพ.....	VII
สารบัญตาราง.....	XII
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามการวิจัย.....	10
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	11
1.4 ขอบเขตการวิจัย.....	11
1.5 ขั้นตอนและวิธีการวิจัย.....	14
1.6 ประโยชน์ที่ได้รับ.....	15
1.7 คำนิยามศัพท์การวิจัย.....	15
1.8 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	17
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	18
2.1 ผลิตภัณฑ์ที่ทำด้วยเศษผ้าที่ได้จากการแปรรูปเป็นสินค้า.....	19
2.2 รากฐานทางวัฒนธรรมของอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่.....	37
2.3 แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมจากเศษผ้า.....	60
2.4 แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย.....	67
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	81
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	96
3.1 รูปแบบการวิจัยและขั้นตอนการวิจัย.....	96
3.2 ข้อมูล.....	98

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	102
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	104
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	106
3.6 การสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	107
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	108
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ศึกษาเพื่อสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่มาจากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์มาประยุกต์ใช้.....	108
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อออกแบบต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้านเศษผ้าที่ผ่านกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์.....	171
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันป่าตองที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าและต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านการแปรรูปเป็นสินค้าโดยมีแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์.....	207
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	214
5.1 สรุปผล.....	214
5.2 อภิปรายผล.....	239
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	242
บรรณานุกรม.....	251
ภาคผนวก.....	252
ภาคผนวก ก. รายนามสถานประกอบการ ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ทรงคุณวุฒิ.....	253
ภาคผนวก ข. เอกสารขอความอนุเคราะห์ที่ใช้ในการวิจัย.....	256

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก ค. เครื่องมือที่ใช้วิจัย.....	264
ภาคผนวก ง. ภาพการลงพื้นที่ภาคสนาม.....	298
ประวัติผู้เขียน.....	303

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1 ตารางแสดงจำนวนของเศษผ้าจากอุตสาหกรรมและหัตถกรรมสิ่งทอ.....	5
1.2 ตารางแสดงน้ำหนักของผ้าก่อนแปรรูปในแต่ละเดือน.....	6
1.3 ตารางแสดงสารพิษที่เกิดต่อสิ่งแวดล้อมจากกระบวนการจัดการเศษผ้าทั้งการเผาทำลายและการฝังกลบ.....	7
1.4 ตารางแสดงการวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์ที่มาจากเศษผ้าทั่วไปในท้องตลาด.....	9
2.1 ตารางแสดงการวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์ที่มาจากเศษผ้าทั่วไปในท้องตลาด.....	22
2.2 ตารางแสดงการวิเคราะห์จุดเด่นและจุดด้อยของผลิตภัณฑ์ที่มาจากเศษผ้าทั่วไปในท้องตลาด.....	26
2.3 ตารางแสดงการวิเคราะห์ด้านกายภาพของเศษผ้า.....	34
4.1 ตารางแสดงลักษณะของเศษผ้า.....	109
4.2 ตารางรายละเอียดรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองด้านศาสนา.....	114
4.3 ตารางรายละเอียดรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองด้านศิลปะและวัฒนธรรม.....	118
4.4 ตารางรายละเอียดรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองด้านหัตถกรรม.....	125
4.5 ตารางแสดงรายละเอียดของรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองด้านวิถีชีวิต.....	129
4.6 ตารางแสดงผลการศึกษาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าในท้องตลาด.....	133
4.7 ผลการประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง.....	167
4.8 ผลการประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการออกแบบ.....	168
4.9 ผลการประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการตลาด.....	170
4.10 ผลการประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมของต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าด้านรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตอง.....	202
4.11 ผลการประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการออกแบบ.....	204
4.12 ผลการประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการตลาด.....	206
4.13 ผลความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า.....	208
4.14 ผลความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า.....	212

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 แผนที่สถานที่สำคัญและของขึ้นชื่อ อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่.....	4
1.2 ผังกรอบแนวคิดในการวิจัย.....	17
2.1 กระเป๋าที่ทำจากเศษผ้าในท้องตลาด.....	19
2.2 ของที่ระลึกที่ทำจากเศษผ้าในท้องตลาด.....	20
2.3 พรมเช็ดเท้าที่ทำจากเศษผ้าในท้องตลาด.....	20
2.4 เพอร์นิเจอร์ที่ทำจากเศษผ้าในท้องตลาด.....	21
2.5 การต่อผ้าแบบ Traditional Patchwork.....	30
2.6 การต่อผ้าแบบ Cutting paper and fabric patches.....	30
2.7 การต่อผ้าแบบ Paper Pieces.....	31
2.8 การต่อผ้าแบบ Crazy Patchwork.....	31
2.9 แผนที่แสดงการกระจายตัวของกลุ่มชาติพันธุ์ในอำเภอสันป่าตอง.....	38
2.10 แผนที่สถานที่สำคัญด้านรากฐานทางวัฒนธรรม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่.....	40
2.11 น้ำบ่อหลวง.....	41
2.12 พระพุทธพิมลมาศนิมิตศรีสันติสทธิธรรมมงคล.....	42
2.13 วิหารทรงศิลปะล้านนา.....	43
2.14 พระเจ้าอภังหรือพระเจ้าสักคงตัน.....	44
2.15 จิตรกรรมฝาผนังภายในวิหารวัดศรีนวรรณ์.....	44
2.16 เจดีย์วัดพระธาตุทุ่งต้อม.....	45
2.17 รอยพระพุทธบาทภายในวัดพระบาทยั้งหวัด.....	46
2.18 พระเจ้าตนหลวงหรือพระพุทธสันติปารังกรศรีพิงค์นครมงคล.....	47
2.19 เรือนไทเขินโบราณส่วนหนึ่งของพิพิธภัณฑ์ไทเขิน.....	48
2.20 เจดีย์ประธานโบราณสถานวัดต้นกอกร้าง.....	49
2.21 เจดีย์ทรงแปดเหลี่ยมแบบหริภุญไชย.....	50
2.22 เขื่อนไทเขินโบราณ.....	50
2.23 หอนงสะเรียม.....	51

สารบัญภาพ(ต่อ)

ภาพที่	หน้า
2.24 การซื้อขายวัวควายที่ตลาดนัดทุ่งฟ้าบด.....	52
2.25 การแกะสลักช้างของหมู่บ้านกิวแลน้อย.....	53
2.26 เต่าเผาขนาดใหญ่ที่ติดบั้งลม.....	54
2.27 ตุ๊กตาชุดผ้านาฏศิลป์ไทย.....	55
2.28 กระดาษสาแผ่น.....	56
2.29 การสานตัวสุ่มไก่.....	56
2.30 การผสมผสานลักษณะเฉพาะของผ้า.....	57
4.1 การแบ่งกลุ่มรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง.....	112
4.2 การแบ่งกลุ่มที่มาของรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตอง.....	113
4.3 ผังแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์.....	138
4.4 ผังการประยุกต์แบ่งกลุ่มรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองผ่านแนวคิดเศรษฐกิจสร้าง สรรค์.....	139
4.5 แผนผังการออกแบบบริการที่จะประยุกต์ใช้สร้างสรรค์แนวทางการออกแบบ.....	140
4.6 แผนผังปัจจัยการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม.....	140
4.7 แผนผังขั้นตอนการประยุกต์ใช้การออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมกับการ วิจัย.....	141
4.8 การวิเคราะห์แหล่งท่องเที่ยวสำคัญด้านศาสนาของสันป่าตอง.....	145
4.9 การวิเคราะห์แหล่งท่องเที่ยวสำคัญด้านศิลปะและวัฒนธรรมของสันป่าตอง.....	147
4.10 การวิเคราะห์แหล่งท่องเที่ยวสำคัญด้านหัตถกรรมของสันป่าตอง.....	149
4.11 การวิเคราะห์แหล่งท่องเที่ยวที่ดีที่สุดจากทั้งสามกลุ่มรากฐานทางวัฒนธรรม.....	151
4.14 ผังแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า.....	153
4.15 ผลการประยุกต์ใช้แนวทางการออกแบบ.....	155
4.16 ข้อมูลทั่วไปของเวียงท่ากาน.....	156
4.17 จุดท่องเที่ยวของกลุ่มโบราณสถานเวียงท่ากานทั้งหมด.....	156
4.18 การบริการท่องเที่ยวเวียงท่ากาน.....	157

สารบัญภาพ(ต่อ)

ภาพที่	หน้า
4.19 การวิเคราะห์เนื้อหาและเรื่องราวของโบราณสถานที่อยู่ในเวียงท่ากาน.....	158
4.20 การวิเคราะห์เนื้อหาและเรื่องราวของโบราณสถานที่อยู่ในเวียงท่ากาน(ต่อ).....	159
4.21 การวิเคราะห์เนื้อหาและเรื่องราวของโบราณสถานที่อยู่ในเวียงท่ากาน(ต่อ).....	160
4.22 แผนที่จุดปฏิสัมพันธ์เวียงท่ากาน.....	161
4.23 รูปแบบของวัวเทียมเกวียน.....	161
4.24 Mood and Tone แผ่นพับใบลาน.....	172
4.25 แผ่นพับใบลาน.....	173
4.26 รายละเอียดของแผ่นพับใบลานทั้งด้านในและด้านนอก.....	174
4.27 Mood and Tone ชุดสักการะพระพุทธรูป.....	175
4.28 ชุดสักการะพระพุทธรูป.....	176
4.29 Mood and Tone ชุดปฏิบัติการย่อมสี่ธรรมชาติจากมะเกลือ.....	177
4.30 ชุดปฏิบัติการย่อมสี่ธรรมชาติจากมะเกลือ.....	178
4.31 Mood and Tone ชุดลอยสะเปา.....	179
4.32 ชุดลอยสะเปา.....	180
4.33 Mood and Tone ชุดขนมว่าง.....	181
4.34 ชุดขนมว่าง.....	182
4.35 Mood and Tone ชุดไม้ค้ำโพธิ์.....	183
4.36 ชุดไม้ค้ำโพธิ์.....	184
4.37 ที่วางโทรศัพท์มือถือ.....	184
4.38 Mood and Tone กระเป๋าทานต้อด.....	185
4.39 ที่วางโทรศัพท์มือถือ.....	186
4.40 Mood and Tone กระเป๋าวัวขาลำพูน.....	187
4.41 กระเป๋าวัวขาลำพูน.....	188
4.42 Mood and Tone ตุ๊กตาผ้าหนูน้อยพันทนาและอีกาท่ากาน.....	189
4.43 ตุ๊กตาผ้าหนูน้อยพันทนา.....	189
4.44 ตุ๊กตาผ้าอีกาท่ากาน.....	190

สารบัญภาพ(ต่อ)

ภาพที่	หน้า
4.45 Mood and Tone สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง.....	191
4.46 สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง.....	192
4.47 ต้นแบบแผ่นพับใบลาน.....	194
4.48 รายละเอียดลวดลายซิลค์สกรีน.....	195
4.49 ต้นแบบชุดสักการะพระพุทธรูป.....	195
4.50 ต้นแบบชุดปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติจากวัสดุผ้าสา.....	196
4.51 ต้นแบบชุดปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติจากวัสดุเศษผ้า.....	197
4.52 ต้นแบบชุดลอยสะเปา.....	197
4.53 ต้นแบบชุดขนมว่าง.....	198
4.54 ต้นแบบกระเป๋าदानติดจากวัสดุผ้าสา.....	199
4.55 ต้นแบบกระเป๋าदानติดจากเทคนิคการต่อเศษผ้า.....	200
4.56 ต้นแบบตุ๊กตาหนูน้อยพินนาและอีกาทำงาน.....	201
4.57 ต้นแบบสบู่ทำมือข้าวเหนียวสันป่าตองและบรรจุภัณฑ์.....	201
5.1 ผังแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่.....	220
5.2 ผลการประยุกต์ใช้แนวทางการออกแบบ.....	221
5.3 รูปแบบของววัล้อ (ววัลเทียมเกวียน).....	222
5.4 แผนที่จุดปฏิบัติการสัมพันธเวียงทำงาน.....	222
5.5 แผ่นพับใบลาน.....	223
5.6 ชุดสักการะพระพุทธรูป.....	223
5.7 ชุดปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติ.....	224
5.8 ชุดลอยสะเปา.....	225
5.9 ชุดขนม.....	225
5.10 ชุดไม้ค้ำโพธิ์.....	227
5.11 กระเป๋าदानติด.....	228
5.12 กระเป๋าวัลขาวลำพูน.....	228

สารบัญภาพ(ต่อ)

ภาพที่	หน้า
5.13 ตึกตาทนุน้อยพินนา.....	229
5.14 ตึกตาทีกาท่ากาน.....	229
5.15 สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง.....	230
5.16 ต้นแบบใบลาน.....	231
5.17 ชุดสักการะ.....	232
5.18 ชุดย้อมสีธรรมชาติ.....	232
5.19 ชุดย้อมสีธรรมชาติโดยใช้ผ้าสา.....	233
5.20 ชุดลอยสะเปา.....	233
5.21 ชุดอาหารว่าง.....	234
5.22 กระเป๋าผ้าสานตานต้อด.....	234
5.23 กระเป๋าเศษผ้าต่อตานต้อด.....	235
5.24 สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง.....	235

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพการณ์การประกอบธุรกิจปัจจุบันที่เกิดขึ้นของประเทศไทย มีการแข่งขันในระบบการค้าและธุรกิจสูง เจ้าของกิจการต่างค้นหาวิธีการทำให้ธุรกิจของตนเองสามารถแข่งขันกับคู่แข่งทางธุรกิจและอยู่รอดได้ในท้องตลาด โดยเฉพาะธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลาง ที่เรียกว่า SMEs (Small and Medium Enterprise) หรือ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเทศไทยมีจำนวนผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ประมาณ 99.5% หรือมีประมาณ 2,000,000 ราย มีเพียง 2,000 ราย ที่เป็นธุรกิจขนาดใหญ่ซึ่งเป็นกลุ่มขับเคลื่อน GDP (Gross Domestic Product) หรือค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ของประเทศไทย รองรับการจ้างงานประมาณ 70% ส่วนใหญ่จะกระจายสินค้าภายในประเทศ 70% ส่งออกสู่ต่างประเทศ 30% ตลาดของ SMEs ส่วนใหญ่จึงอยู่ภายในประเทศไทย (บรรษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม. 2555) และสถานการณ์ SMEs ในปี 2557 ปรับตัวดีขึ้นต่อเนื่องจากการส่งออกเดือนมกราคมถึงเดือนตุลาคมมีมูลค่ารวม 1.6 ล้านล้านบาท ขยายตัวร้อยละ 8.49 GDP SMEs ทั้งปีขยายตัวร้อยละ 0.5 คาดการณ์ว่าในปี 2558 GDP SMEs จะขยายตัวร้อยละ 5.4 (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. 2557) จากสถิติแสดงให้เห็นถึง SMEs ในประเทศไทยมีจำนวนมากทั้งขนาดเล็กและขนาดใหญ่ที่ต่างมีการเติบโตเพิ่มขึ้นและแข่งขันมากขึ้นเพื่อเป็นการส่งเสริมให้ SMEs ไทยเติบโตอย่างต่อเนื่องและสามารถแข่งขันกับอุตสาหกรรมที่ใหญ่กว่า เนื่องจาก SMEs ไม่สามารถแข่งขันในด้าน การผลิตจำนวนมาก การลดต้นทุนการผลิต และการจ้างแรงงานราคาถูก นอกจากปัญหาการแข่งขันกับอุตสาหกรรมที่มีขนาดใหญ่กว่า SMEs ยังประสบปัญหาจากการถูกละเมิดลิขสิทธิ์ผลิตภัณฑ์หรือการละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาการถูกละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาและเพื่อให้สามารถแข่งขันกับอุตสาหกรรมที่ใหญ่กว่า ผู้ประกอบการจึงจำเป็นต้องพัฒนาสินค้าหรือการบริการให้มีความแปลกใหม่ มีความคิดสร้างสรรค์ สร้างคุณค่า และสร้างมูลค่าเพิ่ม ด้วยการสร้างนวัตกรรมใหม่ไม่ว่าจะเป็นด้านผลิตภัณฑ์ ด้านการบริการ ด้านโครงสร้างหรือนโยบาย เนื่องจากนวัตกรรมสามารถสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันของทุกประเทศในโลก (Porter. 1985. อ้างถึงใน พยัต วุฒิรงค์. 2557) ซึ่งเป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญของการสร้างความสำเร็จให้สถานประกอบการหรือองค์กร คือ การยกระดับความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรมซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่มีอิทธิพลต่อสถานประกอบการหรือองค์กรนั้นๆ

(Schumpeter. 1934 อ้างถึงใน พยัต วุฒิรงค์. 2557) ในการสร้างและพัฒนานวัตกรรมที่แตกต่างจึง
เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เริ่มมีการนำ แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ใช้กับการพัฒนานวัตกรรมเพื่อยกระดับให้กับสถานประกอบการนั้นๆ

แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ คือ แนวคิดการขับเคลื่อนเศรษฐกิจบนพื้นฐานของการใช้องค์ความรู้ การศึกษา การสร้างสรรค์งาน และการใช้ทรัพย์สินทางปัญญา เชื่อมโยงกับรากฐานทางวัฒนธรรม การสั่งสมความรู้ของสังคม และเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมสมัยใหม่ (ศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ. 2552) อีกทั้งภาครัฐยังให้การส่งเสริมพร้อมทั้งมีแผนการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555 – 2559 เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมธุรกิจ SMEs ภายในประเทศให้สามารถแข่งขันกันในตลาดได้ ยกตัวอย่างจากกรณีศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศที่นำแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ไปประยุกต์ใช้กับการพัฒนาผลิตภัณฑ์และสร้างมูลค่าเพิ่ม กรณีศึกษาในประเทศ ได้แก่ บริษัท ดีดี เนเจอร์คราฟ จำกัด ผู้ผลิตและผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ใยกันซง ภายใต้แบรนด์ Hemp Thai และ KUSH เช่น เสื้อผ้าจากใยกันซง กระเป๋า รองเท้า เป็นต้น เริ่มการทำธุรกิจเกี่ยวกับสิ่งทอด้วยความต้องการความแปลกใหม่ที่แตกต่างจากท้องตลาดและเป็นผ้าไทย ผู้วิจัยของบริษัทจึงลงสำรวจพื้นที่เพื่อหาวัตถุดิบในการผลิตสินค้าและได้พบ ต้นกัญชงที่หมู่บ้านชาวม้ง ผ้าใยกัญชงผูกพันกับวิถีชีวิตและเป็นวัฒนธรรมของชาวม้ง เส้นใยจากต้นกัญชงมีคุณสมบัติสวมใส่สบาย เส้นใยมีความแข็งแรง ระบายความร้อนได้ดี ระบายความอับชื้น ป้องกันแบคทีเรีย เชื้อรา ไรฝุ่น แมลง และสามารถป้องกันแสงยูวี ฐานลูกค้าส่วนใหญ่ของบริษัทคือประเทศญี่ปุ่น และกลุ่มประเทศยุโรป เพราะกลุ่มประเทศยุโรปและประเทศญี่ปุ่นมีความรู้ถึงคุณสมบัติของใยกัญชง ตระหนักถึงการใช้ผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม แต่ตลาดในประเทศไทยผู้บริโภคส่วนใหญ่ยังไม่รู้จักและไม่รู้คุณสมบัติของใยกัญชง ประกอบกับผู้บริโภคคิดว่าผลิตภัณฑ์มีราคาแพง ประกอบกับคนไทยไม่ค่อยให้ความสนใจกับผลิตภัณฑ์ที่มาจากธรรมชาติ จึงประยุกต์ใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์กับการออกแบบผลิตภัณฑ์ชิ้นใหม่ โดยนำเรื่องราวของใยกัญชงที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชาวม้ง พร้อมแสดงจุดขายด้วยผลิตภัณฑ์ที่มาจากธรรมชาติ คือวิธีบอกเล่าเรื่องราว (Story) ผสมกับการออกแบบซึ่ง เป็นการประยุกต์ศาสตร์และศิลป์รวมกันทำให้ผลิตภัณฑ์ของบริษัท ดีดี เนเจอร์คราฟ จำกัด มีความโดดเด่นและสามารถเพิ่มมูลค่าได้

กรณีศึกษาที่น่าสนใจอีกหนึ่งของประเทศเกาหลีใต้ ดังที่ วรากรณ์ สามโกเศศ (2553) กล่าวถึงประเทศเกาหลีใต้เป็นประเทศตัวอย่างที่ใช้การพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ความสำเร็จของกระแส K-POP อาหารเกาหลี และละครชุดเกาหลีที่ไม่ได้เกิดโดยความบังเอิญ แต่เกิดจากการวางแผนร่วมกันในระดับประเทศเพื่อยกระดับเกาหลีใต้ไปสู่เศรษฐกิจสร้างสรรค์ ที่ได้รับความนิยมและโด่งดังไปทั่วทั้งภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยการทําวิจัยแนวทางการทำละคร บทภาพยนตร์ที่ผู้บริโภคเอเชียส่วนใหญ่ชื่นชอบ การค้นหาสนิยมร่วมระดับภูมิภาค (Convergence Strategy) แล้วนำมาผนวกกับการเล่าเรื่องราวผ่านมรดกทางวัฒนธรรมของเกาหลีใต้

อย่างลงตัว เช่น วัฒนธรรมการแต่งกาย การกิน หรือวิถีชีวิตในวัง เป็นต้น ความสำเร็จของการเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์เพื่อการศึกษานี้ เมื่ออนุญาตให้เผยแพร่โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ไม่ว่าการใด ๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขายวัฒนธรรมผ่านละครที่ผู้คนชื่นชอบ ประทับใจ ตราสินค้าเกาหลีจึงถูกสร้างขึ้น (Korean Branding) เพราะสามารถสร้างความรู้สึกผูกพันได้อย่างลงตัว เช่นเดียวกับความผูกพันและความประทับใจในละครชุดเรื่องอื่นๆ นักร้อง และนักแสดง ที่เผยแพร่ออกมาอย่างต่อเนื่อง มีผลต่อสินค้าและบริการต่างๆ ของเกาหลีได้เกิดการยอมรับและมีความรู้สึกที่ดีจากผู้บริโภค ไม่ว่าจะเป็น เทรนด์เสื้อผ้า เครื่องประดับ ทรงผม เครื่องสำอาง อาหารเกาหลี เครื่องใช้ไฟฟ้า การศัลยกรรม การแสดงดนตรี และการท่องเที่ยว เป็นต้น จากตัวอย่างกรณีศึกษาทั้ง 2 กรณี นอกจากนั้นการนำแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ยังสามารถประยุกต์ร่วมกับสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อสร้างการบริการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่โดยนำต้นทุนทางกายภาพ วัฒนธรรม ความรู้หรือภูมิปัญญา รวมไปถึงศักยภาพของสถานที่ท่องเที่ยว บูรณาการร่วมกันเพื่อสร้างการบริการรูปแบบใหม่ ดังเช่น ฟาร์มโชคชัย ที่เดิมเป็นเพียงฟาร์มเลี้ยงโคนมและแปรรูปผลิตภัณฑ์จากนมวัว หลังจากประสบวิกฤตทางเศรษฐกิจส่งผลให้ต้องยกเลิกสายการผลิตนมพร้อมดื่มเพื่อลดภาระแต่ยังคงดำเนินธุรกิจฟาร์มโคนม ต่อมาได้ปฏิรูปธุรกิจโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์เข้ามาพัฒนาจึงเกิดนวัตกรรมทางธุรกิจ คือ การท่องเที่ยวเชิงเกษตรแบบครบวงจร หรือธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในฟาร์มปศุสัตว์ ซึ่งนำเสนอเอกลักษณ์ของวิถีชีวิตเกษตรกรฟาร์มโคนมโดยให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมกับกิจกรรมต่างๆ ที่ข้องกับการทำปศุสัตว์โคนมและบริการรูปแบบอื่น ได้แก่ นั่งรถฟาร์มแทรกเตอร์ชมบรรยากาศ ชมวิถีชีวิตควาบอยและการแสดง การรีดนมวัวด้วยตัวเอง การชมกระบวนการผลิตและแปรรูปนม การทำไอศกรีม นอกจากนั้นยังมีบริการที่พักเพื่ออำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยวที่ประสงค์จะค้างคืน เป็นต้น ผลจากการนำแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ประยุกต์ทำให้ฟาร์มโชคชัยเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางและสามารถยกระดับการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ โดยได้รับรางวัลยอดเยี่ยมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทยประเภทแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร 4 ครั้ง จึงสามารถสรุปได้ว่าการประยุกต์ใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์กับการดำเนินธุรกิจจะสามารถสร้างความแตกต่างให้กับผลิตภัณฑ์ และทำให้สามารถแข่งขันกับธุรกิจต่างๆ ในท้องตลาด ก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมหาศาลต่อการดำเนินธุรกิจที่มีการแข่งขันสูงในปัจจุบัน

ความสมบูรณ์ของการใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์เพื่อเพิ่มมูลค่าและสร้างโอกาสในการแข่งขันทางธุรกิจสูงขึ้นไปกับผลิตภัณฑ์ เกิดจากการบูรณาการกับรากฐานทางวัฒนธรรมของท้องถิ่น ผู้วิจัยจึงศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับภูมิปัญญาเดิมของผู้วิจัย คือ อำเภอสันป่าตอง โดยพบว่ามีสถานที่สำคัญเชิงศิลปะ หัตถกรรม และวัฒนธรรมมากมาย มีผลิตภัณฑ์ขึ้นชื่อ ได้แก่ ข้าวเหนียวสันป่าตอง ไม้แกะสลักกิวแลน้อย กระดาษสาตองป่าซาง ตุ๊กตาผ้าทำมือจากโรงงานผลิตตุ๊กตาเชียงใหม่ จักสานสุม่ไก่อบ้านขวงมีน หัตถกรรมสิ่งทอ และมีดทำมือจากหมู่บ้านร้องตีมีด เป็นต้น อีกทั้งพบข้อมูลด้านรากฐานทางวัฒนธรรมมากมายจึงเป็นเหตุให้ผู้วิจัยสนใจและ เล็งเห็นถึงความสำคัญรักบ้านเกิด ดังนั้นจึงวิเคราะห์สรุปและสร้างเป็นแผนที่สถานที่สำคัญด้านรากฐานทางวัฒนธรรม ด้านเอกลักษณ์องค์ความรู้ และหัตถกรรม ดังรายละเอียดจากภาพต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 1.1 แผนที่สถานที่สำคัญและของขึ้นชื่อ อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

กราฟิกโดย: วงศกร สันคนาภรณ์

จากภาพที่ 1.1 แสดงถึงสถานที่สำคัญและสิ่งของขึ้นชื่อของอำเภอสันป่าตอง จ.เชียงใหม่ จำนวน 18 แห่ง ที่เป็นพื้นที่ด้านศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม หัตถกรรม และกลุ่มชาติพันธุ์ เมื่อนำหลักแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ประยุกต์ใช้กับการวิเคราะห์ข้อมูลการลงพื้นที่ ผู้วิจัยสามารถจัดกลุ่มของสถานที่สำคัญออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มศาสนา กลุ่มประเพณีและวัฒนธรรม และกลุ่มศิลปะและหัตถกรรม โดยการแบ่งกลุ่มของสถานที่สำคัญในอำเภอสันป่าตองนี้แสดงให้เห็นถึงความหลากหลายทางรากฐานวัฒนธรรม ความน่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถบูรณาการร่วมกับแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ และข้อมูลจากการแบ่งกลุ่มสถานที่สำคัญสามารถเลือกนำไปประยุกต์ใช้เพื่อสร้างเรื่องราว ความแตกต่าง และสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ในการแข่งขันทางการทำธุรกิจ

จากการได้ลงพื้นที่จริงในอำเภอสันป่าตอง ผู้วิจัยได้พบปัญหาด้านเศรษฐกิจที่หนีจากกระบวนการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์จำนวนมากของหัตถกรรมด้านสิ่งทอ จึงได้ลงพื้นที่เฉพาะด้านหัตถกรรมสิ่งทอเพิ่มเติมเพื่อศึกษาปัญหาด้านต่างๆ ของเศษผ้า จนได้ข้อมูลตามตารางต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 1.1 แสดงจำนวนของเศษผ้าจากอุตสาหกรรมและหัตถกรรมสิ่งทอ

ประเภทอุตสาหกรรม	จำนวนเศษผ้า กก./1เดือน/1ปี	ประเภท/ชนิดเศษผ้า	หมายเหตุ
อุตสาหกรรมต้นน้ำ ได้แก่ - อุตสาหกรรมเส้นใย ประดิษฐ์ - อุตสาหกรรมเส้นใย ธรรมชาติ	ไม่มีเศษผ้าเกิด ในกระบวนการ นี้	ใยธรรมชาติ, ใยสังเคราะห์	-
อุตสาหกรรมกลางน้ำ ได้แก่ - อุตสาหกรรมปั่นด้าย - อุตสาหกรรมผ้าทอและผ้า ถัก	ไม่มีเศษผ้าเกิด ในกระบวนการ นี้	ฝ้าย ใยกัญชง(กัญชา) ใยสังเคราะห์	-
อุตสาหกรรมปลายน้ำ ได้แก่ - อุตสาหกรรมเสื้อผ้า สำเร็จรูป - อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และ สิ่งทออื่นๆ	321 กก./เดือน 3,852 กก./ปี	ฝ้ายทอมือ ลินิน ใยกัญชง(กัญชา) ผ้าผสมใยสังเคราะห์	ข้อมูลจากการลง พื้นที่ได้จาก SMEs ที่ แปรรูปเสื้อผ้า พื้นเมือง 5 สถาน ประกอบการ ของ สันป่าตอง

จากตารางที่ 1.1 แสดงให้เห็นว่าอุตสาหกรรมปลายน้ำ ได้แก่ อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และสิ่งทออื่นๆ ที่ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่กิจการแปรรูปเสื้อผ้าพื้นเมืองของอำเภอสันป่าตอง 5 กิจการ พบเศษผ้า 321 กิโลกรัม ต่อ 1 เดือน และ ประมาณ 3,852 กิโลกรัม ต่อ 1 ปี (จำนวนของเศษผ้าต่อหนึ่งปีเป็นค่าประมาณเนื่องจากในแต่ละเดือนอาจเกิดเศษผ้าได้มากหรือน้อยมาจากปัจจัยการนำเข้าวัตถุดิบเพื่อผลิตสินค้าในแต่ละเดือน) ชนิดของเศษผ้าที่พบ คือ ฝ้ายทอมือ ฝ้าย ลินิน ฝ้ายใยกัญชง(กัญชา) และ ผ้าผสมใยสังเคราะห์ ส่วนจำนวนเศษผ้าของสถานประกอบการด้านแปรรูปเสื้อผ้าพื้นเมืองของอำเภอสันป่าตองจำนวน 5 สถานประกอบการ ที่มีต่อหนึ่งเดือนดังตารางที่ 1.2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 1.2 แสดงน้ำหนักของผ้าก่อนแปรรูปในแต่ละเดือน

เดือน	สถานประกอบการ	น้ำหนักเศษผ้า/เดือน	รวม
พฤษภาคม 2557	บัวเขียวผ้าฝ้าย	47 กิโลกรัม	321 กิโลกรัม
	Hill Tribe Shop	194 กิโลกรัม	
	จินดาผ้าฝ้าย	10 กิโลกรัม	
	ผ้าฝ้ายภูดาว	67 กิโลกรัม	
	กลุ่มย้อมสีธรรมชาติเวียง ท่ากาน	3 กิโลกรัม	
มิถุนายน 2557	บัวเขียวผ้าฝ้าย	37 กิโลกรัม	301 กิโลกรัม
	Hill Tribe Shop	183 กิโลกรัม	
	จินดาผ้าฝ้าย	15 กิโลกรัม	
	ผ้าฝ้ายภูดาว	63 กิโลกรัม	
	กลุ่มย้อมสีธรรมชาติเวียง ท่ากาน	3 กิโลกรัม	
กรกฎาคม 2557	บัวเขียวผ้าฝ้าย	45 กิโลกรัม	267 กิโลกรัม
	Hill Tribe Shop	150 กิโลกรัม	
	จินดาผ้าฝ้าย	12 กิโลกรัม	
	ผ้าฝ้ายภูดาว	58 กิโลกรัม	
	กลุ่มย้อมสีธรรมชาติเวียง ท่ากาน	2 กิโลกรัม	
ผลรวมจากทั้งสามเดือน			889 กิโลกรัม

จากตารางที่ 1.2 แสดงให้เห็นถึงจำนวนเศษผ้าของแต่ละสถานประกอบการด้านการแปรรูปเสื้อผ้าพื้นเมืองทั้ง 5 สถานประกอบการสันป่าตอง พบว่าน้ำหนักของเศษผ้าที่เกิดหลังจากการแปรรูปวัตถุดิบเดือนพฤษภาคมมีจำนวนน้ำหนักรวมเท่ากับ 321 กิโลกรัม เดือนมิถุนายน 301 กิโลกรัม และเดือนกรกฎาคม 267 กิโลกรัม จำนวนน้ำหนักของเศษผ้าที่เกิดรวมกันทั้งหมด 889 กิโลกรัม มีเพียงสถานประกอบการ Hill Tribe Shop เท่านั้น ที่มีจำนวนน้ำหนักเศษผ้ามากที่สุดเนื่องจากชนิดของเศษผ้าที่พบคือ ผ้าใยกล้วยงและผ้าของชาวเขา จะมีน้ำหนักมากกว่าเศษผ้าชนิดอื่นที่พบ จากการสอบถามผู้ประกอบการทั้ง 5 สถานประกอบการ ถึงวิธีกำจัดเศษผ้าที่เกิดพบว่าผู้ประกอบการใช้วิธีการจัดการ 3 วิธี ได้แก่ การทิ้งแล้วรถขยะนำไปฝังกลบที่บ่อขยะ การเผา และขายต่อโดยมีนายหน้ามารับซื้อ แต่วิธีการขายต่อมีโอกาสเกิดขึ้นน้อยมากเนื่องจากนายหน้ารับซื้อไม่ได้ติดต่อกับเอกสารนี้เป็นเอกสารทวงเงินไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญตราเห็นนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้ประกอบการเพื่อแสดงความประสงค์รับซื้อเศษผ้า แต่สองวิธีแรกต่างทำให้เกิดสารพิษ และมลภาวะ มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างมาก ดังตารางที่ 1.3 แสดงสารพิษที่เกิดกับสิ่งแวดล้อมต่อไปนี้

ตารางที่ 1.3 แสดงสารพิษที่เกิดต่อสิ่งแวดล้อมจากกระบวนการจัดการเศษผ้าทั้งการเผาทำลายและ การฝังกลบ

วิธีการจัดการ	สารพิษที่เกิด	หมายเหตุ
เผาทำลาย	ก๊าซคาร์บอนมอนอกไซด์, ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์, ก๊าซไฮโดรเจนไซยาไนด์, ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์, ไนโตรเจนไดออกไซด์, ก๊าซไฮโครเจนคลอไรด์, ฝุ่นรวมในบรรยากาศ, ฝุ่นละอองขนาดเล็กกว่า 100 ไมครอน, ฝุ่นละอองขนาดเล็กกว่า 2.5 ไมครอน, สารอินทรีย์ที่สามารถระเหยได้ง่าย, สารอินทรีย์ที่ระเหยได้บางส่วน, ก๊าซเฮกซะครอโรเบนซีน, แก๊สตกค้างที่มีโลหะหนักปนเปื้อน, สารประกอบไฮโดรคาร์บอนที่ประกอบด้วยวงเบนซีนตั้งแต่ 2 วงขึ้นไป, สารประกอบไฮโดรคาร์บอนที่ไม่มีสารมีเทน, โพลีคลอรีเนตเตท ไตเบนโซ่ พีวแรน พารา-ไดออกซินและพีวแรน, โพลีโบรมิเนตเตท ไตเบนโซ่ พีวแรน พารา-ไดออกซิน และพีวแรน, โพลีคลอรีเนตเตท ไตเบนโซ่ พีวแรน	- การเผาทำลายเศษผ้า จะถูกนำไปรวมกับเศษขยะชนิดอื่นๆ แล้วเผาทำให้เกิดสารพิษหลายชนิด (วารสารจดหมายข่าว ศสอ. ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 ประจำเดือนมีนาคม-เมษายน 2557)
ฝังกลบ	สารตกค้างจากการฟอกย้อม, โลหะหนัก, สารกลุ่มไนลีนอลทอกซิเลท, สารพทาเลท, เกิดก๊าซไข่เน่า, ก๊าซแอมโมเนีย, สารอินทรีย์	สารเหล่านี้จะถูกนำไปรวมกับขยะมูลฝอยทั่วไปก่อนฝังกลบ(กรมควบคุมมลพิษ. 2552)

จากตารางที่ 1.3 แสดงให้เห็นว่าการกำจัดเศษผ้าทั้งวิธีการฝังกลบและวิธีการเผา ต่างสร้างสารพิษทำให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมหลายอย่าง วิธีการฝังกลบถ้าทำอย่างไม่ถูกวิธีจะมีผลกระทบต่อดินที่ใช้ฝังกลบและแหล่งน้ำที่อยู่ใกล้เคียง เนื่องจากบ่อขยะที่ใช้ฝังกลบนั้นนอกจากเศษผ้าที่ทิ้งแล้ว ยังมีขยะประเภทอื่นๆ ที่นำมาทิ้งด้วยกัน เมื่อเกิดการหมักหมมของขยะมากๆ จะเกิดการรวมตัวของน้ำขยะซึ่งมีทั้งสารตกค้างจากเศษผ้า และสารตกค้างจากขยะอื่นๆ โดยเฉพาะสารพทาเลทจากเศษผ้าเป็นสารก่อมะเร็ง จะทำให้ดินบริเวณบ่อขยะเป็นพิษ และถ้า น้ำขยะที่มีสารตกค้างไหลลงไปในแหล่งน้ำ ก็จะทำให้แหล่งน้ำนั้นเป็นพิษไม่สามารถนำมาอุปโภคและบริโภคได้ ส่วนวิธีการเผาทำลายอย่างไม่ถูกวิธีจะมีผลกระทบต่อสภาพอากาศ ทำให้เกิดปรากฏการณ์เรือนกระจก (โลกร้อน) เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นอกจากทำให้โลกร้อนขึ้นแล้ว ในการเผาทำลายยังทำให้เกิดมลพิษทางอากาศที่เป็นอันตรายต่อร่างกายมนุษย์ และเกิดหมอกควัน วิจารณ์ สิมายา (2552) ได้ให้ความหมายของหมอกควัน หมายถึง การสะสมของควันหรือฝุ่นในอากาศ ส่วนใหญ่เกิดจากการเผาเศษวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตร และไฟฟ้า หมอกควันจัดเป็นมลพิษชนิดหนึ่งจากสารต่างๆ ที่อยู่ในอากาศ เป็นฝุ่นละอองขนาดเล็กกว่า 10 ไมครอน มีผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิต ความอันตรายของฝุ่นละอองขึ้นอยู่กับขนาดของฝุ่นละออง ความเข้มข้น ระยะเวลาที่สูดดม และสภาพร่างกายของผู้รับ ปัญหาหมอกควันส่งผลกระทบต่อร่างกายมนุษย์โดยเฉพาะผู้ที่ภูมิคุ้มกันต่ำ เช่น ผู้สูงอายุ เด็กเล็ก และผู้ป่วยระบบทางเดินหายใจ เป็นต้น (วิจารณ์ สิมายา. 2552) นอกจากนี้ผลกระทบต่อร่างกายแล้วยังมีผลกระทบต่อกรมคมนาคมและขนส่ง บดบังทัศนวิสัย ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและระบบนิเวศป่าไม้ และการท่องเที่ยวที่เป็นระบบเศรษฐกิจที่สำคัญของพื้นที่ จากสถิติของปี 2550 ของ 3 จังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ เชียงราย และแม่ฮ่องสอน ซึ่งเป็นปีที่มีปัญหาหมอกควันรุนแรงที่สุด จำนวนนักท่องเที่ยวลดลงประมาณร้อยละ 25.0 เมื่อเทียบกับที่คาดการณ์จำนวนนักท่องเที่ยวในปี 2550 ของ 3 จังหวัดนี้ ในช่วงเดือนมีนาคม - เมษายน 2550 จะเท่ากับ 1.05 ล้านคน ทำให้ทั้ง 3 จังหวัดสูญเสียเม็ดเงินที่จะได้จากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวไปสู่ธุรกิจบริการต่างๆ ประมาณเกือบ 2,000 ล้านบาท หรือลดลงประมาณร้อยละ 25.0 (บริษัทศูนย์วิจัยกสิกรไทยจำกัด. 2550) ความรุนแรงของปัญหาหมอกควันจะเกิดช่วงเดือน ธันวาคม - เมษายน ของทุกปี จากการสำรวจปัญหาหมอกควันทางภาคเหนือในปี 2556 ในระหว่างวันที่ 21 มกราคม - 30 เมษายน 2556 พบว่า จังหวัดที่มีคุณภาพอากาศเกินค่ามาตรฐานอันดับที่ 1 ได้แก่ จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวนวันที่มีคุณภาพอากาศเกินมาตรฐาน 38 วัน ปริมาณฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน 10 ไมครอนสูงสุดอยู่ที่ 428 ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร อันดับที่ 2 ได้แก่ จังหวัดเชียงราย จำนวนวันที่มีคุณภาพอากาศเกินมาตรฐาน 27 วัน ปริมาณฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน 10 ไมครอนสูงสุดอยู่ที่ 309 ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร จากทั้งหมด 9 จังหวัดภาคเหนือ (กรมควบคุมมลพิษกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. 2557)

นอกจากปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมแล้วยังมีปัญหาของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่มีตามท้องตลาดทั่วไป โดยผู้วิจัยสรุป วิเคราะห์ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าในท้องตลาดทั่วไปดังตารางที่ 1.4

ตารางที่ 1.4 แสดงการวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์ที่มาจากเศษผ้าทั่วไปในท้องตลาด

ผลิตภัณฑ์	ข้อดี	ข้อเสีย
<p>1. พรมเช็ดเท้า</p> <p>พรมเช็ดเท้า มีหลากหลายขนาด หลากหลายรูปแบบ และ หลากหลายสี นำเศษผ้าเย็บติดกัน เป็นเส้นยาว และใช้วิธีการถักให้ ติดกันจนเป็นแผ่น ความสวยงาม ขึ้นอยู่กับการจับคู่สีของเศษผ้าและ การออกแบบลักษณะของพรมเช็ด เท้า</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ราคาถูก 2. ดูแลรักษาง่าย 3. ใช้งานสะดวก 	<ol style="list-style-type: none"> 1. รูปแบบของผลิตภัณฑ์ที่ ตายตัว ไม่มีความต่างแตกต่างใน ท้องตลาด 2. เป็นแหล่งรวมเชื้อโรค 3. ฉีกขาดได้ง่ายถ้าใช้งานเป็นประจำ 4. มีโอกาสน้อยในการสร้าง มูลค่าเพิ่มจากมูลค่าเดิมได้ 5. เป็นผลิตภัณฑ์เจาะจงซื้อถ้า ไม่มีความจำเป็นต่อผู้บริโภค ก็ ไม่สามารถระบายสินค้าออกได้
<p>2. กระเป๋า</p> <p>กระเป๋าจากเศษผ้ามีหลากหลาย ขนาด หลากหลายรูปแบบและ หลากหลายสี ใช้วิธีนำเศษผ้ามา เย็บติดกันหลายๆ ชั้น ความ สวยงามขึ้นอยู่กับรูปทรงของ กระเป๋า การออกแบบตกแต่ง</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีหลายราคาให้เลือกซื้อ ตามขนาดและความสวยงาม ของกระเป๋า 2. ใช้งานง่าย สามารถบรรจุ สิ่งของได้หลากหลาย 3. ง่ายต่อการดูแลรักษา 4. ผลิตภัณฑ์มีหลากหลาย รูปแบบ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นแหล่งรวมเชื้อโรค 2. ฉีกขาดได้ง่ายถ้าใช้งานเป็นประจำ 3. สร้างมูลค่าเพิ่มได้พอสมควร แต่ไม่มาก 4. มีกลุ่มเป้าหมายเฉพาะทำให้มี ส่วนแบ่งการตลาดไม่มาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิตภัณฑ์	ข้อดี	ข้อเสีย
<p>3. พวงกุญแจ</p> <p>พวงกุญแจจากเศษผ้า มีหลากหลายรูปแบบ หลากหลายขนาด นำเศษผ้ามาเย็บติดกันแล้วยึดใยผ้าเข้าไปด้านในพร้อมติดห่วงเป็นพวงกุญแจ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีหลายรูปแบบ 2. ราคาถูก 3. หาซื้อง่าย 4. เป็นได้ทั้งของแต่งบ้านและของที่ระลึก 5. ง่ายต่อการดูแลรักษา 6. มีความน่าสนใจและดึงดูดให้ซื้อได้ง่าย 	<ol style="list-style-type: none"> 1. สร้างมูลค่าเพิ่มได้น้อย 2. มีมากมายจนล้นตลาด 3. ถ้าไม่เกิดความต้องการของผู้ซื้อ จะไม่สามารถระบายสินค้าได้ 4. สินค้าหลากหลายแต่ก็มีความคล้ายคลึงกัน 5. ไม่มีเอกลักษณ์เป็นของตัวเองที่ชัดเจน

จากตารางที่ 1.4 แสดงให้ทราบว่าผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าตามท้องตลาดทั่วไปปัญหาส่วนใหญ่ ได้แก่ การสร้างเอกลักษณ์เฉพาะ การเพิ่มมูลค่าให้ผลิตภัณฑ์ ความแปลกใหม่ที่แตกต่างจากท้องตลาดทั่วไป ปัญหาที่ได้จากการวิเคราะห์สามารถแก้ไขได้โดยการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์กับกระบวนการออกแบบผลิตภัณฑ์

จากปรากฏการณ์และสภาพปัญหาที่กล่าวมาผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาแนวทางในการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่นำ เศษผ้า มาประยุกต์ออกแบบโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์บูรณาการร่วมกับแหล่งท่องเที่ยวสำคัญและรากฐานทางวัฒนธรรมของอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อสร้างสรรค์เป็นแนวทางในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และสร้างมูลค่าเพิ่มเพื่อให้สามารถแข่งขันภายในตลาดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้า ผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ จะเป็นเช่นไร

1.2.2 ต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ จะเป็นอย่างไร

1.2.3 ผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ มีความคิดเห็นและความพึงพอใจต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ หรือไม
อย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.3.1 เพื่อสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปร
รูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

1.3.2 เพื่อออกแบบต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่มาจากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่
ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง
จังหวัดเชียงใหม่

1.3.3 เพื่อสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอ
ของอำเภอสันป่าตอง ที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูป
เป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 ตัวแปร

ตัวแปรที่มีผลต่อการดำเนินการวิจัยเพื่อสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์
ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์
อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.4.1.1 สิ่งที่ต้องศึกษา

สิ่งที่ต้องศึกษาผู้วิจัยได้แบ่งตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยมีรายละเอียด
ต่อไปนี้

1) สิ่งที่ต้องศึกษาที่มีผลต่อกระบวนการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบ
ผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจ
สร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ได้แก่

- 1.1) เศษผ้าที่ผ่านกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้า
- 1.2) แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์
- 1.3) รากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่
- 1.4) การออกแบบการบริการ
- 1.5) การออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 1.6) การสร้างแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า
- 1.7) ศักยภาพของสถานประกอบการแปรรูปสิ่งทอเส้นปาดอง
- 1.8) การตลาด
- 1.9) ศักยภาพของสถานที่ท่องเที่ยว

2) สิ่ง que ศึกษาที่มีผลต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่มาจากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันปาดอง จังหวัดเชียงใหม่

- 2.1) หลักการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม
- 2.2) การตลาด
- 2.3) ศักยภาพของสถานที่ท่องเที่ยว
- 2.4) ศักยภาพของสถานประกอบการแปรรูปสิ่งทอเส้นปาดอง

3) สิ่ง que ศึกษาที่มีผลต่อความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการด้านด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันปาดอง ที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันปาดอง จังหวัดเชียงใหม่

3.1) แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันปาดอง จังหวัดเชียงใหม่

3.2) ต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่มาจากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันปาดอง จังหวัดเชียงใหม่

1.4.1.2 ตัวแปรต้นและตัวแปรตามที่มีผลต่อการวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

1) ตัวแปรต้น

1.1) ศักยภาพ ความต้องการ และความคิดเห็นของ

ผู้ประกอบการและช่างฝีมือประจำสถานประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทออำเภอสันปาดอง

1.2) ลักษณะของเศษผ้าที่ได้ผ่านกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้า

1.3) เทคนิค วิธีการผลิต และวิธีการแปรรูปเศษผ้า

1.4) ศักยภาพของสถานที่ท่องเที่ยวอำเภอสันปาดอง

2) ตัวแปรตาม

2.1) แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่มาจาก

กระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยมีแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์และรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสัน

ปาดอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2) ผลผลิตต้นแบบจากเศษผ้าที่มีการประยุกต์แนวคิด เศรษฐกิจสร้างสรรค์และฐานทางวัฒนธรรมของสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

2.3) ความพึงพอใจของผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอใน อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จาก กระบวนการแปรรูปผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

1.4.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร แบ่งออกได้ 2 กลุ่ม กลุ่มแรกคือผู้ประกอบการและช่างฝีมือด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันป่าตอง กลุ่มที่สองคือนักวิชาการด้านรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง ด้านการออกแบบ และด้านการตลาด

กลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ตามจำนวนประชากร ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างแรกคือผู้ประกอบการและช่างฝีมือด้านการแปรรูปสิ่งทอจากสถานประกอบการจำนวน 10 สถานประกอบการ กลุ่มที่สองคือนักวิชาการทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง จำนวน 3 คน ด้านการออกแบบจำนวน 3 คน และด้านการตลาดจำนวน 3 คน

1.4.3 พื้นที่ที่ใช้ในการวิจัย

พื้นที่ที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือ พื้นที่เขตอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

1.4.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.4.4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

- 1) แบบสัมภาษณ์เชิงลึก
- 2) แบบวิเคราะห์ข้อมูล
- 3) อุปกรณ์บันทึกภาพนิ่ง
- 4) อุปกรณ์บันทึกเสียง

1.4.4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ

- 1) แบบสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยมีแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) แบบสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยมีแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

3) แบบประเมินแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

4) แบบประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่มาจากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

1.5 ขั้นตอนและวิธีการวิจัย

ผู้วิจัยวางแผนการนำเนนการวิจัยโดยใช้การวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed-methods research) ด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยมีแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์และรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง และใช้เก็บข้อมูลเชิงปริมาณเพื่อใช้ในการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าและต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า ซึ่งมีขั้นตอนการวิจัยดังต่อไปนี้

- 1.5.1 สืบค้นข้อมูลที่เกี่ยวข้อง
- 1.5.2 สร้างเครื่องมือในการวิจัย
- 1.5.3 สัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญ ผู้ประกอบการและช่างฝีมือประจำสถานประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันป่าตอง
- 1.5.4 วิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกร่วมกับข้อมูลทุติยภูมิ และสังเคราะห์เป็นแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า
- 1.5.5 ตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าโดยผู้ทรงคุณวุฒิ พร้อมนำข้อมูลมาปรับปรุง
- 1.5.6 นำแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้ไปนำเสนอต่อผู้ประกอบการพร้อมออกแบบผลิตภัณฑ์ร่วมกับผู้ประกอบการ
- 1.5.7 ร่างต้นแบบผลิตภัณฑ์
- 1.5.8 สร้างต้นแบบจำลองผลิตภัณฑ์ (Mockup Model)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5.9 สรุปรูปแบบผลิตภัณฑ์สุดท้าย (Final Design)

1.5.10 สร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์เสมือนจริง (Prototype) พร้อมนำไปประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

1.5.11 สอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการ

1.5.12 วิเคราะห์ผลเชิงสถิติที่ได้จากการสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอเส้นป่าตอง

1.5.13 สรุปละเอียดอภิปรายผลการวิจัย

1.5.14 นำเสนอและทำรายงานการวิจัย

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับ

1.6.1 แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์บูรณาการร่วมกับรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง สามารถนำไปประยุกต์เพื่อสร้างประโยชน์ต่อสถานประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอเส้นป่าตองที่มีความสนใจในการพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือการบริการรูปแบบใหม่ที่สามารถสร้างความแตกต่างจากท้องตลาดได้

1.6.2 แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์บูรณาการร่วมกับรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตองเมื่อนำไปใช้จะสามารถสร้างผลประโยชน์ต่อผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องระดับหมู่บ้าน ชุมชน หรือสถานประกอบการ

1.6.3 แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์บูรณาการร่วมกับรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตองสามารถนำไปเป็นแม่แบบในการนำไปพัฒนาหรือต่อยอดกับต้นทุนทางวัฒนธรรม ต้นทุนทางสิ่งแวดล้อม ต้นทุนทางองค์ความรู้ ของภูมิภาคอื่นของประเทศไทย

1.6.4 แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ จะสามารถช่วยลดจำนวนเศษผ้าที่เกิดขึ้นและช่วยลดผลกระทบที่เกิดจากการกำจัดเศษผ้าที่มีต่อสิ่งแวดล้อม

1.7 คำนิยามศัพท์การวิจัย

1.7.1 แนวทางการออกแบบ หมายถึง แบบแผน หรือแนวปฏิบัติที่เกี่ยวกับการสร้างสรรค์สิ่งหนึ่งที่แตกต่างกันเดิมโดยผ่านกระบวนการวิเคราะห์ปัญหาหรือความต้องการ สังเคราะห์วิธีการแก้ไขปัญหา และการนำไปประยุกต์ใช้จริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.7.2 การสร้างสรรค์ หมายถึง การสร้าง หรือทำให้มีขึ้นมาโดยผ่านกระบวนการคิด วิเคราะห์ และสังเคราะห์ความแตกต่างและแปลกใหม่

1.7.3 กระบวนการแปรรูปเป็นสินค้า หมายถึง ขั้นตอนการแปรเปลี่ยนวัตถุดิบจากม้วนผ้าให้กลายเป็นชิ้นส่วนตามรูปแบบของแบบตัดก่อนนำไปเย็บขึ้นรูปให้กลายเป็นสินค้า

1.7.4 การบูรณาการ หมายถึง การผสมผสาน หรือการผนวกรวมศาสตร์ ความรู้ เข้าด้วยกัน เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

1.7.5 แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ หมายถึง แนวความคิดที่นำ องค์ความรู้ ภูมิปัญญา ท้องถิ่น วัฒนธรรม ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี รวมไปถึงทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมจากชุมชน มาประยุกต์รวมกันเพื่อสร้างผลิตภัณฑ์หรือการบริการรูปแบบใหม่เพื่อใช้ดำเนินธุรกิจในยุคที่มีแข่งขันสูง

1.7.6 เศษผ้าที่มาจากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้า หมายถึง เศษวัสดุจากผ้าที่ไม่นำไปใช้งาน ของสถานประกอบการในอำเภอสันป่าตอง ซึ่งเกิดจากกระบวนการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ให้เป็นสินค้า ประเภทต่างๆ

1.7.7 รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง หมายถึง พื้นฐานทางศิลปะ วัฒนธรรม ทัศนกรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี และศาสนา เฉพาะของอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีการสืบทอดมายาวนานจนกลายเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.8 กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการศึกษาข้อมูลเพื่อดำเนินการวิจัยแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ สามารถแจกแจงรายละเอียดตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังแผนภาพที่ 1.2

ภาพที่ 1.2 ผังกรอบแนวคิดในการวิจัย

แผนภาพโดย: วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้สร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ มีหัวข้อดังนี้

2.1 ผลิตภัณฑ์ที่ทำด้วยเศษผ้าที่ได้จากการแปรรูปเป็นสินค้า

2.1.1 ผลิตภัณฑ์ที่ทำด้วยเศษผ้าในท้องตลาด

2.1.2 กระบวนการแปรรูปเศษผ้าเป็นผลิตภัณฑ์

2.1.3 ลักษณะทางกายภาพเศษผ้า

2.1.4 การประยุกต์ใช้ข้อมูลกับการวิจัย

2.2 รากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

2.2.1 ประวัติและความเป็นมาของอำเภอสันป่าตอง

2.2.2 กลุ่มชาติพันธุ์ในอำเภอสันป่าตอง

2.2.3 กายภาพและแหล่งผลิตหัตถกรรมอำเภอสันป่าตอง

2.2.4 วัฒนธรรมต่างถิ่นที่เข้ามามีอิทธิพลต่อรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง

2.2.5 การประยุกต์ใช้ข้อมูลกับการวิจัย

2.3 แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมจากเศษผ้า

2.3.1 ความหมายแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมจากเศษผ้า

2.3.2 ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการสร้างแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถ

อุตสาหกรรม

2.3.3 กระบวนการวิจัยออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมจากเศษผ้า

2.3.4 การประยุกต์ใช้ข้อมูลกับการวิจัย

2.4 แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

2.4.1 แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

2.4.2 การออกแบบบริการ

2.4.2 ทฤษฎีการยอมรับนวัตกรรมและเทคโนโลยี

2.4.3 การประยุกต์ใช้ข้อมูลกับการวิจัย

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.2 การประยุกต์ใช้ข้อมูลกับการวิจัย

2.1 ผลิตภัณฑ์ที่ทำด้วยเศษผ้าที่ได้จากการแปรรูปเป็นสินค้า

2.1.1 ผลิตภัณฑ์ที่ทำด้วยเศษผ้าในท้องตลาด

ผลิตภัณฑ์ที่วางขายในท้องตลาดนอกจากจะเป็นผลิตภัณฑ์ที่ผลิตจากวัตถุดิบใหม่แล้วยังมีผลิตภัณฑ์ที่ผลิตจากเศษวัสดุที่เหลือใช้ จากการศึกษาข้อมูลสามารถจำแนกผลิตภัณฑ์ที่ทำด้วยเศษผ้าได้ดังนี้

2.1.1.1 กระเป๋าผ้า

ภาพที่ 2.1 กระเป๋าที่ทำจากเศษผ้าในท้องตลาด

ที่มา : <http://www.mycottongarden.com/article/วิธีทำกระเป๋าใส่เครื่องสำอางจากเศษผ้า>

จากภาพที่ 2.1 แสดงตัวอย่างกระเป๋าที่ทำด้วยเศษผ้าในท้องตลาด กระเป๋าผ้าเป็นผลิตภัณฑ์ที่สามารถประยุกต์นำเศษผ้ากลับมาใช้ผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ได้ง่าย มีหลากหลายขนาด หลากหลายรูปแบบ หลากหลายสีสันท และทำได้ง่ายตามท้องตลาดทั่วไป หรือสามารถนำเศษผ้าที่ต้องการมาเย็บขึ้นรูปด้วยตนเองได้ กระเป๋าจากเศษผ้าเป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้งานได้อเนกประสงค์ ดูแลรักษาง่าย มีมูลค่าทางการตลาดปานกลางถึงมากขึ้นอยู่กับคุณภาพของผลิตภัณฑ์ แบรินด์สินค้า และการออกแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.1.2 ของที่ระลึก

ภาพที่ 2.2 ของที่ระลึกที่ทำจากเศษผ้าในท้องตลาด

ที่มา : <http://www.manager.co.th/iBizChannel/ViewNews.aspx?NewsID=956000027701>

จากภาพที่ 2.2 แสดงตัวอย่างของที่ระลึกที่ทำด้วยเศษผ้าในท้องตลาด ของที่ระลึกจากเศษผ้าในท้องตลาดมีหลากหลายรูปแบบ เช่น พวงกุญแจ ที่ชั้นหนังสือ เข็มกลัด ตุ๊กตา เป็นต้น สามารถนำเศษผ้ามาประยุกต์ในการผลิตง่าย และหลากหลาย มีมูลค่าทางการตลาดน้อยถึงปานกลางขึ้นอยู่กับ การออกแบบ แบรินด์สินค้า และคุณภาพ

2.1.1.3 พรมเช็ดเท้า

ภาพที่ 2.3 พรมเช็ดเท้าที่ทำจากเศษผ้าในท้องตลาด

ที่มา : <http://www.be2hand.com/1079490-24.html>

จากภาพที่ 2.3 แสดงตัวอย่างพรมเช็ดเท้าที่ทำจากเศษผ้าในท้องตลาด พรมเช็ดเท้าใช้วัสดุหลักมาจากเศษผ้า โดยส่วนใหญ่แล้วเศษผ้าที่เหลือจากการแปรรูปจะถูกขายต่อแล้วนำมาทำเป็นพรมเช็ดเท้า คุณสมบัติสามารถดูดซับสิ่งสกปรกได้ดี อบอุ่น และมีความนุ่ม ดูแลรักษาง่าย แต่เมื่อใช้ไปนานๆ พรมเช็ดเท้าจะเริ่มขาด และเป็นแหล่งสะสมความสกปรก มูลค่าทางการตลาดต่ำเพราะไม่สามารถเพิ่มมูลค่าให้มากขึ้นได้เนื่องจากเป็นผลิตภัณฑ์เจาะจงซื้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.1.4 เฟอร์นิเจอร์

ภาพที่ 2.4 เฟอร์นิเจอร์ที่ทำจากเศษผ้าในท้องตลาด

ที่มา : <http://chun2.com/ของแต่งบ้าน-ลายสีสด/>

จากภาพที่ 2.4 แสดงตัวอย่างเฟอร์นิเจอร์ที่ทำจากเศษผ้าในท้องตลาด เฟอร์นิเจอร์ที่ใช้เศษผ้ามาต่อกันแล้วบุนวม ความสวยงามขึ้นอยู่กับ การเลือกเศษผ้าที่จะนำมาเย็บติดกันและการออกแบบ มีมูลค่าทางการตลาดปานกลางถึงสูงแต่มีความนิยมเฉพาะกลุ่มผู้บริโภค

ผลิตภัณฑ์ทุกชนิดล้วนมีความหลากหลายด้าน รูปแบบ วัสดุ เทคนิคการผลิต รวมไปถึงถึงจุดเด่นและจุดด้อย เช่นเดียวกับผลิตภัณฑ์ที่ทำจากเศษผ้าในท้องตลาดผลิตภัณฑ์มีหลายรูปแบบที่นำเศษผ้ามาแปรรูป เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและการนำเศษวัสดุเหลือใช้กลับมาใช้ใหม่ผ่านการประยุกต์เทคนิคการผลิตรูปแบบต่างๆ เมื่อใช้งานไปช่วงระยะเวลาหนึ่งผลิตภัณฑ์ที่ใช้เศษผ้าเป็นวัสดุผลิตก็จะเกิดปัญหาขึ้นปัจจัยเนื่องมาจาก วิธีการใช้งาน ความแข็งแรงของผลิตภัณฑ์และวัสดุผลิต และอายุการใช้งานของผลิตภัณฑ์ ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์ที่ทำด้วยเศษผ้าในท้องตลาดดังตารางที่ 2.1 และตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.1 ตารางการวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์ที่มาจากเศษผ้าทั่วไปในท้องตลาด

ผลิตภัณฑ์	วัสดุ	เทคนิค	รูปแบบ
1.1 พรมเช็ดเท้าถัก	1.1 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	1.1 ใช้วิธีนำเศษผ้ามา เย็บต่อกันเป็นชั้นแล้วถัก ให้เป็นเส้นยาวก่อนจะ เย็บต่อกันให้กลายเป็น ผืน	
1.2 พรมเช็ดเท้าถัก แล้วขดเป็นวงกลม	1.2 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	1.2 ใช้วิธีนำเศษผ้ามา เย็บต่อกันเป็นชั้นแล้วถัก ให้เป็นเส้นยาวก่อนจะ ขดให้เป็นกลายวงกลม แล้วติดกาวหรือเย็บให้ ติดกัน	
1.3 พรมเช็ดเท้า พับคละรูปทรง	1.3 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	1.3 ใช้วิธีนำเศษผ้ามาตัด เป็นชิ้นเล็กแล้วพับให้มี รูปสามเหลี่ยมก่อนจะ เย็บติดกันเป็นเส้นยาว แล้วเย็บติดกับแผ่นกัน ลื่นให้กลายเป็นแผ่นตาม รูปทรงของแผ่นกันลื่น	
1.4 พรมเช็ดเท้า เย็บติดกับแผ่นกัน ลื่น	1.4 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	1.4 ใช้วิธีนำเศษผ้าตัด เป็นชิ้นเล็กแล้วร้อยเข้า กับแผ่นกันลื่นรูปทรง ต่างๆ แล้วเย็บติดให้ แข็งแรง	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิตภัณฑ์	วัสดุ	เทคนิค	รูปแบบ
2.1 กระเป๋าถือผ้า	2.1 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	2.1 ใช้วิธีนำเศษผ้ามาตัด แล้วเย็บต่อกันให้เป็นผืน ก่อนจะตัดตามแบบตัด และเย็บประกอบให้เป็น กระเป๋า	
2.2 กระเป๋าผ้าใส่ เศษสตางค์	2.2 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	2.2 ใช้วิธีนำเศษผ้ามาตัด และเย็บต่อกันตาม ต้องการก่อนจะเย็บ ประกอบกันให้เป็น กระเป๋า	
2.3 กระเป๋าผ้า สะพาย	2.3 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	2.3 ใช้วิธีนำเศษผ้ามาตัด เป็นชิ้นยาวขนาดเล็ก ก่อนจะเย็บติดกันกับผ้า ให้เป็นผืนแล้วประกอบ ชิ้นส่วนอื่นเข้าด้วยกันจน เป็นกระเป๋า	
3.1 พวงกุญแจที่ ระลึก	3.1 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	3.1 ใช้วิธีนำเศษผ้ามาตัด เป็นชิ้นส่วนตามต้องการ ประกอบเข้าด้วยกันแล้ว ยัดใยผ้าให้ดูฟูขึ้นก่อน จะนำห่วงคล้องมาติดให้ กลายเป็นพวงกุญแจ	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิตภัณฑ์	วัสดุ	เทคนิค	รูปแบบ
3.2 ที่คั่นหนังสือที่ระลึก	3.2 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	3.2 ใช้วิธีนำเศษผ้ามาตัด ให้มีขนาดตามความต้องการแล้วกั้นของเศษผ้าให้เรียบร้อยก่อนจะเย็บสายประดับติดกับแผ่นคั่นหนังสือ	
3.3 ตุ๊กตาผ้าที่ระลึก	3.3 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	3.3 ใช้วิธีนำเศษผ้ามาตัดตามแบบตัดที่ออกแบบไว้แล้วเย็บประกอบชิ้นส่วนทั้งหมดเข้าด้วยกันและยัดในผ้าเข้าไปด้านใน เย็บปิดงานเป็นขั้นตอนสุดท้าย	
3.4 เข็มกลัดผ้า	3.4 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	3.4 ใช้วิธีนำเศษผ้ามาตัดตามขนาดที่ต้องการ จับจีบผ้าแล้วเย็บซ้อนกันให้เป็นชั้นก่อนจะนำเข็มกลัดมาติดด้านหลังให้สมบูรณ์	
3.5 เครื่องประดับผ้า	3.5 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	3.5 ใช้วิธีนำเศษผ้ามาตัดตามขนาดที่ต้องการ เย็บติดกันแล้วประดับด้วยอุปกรณ์ตกแต่ง เช่น กระดุม ลูกปัด เป็นต้น	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิตภัณฑ์	วัสดุ	เทคนิค	รูปแบบ
4.1 เฟอร์นิเจอร์หุ้มด้วยผ้า	4.1 เศษผ้าละชนิดได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสมเส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	4.1 ใช้วิธีนำเศษผ้ามาตัดและต่อกันเป็นผืนขนาดใหญ่ก่อนจะตัดตามแบบตัดเพื่อใช้เป็นชิ้นส่วนหุ้มผิวภายนอกแล้วบุภายในด้วยฟองน้ำ	
4.2 เฟอร์นิเจอร์พันด้วยผ้า	4.2 เศษผ้าละชนิดได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสมเส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	4.2 ใช้วิธีนำเศษผ้ามาพันตามช่องของโครงในเก้าอี้ที่เป็นโครงเหล็ก	

จากตารางที่ 2.1 แสดงให้เห็นว่าผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าตามท้องตลาดทั่วไปล้วนแล้วมีความหลากหลายของรูปแบบและชนิดของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า วัสดุของแต่ละชนิดผลิตภัณฑ์ต่างมาจากเศษผ้าที่มีความหลากหลาย เช่น เศษผ้าเส้นใยธรรมชาติ เศษผ้าเส้นใยสังเคราะห์ และเศษผ้าเส้นใยธรรมชาติทั้งสังเคราะห์ ด้านเทคนิคการผลิตจะใช้วิธีการนำเศษผ้ามาเย็บต่อเป็นผืนแล้วนำไปตัดตามแบบตัดหรือตามความต้องการของผู้ผลิต หรือเย็บเป็นรายชิ้นสำหรับผลิตภัณฑ์ที่ต้องการลักษณะพิเศษเฉพาะ เป็นต้น นอกจากการวิเคราะห์เทคนิคการผลิตและวัสดุของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าในท้องตลาดแล้วผู้วิจัยได้วิเคราะห์จุดแข็งและจุดด้อยของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าในท้องตลาดดังตารางที่ 2.2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2.2 ตารางแสดงการวิเคราะห์จุดเด่นและจุดด้อยของผลิตภัณฑ์ที่มาจากเศษผ้าทั่วไปใน
ท้องตลาด

ผลิตภัณฑ์	จุดเด่น	จุดด้อย	รูปแบบ
1.1 พรมเช็ดเท้าถัก	1.1 ราคาต่อชิ้นไม่สูง และหาซื้อง่าย ใช้งาน สะดวก ดูแลรักษา ง่าย และมีสีสัน หลากหลาย	1.1 อายุการใช้งานไม่สูง เป็นแหล่งสะสมสิ่ง สกปรก และมีมูลค่าทาง การตลาดไม่มาก	
1.2 พรมเช็ดเท้าถัก แล้วขดเป็นวงกลม	1.2 ราคาต่อชิ้นไม่สูง และหาซื้อง่าย ใช้งาน สะดวก ดูแลรักษา ง่าย และมีสีสัน หลากหลาย	1.2 อายุการใช้งานไม่สูง เป็นแหล่งสะสมสิ่ง สกปรก และมีมูลค่าทาง การตลาดไม่มาก	
1.3 พรมเช็ดเท้า พับคละรูปทรง	1.3 ราคาต่อชิ้นไม่สูง และหาซื้อง่าย ใช้งาน สะดวก ดูแลรักษา ง่าย และมีสีสัน หลากหลาย	1.3 อายุการใช้งานไม่สูง เป็นแหล่งสะสมสิ่ง สกปรก และมีมูลค่าทาง การตลาดไม่มาก	
1.4 พรมเช็ดเท้า เย็บติดกับแผ่นกั้น ลิ้น	1.4 ราคาต่อชิ้นไม่สูง และหาซื้อง่าย ใช้งาน สะดวก ดูแลรักษา ง่าย และมีสีสัน หลากหลาย	1.4 อายุการใช้งานไม่สูง เป็นแหล่งสะสมสิ่ง สกปรก และมีมูลค่าทาง การตลาดไม่มาก	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิตภัณฑ์	จุดเด่น	จุดด้อย	รูปแบบ
2.1 กระเป๋าถือผ้า	2.1 หลากหลาย รูปแบบ ขนาด สี สัน มีราคาต่อชิ้นไม่สูง หาซื้อง่าย และ สะดวกต่อการดูแล รักษา	2.1 อายุการใช้งาน ขึ้นอยู่กับบริการใช้ เป็น แหล่งสะสมสิ่งสกปรก และมีมูลค่าทาง การตลาดไม่มาก	
2.2 กระเป๋าผ้าใส่ เศษสตางค์	2.2 หลากหลาย รูปแบบ ขนาด สี สัน มีราคาต่อชิ้นไม่สูง หาซื้อง่าย และ สะดวกต่อการดูแล รักษา	2.2 อายุการใช้งาน ขึ้นอยู่กับบริการใช้ เป็น แหล่งสะสมสิ่งสกปรก และมีมูลค่าทาง การตลาดไม่มาก	
2.3 กระเป๋าผ้า สะพาย	2.3 หลากหลาย รูปแบบ ขนาด สี สัน มีราคาต่อชิ้นไม่สูง หาซื้อง่าย และ สะดวกต่อการดูแล รักษา	2.3 อายุการใช้งาน ขึ้นอยู่กับบริการใช้ เป็น แหล่งสะสมสิ่งสกปรก และมีมูลค่าทาง การตลาดไม่มาก	
3.1 พวงกุญแจที่ ระลึก	3.1 หลากหลาย รูปแบบ ขนาด สี สัน มีราคาต่อชิ้นไม่สูง หาซื้อง่าย	3.1 มูลค่าทางการตลาด น้อย มีหน้าที่ใช้สอย เพียงรูปแบบเดียว	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิตภัณฑ์	จุดเด่น	จุดด้อย	รูปแบบ
3.2 ที่คั่นหนังสือที่ระลึก	3.2 หลากหลาย รูปแบบ ขนาด สี สัน มีราคาต่อชิ้นไม่สูง หาซื้อง่าย	3.2 มูลค่าทางการตลาด น้อย มีหน้าที่ใช้สอย เพียงรูปแบบเดียว	
3.3 ตุ๊กตาผ้าที่ระลึก	3.3 หลากหลาย รูปแบบ ขนาด สี สัน มีราคาต่อชิ้นไม่สูง หาซื้อง่าย	3.3 มูลค่าทางการตลาด น้อย มีหน้าที่ใช้สอย เพียงรูปแบบเดียว	
3.4 เข็มกลัดผ้า	3.4 หลากหลาย รูปแบบ ขนาด สี สัน มีราคาต่อชิ้นไม่สูง หาซื้อง่าย	3.4 มูลค่าทางการตลาด น้อย มีหน้าที่ใช้สอย เพียงรูปแบบเดียว	
3.5 เครื่องประดับผ้า	3.5 หลากหลาย รูปแบบ ขนาด สี สัน มีราคาต่อชิ้นไม่สูง หาซื้อง่าย	3.5 มูลค่าทางการตลาด น้อย มีหน้าที่ใช้สอย เพียงรูปแบบเดียว	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิตภัณฑ์	จุดเด่น	จุดด้อย	รูปแบบ
4.1 เฟอร์นิเจอร์หุ้มด้วยผ้า	4.1 หลากหลาย รูปแบบ ขนาด สี สัน มีมูลค่าทางการตลาดสูง	4.1 การดูแลรักษายาก พอสมควร ลำบากต่อ การขนส่ง มีน้ำหนักมาก	
4.2 เฟอร์นิเจอร์พนักด้วยผ้า	4.2 หลากหลาย รูปแบบ ขนาด สี สัน มีมูลค่าทางการตลาดสูง	4.2 การดูแลรักษายาก พอสมควร ลำบากต่อ การขนส่ง มีน้ำหนักมาก	

จากตารางที่ 2.2 แสดงให้ทราบถึงจุดเด่นและจุดด้อยของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า 4 ประเภท คือ พรมเช็ดเท้า กระเป๋าผ้า ของที่ระลึก และเฟอร์นิเจอร์ แต่ละประเภทจะมีผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าต่างรูปแบบและเทคนิคการผลิต โดยผลการวิเคราะห์จุดเด่นและจุดด้อยผลิตภัณฑ์ทั้ง 4 ประเภท พบว่า จุดเด่นของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าประเภท พรมเช็ดเท้า กระเป๋าผ้า และของที่ระลึก เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าทางการตลาดไม่สูง และง่ายต่อการดูแลรักษา แต่มีความหลากหลายทั้งรูปแบบ สี สัน ขนาด และหาซื้อง่ายตามท้องตลาด ส่วนจุดเด่นของเฟอร์นิเจอร์จะเหมือนกับผลิตภัณฑ์ทั้ง 3 ประเภท คือ ความหลากหลายทั้งรูปแบบ สี สัน ขนาด แต่มีมูลค่าทางการตลาดสูง จุดด้อยของผลิตภัณฑ์พรมเช็ดเท้า กระเป๋าผ้า และของที่ระลึก เหมือนกันคือ มูลค่าทางการตลาดที่ต่ำ ที่แตกต่างคือ พรมเช็ดเท้า เป็นแหล่งสะสมสิ่งสกปรก ของที่ระลึก มีหน้าที่ใช้สอยเพียงรูปแบบเดียว และเฟอร์นิเจอร์ ดูแลรักษายากและลำบากต่อการขนส่ง เป็นต้น

2.1.2 กระบวนการแปรรูปเศษผ้าเป็นผลิตภัณฑ์

กระบวนการแปรรูปเศษผ้าเป็นผลิตภัณฑ์มีขั้นตอนหลักทั่วไป คือ ใช้วิธีการต่อเศษผ้าให้เป็นผืนหรือเรียกวิธีนี้ว่า เทคนิคการต่อผ้า (Patchwork) ขั้นตอนถัดไปคือการนำเศษผ้าที่ต่อเสร็จแล้วไปแปรรูปตามกระบวนการต่างๆ ของผลิตภัณฑ์แต่ละชนิด เช่น นำไปตัดแบบก่อนเย็บ ประกอบเป็นเครื่องแต่งกาย กระเป๋า พวงกุญแจขนาดเล็ก นำไปหุ้มแล้วบุนวมของเฟอร์นิเจอร์บางชนิด หรือการตัดเป็นชิ้นๆ แล้วนำมาเย็บรวมกันจนกลายเป็นผ้าเช็ดเท้า เป็นต้น โดยผู้วิจัยได้แบ่งกระบวนการแปรรูปเศษผ้าเป็นผลิตภัณฑ์ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.2.1 เทคนิคการต่อผ้า (Patchwork)

เทคนิคการต่อผ้า คือ การนำเศษผ้ามาเย็บต่อกันเป็นผืน เดิมใช้เศษผ้า หนังสัตว์ หรือผ้าสักหลาด ผ้าไหม และผ้าฝ้าย การต่อผ้าจะประกอบด้วยชิ้นผ้าทรงเรขาคณิตหลายๆ ชิ้น และหลายแบบประกอบเข้าด้วยกันเป็นลวดลาย (ลักขณา โจนส์. 2547)

เทคนิคการต่อผ้าสามารถแบ่งวิธีการออกเป็น 4 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

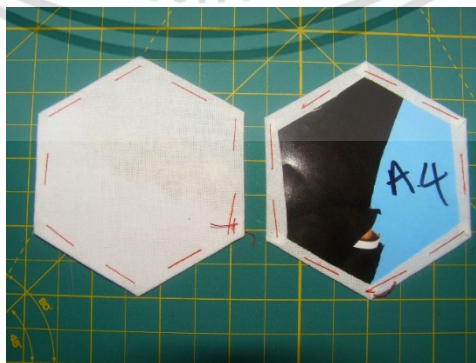
1) Traditional Patchwork คือ การตัดผ้าเพื่อเย็บประมาณ $\frac{1}{4}$ นิ้ว โดยรอบ แล้วเย็บต่อกันด้วยมือหรือใช้จักรเย็บผ้า ดังภาพที่ 2.5

ภาพที่ 2.5 การต่อผ้าแบบ Traditional Patchwork

ที่มา : <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=buginthegarden&month=06-2011&date=03&group=4&gblog=35>

2) Cutting paper and fabric patches คือ การตัดกระดาษพอดี้กับแบบ แล้วใช้ผ้าที่ตัดเพื่อตะเข็บ สอยหุ้มจนครบทุกชิ้นจากนั้นสอยแต่ละชิ้นต่อกันตามแบบที่ต้องการ ดังภาพที่ 2.6

ภาพที่ 2.6 การต่อผ้าแบบ Cutting paper and fabric patches

ที่มา : <http://thesewingdirectory.blogspot.com/2010/10/p-is-for-patchwork.html>
เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์ไว้สำหรับนักเรียนเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) Paper Pieces คือ การใช้แบบเขียนหรือแบบพิมพ์ลงบนกระดาษบาง หรือจะใช้ผ้ารองในเนื้อบางแทน เย็บผ้าต่อกันโดยการเย็บติดกระดาษ กระดาษจะคอยช่วยควบคุมให้แนวต่อผ้าตรงกัน ง่ายต่อการเย็บในรูปแบบดั้งเดิม ดังภาพที่ 2.7

ภาพที่ 2.7 การต่อผ้าแบบ Paper Pieces

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

4) Crazy Patchwork คือ โดยปกติมีจุดประสงค์เพื่อนำเอาผ้าเก่าหรือเศษผ้าที่ใช้แล้วมาเย็บต่อกัน ตกแต่งรอยต่อด้วยการปักแบบซิกแซกเป็นพื้นปลา ขนนก หรือใช้จักรเย็บผ้า แล้วปักตกแต่งส่วนกลางของผ้าด้วยวิธีต่างๆ ดังภาพที่ 2.8

ภาพที่ 2.8 การต่อผ้าแบบ Crazy Patchwork

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.2.2 การสร้างแบบตัด (Pattern Making)

การสร้างแบบตัด (Pattern Making) หมายถึง การวาดเส้นบน

แผ่นกระดาษซึ่งเป็นการแสดงความคิดของผู้ออกแบบทำให้รูปแบบความคิดที่ขีดเส้นบนแผ่นกระดาษนั้นออกมาเป็นชิ้นส่วนต่างๆ เมื่อนำชิ้นส่วนเหล่านี้ประกอบกันเป็นรูปร่างของเสื้อผ้าที่สวยงามตามแบบตัดที่ได้ขีดเส้นไว้ และสวมใส่พอดีกับรูปร่างของผู้สวมใส่นั้นๆ (วินิทร สอนพรินทร์. 2548) การสร้างแบบตัดจะนิยมใช้กับ เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า การสร้างแบบตัดถือได้ว่าเป็นกระบวนการสำคัญก่อนการตัดผ้าเพื่อใช้ในการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์โดยเฉพาะกับ เสื้อผ้า กระเป๋า และรองเท้า ในเทคนิคการสร้างแบบตัดมีขั้นตอน 2 ขั้นตอน ดังนี้

1) การวัดแบบ

การสร้างแบบตัดทุกชนิดไม่ว่าจะเป็น แบบตัดเสื้อผ้า กระเป๋า หรือ รองเท้า จะต้องผ่านวิธีการวัดขนาดก่อนการตัดเสมอ โดยการวัดแบบมีจุดประสงค์ 2 ข้อ คือ เพื่อนำข้อมูลการวัดไปใช้คิดคำนวณการสร้างแบบตัดในตำแหน่งต่างๆ และเพื่อใช้ตรวจสอบความแม่นยำของแบบตัดที่สร้าง การวัดตัวจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เสื้อผ้า กระเป๋า หรือรองเท้า ออกมาตามที่ต้องการ ถ้าวัดแบบผิดพลาดอาจทำให้สัดส่วนขนาดของเสื้อผ้า กระเป๋า หรือรองเท้า ผิดไปจากเดิมและบางชิ้นส่วนยากต่อการแก้ไข

2) การสร้างแบบตัด

2.1) หลังจากขั้นตอนการวัดแบบจะเป็นการนำผลที่ได้จากการวัดมาวาดตามขนาดและสัดส่วนที่ต้องการลงบนกระดาษ

2.2) ลักษณะการวาดแบบตัดต้องวาดเป็นภาพคลี่เพื่อกำหนดรายละเอียดส่วนเว้าส่วนโค้ง และส่วนที่ต้องพับ

2.3) เมื่อได้แบบตัดที่ต้องการ นำแบบตัดไปทาบกับผ้าที่ต้องการจะตัด วาดเส้นลงบนผ้าให้มีรูปร่างเหมือนกับแบบตัด แล้วตัดออกเป็นชิ้นๆ ตามแบบตัดที่วาดไว้

2.4) นำผ้าที่ผ่านการตัดแล้วไปเย็บติดกันจนกลายเป็นผลิตภัณฑ์

2.1.2.3 การเย็บประกอบ

การเย็บประกอบเป็นกระบวนการที่มีหลากหลายวิธี หลากหลายเทคนิค เพื่อใช้ในการประกอบชิ้นส่วนที่ได้จากแบบตัดให้กลายเป็นเสื้อผ้า กระเป๋า หรือรองเท้า การเย็บประกอบชิ้นส่วนจะใช้จักรเย็บผ้า หรือเข็มและด้ายเย็บประกอบชิ้นส่วนเข้าด้วยกัน

2.1.2.4 การรวมเศษผ้ากับเยื่อสา

การรวมเศษผ้ากับเยื่อสาเป็นอีกหนึ่งวิธีที่สร้างวัสดุผสมรูปแบบหนึ่ง โดยสามารถสร้างความแตกต่างให้กับวัสดุผสมเศษผ้า เป็นหนึ่งวิธีที่สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าได้เมื่อนำไปแปรรูป การสร้างวัสดุผสมระหว่างเศษผ้าและเยื่อสามีวิถีการ 3 ขั้นตอน ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1) ขั้นตอนการเตรียมวัสดุ การเตรียมเศษผ้าเริ่มต้นด้วยการคัดเลือกเศษผ้าตามความต้องการ นำเศษผ้าที่คัดเลือกไว้มาตัดให้มีขนาดเล็กก่อนจะเข้าสู่เครื่องตีใยผ้า เมื่อเศษผ้าผ่านเครื่องตีใยผ้าแล้วจะกลายเป็นใยผ้า การเตรียมเยื่อสาเริ่มต้นด้วยการนำเปลือกสาที่ลอกออกจากลำต้นปอสาไปตากให้แห้งแล้วแช่น้ำทิ้งไว้ 1 คืน จากนั้นนำปอสามาต้มจนสุกแช่น้ำทิ้งไว้ 1 คืน แล้วมาล้างน้ำสะอาดก่อนจะนำไปฟอกขาวด้วยคลอรีน ขั้นตอนสุดท้ายหลังจากได้ปอสาที่ฟอกขาวแล้ว นำเข้าสู่เครื่องโม่ปอสาเพื่อให้กลายเป็นเยื่อสา เมื่อเตรียมวัสดุทั้งสองเสร็จแล้วให้นำใยผ้าและเยื่อสา มาปั่นรวมกันให้กลายเป็นเนื้อเดียวกันก่อนจะนำเข้าสู่ขั้นตอนการขึ้นรูปวัสดุ

2) ขั้นตอนการขึ้นรูปวัสดุ การขึ้นรูปวัสดุผสมจากใยผ้าและเยื่อสาจะใช้วิธีการขึ้นรูปแบบการร่อนกระดาษสาบนน้ำโดยใช้เฟรมไนลอนสีเหลืองผืนผ้าเป็นแม่พิมพ์เพื่อขึ้นรูปให้กลายเป็นแผ่น โดยนำเฟรมไม้วางลงบนผิวน้ำในอ่างน้ำขนาดใหญ่กว่าเฟรมไม้ นำเยื่อสาและใยผ้าที่ผ่านการปั่นรวมกันเป็นเนื้อเดียวเทลงบนเฟรมไม้ก่อนจะใช้มือแตะให้เนื้อกระจายให้ทั่ว เมื่อกระจายตัวทั่วเฟรมไม้ให้ยกขึ้นจากผิวน้ำโดยยกเอียงออกที่ละข้างเพื่อไล่น้ำให้ออกจากเฟรมไม้แล้วนำไปตากให้แห้ง เมื่อแห้งแล้วค่อยๆ นำออกจากเฟรมไม้จะได้กระดาษผสมระหว่างเศษผ้าและเยื่อสาที่มีลักษณะและคุณสมบัติใกล้เคียงกับกระดาษสา

3) ขั้นตอนการแปรรูปเป็นสินค้า การนำกระดาษผสมระหว่างเยื่อสาและเศษผ้าไปแปรรูปเป็นสินค้า จากความเหมาะสมของคุณสมบัติของกระดาษผสมที่ใกล้เคียงกับกระดาษสาจึงสามารถนำไปแปรรูปเป็นบรรจุภัณฑ์รูปแบบต่างๆ งานดอกไม้ประดิษฐ์ ศิลปะภาพพิมพ์ ฯลฯ โดยวิธีการแปรรูปจะใช้วิธีการตัดตามขนาดที่ต้องการโดยใช้แบบตัดทาบลงบนกระดาษผสม ก่อนจะนำไปพับ ห่อ เย็บ หรือสร้างลวดลาย ตามความต้องการ

2.1.3 ลักษณะทางกายภาพเศษผ้า

ลักษณะทางกายภาพของเศษผ้ามีขนาดที่แตกต่างและหลากหลาย โดยรูปร่างของเศษผ้าขึ้นอยู่กับวิธีการตัดผ้าตามความต้องการ และคุณสมบัติของเศษผ้าขึ้นอยู่กับวัตถุดิบก่อนการแปรรูป จากการลงพื้นที่สามารถสรุปและแจกแจงรายละเอียดของลักษณะทางกายภาพของเศษผ้าดังตารางที่ 2.3

ตารางที่ 2.3 ตารางการวิเคราะห์ด้านกายภาพของเศษผ้า

รูปแบบของเศษผ้า	ผลการวิเคราะห์ด้านกายภาพของเศษผ้า
<p>1. เศษผ้าลินินขนาดใหญ่</p> 	<p>ลักษณะทางกายภาพของเศษผ้ามีขนาดปานกลางถึงขนาดใหญ่ มีความยาวประมาณ 30 - 45 เซนติเมตร รูปร่างมีลักษณะโค้งงอ และรูปสามเหลี่ยม เนื่องจากกระบวนการตัดแบบชิ้นส่วน เนื้อผ้าบางและระบายความร้อนได้ดี</p>
<p>2. เศษผ้าลินินชิ้นยาว</p> 	<p>ลักษณะทางกายภาพของเศษผ้ามีขนาดเล็กแต่มีความยาวประมาณ 30 - 60 เซนติเมตร ลักษณะเป็นเส้นยาว เนื้อผ้าบางและระบายความร้อนได้ดี</p>
<p>3. เศษผ้าลินินขนาดเล็ก</p> 	<p>ลักษณะทางกายภาพของเศษผ้ามีขนาดเล็กถึงเล็กมาก มีหลากหลายรูปทรง มีขนาดไม่เกิน 45 เซนติเมตร เนื้อผ้าบางและระบายความร้อนได้ดี</p>
<p>4. เศษผ้าฝ้ายขนาดใหญ่</p> 	<p>ลักษณะทางกายภาพของเศษผ้ามีขนาดใหญ่ มีรูปร่างแปลกตา และบางชิ้นมีรูปร่างสามเหลี่ยม มีขนาดประมาณ 25 x 30 เซนติเมตร เนื้อผ้าหนาแต่มีความนุ่ม มีช่องห่างระหว่างเส้นใยผ้าทำให้ระบายความร้อนได้ดี</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปแบบของเศษผ้า	ผลการวิเคราะห์ด้านกายภาพของเศษผ้า
<p>5. เศษผ้าฝ้ายชิ้นยาว</p> 	<p>ลักษณะทางกายภาพของเศษผ้ามีขนาดยาว รูปร่างสี่เหลี่ยมผืนผ้า และบางชิ้นมีรูปร่างของสี่เหลี่ยมผืนผ้ากับสี่เหลี่ยมจัตุรัสรวมกัน มีขนาดประมาณ 35 x 60 เซนติเมตร เนื้อผ้าหนาแต่มีความนุ่ม มีช่องห่างระหว่างเส้นใยผ้าทำให้ระบายความร้อนได้ดี</p>
<p>6. เศษผ้าฝ้ายขนาดกลาง</p> 	<p>ลักษณะทางกายภาพของเศษผ้ามีขนาดกลาง มีรูปร่างแปลกตาเนื่องมาจากการตัดแบบชิ้นส่วนมีขนาดประมาณ 25 x 65 เซนติเมตร เนื้อผ้าหนาแต่มีความนุ่ม มีช่องห่างระหว่างเส้นใยผ้าทำให้ระบายความร้อนได้ดี</p>
<p>7. เศษผ้าใยถักขนาดใหญ่</p> 	<p>ลักษณะทางกายภาพของเศษผ้ามีขนาดใหญ่ มีรูปร่างสามเหลี่ยมและบางชิ้นมีรูปร่างสี่เหลี่ยม มีขนาดประมาณ 30 x 35 เซนติเมตร เนื้อผ้าแข็ง มีช่องห่างระหว่างเส้นใยผ้าทำให้ระบายความร้อนได้ดี</p>
<p>8. เศษผ้าใยถักขนาดกลาง</p> 	<p>ลักษณะทางกายภาพของเศษผ้ามีขนาดกลาง มีรูปร่างหลากหลายเนื่องจากกระบวนการตัดแบบชิ้นส่วน มีขนาดที่หลากหลาย เนื้อผ้าแข็ง มีช่องห่างระหว่างเส้นใยผ้าทำให้ระบายความร้อนได้ดี</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 2.3 แสดงผลการวิเคราะห์ให้เห็นว่าเศษผ้าทั้ง 3 ชนิด คือ เศษผ้าลินิน เศษผ้าฝ้าย และเศษผ้าใยกล้วย สามารถจำแนกลักษณะทางกายภาพจากรูปลักษณ์ และขนาดของ เศษผ้า โดยส่วนใหญ่เศษผ้าจะมีขนาดใหญ่ และขนาดกลาง มีเพียงเศษผ้าลินินเท่านั้นที่ขนาดเล็ก สาเหตุเนื่องมาจากกระบวนการตัดแบบชิ้นส่วนก่อนนำไปเย็บขึ้นรูปเป็นเสื้อผ้า คุณสมบัติของเศษผ้ามีความแตกต่างกันตามชนิดของเศษผ้า เศษผ้าลินินจะมีลักษณะบาง เศษผ้าฝ้ายจะมีลักษณะที่หนากว่า เศษผ้าลินินแต่มีความนุ่ม และมีช่องว่างระหว่างเส้นใยผ้า เศษผ้าใยกล้วยมีเนื้อผ้าหนาและแข็งมี ช่องว่างระหว่างเส้นใยผ้าเหมือนกับเศษผ้าฝ้าย และเศษผ้าทั้ง 3 ชนิดมีคุณสมบัติที่เหมือนกัน คือ สามารถระบายความร้อนได้ดี

2.1.4 การประยุกต์ข้อมูลกับการวิจัย

การนำข้อมูลด้านเศษผ้าที่ อธิบายเกี่ยวกับเศษผ้าที่มาจากกระบวนการแปรรูปเป็น สินค้าในด้านต่างๆ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากเศษผ้าในท้องตลาด กระบวนการแปรรูปเศษผ้าเป็น ผลิตภัณฑ์ ลักษณะทางกายภาพของเศษผ้า และการวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากเศษผ้าในท้องตลาด เป็นต้น จากหัวข้อย่อยข้างต้นมีรายละเอียดที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการวิจัย โดยมีรายละเอียด ต่อไปนี้

2.1.4.1 การประยุกต์ข้อมูลด้านผลิตภัณฑ์ที่ทำจากเศษผ้าในท้องตลาดกับการวิจัย

ผู้วิจัยจะประยุกต์ใช้ข้อมูลด้านผลิตภัณฑ์ที่ทำจากเศษผ้าใน ท้องตลาดกับการวิจัยเพื่อศึกษาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าในท้องตลาด รูปแบบ ชนิด เทคนิคการทำ รวมไปถึงจุดเด่นและจุดด้อย ใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในกระบวนการออกแบบแนวทางการออกแบบ ผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

2.1.4.2 การประยุกต์ข้อมูลด้านกระบวนการแปรรูปเศษผ้าเป็นผลิตภัณฑ์กับการ วิจัย

ผู้วิจัยจะประยุกต์ใช้ข้อมูลด้านกระบวนการแปรรูปเศษผ้าเป็น ผลิตภัณฑ์กับการวิจัยเพื่อศึกษาวิธีการแปรรูปจากเศษผ้าเป็นผลิตภัณฑ์และประยุกต์ใช้วิธีแปรรูปเศษ ผ้าเป็นแนววิธีการเปลี่ยนเศษผ้าที่พบให้กลายเป็นผลิตภัณฑ์ในแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วย เศษผ้า

2.1.4.3 การประยุกต์ข้อมูลด้านลักษณะทางกายภาพของเศษผ้ากับการวิจัย

ผู้วิจัยจะประยุกต์ใช้ข้อมูลด้านลักษณะทางกายภาพของเศษผ้า เพื่อศึกษาลักษณะของเศษผ้าที่พบและตั้งเป็นปัจจัยหลักที่ต้องคำนึงในแนวทางการออกแบบ ผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าเนื่องจากลักษณะของเศษผ้ามีผลต่อการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ด้วยวิธีการแปรรูป เทคนิคที่หลากหลาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 รากฐานทางวัฒนธรรมของอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

2.2.1 ประวัติและความเป็นมาของอำเภอสันป่าตอง

อำเภอสันป่าตอง เป็นหนึ่งใน 24 อำเภอในจังหวัดเชียงใหม่ อยู่ห่างจากอำเภอเมืองเชียงใหม่ประมาณ 22 กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณ 178.2 ตารางกิโลเมตร แบ่งออกเป็น 11 ตำบล ได้แก่ สันกลาง บ้านแม ยูหว่า ทุ่งด้อม ทุ่งสะโตก บ้านกลาง มะขามหลวง แม่ก้า และท่าวังพร้าว ภูมิประเทศของอำเภอสันป่าตองมีลักษณะเป็นที่ดอน ตั้งอยู่ด้านทิศตะวันตกของแม่น้ำปิง และอยู่ชั้นกลางระหว่างแม่น้ำปิงกับเทือกเขาตอยอินทนนท์ มีแม่น้ำหลัก 2 สาย ไหลผ่าน ได้แก่ แม่น้ำแม่ขาน และแม่น้ำวาง มีความอุดมสมบูรณ์เป็นแหล่งเพาะปลูกที่สำคัญในจังหวัดเชียงใหม่ ที่มาของชื่ออำเภอสันป่าตองมาจากคำว่า สัน แปลว่าลักษณะภูมิประเทศที่เป็นที่ดอนน้ำท่วมไม่ถึง และคำว่า ป่าตอง มาจากในอดีตพื้นที่อำเภอสันป่าตองมีต้นทองหลวง(ต้นตอง) ที่มีจำนวนมากจึงเป็นสาเหตุที่นำมาตั้งชื่ออำเภอ อำเภอสันป่าตองก่อตั้งเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2416 และยกระดับขึ้นเป็นอำเภอเมื่อปี พ.ศ. 2495 เดิมมีพื้นที่อยู่ในเขตการปกครองของอำเภอแม่วางและอำเภอบ้านแม จากลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ดอน และมีแม่น้ำสำคัญทั้งสองสายไหลผ่านจึงเป็นที่ตั้งชุมชนมาตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน เนื่องจากมีแหล่งน้ำใช้ในการทำเกษตร ชุมชนแรกที่ได้ค้นพบมีอายุประมาณ 1,200 ปี ยุคสมัยเดียวกับหริภุญชัย คือ เวียงท่ากาน คำขวัญประจำอำเภอคือ พระนอนใหญ่ศักดิ์สิทธิ์ งามวิจิตรเวียงท่ากาน ตำนานหนองสะเรียม ดิเี่ยมพันธุข้าวเหนียว กลมเกลียวชาติพันธุ์ มหัศจรรย์ไม้แกะสลัก คำขวัญประจำอำเภอสันป่าตองแสดงให้เห็นถึงสถานที่สำคัญทางด้าน ศิลปะ งานหัตถกรรม ศาสนาและวัฒนธรรม รวมไปถึงชาติพันธุ์ที่หลากหลาย และผลิตภัณฑ์ขึ้นชื่อระดับประเทศ คือ ข้าวเหนียวสันป่าตองที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นพันธุ์ข้าวเหนียวที่ดีที่สุด

2.2.2 กลุ่มชาติพันธุ์ในอำเภอสันป่าตอง

อำเภอสันป่าตองมีประชากรประมาณ 75,875 คน แบ่งเป็นชาย 36,350 คน หญิง 39,525 คน ความหนาแน่นของประชากรประมาณ 425.83 คนต่อตารางกิโลเมตร (ศูนย์บริการข้อมูลอำเภอ. 2552) ประชากรทั้งหมดของอำเภอสันป่าตองมีความแตกต่างทางด้านชาติพันธุ์ที่หลากหลาย โดยชาติพันธุ์ที่กระจายตัวในเขตอำเภอสันป่าตองมีทั้งหมด 5 ชาติพันธุ์ คือ คนพื้นเมือง ไทยจีน ไทยยอง ลัวะหรือลัวะว้า มอญ ตามภาพที่ 2.12

ภาพที่ 2.9 แผนที่แสดงการกระจายตัวของกลุ่มชาติพันธุ์ในอำเภอสันป่าตอง
กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จากภาพที่ 2.9 แสดงให้เห็นถึงการกระจายตัวของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ที่กระจายครอบคลุมทั่วอำเภอสันป่าตอง และบางกลุ่มชาติพันธุ์มีการรวมกลุ่มตั้งชุมชนอยู่เป็นหลักเป็นแหล่ง ตั้งแต่สมัยอดีตจนถึงปัจจุบัน สาเหตุที่อำเภอสันป่าตองมีกลุ่มชาติพันธุ์ที่หลากหลายเหมือนหลายอำเภอในจังหวัดเชียงใหม่เนื่องมาจาก ในยุคสมัยพระเจ้ากาวิละหลักจากขับไล่พม่าออกจากเมืองเชียงใหม่ได้แล้ว จำเป็นต้องฟื้นฟูเมืองและมีประชากรน้อยพระเจ้ากาวิละจึงคิดนโยบาย เก็บผ้าใส่ซ้า เก็บข้าใส่เมืองจึงออกกวาดต้อนชาติพันธุ์ต่างๆ และบางส่วนได้อพยพมาในช่วงที่เมืองเชียงใหม่กำลังฟื้นฟู โดยผู้ที่กวาดต้อนมาหากเป็นช่างฝีมือหรือไพร่ชั้นดีจะได้อยู่ในเขตตัวเมือง ส่วนประชากรธรรมดาที่เรียกว่าไพร่ที่ไร้ฝีมือกำหนดให้ตั้งถิ่นฐานอยู่บริเวณรอบนอกเมืองเพื่อทำเกษตรกรรม ดังเช่นอำเภอสันป่าตองที่มีกลุ่มชาติพันธุ์เข้ามาตั้งรกรากบริเวณริมแม่น้ำขานและแม่น้ำวาง 5 ชาติพันธุ์ ดังนี้

2.2.2.1 คนพื้นเมือง คนเมือง ไทยวน หรือไตยวน คือชื่อเรียกกลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในดินแดนล้านนาตั้งรกรากตามลุ่มแม่น้ำสำคัญหลายสาย ได้แก่ ลุ่มแม่น้ำปิง ลุ่มแม่น้ำวัง ลุ่มแม่น้ำยม และลุ่มแม่น้ำน่าน หรือจังหวัดทางเหนือของประเทศไทยในปัจจุบัน ได้แก่ เชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง น่าน และแพร่ นอกจากนี้ยังมีชาวไทยวนแยกตัวมาตั้งรกรากที่ ราชบุรี สระบุรี และเวียงจันทน์ เนื่องมาจากการกวาดต้อนหลังจากตีเมืองเชียงแสนคืนจากพม่าได้สำเร็จ ชาวไทยวนประกอบอาชีพหลักคือการทำเกษตรกรรมเนื่องมาจากภูมิประเทศเหมาะแก่การเพาะปลูก มีความอุดมสมบูรณ์ เนื่องมาจากแม่น้ำสำคัญไหลผ่าน สืบมาถึงปัจจุบันอำเภอสันป่าตองก็ยังเป็นแหล่งเพาะปลูกที่สำคัญของจังหวัดเชียงใหม่ แต่การทำเกษตรกรรมก็ไม่ใช่วิชาชีพหลักอีกต่อไปเมื่อกาลเวลาเปลี่ยนไปตามยุคสมัย

2.2.2.2 ชาวไทเขิน ไทเขินหรือเรียกอีกแบบว่าไตเขิน เป็นชาติพันธุ์กลุ่มหนึ่งที่อาศัยอยู่ในเชียงตุง รัฐฉาน ประเทศพม่า ก่อนจะอพยพมาในช่วงพระเจ้ากาวิละกวาดต้อนชาติพันธุ์ต่างๆ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สืบค้นได้จากเว็บไซต์ที่จัดทำขึ้นเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อคุณได้เห็นใบเขียวนี้ในเอกสารนี้ ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในช่วงฟื้นฟูและสร้างเมืองเชียงใหม่หลังสงคราม ชาวไทเขินได้กระจายตัวอยู่ในตัวเมืองเชียงใหม่ ได้แก่ บ้านวัวลาย และกระจายตัวอยู่นอกตัวเมือง ได้แก่ สันป่าตอง สันกำแพง และดอยสะเก็ด การตั้งรกรากของชาวไทเขินนอกเมืองจะตั้งบริเวณที่ลุ่มแม่น้ำ เช่น ลุ่มแม่น้ำขานในอำเภอสันป่าตองจึงทำให้อาชีพหลักของชาวไทเขินคือการทำเกษตรเพื่อเลี้ยงชีพตนเอง

2.2.2.3 ไทยอง หรือคนยอง เป็นชื่อเรียกกลุ่มชาติพันธุ์เชื้อสายไทลื้อกลุ่มหนึ่ง ตั้งรกรากอยู่ที่เมืองยองในปัจจุบันเป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดเชียงใหม่ อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของภูเขาดอยหลวง ประเทศสหภาพเมียนมาหรือประเทศพม่า นอกจากนี้ยังกระจายตัวในเขตสิบสองพันนาของมณฑลยูนนานประเทศจีน และประเทศลาว ชาวไทลื้อจากเมืองยองที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยจะเรียกตนเองว่า คน

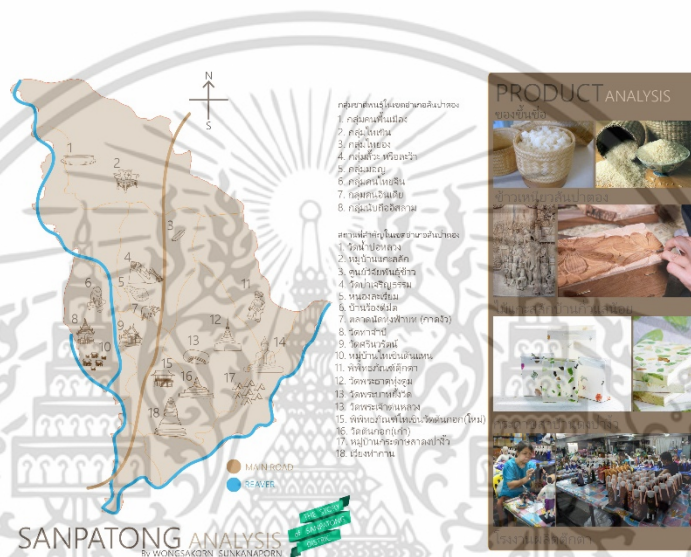
ยอง หรือที่คนไทยเรียกกันต่อมาว่า ไทยอง เนื่องจากต้องการแสดงความเป็นมาของบ้านเมืองเดิมที่มาจากมาของตน ชาวไทยองอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทยเมื่อยุคสมัยของพระยาภาววิไลจากการกวาดต้อนชาติพันธุ์ต่างๆ ในช่วงฟื้นฟูและสร้างเมืองหลังสงคราม โดยชาวไทยองเข้ามาตั้งถิ่นฐานบริเวณพื้นที่ราบริมแม่น้ำของเขตเมืองลำพูนเป็น และกระจายไปที่เมืองเชียงใหม่ และกระจายไปตามหัวเมืองต่างๆ ในล้านนา การตั้งถิ่นฐานพื้นที่ใกล้เคียงแม่น้ำก็เพื่อทำการเกษตรใช้เลี้ยงชีพตนเองจนกลายเป็นอาชีพหลักของชาวไทยอง แม่น้ำสำคัญที่ชาวไทยองตั้งถิ่นฐาน ได้แก่ แม่น้ำทา แม่น้ำกวง และแม่น้ำปิง เป็นต้น

2.2.2.4 ลัวะ ละว้า หรือ ลเวีอะ คือชื่อเรียกกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีถิ่นกำเนิดเดิมอยู่บริเวณภาคเหนือของประเทศไทยก่อนจะแพ้สงคราม ทำให้กลุ่มชาติพันธุ์ลัวะแตกกระจายไปตามจังหวัดของภาคเหนือ เช่น เชียงใหม่ เชียงราย น่าน แม่ฮ่องสอน เป็นต้น จังหวัดเชียงใหม่มีชาวลัวะกระจายตัวอยู่อำเภอต่างๆ ได้แก่ สันป่าตอง หางดง แม่ริม และสันกำแพง ปัจจุบันชาวลัวะที่อาศัยอยู่พื้นราบในจังหวัดเชียงใหม่ไม่สามารถรักษาวัฒนธรรมดั้งเดิมไว้ได้เนื่องจากได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากชาวไทยวน (คนพื้นเมือง) ยกเว้นชาวลัวะที่อาศัยอยู่บนดอยยังพอที่จะสามารถรักษาวิถีชีวิตดั้งเดิมไว้ได้

2.2.2.5 ชาวมอญ หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ชาวเม็ง อาศัยอยู่บริเวณลุ่มแม่น้ำปิง ได้แก่ เขตอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ในเขตหมู่บ้านหนองครอบครัว และบ้านกอโชค และเขตอำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ในเขตบ้านหนองคู่ บ้านเกาะกลาง และบ้านหนองผ่า เชื่อกันว่าชาวมอญได้อาศัยอยู่ก่อนตั้งแต่สมัยการกำเนิดของพระนางจามเทวีตามตำนานโยนก และเชื่อว่าสืบเชื้อสายมาจากชาวมอญในสมัยทริภุญชัย นอกจากชาวมอญที่อาศัยอยู่ทางภาคเหนือแล้วยังอาศัยอยู่บริเวณลุ่มริมแม่น้ำของภาคกลาง เดิมทีนั้นชาวมอญมีถิ่นกำเนิดอยู่ในประเทศพม่าแต่เนื่องจากโดนคุกคามและถูกบังคับให้ไประบจึงทำให้ชาวมอญอพยพเข้ามาตั้งรกรากในประเทศไทย

2.2.3 กายภาพและแหล่งผลิตหัตถกรรมอำเภอสันป่าตอง

นอกจากอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ จะมีกลุ่มชาติพันธุ์ที่หลากหลายแล้วก็ยังมีสถานที่สำคัญทางด้านรากฐานวัฒนธรรมกระจายอยู่ทั่วอำเภอ มีทั้งด้านศิลปะ หัตถกรรม และวัฒนธรรม รวมทั้งผลิตภัณฑ์ขึ้นชื่อเฉพาะของอำเภอสันป่าตอง โดยผู้วิจัยได้ลงพื้นที่รวบรวมข้อมูลดังภาพที่ 2.16

ภาพที่ 2.10 แผนที่สถานที่สำคัญด้านรากฐานทางวัฒนธรรม อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

สถานที่สำคัญด้านรากฐานทางวัฒนธรรมของอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ทั้งหมด 18 แห่ง จากภาพที่ 2.10 ดังนี้ (1) วัดน้ำบ่อหลวง (2) หมู่บ้านแกะสลักแก้วแลน้อย (3) ศูนย์วิจัยพันธุ์ข้าวจังหวัดเชียงใหม่ (4) วัดป่าเจริญธรรม (5) หนองสระเรียม (6) หมู่บ้านร้องตีमित (7) ตลาดนัดทุ่งฟ้าบต (กาดงัว) (8) วัดท่าจำปี (9) วัดศรีนวลรัตน์ (10) หมู่บ้านไทเขินต้นแห่น (11) พิพิธภัณฑสถานและโรงงานผลิตตุ๊กตาเชียงใหม่ (12) วัดพระธาตุทุ่งต้อม (13) วัดพระบาทยั้งหวีด (14) พระเจ้าตนหลวง (15) พิพิธภัณฑสถานไทเขินวัดต้นกอก(ใหม่) (16) วัดต้นกอก(เก่า) (17) หมู่บ้านกระดาศาสตางป่าจั่ว (18) เวียงท่ากาน จากทั้งหมด 18 สถานที่ ผู้วิจัยแบ่งอธิบายรายละเอียดของสถานที่เป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนแรกคือสถานที่เกี่ยวกับศิลปะและวัฒนธรรม ส่วนที่สองคือแหล่งผลิตงานหัตถกรรม และส่วนสุดท้ายคือสถานที่สำคัญอื่น ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.3.1 สถานที่เกี่ยวกับศิลปะและวัฒนธรรม

สถานที่สำคัญเกี่ยวกับด้านศิลปะและวัฒนธรรมในอำเภอสนป่าตองส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับศาสนา เช่น วัดสำคัญต่างๆ เป็นต้น ในอำเภอสนป่าตองมีวัดสำคัญต่างๆ มากมายที่มีเอกลักษณ์บ่งบอกเฉพาะสถานที่ มีจุดเด่น และเรื่องราวประจำสถานที่ ดังนี้

1) วัดน้ำบ่อหลวง หรืออีกชื่อหนึ่งเรียกว่า วนาราม โดยสาเหตุการตั้งชื่อวัดมาจากบ่อน้ำขนาดใหญ่ที่ถูกขุดขึ้นหน้าวัดจึงนำมาเป็นชื่อเรียกของวัดน้ำบ่อหลวง ข้อมูลทั่วไปของวัดตั้งอยู่เลขที่ 130 หมู่ที่ 2 ต.น้ำบ่อหลวง อ.สนป่าตอง จ.เชียงใหม่ จุดสำคัญที่นำมาใช้ตั้งชื่อวัด คือ บ่อน้ำขนาดใหญ่ หรือภาษาพื้นเมืองเรียกว่า น้ำบ่อหลวง ดังภาพที่ 2.11

ภาพที่ 2.11 น้ำบ่อหลวง

ที่มา : <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tuk-tukatkorat&month=01-2013&date=20&group=24&gblog=153>

2) วัดป่าเจริญธรรม ตั้งอยู่หมู่ที่ 15 ต.ยุหว่า อ.สนป่าตอง จ.เชียงใหม่ อยู่ติดริมถนนเชียงใหม่ – ฮอด อยู่ติดกับตลาดนัดทุ่งฟ้าบดหรือกาดจัว และหนองสระเรียม วัดป่าเจริญธรรมเป็นวัดสายธรรมยุต มีพระสงฆ์จำพรรษาเพียง 5 รูป จุดเด่นของวัดป่าเจริญธรรมคือ รูปปูนปั้นและภาพวาดที่สอนเรื่องเกี่ยวกับธรรมะและตำนานหนองสระเรียม นอนจากนั้นยังมีพระพุทธรูปไสยาสน์องค์ใหญ่ที่สุดในภาคเหนือประดิษฐานอยู่ นามว่า พระพุทธพิมลมาศนิมิตศรีสันติสทธิธรรมมงคล มีความสูง 9.9 เมตร ยาว 69 เมตร ดังภาพที่ 2.12

ภาพที่ 2.12 พระพุทธพินิตมาศนิมิตศรีสันติสทธิธรรมมงคล

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

3) วัดท่าจำปีตั้งอยู่หมู่ที่ 8 ต.ทุ่งตะตอก อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย มีพื้นที่ประมาณ 19 ไร่ ที่มาของชื่อวัดท่าจำปีมาจาก ต้นจำปีขนาดใหญ่ที่อยู่บริเวณหมู่บ้านใกล้เคียง ประกอบกับวัดมีบริเวณติดกับแม่น้ำว้าง หรือน้ำแม่ว้าง ซึ่งมีตลิ่งสูงชันมากชาวบ้านจึงสร้างบันไดเพื่อลงริมน้ำลักษณะเหมือนท่าจำปี จึงเป็นที่มาของชื่อวัดท่าจำปี วัดท่าจำปีเป็นวัดเก่าแก่วัดหนึ่งของล้านนา สิ่งปลูกสร้างแฝงศิลปะล้านนาดังภาพที่ 2.13 เป็นวัดที่มีพระเกจิที่มีความสำคัญระดับเดียวกับครูบาเจ้าศรีวิชัยและครูบาอินธา คือ พระสุภัทรศีลคุณ หรือหลวงปู่ครูบาเจ้าดวงดี สุภัทโท ปัจจุบันได้มรณภาพเมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2553

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.13 วิหารทรงศิลปะล้านนา

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

4) วัดศรีนวรรัตน์ตั้งอยู่หมู่ที่ 3 ต.บ้านกลาง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ มีเนื้อที่วัดประมาณ 2 ไร่ 3 งาน ชื่อเดิมของวัดศรีนวรรัตน์คือ วัดหลวงทุ่งเสี้ยว ซึ่งเจ้าแก้วนวรรัตน์เป็นผู้ตั้งชื่อให้หลังจากการบูรณะวัดเสร็จ ไม่ปรากฏหลักฐานว่าสร้างขึ้นเมื่อใดแต่ทราบเพียงว่าบูรณะขึ้นใหม่ในสมัยเจ้าแก้วนวรรัตน์ซึ่งเป็นผู้ครองนครเชียงใหม่ในอดีต ปัจจุบันภายในวัดมีสิ่งสำคัญและเป็นจุดเด่นประจำวัด 2 อย่าง คือ พระพุทธรูปไม้สักสมัยเวียงท่ากาน และจิตรกรรมฝาผนังภายในวิหารวัดศรีนวรรัตน์วาดเมื่อสมัยปลายรัชกาลที่ 5 ถึงต้นรัชกาลที่ 6 พระเจ้าสักคองตัน พระพุทธรูปไม้สักสมัยเวียงท่ากาน หรือมีอีกชื่อว่า พระเจ้าอกล้ง มีขนาดหน้าตักกว้าง 32 นิ้ว สูง 56 นิ้ว สร้างจากไม้สัก ลักษณะพระพุทธรูปแบบปางมารวิชัย ดังภาพที่ 2.14

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.14 พระเจ้าอกลงหรือพระเจ้าสักคองตัน

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จิตรกรรมฝาผนังภายในวิหารวัดศรีนวรรตน์ วาดขึ้นเมื่อประมาณปลาย
รัชกาลที่ 5 ถึงต้นรัชกาลที่ 6 ดังภาพที่ 2.15

ภาพที่ 2.15 จิตรกรรมฝาผนังภายในวิหารวัดศรีนวรรตน์

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

5) วัดพระธาตุทุ่งต้อมตั้งอยู่หมู่ที่ 2 ต.มะขุนหวาน อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

วัดพระธาตุทุ่งต้อมเป็นสำนักปฏิบัติธรรมวิปัสสนากรรมฐาน มีเนื้อที่ประมาณ 18 ไร่ 1 งาน สันนิฐานว่า
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีอายุเทียบเท่ากับเวียงท่ากาน เจดีย์ของวัดพระธาตุนุ่มมีความพิเศษและแตกต่างจากเจดีย์ของวัดอื่นๆ คือ ภายในเจดีย์จะมีเจดีย์องค์เล็กถูกสร้างครอบไว้ 2 ชั้น รวมชั้นด้านนอกก็จะเป็นเจดีย์สามชั้น ดังภาพที่ 2.16

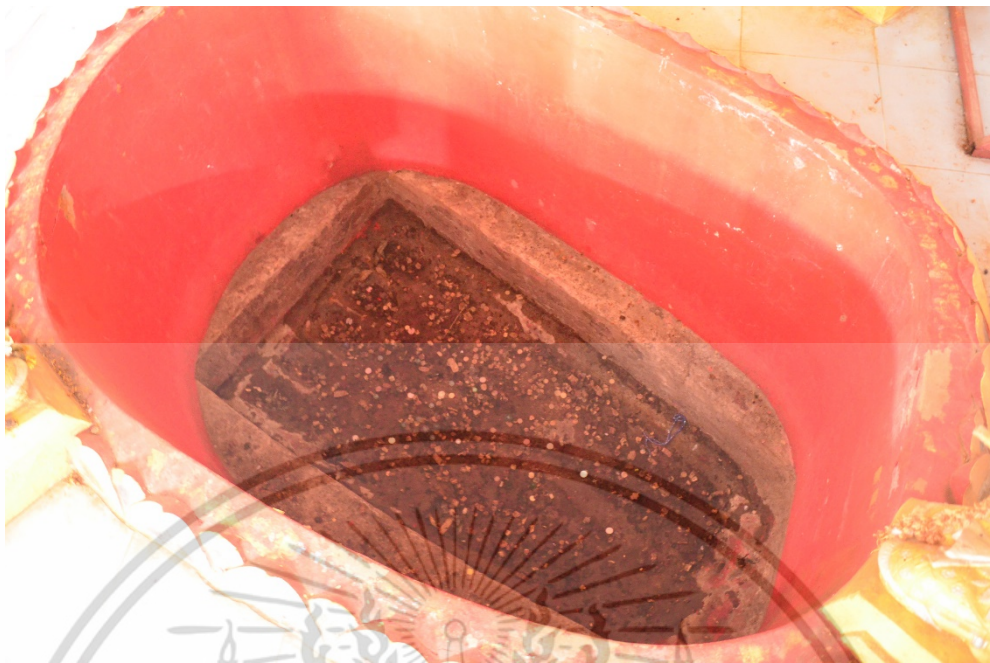

ภาพที่ 2.16 เจดีย์วัดพระธาตุนุ่ม

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

6) วัดพระบาทยังหวิดตั้งอยู่หมู่ที่ 11 ต.มะขามหลวง อ.สันป่าตอง จ. เชียงใหม่ มีเนื้อที่ประมาณ 28 ไร่ 2 งาน สร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2470 เคยเป็นวัดร้างมาก่อนแต่ได้รับการบูรณะโดยครูบาเจ้าศรีวิชัย ได้รับการประกาศเป็นวัดอย่างเป็นทางการเมื่อปี พ.ศ. 2513 วัดพระบาทยังหวิดเป็นหนึ่งในวัดเก่าแก่ของอำเภอสันป่าตอง ภายในวัดมีประวัตีและสิ่งสำคัญที่เป็นจุดเด่นของวัด คือ รอยพระพุทธรบาท 2 รอย ดังภาพที่ 2.17 รอยพระพุทธรบาทที่อยู่ภายในวัดทั้ง 2 รอย สันนิฐานว่าเป็นรอยพระพุทธรบาทจำลอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.17 รอยพระพุทธรูปภายในวัดพระบาทยังหวัด

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

7) วัดสันคอกช้างหรือวัดพระเจ้าตนหลวงตั้งอยู่หมู่ที่ 7 ต.แม่ก๊า อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ มีพื้นที่ 8 ไร่ 2 งาน สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย อดีตเคยเป็นวัดที่มีชื่อเสียงและเคยเจริญรุ่งเรืองมากโดยเฉพาะช่วงที่มีครูบาอินทจักรมีคำกล่าวถึงช่วงสมัยนั้นที่เจริญรุ่งเรืองมากเป็นภาษาพื้นเมืองเหนือว่า ตีนคะไดวิหารบ่เกยแห้ง มีความหมายว่า มีศรัทธาชาวบ้านขึ้นลงวิหารบ่อยครั้งและมีจำนวนมากจึงทำให้ต้องทำความสะอาดตลอดเวลาจนทำให้ไม่แห้งซักที นอกจากศรัทธาชาวบ้านทั่วไปแล้วพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าฯ และพระบรมวงศานุวงศ์เคยเสด็จมาที่วัด จุดเด่นของวัดสันคอกช้าง คือ พระเจ้าตนหลวง หรือพระพุทธรูปสันติปารังกรศรีพิงค์นครมงคล เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัย มีรูปแบบศิลปะแบบลายเชียงแสนผสมต้นสุโขทัย ขนาดหน้าตักกว้าง 18 เมตร สูง 28 เมตร ฉัตรสูง 9 เมตร มีทั้งหมด 9 ชั้น ฉัตรชั้นที่ 9 ฉลุสลวยลายพระพุทธรูปปางห้ามญาติ 9 องค์ บนยอดฉัตรบรรจุพระบรมธาตุ 72 องค์ ดังภาพที่ 2.18

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.18 พระเจ้าตนหลวงหรือพระพุทธสันติปารังกรศรีพิงค์นครมงคล
ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

8) พิพิธภัณฑิ์ไทเขินวัดต้นกอกตั้งอยู่ภายในบริเวณของวัดต้นกอก ตั้งอยู่ หมู่ที่ 4 ต.บ้านกลาง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ อยู่ห่างจากโบราณสถานเวียงท่ากานประมาณ 450 เมตร มีเนื้อที่รวมพื้นที่ของวัดต้นกอกแล้วประมาณ 5 ไร่ 3 งาน ภายในวัดนอกจากจะมีสิ่งปลูกสร้างของวัดต้นกอกแล้วยังมีเรือนชาวไทเขินโบราณซึ่งเป็นที่ตั้งของพิพิธภัณฑิ์ไทเขินวัดต้นกอก ดังภาพที่ 2.19

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.19 เรือนไทเขินโบราณส่วนหนึ่งของพิพิธภัณฑ์ไทเขิน

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

ภายในพิพิธภัณฑ์เก็บรวบรวมเครื่องใช้โบราณที่เจ้าอาวาสเก็บรวบรวมสะสมเพื่อเปิดเป็นพิพิธภัณฑ์แต่ยังสร้างไม่เสร็จเนื่องจากขาดปัจจัยในการสร้าง จึงทำได้เพียงเก็บรักษาเครื่องใช้โบราณไม่พร้อมที่จะจัดแสดงอย่างเป็นทางการ

9) วัดต้นกอกร้างเป็นโบราณสถานในเขตเวียงท่ากาน แต่จะอยู่ห่างออกจากโบราณสถานเวียงท่ากานประมาณ 450 เมตร ทางทิศตะวันตก เป็นหนึ่งใน 23 โบราณสถานของเวียงท่ากาน ในเขตโบราณสถานวัดต้นกอกร้างพบสิ่งปลูกสร้างได้แก่ พระเจดีย์ประธาน พระวิหาร บ่อน้ำ เวจกุลหรือห้องน้ำ และซากอาคารขนาดเล็ก 2 หลัง แต่ยังไม่สร้างถึงประโยชน์ใช้สอยที่ชัดเจน เนื่องจากมีสภาพที่เสียหายอย่างมาก จุดเด่นของโบราณสถานวัดต้นกอกร้าง คือ พระเจดีย์ประธาน ดังภาพที่ 2.20

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.20 เจดีย์ประธานโบราณสถานวัดตันกอกร้าง

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

พระเจดีย์ประธานสร้างด้วยการก่ออิฐถือปูน เจดีย์มีลักษณะแบบระฆังบนฐานปัทม์ย่อเก็จ 3 ชั้น มีจำนวน 3 ฐาน องค์พระเจดีย์ส่วนบนมีลักษณะทรงระฆังล้านนา เหนือสองชั้นระฆังเป็นส่วนบัลลังก์ ก้านฉัตร ปล้องไฉน และปลียอด จากผลการตรวจสอบส่วนรอยต่อฐานปัทม์ตอนล่างของแต่ละชั้นพบอิฐที่พังเสียหายทับถมหนาแน่น จึงไม่อาจสันนิษฐานถึงรูปแบบเจดีย์องค์เดิมที่อยู่ภายในได้ แต่จากลักษณะและรูปแบบเจดีย์องค์ปัจจุบันสามารถบ่งบอกอายุของวัดประมาณช่วงพุทธศตวรรษที่ 21

10) โบราณสถานเวียงท่ากานหรือพันนาท่ากาน เป็นโบราณสถานที่ยกขึ้นในยุคสมัยทริภุชชัยเจริญรุ่งเรืองในพื้นที่ราบลุ่มแม่น้ำปิง คาดว่าอยู่ช่วงเวลาระหว่างพุทธศตวรรษที่ 13 – 18 จนถึงยุคสมัยล้านนาตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา ตั้งอยู่บริเวณบ้านท่ากาน ต.บ้านกลาง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ เวียงท่ากานเป็นเมืองโบราณที่มีคูเมืองและกำแพงล้อมรอบรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาด กว้าง 500 x 700 เมตร ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นเมืองหน้าด่านของเมืองทริภุชชัย โบราณสถานเวียงท่ากานจะกระจายตัวอยู่ในเขตหมู่บ้าน โรงเรียน และสวนลำไยของชาวบ้าน หมู่บ้านท่ากาน กลุ่มโบราณสถานที่มีขนาดใหญ่ที่สุดคือตัวใจกลางเวียงท่ากานเรียกส่วนนี้ว่า วัดกลางเมือง มีเนื้อที่ประมาณ 14 ไร่ ประกอบด้วยเจดีย์ทรงแปดเหลี่ยมแบบทริภุชชัย และเจดีย์ทรงกลมสมัยล้านนา ดังภาพที่ 2.21 นอกจากค้นพบโบราณสถานแล้วยังขุดพบโบราณวัตถุมากมาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.21 เจดีย์ทรงแปดเหลี่ยมแบบหริภุญชัย

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

11) หมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมไทเขินต้นแห่น้อยตั้งอยู่หมู่ที่ 7 ต.ท่าวังพร้าว อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ เป็นหมู่บ้านที่อนุรักษ์ความเป็นเอกลักษณ์ชาติพันธุ์ไทเขินของตนเองในด้าน สถาปัตยกรรมเรือนไทเขินทรงปั้นหยาโบราณ ข้าวของเครื่องใช้โบราณ ประเพณีและวัฒนธรรม ภาษา การแต่งกาย และอาหารพื้นเมืองไทเขิน ภายในหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมไทเขินต้นแห่น้อยจะมีสิ่งที่น่าสนใจได้แก่ เรือนไทเขินโบราณทรงปั้นหยา ดังภาพที่ 2.22

ภาพที่ 2.22 เรือนไทเขินโบราณ

ที่มา :

info.dla.go.th/public/travel.do?cmd=goDetail&id=311197&random=1429889171843

ซึ่งชาวบ้านในหมู่บ้านต้นแห่น้อยได้อนุรักษ์เรือนไทเขินโบราณไว้ประมาณ 23 หลังคาเรือน จนได้รับ

พระราชทานรางวัลการอนุรักษ์ศิลปะสถาปัตยกรรมดีเด่นปี 2552 นอกจากเรือนปั้นหยาโบราณที่เป็นเอกสารนี้เป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่นที่อนุรักษ์ไว้เป็นอย่างดีแล้ว เมื่ออยู่ใต้เพดานบ้านยังมีเครื่องใช้พื้นบ้านที่ไม่ต่างจากบ้านอื่นๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จุดเด่นของหมู่บ้านต้นแห่น้อยแล้วยังมีพิพิธภัณฑ์ไทเขินที่รวบรวมเครื่องใช้โบราณจัดแสดงให้ผู้สนใจ ก่อตั้งโดย นายเอนก ปวงคำ เมื่อปี 2505 ปัจจุบันจัดแสดงเครื่องใช้โบราณมีทั้งหมดประมาณ 10 ชนิด ได้แก่ สิ่งของประเภทถ้วยและชามโบราณ แม่พิมพ์ทองและแม่พิมพ์เครื่องใช้ เครื่องใช้ในครัว ห้องนอนและเครื่องใช้ เครื่องซั้ง ตวง วัด โบราณ เหรียญเงินโบราณ อาวุธโบราณ เครื่องดนตรี เครื่องมือประกอบอาชีพต่างๆ กับดักสัตว์ เป็นต้น

2.2.3.2 สถานที่สำคัญอื่นๆ

1) ศูนย์วิจัยพันธุ์ข้าวสันป่าตอง หรือศูนย์วิจัยข้าวเชียงใหม่ ตั้งอยู่หมู่ที่ 3 ต.มะขาม หลวง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ อยู่ติดริมถนนสายเชียงใหม่ – ฮอด ศูนย์วิจัยพันธุ์ข้าวสันป่าตองเป็น สถานีเพื่อทดลองการปลูกข้าว ก่อตั้งขึ้นเพื่อศึกษา วิจัย และพัฒนาพันธุ์ข้าวและธัญพืชเมืองหนาวใน เขตรับผิดชอบ ได้แก่ เชียงใหม่ ลำพูน และลำปาง นอกจากนั้นยังส่งเสริม สนับสนุน ประสานงาน และถ่ายทอดความรู้ เทคโนโลยีการผลิต จัดการผลผลิตข้าว และยังเป็นศูนย์บริการชาวนาในเขตพื้นที่ รับผิดชอบ ตัวอย่างผลงานที่โดดเด่นของศูนย์วิจัยพันธุ์ข้าวได้แก่ ข้าวเหนียวสันป่าตอง ซึ่งขึ้นชื่อได้ว่าเป็นข้าวเหนียวที่ดีที่สุดและอร่อยที่สุดในประเทศไทย และเป็นผลิตภัณฑ์ขึ้นชื่อประจำอำเภอสันป่า ตอง

2) หนองสระเรียมตั้งอยู่หมู่ที่ 15 ต.ยุหว่า อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ หนองสระเรียม เป็นแหล่งกักเก็บน้ำที่สำคัญแห่งหนึ่งในอำเภอสันป่าตอง นอกจากนั้นยังเป็นสถานที่พักผ่อน ออก กำลังกาย สถานที่ทำการขององค์การบริหารส่วนตำบลยุหว่าและสภาวัฒนธรรมตำบลยุหว่า หนองสระ เรียมมีขนาดพื้นที่ 150 ไร่ ได้รับการพัฒนาจากภาคราชการที่เกี่ยวข้องและองค์การปกครองส่วน ท้องถิ่น สภาพเดิมก่อนได้รับการพัฒนามีวัชพืชน้ำขึ้นปกคลุมเต็มพื้นที่น้ำและมีความหนาแน่นจน สามารถรับน้ำหนักคนที่ขึ้นไปเดินได้ ก่อนจะพัฒนาจนมีความสวยงามดังเช่นปัจจุบันนี้ ดังภาพที่ 2.23

ภาพที่ 2.23 หนองสระเรียม

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) ตลาดนัดทุ่งฟ้าบด (กาดงัว)

ตลาดนัดทุ่งฟ้าบด หรือ กาดงัว ตั้งอยู่หมู่ที่ 15 ต.ยุหว่า อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ ตัดริมถนนเส้นเชียงใหม่ – ฮอด มีเนื้อที่ประมาณ 40 ไร่ ซึ่งเป็นตลาดนัดซื้อขายวัวควายที่ใหญ่ที่สุดในภาคเหนือของประเทศไทย ตลาดนัดทุ่งฟ้าบดเป็นตลาดเก่าแก่เริ่มต้นซื้อขายเพียงวัวและควายเมื่อปี 2502 ปัจจุบันนอกจากเป็นที่พบปะเพื่อซื้อขายวัวควายแล้วยังเป็นแหล่งรวมสินค้าหลากหลายชนิด ได้แก่ สัตว์ชนิดต่างๆ อุปกรณ์สำหรับวัวควาย สินค้าอุปโภคและบริโภค สินค้าทางวัฒนธรรม ยานพาหนะ เป็นต้น ดังภาพที่ 2.24

ภาพที่ 2.24 การซื้อขายวัวควายที่ตลาดนัดทุ่งฟ้าบด

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

2.2.3.3 แหล่งผลิตหัตถกรรม

อำเภอสันป่าตองเป็นอีกหนึ่งอำเภอที่ผลิตงานหัตถกรรมหลายหลายชนิด ได้แก่ ไม้แกะสลัก มีดทำมือ ตุ๊กตาผ้าทำมือ กระดาษสา จักสาน และสิ่งทอ เป็นต้น หัตถกรรมบางชนิดเป็นแหล่งผลิตหลักเพื่อส่งผลิตภัณฑ์เข้าจำหน่ายแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ คือ หมู่บ้านแกะสลักไม้กิวแลน้อย ซึ่งเป็นแหล่งผลิตหลักและเป็นแหล่งสำคัญของหมู่บ้านถวายนอกจากไม้แกะสลักแล้วผลิตภัณฑ์ชนิดอื่นก็สามารถผลิตและส่งออกไปยังสถานที่ต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยรายละเอียดมีดังนี้

1) หมู่บ้านกิวแลน้อยตั้งอยู่ในหมู่ที่ 10 เขตตำบลบ้านแม่ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นหมู่บ้านแกะสลักไม้ที่สืบทอดการแกะสลักมาเกือบหกทศวรรษ ครูช่างคนแรกคือ พ่อครูบุญมี ท้าวปินดา ถ่ายทอดภูมิปัญญาจากรุ่นสู่รุ่นและยังถ่ายทอดให้แก่ชาวบ้านใกล้เคียงที่สนใจในการแกะสลักจนมีครูช่างคอยถ่ายทอดความรู้มากขึ้น ครูช่างแต่ละคนก็มีความถนัดในการแกะต่างกันจนทำให้ผลงานไม้แกะสลักมีความหลากหลาย จนปัจจุบันได้รับเลือกให้เป็นผลิตภัณฑ์ระดับหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์(OTOP) นอกจากนั้นยังเป็นผลิตภัณฑ์อันดับหนึ่งของสันป่าตอง ได้รับตราสัญลักษณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เชียงใหม่แบรนด์ และได้รับเลือกเป็นหมู่บ้านเพื่อการท่องเที่ยวหรือหมู่บ้านต้นแบบ OTOP เพื่อเป็น ศูนย์ข้อมูลและแสดงผลิตภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์ไม้แกะสลักที่ผลิตมี 3 แขนง ได้แก่ การแกะสลักช้าง การ แกะแผ่นไม้ลายไทยและลายวิถีชีวิตชนบท และการแกะสลักภาพพุทธประวัติวรรณคดีต่างๆ ดังภาพที่ 2.25

ภาพที่ 2.25 การแกะสลักช้างของหมู่บ้านกัวแลน้อย

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

2) หมู่บ้านร่องตีมิตตั้งอยู่หมู่ที่ 6 ตำบลทุ่งสะโตก อำเภอสันป่าตอง จังหวัด

เชียงใหม่ หรือเรียกอีกอย่างว่า บ้านปู่กองตีมิต เป็นหมู่บ้านที่มีสลา (ช่าง) ฝีมือเรื่องการแปรรูปเหล็ก ให้กลายเป็นอุปกรณ์ทำการเกษตร หรือมิดที่ใช้ในครัวเรือนไปจนถึงอุปกรณ์งานช่างบางชนิด สิ่ง เหล่านี้เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่สืบทอดกันมารุ่นต่อรุ่นซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าเริ่มต้นการทำหัตถกรรมตี มิตตั้งแต่เมื่อใด เดิมทีภายในหมู่บ้านมีเตาเผาเหล็กหลายเตาแต่ปัจจุบันเหลือเพียง 2 เตาขนาดใหญ่ ดังภาพที่ 2.26

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.26 เตาเผาขนาดใหญ่ที่ติดบ้ลม

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

และเตาขนาดเล็กเพียงไม่กี่เตา ปัจจุบันหมู่บ้านร่องตมิตประสบปัญหาเรื่องผู้สืบทอดภูมิปัญญาการตีหมัด ซึ่งสลาซุดนี้ น่าจะเป็นชุดสุดท้ายเนื่องจากลูกหลานของกลุ่มสลาต่างเข้าไปทำงานในตัวเมือง บ้างก็ทำงานโรงงานที่ได้รับค่าแรงสม่ำเสมอไม่เหมือนกับการตีหมัดที่ลักษณะงานหนักกว่าและผลตอบแทนที่ไม่สม่ำเสมอจึงทำให้ไม่มีผู้สืบทอดภูมิปัญญาการตีหมัดต่อไป

3) ศูนย์ผลิตตุ๊กตาเชียงใหม่ อยู่ในหมู่ที่ 9 ต.มะขามหลวง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ เป็นพิพิธภัณฑ์ที่จัดแสดงตุ๊กตาจากทั่วโลกและมีสวนโรงงานผลิตตุ๊กตาผ้าทำมือ ก่อตั้งโดย คุณยุทธนา บุญประคอง เมื่อปี 2529 โดยเริ่มจากเป็นแหล่งผลิตตุ๊กตาผ้าทำมือส่งออก หลังจากนั้นก็เริ่มขยายกิจการโดยสร้างอาคารจัดแสดงเพื่อขายสินค้าจากการผลิตของโรงงาน และพิพิธภัณฑ์ในภายหลัง ส่วนของพิพิธภัณฑ์จัดแสดงตุ๊กตา 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่หนึ่งจะจัดแสดงตุ๊กตาโดยเป็นของสะสมของคุณยุทธนา ที่ได้จากการท่องเที่ยว จากการเข้าร่วมกับหน่วยงานภาครัฐที่ออกงานนำเสนอสินค้าพร้อมถ่ายทอดวิธีการทำตุ๊กตา จัดแสดงตุ๊กตาที่ผลิตจากโรงงานและจากการสร้างสรรค์ผลงานการทำตุ๊กตา โดยคุณยุทธนา ส่วนที่สองจะเป็นส่วนของโรงงานผลิตตุ๊กตา สามารถแบ่งแผนกออกเป็น 5 แผนก ได้แก่ แผนกการทำโครงในตุ๊กตา แผนกการปั้นแบบ หล่อแม่พิมพ์ และผลิตชิ้นส่วนที่เป็นเซรามิก แผนกทำสี แผนกตัดเย็บชุดตุ๊กตา แผนกประกอบชิ้นส่วน เป็นต้น ตุ๊กตาที่ผลิตมีจากโรงงานมีทั้งหมดรูปแบบ ได้แก่ ตุ๊กตาชุดผ้าชาวไทยภูเขา 6 เผ่า ตุ๊กตาชุดผ้าการแต่งกาย 4 ภาค ตุ๊กตาชุดผ้าการแต่งกายอาเซียน ตุ๊กตาชุดผ้าวรรณคดีไทย ตุ๊กตาชุดผ้านาฏศิลป์ไทย และตุ๊กตาชุดผ้าการแต่งกาย

ต่างประเทศ เป็นต้น สิ่งที่ทำให้ศูนย์ผลิตตุ๊กตาเชียงใหม่มีเอกลักษณ์เฉพาะ คือ การจำลองชุดตุ๊กตาที่เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เหมือนกับเอกลักษณ์เฉพาะของชุดที่ใช้สวมใส่จริง และการนำวัสดุจากชุดเอกลักษณ์มาใช้ตัดเย็บเป็นชุดตุ๊กตา ดังภาพที่ 2.27

ภาพที่ 2.27 ตุ๊กตาชุดผ้าานาฏศิลป์ไทย

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

นอกจากนี้ยังรับทำตุ๊กตาสั่งพิเศษตามความต้องการของผู้บริโภค จากฝีมือ ประสพการณ์ และความหลงใหลที่มีต่อตุ๊กตาของคุณยุทธนา บุญประคอง ทำให้ผลิตภัณฑ์จากศูนย์ผลิตตุ๊กตาเชียงใหม่ได้รับรางวัล OTOP ห้าดาว ซึ่งแสดงถึงคุณภาพของตุ๊กตาจากศูนย์ผลิตตุ๊กตาได้เป็นอย่างดี

4) หมู่บ้านดงป่าซางตั้งอยู่ในหมู่ที่ 6 ต.มะขุนหวาน อ.สันป่าตอง จ. เชียงใหม่ เป็นหมู่บ้านผลิตกระดาษสาที่รวมตัวกันจัดตั้งเป็นกลุ่มแม่บ้านและเยาวชนพัฒนากระดาษสาบ้านดงป่าซางขึ้นเมื่อปี 2531 โดย คุณสิงห์คำ ต๊ะมา ชาวบ้านดงป่าซางผู้มีประสบการณ์การทำกระดาษสาและการแปรรูปมาจากหมู่บ้านต้นเปา อำเภอสันกำแพง จุดเด่นโดยการนำวัสดุที่หาได้ภายในท้องถิ่นมาประกอบการออกแบบผลิตภัณฑ์กระดาษสา ปัจจุบันหมู่บ้านกระดาษสาดงป่าซางได้พัฒนาการผลิตที่เปลี่ยนไปจากเดิม โดยการนำเทคโนโลยี และเครื่องจักรเข้ามาช่วยในการผลิตเพื่อยกระดับจากหัตถกรรมภาคครัวเรือนกลายเป็นหัตถอุตสาหกรรมที่มีขั้นตอนและระบบการผลิตที่เด่นชัด ผลิตและควบคุมคุณภาพได้ดีขึ้น นอกจากนี้หมู่บ้านกระดาษสาดงป่าซางยังได้รับรางวัลหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ห้าดาวระดับภาคเหนือ รางวัลหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ห้าดาวระดับจังหวัด รางวัลหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ระดับอำเภอ และอื่นๆ อีกมากมาย ผลิตภัณฑ์กระดาษสาที่ผลิต ได้แก่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กระดาษสาแผ่นรูปแบบต่างๆ ถุงกระดาษสา อัลบั้มรูป สมุดโน้ต พวงกุญแจ กล่องกระดาษสา โคมไฟ
กระดาษสา บัตรคำอวยพร และกระดาษสาปิดฝาผนัง เป็นต้น ดังภาพที่ 2.28

ภาพที่ 2.28 กระดาษสาแผ่น

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

5) หมู่บ้านจักสานสุมไถ่ช่วงมื่น ตั้งอยู่หมู่ที่ 8 ต.มะขามหลวง อ.สันป่าตอง จ.
เชียงใหม่ เป็นหมู่บ้านขนาดเล็กที่ทั้งหมู่บ้านประกอบอาชีพเสริมคือการจักสานสุมไถ่ หรือภาษา
พื้นเมืองเรียกว่า กุ่มไถ่ ดังภาพที่ 2.29

ภาพที่ 2.29 การสานตัวสุมไถ่

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยปกติชาวบ้านช่วงมีนประกอบอาชีพทำการเกษตรและในยามว่างจากการเกษตรก็จะมาทำงานจักสานสุมไก่อตั้งแต่อดีตจนปัจจุบัน โดยเมื่อสมัยอดีตบริเวณหมู่บ้านมีไม้ไผ่ขึ้นเยอะชาวบ้านจึงนำมาแปรรูปเป็นงานจักสาน ปัจจุบันภายในหมู่บ้านเริ่มประสบปัญหาเรื่องการสืบต่อภูมิปัญญา ช่างจักสานต่างลดลงเนื่องจากรายได้จากการขายสุมไก่อไม่พอใช้ในชีวิตประจำวันและประกอบกับลูกหลานภายในหมู่บ้านรุ่นใหม่ไม่สืบสานภูมิปัญญาต่อ จึงส่งผลกระทบต่อการผลิตสุมไก่อที่ความต้องการของตลาดสวนกระแสกับกำลังการผลิตของช่างจักสาน

6) บัวเขียวผ้าฝ้ายตั้งอยู่หมู่ที่ 1 ต.สันกลาง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ เป็น SMEs ที่ดำเนินกิจการการแปรรูปสิ่งทอให้เป็นเสื้อผ้าพื้นเมืองร่วมสมัย มีกลุ่มเป้าหมายคือ เจ้าของกิจการขายเสื้อผ้าประเภทผ้าพื้นเมืองที่ซื้อไปเพื่อนำไปขายต่อ และสตรีที่มีอายุมากกว่า 40 ปี ที่ทำงานเป็นข้าราชการในกรุงเทพมหานคร มีร้านจำหน่ายสินค้าที่ตลาดนัดสวนจตุจักร ผลิตภัณฑ์สิ่งทอแปรรูปนำเอกลักษณ์ของการแต่งกายของสตรีชาวล้านนามาประยุกต์ผสมผสานกับผ้าหลากหลายรูปแบบ เช่น ผ้าของชาวเขาเผ่าต่างๆ ผ้าจากต่างประเทศ และผ้าพื้นเมือง เป็นต้น จุดเด่นของผลิตภัณฑ์ที่ผลิตจากโรงงานบัวเขียวผ้าฝ้าย ได้แก่ การผสมผสานลักษณะเฉพาะของผ้าเข้าด้วยกัน การผสมผสานลักษณะของผ้าของบัวเขียวผ้าฝ้าย คือ การนำผ้าที่ลักษณะเฉพาะมาตัดเย็บร่วมกัน การเลือกใช้คู่สีของผ้า และการตกแต่งผลิตภัณฑ์ด้วยวัสดุต่างๆ ทำให้ผลิตภัณฑ์ที่ตัดเย็บเสร็จแล้วมีความโดดเด่นและมีเอกลักษณ์เฉพาะ ดังภาพที่ 2.30

ภาพที่ 2.30 การผสมผสานลักษณะเฉพาะของผ้า

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.4 วัฒนธรรมต่างถิ่นที่เข้ามาอิทธิพลต่อรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง

ปัจจุบันรากฐานทางวัฒนธรรมเฉพาะของสถานที่ต่างๆ ในประเทศไทยต่างได้รับอิทธิพลหรือผลกระทบจากวัฒนธรรมต่างถิ่นทำให้รากฐานทางวัฒนธรรมของสถานที่นั้นๆ เปลี่ยนไป เช่นเดียวกับรากฐานทางวัฒนธรรมของอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ที่ได้รับผลกระทบจากวัฒนธรรมต่างถิ่นเช่นเดียวกัน ซึ่งปัจจัยจากวัฒนธรรมต่างถิ่นที่เข้ามาอิทธิพลต่อรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง สามารถวิเคราะห์และแบ่งปัจจัยที่ก่อให้เกิดอิทธิพลได้ 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยจากรากฐานทางวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ ปัจจัยจากงานหัตถกรรม และปัจจัยจากค่านิยมปัจจุบัน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.4.1 ปัจจัยที่จากรากฐานทางวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ต่างๆ ที่อพยพเข้ามาตั้งรกรากอยู่ในเขตอำเภอสันป่าตองในอดีต สืบเนื่องในยุคสมัยของพระเจ้ากาวิละที่ได้กวาดต้อนชาติพันธุ์ต่างๆ มาเป็นประชากรที่อาศัยในเมืองเชียงใหม่เพิ่มเติมจากเดิมที่มีคนพื้นเมืองหรือชาวไทยวนอาศัยอยู่ ซึ่งการมาของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ นำเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมมาด้วย ในส่วนของในเขตอำเภอสันป่าตองมีชาติพันธุ์ 4 ชาติพันธุ์ ได้แก่ ชาวไทยอง ชาวไทจีน ชาวลัวะ และชาวมอญ กระจายตัวตั้งรกรากบริเวณริมแม่น้ำหรือที่ใกล้แหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ แม่น้ำปิง แม่น้ำขาน เป็นต้น แต่ด้วยจำนวนคนพื้นเมืองที่มีมากกว่าชาติพันธุ์อื่นๆ ที่อาศัยอยู่ในบริเวณอำเภอสันป่าตองเมื่อเวลาและยุคสมัยผ่านไปเกิดการกลืนทางรากฐานวัฒนธรรม การกลืนทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นเกิดโดยเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของคนพื้นเมืองหรือชาวไทยวนกลืนเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ทั้ง 4 ที่อาศัยอยู่ในเขตสันป่าตอง แต่ชาติพันธุ์ทั้ง 4 ยังคงรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของตนไว้ได้เพียงน้อยนิด เช่น การแต่งกาย รูปแบบสิ่งปลูกสร้างที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ ประเพณีเฉพาะ แม้ว่าจะเลือนหายไปบ้างก็ตาม แต่คนพื้นเมืองหรือชาวไทยวนก็ได้รับอิทธิพลวัฒนธรรมจากกลุ่มชาติพันธุ์มาพอสมควร ได้แก่ ประเพณีปอยลูกแก้ว หรือการบวชลูกแก้ว และการแข่งกลองหลวง ที่เดิมที่เป็นวัฒนธรรมของชาวไทจีนแต่ก็กลายเป็นที่นิยมของคน จากทั้งหมดที่กล่าวมาได้กลายเป็นรากฐานทางวัฒนธรรมของอำเภอสันป่าตองซึ่งสรุปได้ว่ารากฐานทางวัฒนธรรมของอำเภอสันป่าตองนั้นได้รับอิทธิพลจากชาติพันธุ์ทั้ง 4 กลุ่มที่ได้อพยพมาตั้งรกรากในอดีตน้อยมาก ส่วนใหญ่จะเป็นการกลืนวัฒนธรรมเนื่องจากจำนวนคนพื้นเมืองที่มากกว่า รากฐานทางวัฒนธรรมที่มั่นคงกว่า จึงทำให้มีอิทธิพลเหนือกว่ากลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ ที่อาศัยอยู่ในบริเวณเขตอำเภอสันป่าตอง อำเภอสันป่าตองจึงมีรากฐานทางวัฒนธรรมของคนพื้นเมืองเหนือทั่วไป แต่จะมีจุดเด่นที่มีรากฐานทางวัฒนธรรมเฉพาะจากชาติพันธุ์ทั้ง 4 กลุ่ม ที่ได้อพยพมาตั้งรกรากในยุคสมัยของพระเจ้ากาวิละ

2.2.4.2 ปัจจัยที่มาจากงานหัตถกรรม อำเภอสันป่าตองโดยปกติแล้วเป็นแหล่งการทำกรเกษตรแหล่งสำคัญแหล่งหนึ่งของจังหวัดเชียงใหม่ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน แต่ในปัจจุบันอำเภอสันป่าตองได้กลายเป็นแหล่งผลิตงานหัตถกรรมแหล่งสำคัญในจังหวัดเชียงใหม่เพิ่มเติมจากเดิมที่มีเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพียงการทำกรเกษตร หัตถกรรมในอำเภอสันป่าตองได้รับอิทธิพลมาจากบุคคลที่เชี่ยวชาญงาน หัตถกรรมเฉพาะหรือเรียกว่าครูช่าง ที่มาจากแหล่งหัตถกรรมอื่นในจังหวัดเชียงใหม่หรือจากแหล่งอื่น ที่ใกล้เคียง ได้แก่ หัตถกรรมการแกะสลักไม้ หัตถกรรมการทำกระดาษสา เป็นต้น ทั้งสองหัตถกรรมมี เทคนิคและวิธีการทำที่เหมือนกับแหล่งที่ครูช่างจากมา แต่ก็มีความแตกต่างแต่แหล่งที่ครูช่างจาก มาเนื่องจากการพัฒนาสินค้าให้มีเอกลักษณ์และตรงกับความต้องการของลูกค้าที่หลากหลาย นอกจากนี้ยังมีงานหัตถกรรมท้องถิ่นที่ได้รับอิทธิพลจากประสบการณ์ที่ครูช่างได้พบเจอ ได้แก่ หัตถกรรมผลิตตุ๊กตาผ้า และหัตถกรรมสิ่งทอ เป็นต้น จึงทำให้หัตถกรรมของอำเภอสันป่าตองมีความ หลากหลาย มีครูช่างจำนวนมากสอนทักษะและกระจายงานการผลิตสู่หมู่บ้านของครูช่างและหมู่บ้าน ใกล้เคียงจนเกิดการรวมตัวเป็นกลุ่มหัตถกรรมประจำหมู่บ้านหรือประจำตำบล ผลิตสินค้าสู่ระดับหนึ่ง ตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ทั้งระดับอำเภอ ระดับจังหวัด สามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่อำเภอสันป่า ตองได้เป็นอย่างดี

2.2.4.3 ปัจจัยที่มาจากค่านิยมปัจจุบัน อิทธิพลจากค่านิยมปัจจุบันมีผลกระทบต่อ รากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตองเป็นอย่างมาก ค่านิยมของเทคโนโลยีและวัฒนธรรมตะวันตก ที่เข้ามาทำให้คนรุ่นใหม่เปลี่ยนลักษณะการใช้ชีวิตจากสังคมชนบทสู่การใช้ชีวิตแบบสังคมเมือง ส่งผล กระทบต่อการประกอบอาชีพของคนรุ่นใหม่ที่ย้ายไปทำงานเป็นลูกจ้างในโรงงานหรือทำงานประจำ ตามบริษัทเอกชนที่มีรายได้ดีและมีการเจริญเติบโตทางอาชีพที่แน่นอน ไม่เหมือนกับการประกอบ อาชีพของชนรุ่นพ่อแม่ที่ทำเกษตรกรรมหรือทำงานหัตถกรรมที่ต้องใช้เวลาและใช้แรงกายมาก ประกอบกับรายได้ที่น้อยและไม่คงที่จึงทำให้อาชีพเกษตรกรรมหรือการทำหัตถกรรมสูญหายไป ยกตัวอย่างเช่น หมู่บ้านร้องติ่มด หนึ่งในหัตถกรรมเฉพาะถิ่นของอำเภอสันป่าตองที่ผลิตมีดหรือ อุปกรณ์ที่ใช้ในการเกษตรที่ต้องแปรรูปวัสดุจากเหล็กแบนบดด้วยการใช้แรงกายในการตีขึ้นรูป ให้เป็นมีด กระบวนการที่ต้องใช้ความอดทนและสมาธิสูง เมื่อคิดถึงผลตอบแทนที่ได้จากการขาย สินค้าที่ผลิตคำนวณกับรายรับและรายจ่ายในชีวิตประจำวัน เป็นผลทำให้คนรุ่นใหม่เลือกประกอบ อาชีพที่ได้ผลตอบแทนที่มากกว่า ใช้แรงกายน้อยกว่า จึงทำให้หมู่บ้านร้องติ่มดประสบกับปัญหาผู้สื บทอดภูมิปัญญาของหมู่บ้าน จึงมีแนวโน้มที่งานหัตถกรรมและภูมิปัญญาการตีมีดจะสูญหายไปจาก อำเภอสันป่าตอง เป็นต้น

2.2.5 การประยุกต์ใช้ข้อมูลกับการวิจัย

การประยุกต์ใช้ข้อมูลด้านรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตองกับการวิจัย โดย ผู้วิจัยจะนำข้อมูลรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตองศึกษารายละเอียด จัดกลุ่มรากฐานทาง วัฒนธรรม กำหนดเป็นหนึ่งในปัจจัยเพื่อใช้สังเคราะห์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า และ

ประยุกต์รากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตองสู่การออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเส้นผ่าร่วมกับการออกแบบบริการของสถานที่ท่องเที่ยวของอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

2.3 แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมจากจากเศษผ้า

2.3.1 ความหมายของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมจากเศษผ้า

แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมจากเศษผ้าเป็นการผนวกคำที่มีความหมายเข้าด้วยกันจนมีความหมายใหม่ โดยผู้วิจัยจะใช้วิธีการแยกคำเพื่อบอกความหมายของแต่ละคำก่อนจะตีความทั้งหมดเพื่อนิยามความหมายโดยรวม ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของของแต่ละคำดังนี้

2.3.1.1 ความหมายของ แนวทาง

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2542) ให้ความหมายว่า แนวทาง หมายถึง ทางปฏิบัติที่วางไว้เป็นแนว

2.3.1.2 ความหมายของ การออกแบบ

สุริยสาส์น รัตนวรรณ (2554) ให้ความหมายว่า การออกแบบ หมายถึง ศาสตร์แห่งการแก้ปัญหาที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นโดยอาศัยความรู้และหลักการของศิลปะ นำมาใช้ให้เกิดความสวยงามและมีประโยชน์ใช้สอย

วัชรินทร์ จรุงจิตสุทร (2548) ให้ความหมายว่า การออกแบบ หมายถึง กิจกรรมการแก้ปัญหาเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2.3.1.3 ความหมายของ การออกแบบผลิตภัณฑ์

Wright and Helsel (1996) ให้ความหมายว่า การออกแบบผลิตภัณฑ์ หมายถึง กระบวนการของความคิดสร้างสรรค์ ความพึงพอใจ ความงามและความสำคัญของประโยชน์ใช้สอย ก่อนที่กระบวนการออกแบบจะเริ่มต้นต้องรู้และเข้าใจเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์เพื่อการบรรลุผลสำเร็จ เป็นงานที่ต้องศึกษาวิจัยข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับตัวแปรต่างๆ และข้อจำกัดเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์

ศุภวิชญ์ ชัดกกุล (2554) ให้ความหมายของคำว่า การออกแบบผลิตภัณฑ์ หมายถึง การออกแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือสินค้าเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดและผู้บริโภค โดยคำนึงถึง ประโยชน์ใช้สอยเป็นหลัก

2.3.1.4 ความหมายของ หัตถอุตสาหกรรม

พรพรรณ ชื่นประเสริฐสุข (2546) สินค้าที่ผลิตด้วยมือทั้งหมด สินค้าที่ผลิตด้วยมือและเครื่องจักรหรือเครื่องทุ่นแรงร่วมกัน มีการผลิตตั้งแต่อุตสาหกรรมในครัวเรือนตามหมู่บ้าน จนถึงลักษณะโรงงานอุตสาหกรรมที่มีการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้หรือช่วยในการผลิต เพื่อให้ผลิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สินค้าได้รวดเร็วและมีคุณภาพมาตรฐานสอดคล้องกับความต้องการของตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ

อรุณรุ่ง ใจกลม (2539) การผลิตงานหัตถกรรมโดยใช้เครื่องจักรและแรงงานในการทำงาน

2.3.1.5 ความหมายของเศษผ้า

สินีนานู รามฤทธิ์ (2553) ให้ความหมายของคำว่า เศษผ้า หมายถึง เศษวัสดุประเภทผ้าที่เหลือใช้จากกระบวนการตัดเย็บจากโรงงานเสื้อผ้า หรือจากผลิตภัณฑ์ที่ทำจากผ้าต่างๆ จากร้านตัดเย็บและครัวเรือน

จากคำสำคัญที่ผู้วิจัยแยกเพื่อแสดงความหมายโดนผู้ให้ความหมายหลายคน เมื่อนำคำสำคัญและความหมายที่แสดงมารวมกันจะได้ดังนี้

แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมจากเศษผ้า หมายถึง รูปแบบหรือแผนปฏิบัติเพื่อนำไปใช้ในการออกแบบและสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ด้านหัตถอุตสาหกรรมโดยใช้เศษผ้าที่เกิดการกระบวนการแปรรูปที่ไม่ใช้งานแล้วมาเป็นวัสดุในการออกแบบ

2.3.2 ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการสร้างแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม

กระบวนการวิธีที่จะใช้เป็นแนวทางในการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมจากเศษผ้าในวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจาก สื่อสิ่งพิมพ์ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และสื่อออนไลน์ สามารถสรุปปัจจัยที่สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมจากเศษผ้าได้ดังนี้

2.3.2.1 ปัจจัยจากเศษผ้า

เศษผ้าที่เหลือใช้จากกระบวนการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์กลายเป็นหนึ่งในปัจจัยที่ต้องคำนึงถึง เนื่องจากเศษผ้าที่เหลือใช้จากกระบวนการแปรรูปผ่านการลงพื้นที่พบว่า มี 3 ชนิด ได้แก่ ผ้าฝ้าย ลินิน ไยกัญชง เป็นต้น จากความแตกต่างของชนิดเศษผ้าทำให้เกิดความแตกต่างทางคุณสมบัติของเศษผ้า ขนาดของเศษผ้า และลักษณะทางกายภาพของเศษผ้า ความแตกต่างที่เกิดขึ้นจึงต้องคำนึงถึงวิธีการนำไปแปรรูป และการนำเศษผ้าแต่ละชนิดไปใช้ในขั้นตอนการออกแบบ โดยมีรายละเอียดปัจจัยจากเศษผ้าที่ต้องคำนึงดังนี้

1. ปัจจัยด้านลักษณะทางกายภาพของเศษผ้า จากที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เศษผ้าในหัวข้อที่ 2.1.3 ด้านลักษณะทางกายภาพของเศษผ้า ทำให้ทราบว่าลักษณะทางกายภาพของเศษผ้าฝ้าย ผ้าลินิน ผ้าไยกัญชง จะมีคุณสมบัติเหมือนกันคือสวมใส่สบายเพราะสามารถระบายอากาศได้ดี แต่มีความแตกต่างที่ลักษณะเนื้อผ้า ขนาด รูปร่าง เป็นต้น เมื่อเข้าสู่กระบวนการออกแบบจะต้องนำเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อมูลปัจจัยด้านลักษณะทางกายภาพของเศษผ้าใช้ประกอบกับการวิเคราะห์เพื่อสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบ

2. ปัจจัยด้านการนำเศษผ้าไปใช้ในขั้นตอนการออกแบบ เนื่องจากเกิดปัจจัยความแตกต่างด้านลักษณะทางกายภาพของเศษผ้าจะส่งผลเมื่อนำเข้าสู่ขั้นตอนการออกแบบจะต้องคำนึงถึงความเข้ากันของเศษผ้าในด้านลักษณะเนื้อผ้า ลักษณะรูปร่าง สี สัน รวมทั้งวิธีการในการผสมเศษผ้าเข้าด้วยกันอาจใช้วิธีการเย็บต่อดัดกันจนเป็นผืน หรืออาจแก้ปัญหาความแตกต่างกันโดยใช้วิธีนำเศษผ้าไปปั่นในเครื่องปั่นผ้า ปั่นจนกลายเป็นเส้นใยแล้วนำไปผสมกับวัสดุอื่น เป็นต้น

2.3.2.2 ปัจจัยในการออกแบบ

ปัจจัยที่ส่งผลกับกระบวนการการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมที่ต้องคำนึงถึง ได้แก่ หลักการที่ใช้ออกแบบผลิตภัณฑ์ซึ่งสามารถประยุกต์หลักการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมร่วมกับองค์ประกอบการออกแบบผลิตภัณฑ์หัตถกรรม เนื่องจากผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมเกิดจากการสร้างงานหัตถกรรมแต่ใช้วิธีหรือขั้นตอนบางส่วนจากวิธีการผลิตในเชิงอุตสาหกรรม เพื่อช่วยเพิ่มกำลังการผลิตและช่วยควบคุมคุณภาพในการผลิตให้เท่าเทียมกัน จึงสามารถประยุกต์ใช้หลักการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเข้ากับการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมได้ พร้อมกับการสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มโดยวิธีการผลิตจากงานหัตถกรรมเพื่อเพิ่มสร้างความแตกต่างให้กับผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. หลักการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

หลักการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเป็นหลักการพื้นฐานที่ใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ในปัจจุบันซึ่งคำนึงถึงปัจจัยหลายด้านที่มีส่วนทำให้ผลิตภัณฑ์ดีขึ้นและสามารถตอบสนองต่อผู้บริโภคได้ตรงตามความต้องการ โคนปัจจัยทั้งหมดมีดังนี้

1.1 ประโยชน์ใช้สอย (Function) ประโยชน์ใช้สอยเป็นหน้าที่การใช้งานของผลิตภัณฑ์ทุกชนิดและต้องสามารถตอบสนองการใช้งานของผู้บริโภคได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งแต่ละชนิดก็มีประโยชน์ใช้สอยแตกต่างกันไปบางผลิตภัณฑ์อาจมีประโยชน์ใช้สอยที่หลากหลาย แต่ผลิตภัณฑ์จะสามารถตอบสนองต่อผู้บริโภคได้ดีแค่ไหนต้องใช้งานชักระยะถึงจะสามารถรับรู้ถึงข้อดีหรือข้อบกพร่องได้ ยกตัวอย่างเช่น โตะทำงานกับโต๊ะอาหารมีลักษณะเป็นโต๊ะเหมือนกันแต่มีหน้าที่ใช้สอยแตกต่างกัน โต๊ะทำงานจะมีหน้าที่ใช้สอยมากกว่า ซับซ้อนกว่า เพราะนอกจากจะใช้ทำงานบนโต๊ะแล้วยังต้องใช้เก็บเครื่องเขียน เอกสาร หรือสิ่งต่างๆ ลงในลิ้นชัก ส่วนโต๊ะอาหารใช้เพียงแค่วางภาชนะอาหารไม่จำเป็นต้องมีลิ้นชัก มีระยะเวลาใช้งานที่น้อยกว่าโต๊ะทำงานแต่จะต้องสามารถทำความสะอาดได้ง่ายกว่าโต๊ะทำงาน เป็นต้น

1.2 ความสวยงามน่าใช้ (Aesthetics or Sales Appeal) ความสวยงามน่าใช้เป็นสิ่งที่สามารถดึงดูดผู้บริโภคให้ซื้อผลิตภัณฑ์นั้นกลับไปใช้งาน ซึ่งความสวยงาม

เกิดจากการออกแบบรูปร่าง รูปทรง ขนาด และสีสันทันทีตรงตามรสนิยมและความต้องการ
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ของบริษัทฯ เพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้เผยแพร่เป็นการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของกลุ่มผู้บริโภค ผลิตภัณฑ์บางชนิดความสวยงามน่าใช้ก็ถือเป็นประโยชน์ใช้สอยรูปแบบหนึ่ง ในการกำหนดรูปร่าง รูปทรง ขนาด และสีสันทันทีกับผลิตภัณฑ์ต้องอาศัยข้อมูลจากการสอบถามรสนิยมของผู้บริโภค ศึกษากระแสความต้องการของตลาด และกระแสความนิยมด้านโทนสี นำมาวิเคราะห์แล้วนำไปออกแบบเป็นผลิตภัณฑ์ ตัวอย่างผลิตภัณฑ์ที่เน้นความสวยงามน่าใช้ได้แก่ เครื่องประดับ ของที่ระลึก อุปกรณ์ตกแต่งบ้านพักอาศัย เป็นต้น

1.3 ความสะดวกสบายในการใช้งาน (Ergonomic) ผลิตภัณฑ์ที่ดีควรสามารถอำนวยความสะดวกสบายในการใช้งานต่อผู้บริโภค ผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่จะมีปฏิสัมพันธ์ต่อผู้บริโภคด้านการใช้งานกับร่างกายผู้ใช้ ในการออกแบบจึงต้องนำหลักการยศาสตร์ของมนุษย์มาประยุกต์ใช้ตามความเหมาะสม เช่น การออกแบบเก้าอี้ให้คนเอเชียใช้งานจำเป็นต้องมีองค์ความรู้ด้านสรีระของคนเอเชียด้านขนาดร่างกาย การขยับร่างกายแต่ละส่วน เพื่อเก้าอี้ที่เหมาะสมและสะดวกสบายในการใช้งานกับคนเอเชีย แต่ถ้าเก้าอี้ที่ออกแบบให้คนเอเชียไปให้คนยุโรปนั่งก็จะเกิดความไม่สะดวกสบาย เกิดความเมื่อยล้า และอาจเกิดการบาดเจ็บได้ เนื่องจากเก้าอี้มีขนาดเล็กกว่าสรีระของคนยุโรป และอาจรับน้ำหนักไม่ไหวทำให้เกิดอุบัติเหตุต่อผู้ใช้งานได้ เป็นต้น

1.4 ความปลอดภัย (Safety) ผลิตภัณฑ์เกิดขึ้นมาเพื่อใช้อำนวยความสะดวกต่อชีวิตประจำวัน ซึ่งผลิตภัณฑ์ที่ให้มีทั้งประโยชน์แล้วโทษในตัวเองจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของผู้ใช้งานเป็นสิ่งสำคัญ ควรหลีกเลี่ยงวัสดุ สี หรือกรรมวิธีผลิต ที่เป็นอันตรายต่อผู้ใช้หรือมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม หากหลีกเลี่ยงไม่ได้ควรมีการแจ้งเตือนให้ผู้ใช้ได้ทราบผ่านคู่มือการใช้งาน หรือมีเครื่องหมายแสดงไว้อย่างชัดเจน ยกตัวอย่างการคำนึงเรื่องความปลอดภัย เช่น การออกแบบของเล่นเด็ก จะต้องคำนึงถึงพฤติกรรมของเด็กในช่วงอายุที่ต้องการออกแบบให้ บางทีเด็กอาจนำของเล่นที่กำลังเล่นอยู่เข้าปาก จึงจำเป็นต้องออกแบบให้ของเล่นมีขนาดใหญ่กว่าช่องปากของเด็กเพื่อเด็กจะไม่สามารถกลืนลงไปได้ สีที่ใช้ควรเป็นสีที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกายของเด็ก และควรลดความคม ความแหลม ของเล่นออกเพื่อของเล่นจะไม่ทำอันตรายต่อเด็กที่กำลังเล่น เป็นต้น

1.5 ความแข็งแรง (Construction) ความแข็งแรงเป็นหนึ่งในปัจจัยที่สามารถบ่งบอกว่าผลิตภัณฑ์นั้นมีอายุการใช้งานยาวนานเพียงใด โดนความแข็งแรงของผลิตภัณฑ์จะขึ้นอยู่กับทางเลือกใช้วัสดุในการผลิต การออกแบบโครงสร้างภายใน และการคำนึงถึงวิธีการใช้งานผลิตภัณฑ์ของผู้บริโภค ยกตัวอย่างเช่น เฟอร์นิเจอร์ที่ดีต้องมีความแข็งแรงผู้ออกแบบต้องเข้าใจโครงสร้างการรับน้ำหนักและสามารถควบคุมพฤติกรรมการใช้งานของผู้ใช้ผ่านการออกแบบ เช่น การจัดทำทางในการใช้งานให้เหมาะสม สะดวกสบาย และถูกสุขลักษณะ เป็นต้น

1.6 ราคา (Cost) ราคาของผลิตภัณฑ์เป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญในการวางแผนก่อนการออกแบบผลิตภัณฑ์ เนื่องจากราคาจะเป็นตัวกำหนดทิศทางในการเลือกวัสดุการผลิต วิธีการผลิต เพื่อให้สอดคล้องกับการตั้งราคาสินค้า นอกจากปัจจัยจากการเลือกวัสดุและวิธีการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้เผยแพร่ไปยังเว็บไซต์อื่นโดยไม่ผ่านการอนุญาต ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิตแล้วยังต้องคำนึงถึงปัจจัยของกลุ่มเป้าหมายที่คาดว่าจะซื้อผลิตภัณฑ์ ด้านอาชีพที่ทำ ฐานะทางการเงิน และกลุ่มอายุ เพื่อกำหนดราคาของผลิตภัณฑ์ให้เหมาะสม

1.7 วัสดุ (Material) วัสดุในการผลิตมีหลากหลายชนิด

หลากหลายรูปแบบ บางชนิดสามารถนำกลับมาผลิตซ้ำเพื่อใช้ลดต้นทุนการผลิตแต่คุณสมบัติของวัสดุบางอย่างหายไป บางชนิดนำไปหลอมแล้วนำกลับมาผลิตใหม่โดยคุณสมบัติไม่ลดลง ในการออกแบบผลิตภัณฑ์แต่ละชนิดควรเลือกวัสดุให้เหมาะสมกับการใช้งาน ความสวยงาม ความเหมาะสมกับความต้องการของผู้บริโภค และปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายในการผลิต

1.8 กรรมวิธีการผลิต (Production) ผลิตภัณฑ์ทุกชนิดควร

ออกแบบให้สามารถผลิตได้ง่าย รวดเร็ว ประหยัดวัสดุ และมีคุณภาพเหมือนกันทุกชิ้น เพื่อความสะดวกและความรวดเร็ว แต่ในบางกรณีการออกแบบการผลิตจะต้องออกแบบให้สอดคล้องกับเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ที่มีอยู่ ถ้ากรรมวิธีการผลิตทุกขั้นตอนลงตัวจะสามารถลดระยะเวลาในการผลิตลง และลดค่าใช้จ่ายในการผลิตลงได้อย่างมากเมื่อต้องผลิตที่ละมากๆ

1.9 การบำรุงรักษาและซ่อมแซม (Maintenance) ผลิตภัณฑ์ทุก

ชนิดควรออกแบบเพื่อให้สามารถบำรุงรักษาหรือซ่อมแซมได้ง่ายเมื่อเกิดความเสียหายหรือชิ้นส่วนชำรุด นอกจากการบำรุงและซ่อมแซมได้ง่ายแล้วควรจะมีความสะดวกต่อการทำความสะอาดเพื่อช่วยยืดอายุการใช้งานผลิตภัณฑ์ นอกจากนั้นควรมีค่าบำรุงรักษาต่ำ ยกตัวอย่างเช่น ผลิตภัณฑ์ประเภทเครื่องมือ เครื่องจักรกล เครื่องยนต์ และเครื่องใช้ไฟฟ้าต่างๆ ที่มีกลไกซับซ้อน อะไหล่บางชิ้นย่อมมีการเสื่อมสภาพไปตามอายุการใช้งานหรือจะการใช้ที่ผิดวิธี ควรต้องออกแบบให้สามารถเปลี่ยนชิ้นส่วนที่เสียได้ง่ายและควรคำนึงองค์ประกอบอื่นๆ เช่น การใช้ชิ้นส่วนร่วมกันให้มากที่สุดโดยเฉพาะอุปกรณ์ยึดต่อ ใช้ชิ้นส่วนมาตรฐานที่สามารถหาได้ง่าย การถอดเปลี่ยนอะไหล่เป็นชุด และการออกแบบบางชิ้นส่วนให้สามารถเก็บอะไหล่ได้หรือสามารถถอดออกมาเป็นอุปกรณ์ซ่อมบำรุงในตัว เป็นต้น

1.10 การขนส่ง (Transportation) ผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบควร

คำนึงถึงการประหยัดค่าขนส่ง ความสะดวกในการขนส่ง ระยะทาง เส้นทางขนส่ง การกินเนื้อที่ในเวลาที่ขนส่ง และการบรรจุหีบห่อที่สามารถป้องกันการเสียหายของผลิตภัณฑ์ได้ ในกรณีที่ผลิตภัณฑ์มีขนาดใหญ่ควรออกแบบให้สามารถถอดประกอบได้เพื่อให้หีบห่อมีขนาดเล็กลง

2. องค์ประกอบการออกแบบผลิตภัณฑ์หัตถกรรม

การออกแบบผลิตภัณฑ์ในปัจจุบันจะมีหลักการออกแบบ

ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเป็นแบบอย่างเพื่อช่วยในกระบวนการออกแบบ ไม่ต่างจากการออกแบบงานหัตถกรรมก็มีองค์ประกอบการออกแบบผลิตภัณฑ์หัตถกรรมเพื่อใช้ประกอบในการออกแบบ โดยมีรายละเอียดดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1 เอกลักษณ์และศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น การออกแบบงานหัตถกรรมตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบันนั้นได้มีการสร้างและสะสมองค์ความรู้การผลิตหัตถกรรมจากวัสดุธรรมชาติในพื้นที่ของแต่ละท้องถิ่นโดยไม่ได้ตั้งใจจนกลายเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ งานหัตถกรรมนอกจากจะใช้ในชีวิตประจำวันของผู้คนสมัยก่อนแล้วบางชิ้นถูกสร้างเพื่อใช้ในพิธีกรรมหรือพิธีทางศาสนาโดยเฉพาะ งานหัตถกรรมจะเกิดเอกลักษณ์และศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นได้ต่อเมื่อมีปัจจัยดังนี้ ปัจจัยจากวัสดุเฉพาะในท้องถิ่น ปัจจัยจากวิถีชีวิตของชาวบ้านในชุมชน ปัจจัยจากค่านิยมและความเชื่อ ปัจจัยจากพิธีกรรมทางศาสนา และปัจจัยจากขั้นตอนการผลิต เป็นต้น

2.2 วัสดุและกรรมวิธีการผลิตของท้องถิ่น การผลิตงานหัตถกรรมนั้นสิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้คือวัสดุผลิตและกรรมวิธีที่ใช้ในการผลิต แต่ละท้องถิ่นที่ผลิตงานหัตถกรรมนั้นต่างก็ใช้วัสดุที่สามารถหาได้จากธรรมชาติภายในถิ่นที่อาศัย เช่น ไม้ไผ่ หวาย ดินเหนียว ดินปอสา ฯลฯ โดยวัสดุแต่ละชนิดต่างมีกรรมวิธีผลิตที่แตกต่างกันและท้องถิ่นแต่ละแห่งที่ผลิตงานหัตถกรรมเหมือนกันก็จะมีวิธีการผลิตที่แตกต่างกันหรืออาจมีส่วนคล้ายกัน

2.3 ความสวยงามและความน่าสนใจ งานหัตถกรรมทุกชิ้นต่างมีความสวยงามและน่าสนใจที่เกิดจากความเรียบง่ายของงานหัตถกรรม ความประณีต และความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นของงานหัตถกรรม ซึ่งปัจจัยเหล่านี้เกิดจากความชำนาญ และองค์ความรู้ที่มีของช่างฝีมือในการผลิตและสร้างสรรค์งานหัตถกรรม นอกจากนี้แล้วยังมีองค์ประกอบด้านคุณค่าของงานหัตถกรรม การเลือกวัสดุที่แตกต่าง ขั้นตอนการผลิตที่ซับซ้อนขึ้น และความแตกต่างจากท้องตลาด

2.4 ความสะดวกต่อการพกพาขณะเดินทาง โดยปกติแล้วงานหัตถกรรมถูกสร้างมาเพื่อการใช้งานในชีวิตประจำวันของชาวบ้านในสมัยก่อน จึงจำเป็นต้องออกแบบเพื่อให้สามารถขนย้ายสะดวก น้ำหนักไม่มาก ขนาดที่พอเหมาะ จึงทำให้งานหัตถกรรมมีขนาดไม่ใหญ่นเกินไปจนขนย้าย เช่น กระติบข้าวเหนียวที่มีหลากหลายขนาดแต่ก็สามารถสะพายแล้วเดินออกจากบ้านไปทำงานที่ทุ่งนาอย่างสะดวกสบาย

2.5 ราคา ราคาของสินค้าหัตถกรรมส่วนมากจะมีราคาไม่สูงมาก เพื่อให้ชาวบ้านที่มีฐานะการเงินน้อยสามารถซื้อมาใช้งานได้ และจากปัจจัยทางวัสดุที่ได้จากธรรมชาติทำให้เกิดต้นทุนการผลิตต่ำทำให้สามารถกำหนดราคาได้ไม่สูงมาก

2.2.3 กระบวนการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมจากเศษผ้า

กระบวนการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมจากเศษผ้าเกิดจากการใช้ปัจจัยสำคัญจากข้อ 2.3.2 และขั้นตอนของการผลิตเป็นหลักในการกำหนดกระบวนการออกแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม สามารถแบ่งกระบวนการออกแบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม จากเศษผ้าได้ 3 ขั้นตอน ได้แก่

2.2.3.1 ขั้นตอนการศึกษา เป็นขั้นตอนแรกที่จะต้องศึกษาข้อมูลของเศษผ้า ได้แก่ คุณสมบัติ ลักษณะ วิธีการแปรรูป และผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่มีทั่วไปในท้องตลาด นำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อทราบถึงข้อดี ข้อเสีย โอกาส และอุปสรรค เพื่อแก้ไขปัญหาคำถามและกำหนดทิศทางในขั้นตอนการออกแบบผลิตภัณฑ์

2.2.3.2 ขั้นตอนการออกแบบ เป็นขั้นตอนการนำข้อมูลที่ผ่านมาจากการวิเคราะห์จากขั้นการศึกษาข้อมูลเศษผ้าด้านต่างๆ มากำหนดความต้องการและหาวิธีแก้ไขปัญหาหรือวิธีการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่มีความแตกต่างจากเดิม โดยมีปัจจัยในการออกแบบจากข้อ 2.3.2 คือ หลักการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมและองค์ประกอบการออกแบบหัตถกรรมประยุกต์เข้าด้วยกันจะได้เป็นแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมจากเศษผ้า พร้อมผนวกแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์เพื่อเพิ่มคุณค่าและมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ ใช้ปัจจัยทั้ง 3 ที่ได้กล่าวมาเป็นนํ้ามากำหนดเป็นกรอบการออกแบบ ร่างแบบ ปรับปรุงและพัฒนาแบบร่างตามกรอบที่ได้วางไว้ สร้างแบบจำลองเพื่อศึกษารูปร่าง การใช้งาน ตามกรอบที่วาง ก่อนจะพัฒนาสู่รูปแบบผลิตภัณฑ์สุดท้าย พร้อมสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์

2.2.3.3 ขั้นตอนการผลิต เป็นขั้นตอนการกำหนดและวางแผนวิธีการผลิตสินค้า โดยขั้นตอนการผลิตผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมเกิดจากการรวมระบบหรือวิธีการผลิตจากอุตสาหกรรมประยุกต์รวมกันกับการผลิตหัตถกรรม สามารถแบ่งขั้นตอนการผลิตเป็นส่วนๆ ตามลักษณะของอุตสาหกรรมแต่ละภาคส่วนก็จะแปรรูปวัตถุดิบตามขั้นตอนของหัตถกรรมที่ได้รับมอบหมายแล้วส่งต่อไปสู่อีกขั้นตอนไปเรื่อยๆ จนกลายเป็นผลิตภัณฑ์ที่สมบูรณ์ หรืออาจจะใช้เทคโนโลยีหรือเครื่องจักรเข้ามาช่วยแบ่งเบาภาระงาน เกิดความแม่นยำในการผลิตมากขึ้น และสามารถสร้างมาตรฐานสินค้าได้เพิ่มขึ้น

2.2.4 การประยุกต์ใช้ข้อมูลกับการวิจัย

การประยุกต์ใช้ข้อมูลแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมจากเศษผ้ากับการวิจัย ผู้วิจัยศึกษาแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมเพื่อกำหนดเป็นหนึ่งในปัจจัยที่ใช้สังเคราะห์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า และเพื่อสังเคราะห์แนวปฏิบัติของขั้นตอนการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้ารวมไปถึงขั้นตอนการผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้ารูปแบบของหัตถอุตสาหกรรม

2.4 แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

2.4.1 แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์เป็นแนวคิดที่นำ ศิลปะ ประเพณี วัฒนธรรม หรือวัสดุ ท้องถิ่น ประยุกต์ใช้กับการทำธุรกิจเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและคุณค่าของธุรกิจนั้นๆ ปัจจุบันในการทำ ธุรกิจได้มีการนำแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์มาประยุกต์ใช้กับธุรกิจมากมาย โดยในประเทศไทยมี ธุรกิจที่นำแนวคิดนี้ไปใช้อย่างแพร่หลาย เพื่อสร้างความแตกต่าง สร้างคุณค่า และมูลค่าเพิ่มให้กับ สินค้าของตนเอง จากที่ได้กล่าวนำผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ดังต่อไปนี้

2.4.1.1 ความหมายของแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

ศูนย์กลางความสร้างสรรค์ของโลก (World Creative Hub. 2008) ให้ความหมาย แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ หมายถึง เศรษฐกิจที่ประกอบด้วยอุตสาหกรรมที่มีรากฐาน มาจากความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล ทักษะความชำนาญ และความสามารถพิเศษ ซึ่งสามารถ นำไปใช้ประโยชน์ในการสร้างความมั่งคั่งและสร้างงานให้เกิดขึ้นได้ โดยที่สามารถสังสรรค์และส่งผ่าน จากรุ่นเก่าสู่รุ่นใหม่ด้วยการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา

องค์การความร่วมมือเพื่อการค้าและการพัฒนา (UNCTAD. 2008) ให้ความหมายแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ หมายถึง เป็นแนวคิดในการพัฒนาและสร้างความ เจริญเติบโตทางเศรษฐกิจโดยใช้สินทรัพย์ที่เกิดจากการใช้ความคิดสร้างสรรค์

องค์การยูเนสโก (UNESCO) ให้ความหมายแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ หมายถึง อุตสาหกรรมที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ ความชำนาญ และความสามารถที่มีศักยภาพใน การสร้างงานและความมั่งคั่งโดยการผลิตและใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินทางปัญญา

องค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WIPO) ให้ความหมายแนวคิดเศรษฐกิจ สร้างสรรค์ หมายถึง ประกอบไปด้วยอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม ซึ่งรวมถึงผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรม และศิลปะทั้งหมดทั้งในรูปสินค้าและบริการที่ต้องอาศัยความพยายามในการสร้างสรรค์งาน ไม่ว่าจะ เป็นการทำขึ้นมาโดยทันทีในขณะนั้นหรือผ่านการบวนการผลิตก่อน

ศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ (2552) สรุปความหมายแนวคิดเศรษฐกิจ สร้างสรรค์ ไว้ว่า เศรษฐกิจสร้างสรรค์มีองค์ประกอบร่วมของแนวคิดการขับเคลื่อนเศรษฐกิจบน พื้นฐานของการใช้องค์ความรู้ (Knowledge) การศึกษา (Education) การสร้างสรรค์งาน (Creativity) และการใช้ทรัพย์สินทางปัญญา (Intellectual Property) ที่เชื่อมโยงกับรากฐานทาง วัฒนธรรม การส่งสมความรู้ของสังคม และเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมสมัยใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุป แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ หมายถึง แนวความคิดที่นำองค์ความรู้ จากแหล่งต่างๆ และนำศิลปะ ประเพณี วัฒนธรรม หัตถกรรม หรือ อุตสาหกรรม มาประยุกต์ใช้อย่าง สร้างสรรค์เพื่อนำมาใช้ในการทำธุรกิจ โดยคำนึงถึงการใช้ทรัพยากร การจ้างงานและกระจายงานสู่ ท้องถิ่น เพื่อสร้างระบบและสร้างผลิตภัณฑ์รูปแบบใหม่ที่สร้างสรรค์และแตกต่างจากท้องตลาด รวมทั้งความสามารถในการแก้ไขปัญหา เช่น การนำเศษผ้าที่เหลือจากการแปรรูปมาใช้เป็นวัตถุดิบ แล้วประยุกต์องค์ความรู้การใช้เทคโนโลยีแปรรูปเศษผ้าให้กลายเป็นใยผ้าแล้วนำมาผนวกรวมกับ กระบวนการผลิตกระดาษสาของอำเภอสันป่าตอง แล้วนำเข้าสู่กระบวนการออกแบบเป็นผลิตภัณฑ์ เพื่อสร้างสินค้าที่แตกต่าง มีคุณค่า และสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้สินค้าได้

2.4.1.2 ความสำคัญของแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์นั้นเมื่อนำมาประยุกต์ใช้จะสามารถสร้าง มูลค่าเพิ่มให้กับธุรกิจ นอกจากธุรกิจทั่วไปที่เห็นถึงความสำคัญแล้ว ระดับมหัพภาคอย่างฮ่องกงที่ เล็งเห็นถึงความสำคัญจึงผลักดันเป็นนโยบายที่ออกจากรัฐบาลตั้งกรณีศึกษาต่อไป

กรณีศึกษาจากฮ่องกงกับแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์เริ่มต้นเมื่อปี 2543 มี จุดมุ่งหมายเพื่อเข้าสู่อุตสาหกรรมมูลค่าสูง จึงเกิดการศึกษาค้นคว้าอุตสาหกรรมฮ่องกงโดยหน่วยงาน นโยบายกลางฮ่องกงในปี 2546 อุตสาหกรรมสร้างสรรค์ฮ่องกงเติบโตและพัฒนามาจากเศรษฐกิจภาค บริการเป็นหลักซึ่งเป็นเศรษฐกิจหลักของฮ่องกง โดยได้แบ่งขอบเขตอุตสาหกรรมสร้างสรรค์เป็น 11 กลุ่มธุรกิจ ได้แก่ โฆษณา สถาปัตยกรรม งานออกแบบ ดิจิทัลเอ็นเตอร์เทนเมนท์ ภาพยนตร์ การ บริการทางเทคโนโลยีสารสนเทศ เพลง ศิลปะการแสดง สิ่งพิมพ์ วิทย์โทรทัศน์ และการเจรจาซื้อขาย งานศิลปะ ของเก่าและงานหัตถกรรม จากข้อมูล Hong Kong Trade Development Council ปี 2550 มูลค่าของอุตสาหกรรมสร้างสรรค์คิดเป็นร้อยละ 4 ของ GDP (Gross Domestic Product) มากกว่าธุรกิจภาคการผลิตของประเทศ และจากรายงาน Creative Economy Report 2551 โดย UNCTAD ในปี 2548 ฮ่องกงมีมูลค่าสินค้าสร้างสรรค์ส่งออก 27,677 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และมีมูลค่า การส่งออกสินค้าที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์ 41,250 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ อัตราการจ้างงานใน อุตสาหกรรมสร้างสรรค์ฮ่องกงมีประมาณ 30,000 บริษัทที่ทำงานเกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมดังกล่าว มี จำนวนบุคลากรในอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ 170,011 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3 ของอัตราการจ้างงานปี 2545 มีอัตราการเจริญเติบโตร้อยละ 1.8 เมื่อเทียบกับอัตราการเติบโตการจ้างงานเฉลี่ยต่อปี คิดเป็น ร้อยละ 0.8 อุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ การพิมพ์ และเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นสองอุตสาหกรรมที่มีอัตรา การจ้างงานสูงสุดจำนวน 48,966 คน และ 33,042 คน ตามลำดับ (Baseline Study of Hong Kong's Creative Industries, 2006 อ้างถึงใน รายงานการศึกษาเบื้องต้นเศรษฐกิจสร้างสรรค์. 2552) รัฐบาลฮ่องกงเล็งเห็นความสำคัญจึงออกนโยบายในปี 2546 เพื่อผลักดันและเสนอทิศทางใหม่ของ

ระบบเศรษฐกิจประเทศโดยสนับสนุนอุตสาหกรรมสร้างสรรค์อย่างจริงจัง โดยให้กระทรวงต่างๆ ที่ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์เพื่อการศึกษาค้นคว้า เมื่ออนุญาตให้เผยแพร่จะยกเว้นค่า ไม่ว่าการณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกี่ยวข้องร่วมมือสร้างแผนงาน สนับสนุน และอำนวยความสะดวก โดยมียุทธศาสตร์การพัฒนา 3 ด้าน ได้แก่ 1) กระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ประชาชนโดยสนับสนุนศิลปะและหัตถกรรมท้องถิ่น การศึกษา และให้โอกาสนักออกแบบ

รุ่นใหม่ในการแสดงออกด้านความคิดสร้างสรรค์ 2) สนับสนุนแนวความคิดด้าน “the business end of creative, and the creative end of business” สนับสนุนทั้งนักออกแบบและผู้ประกอบการ

3) กระตุ้นและสร้างตลาดรองรับอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ โดยเฉพาะบริเวณ Pearl River Delta (มณฑลกว่างตุง มาเก๊า และฮ่องกง) เป็นเขตเศรษฐกิจที่เติบโตเร็วที่สุดของจีน เป็นการพัฒนา บุคลากรและสร้างโอกาสทางธุรกิจของอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ เพื่อให้ฮ่องกงเป็น Creative Capital ของภูมิภาค พร้อมทั้งตั้งคณะกรรมการที่มาจากหลายธุรกิจเพื่อร่วมงานกับเอกชนและวิชาชีพต่างๆ เพื่อวางแผนกำหนดยุทธศาสตร์พัฒนาอนาคต และสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกให้อุตสาหกรรม ฝึกอบรม ทรัพยากรมนุษย์ ในปี 2550-2551 มีนโยบายการสร้างตลาดใหม่ และฟื้นฟู Brand Hong Kong ให้ดีขึ้น (รายงานการศึกษาเบื้องต้นเศรษฐกิจสร้างสรรค์. 2552)

สรุป จากกรณีศึกษาฮ่องกงกับแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ จากสภาพ เศรษฐกิจโลกที่แข่งขันกันสูงหลายธุรกิจธุรกิจแข่งขันกันลดค่าต้นทุน แต่รัฐบาลฮ่องกงคิดตรงข้าม เพราะเล็งเห็นความสำคัญของแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ จากข้อมูลข้างต้นพบว่าการใช้แนวคิด เศรษฐกิจสร้างสรรค์สามารถเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าและสามารถดึงดูดความสนใจจากต่างประเทศโดยดู จากมูลค่าสินค้าสร้างสรรค์ส่งออกที่มีถึง 27,677 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และยังมียอดอัตราการจ้างงาน เพิ่มขึ้นโดยมีอัตราการเติบโต 1.8 เป็นหนึ่งความสำคัญของแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ที่สามารถ ช่วยส่งเสริมการจ้างงานและสร้างรายได้ให้แก่ธุรกิจรวมไปถึงบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ เหมาะสม กับการนำไปประยุกต์ใช้กับการดำเนินธุรกิจในยุคที่มีการแข่งขันทางธุรกิจสูง

2.4.1.3 กรณีศึกษาการนำแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ไปใช้

ธุรกิจที่นำแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ไปประยุกต์ใช้กับกิจการของตนจน สามารถสร้างรายได้ และสามารถกระจายรายได้สู่ชุมชน ประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจ โดยผู้วิจัย จะยกตัวอย่างธุรกิจที่นำแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ไปใช้แล้วประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจ ดังนี้

1. กรณีศึกษาของประเทศไทยจาก บริษัท ดีดี เนเจอร์คราฟท์ จำกัด

ผู้ผลิต ผลิตภัณฑ์จากผ้าใยกล้วย ภายใต้แบรนด์ Hemp Thai และ KUSH เริ่มต้นจากความต้องการที่ จะประกอบธุรกิจของครอบครัว โดยสมาชิกภายในครอบครัวมีความรู้และอยู่ในธุรกิจประเภทสิ่งทอ จึงมีความต้องการประกอบธุรกิจด้านสิ่งทอแต่ก็ยังไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรต่อจึงศึกษาตลาดเพื่อหา ความแตกต่าง ได้ตั้งประเด็นการศึกษา คือ ความแตกต่างจากท้องตลาดทั่วไป แยก และเป็นผ้าที่มี

พื้นฐานอยู่ในประเทศไทย เพื่อสร้างเอกลักษณ์และภาพลักษณ์ที่ดีให้กับผ้าไทย จึงลงพื้นที่สำรวจผ้า เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการเรียนเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตเห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไทยจนพบผ้าใยกล้วยของหมู่บ้านมั่งแห่งหนึ่ง โดยสมาชิกในครอบครัวรู้จักกับชาวมั่งเป็นทุนเดิม ผ้าใยกันชงกับชาวมั่งมีประวัติร่วมกันมายาวนานเนื่องจากปลูกต้นกล้วยเพื่อนำมาทอผ้าใช้เอง เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่สืบสานจากบรรพบุรุษรุ่นสู่รุ่น ผลการศึกษาด้านคุณสมบัติของผ้าใยกล้วยพบว่า เส้นใยมีความแข็งแรง ระบายความร้อนและความอับชื้นได้ดี ป้องกันแบคทีเรีย เชื้อรา ไรฝุ่น แมลง และสามารถป้องกันแสงยูวีได้ จึงเกิดความสนใจต่อผ้าใยกล้วยและต้องการช่วยชาวมั่งให้มีรายได้และยกระดับชีวิตให้ดีขึ้นโดยการนำกำไรมาช่วยพัฒนาและใช้ในกิจกรรมต่างๆ เช่น การสอนหนังสือ พร้อมกับประชาสัมพันธ์สินค้าไทยที่มาจากธรรมชาติ จึงได้นำใยกล้วยมาผลิตเป็น กระเป๋า และ รองเท้า พร้อมยกคุณสมบัติของใยกล้วยเป็นจุดขายสำคัญ นอกจากคุณสมบัติหลักของใยกล้วยแล้วมีการพัฒนาโดยใช้องค์ความรู้ต่างๆ มาประยุกต์เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ผลิตภัณฑ์และยังเป็นการสร้างนวัตกรรมใหม่ ได้แก่ การพัฒนาวัตถุดิบให้สามารถกันน้ำได้ โดยนำพีช 4 ชนิด อัดลงพื้นผิวของผ้าทำให้น้ำไม่สามารถซึมเข้าเนื้อผ้าได้ และประยุกต์ใช้นาโนเทคโนโลยีใส่กลิ่นหอมลงเส้นใยผ้า เพื่อให้มีกลิ่นหอมเวลาที่ขยับผลิตภัณฑ์ เป็นต้น เป็นการสร้างคุณค่าแล้วสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ได้เป็นอย่างดีเมื่อผนวกการเล่าเรื่องจากวัฒนธรรมชาวมั่งกับการออกแบบ ตลาดหลักของบริษัท ดีดี เนเจอร์ คราฟท์ จำกัด คือ กลุ่มตลาดจากต่างประเทศ โดยมีประเทศที่เป็นตลาดใหญ่ ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น เยอรมนี และสวีเดน เหตุผลหลักที่เน้นตลาดต่างประเทศ เพราะ กระแสผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมกำลังเป็นที่ต้องการโดยเฉพาะยุโรปและญี่ปุ่น เหตุเพราะประเทศที่ดังกล่าวตระหนักถึงผลิตภัณฑ์จากธรรมชาติซึ่งเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ประกอบกับมีความรู้และเข้าใจคุณสมบัติของใยกล้วย ทำให้สามารถเจาะตลาดต่างประเทศได้เป็นอย่างดี โดยผลิตภัณฑ์ของบริษัท ดีดี เนเจอร์ คราฟท์ จำกัด มีการออกแบบที่ลงตัว สอดคล้องกับการเพิ่มเรื่องราวของชาวมั่งเมื่อซื้อผลิตภัณฑ์ไปรายได้จะกระจายสู่ท้องถิ่นเป็นการยกระดับชีวิตให้กับชาวมั่ง มีการพัฒนาวัตถุดิบและผลิตภัณฑ์อยู่เสมอ และวางกลุ่มตลาดที่ดี ทำให้ผลิตภัณฑ์มีความโดดเด่น สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มและรายได้ให้กับบริษัท ดีดี เนเจอร์ คราฟท์ จำกัด ประสบความสำเร็จ นับเป็นหนึ่งในกรณีศึกษาที่นำแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์มาประยุกต์ใช้กับการดำเนินธุรกิจจนประสบความสำเร็จ

2. กรณีศึกษาของประเทศไทยจาก ห้างหุ้นส่วนจำกัด กรกต อินเตอร์เนชั่น นอล ผู้ผลิต ผลิตภัณฑ์หัตถอุตสาหกรรมจากไม้ไผ่ ภายใต้แบรนด์ กรกต (Korakot) คุณกรกต อารมณดี เจ้าของแบรนด์เริ่มต้นจากความชอบจากการเรียนวิชาเกี่ยวกับไม้ไผ่ในช่วงปริญญาตรี ต่อยอดเรียนต่อในระดับปริญญาโทสาขาประยุกต์ศิลป์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการทำไม้ไผ่ให้ดียิ่งขึ้น และในสมัยยังเป็นเด็กครอบครัวคุณกรกตประกอบอาชีพการทำประมง ชิมชั่ววิถีชีวิตพื้นถิ่นและยังได้เรียนรู้วิธีการทำว่าวจุฬาและการจักสานจากงานทำให้สะสมภูมิปัญญาและองค์ความรู้ต่างๆ เพิ่มมากขึ้น นอกจากนั้นบริเวณถิ่นอาศัยมีต้นไผ่ที่สามารถหาได้ง่ายเพราะขึ้นอยู่มากบริเวณแม่น้ำเพชรบุรีและมีประโยชน์มากสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้หลากหลายรูปแบบ เช่น ใช้ในงานก่อสร้าง เฟอร์นิเจอร์

หัตถกรรม จึงนำมาประยุกต์สร้าง ผนวกกับการนำแรงบันดาลใจจากสิ่งที่พบเห็นในท้องถิ่นมา เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้เผยแพร่ไปยังเว็บไซต์อื่นโดยไม่ผ่านการอนุญาตจากเจ้าของเอกสาร กรุณาแจ้งเจ้าของเอกสารก่อนการเผยแพร่

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ออกแบบ เกิดผลิตภัณฑ์ชิ้นแรก คือ โคมไฟจากไม้ไผ่ที่มีความแปลก แตกต่างจากท้องตลาด มีคุณค่า และสามารถสร้างมูลค่าเพิ่ม นอกจากนี้โคมไฟที่เป็นผลิตภัณฑ์หลักแล้วยังมีการต่อยอดทางความคิดสู่ งานตกแต่งอาคาร สินค้าตกแต่งบ้าน และงานประติมากรรม มีกลุ่มลูกค้ามีทั้งในประเทศไทยและ ต่างประเทศให้ความสนใจโดยเฉพาะกลุ่มลูกค้าจากประเทศ ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น ใน กิจกรรมมีการจัดระบบการทำงานรูปแบบระบบหัตถกรรมสู่ระบบหัตถอุตสาหกรรมโดยมีการจ้างงาน คนในพื้นที่ถิ่นของตนและต่างชุมชนตามลักษณะความถนัดของคนในชุมชนนั้นๆ เป็นกระจายรายได้ และเพิ่มการจ้างงานสู่ชุมชนต่างๆ ที่มีส่วนร่วมในการผลิตสินค้า นำระบบการทำงานแบบ อุตสาหกรรมมาประยุกต์ใช้ทำให้สามารถผลิตสินค้าได้มากขึ้น มีระบบการจัดการที่ดีขึ้นจากเดิมที่เป็น งานหัตถกรรมที่ไม่สามารถควบคุมคุณภาพและการผลิต แต่ชิ้นงานก็ยังคงคุณค่าของงานหัตถกรรมที่ ทำด้วยมือ เป็นอีกหนึ่งธุรกิจที่เริ่มจากศูนย์นำองค์ความรู้จากแหล่งต่างๆ ประยุกต์ พัฒนาจนประสบ ความสำเร็จ

2.4.2 การออกแบบบริการ (Service Design)

การออกแบบบริการเป็นหลักการที่ใช้เพื่อวางแผนและออกแบบระบบการบริการ เพื่อให้ระบบการบริการสมบูรณ์ ครอบคลุม และทำให้ผู้ใช้บริการได้รับประสบการณ์รูปแบบใหม่ การ ออกแบบบริการเป็นกลยุทธ์รูปแบบหนึ่งที่มีส่วนสำคัญในการพัฒนาธุรกิจและส่งเสริมผลิตภัณฑ์ที่ ผู้ประกอบการผลิต เนื่องจากความต้องการของผู้บริโภคในปัจจุบันไม่ได้มีเพียงประโยชน์ใช้สอยหรือ รูปลักษณ์ของผลิตภัณฑ์เท่านั้น ผู้บริโภคยังคาดหวังกับการบริการที่สามารถตอบสนองความต้องการ ของตน ผู้วิจัยได้ศึกษาการออกแบบบริการซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1.2.1 ความหมายของการออกแบบบริการ

เปียร์กิต มาเกอร์ (2014) กล่าวว่า การออกแบบบริการคือการนำวิธิตดและ วิธีปฏิบัติในกระบวนการออกแบบมาช่วยพัฒนารูปแบบงานบริการหรือผลิตภัณฑ์ ที่จะสามารถสร้าง ประโยชน์ได้สูงสุด ใช้งานได้สะดวกที่สุด และสร้างความประทับใจให้กับผู้ใช้ได้มากที่สุด ที่สำคัญคือ สามารถสร้างผลตอบแทนคืนสู่องค์กรได้ทั้งในเชิงรูปธรรมและนามธรรม

ฟิลิธี พิพัฒน์โกคากุล (2556) กล่าวว่า การออกแบบบริการเป็นการ นำเอาข้อมูลของลูกค้าที่สำคัญ มาจัดกลุ่ม และออกแบบบริการให้ลูกค้าได้รับประสบการณ์ที่ สอดคล้องตามความต้องการ ผลลัพธ์ที่ได้จากการออกแบบบริการคือมาตรฐานบริการที่บริษัทจะใช้ เป็นมาตรฐานในการให้พนักงานปฏิบัติตาม เพื่อส่งมอบบริการให้แก่ลูกค้า

สรุป การออกแบบบริการ คือ การนำชุดข้อมูล ความต้องการ ของ กลุ่มเป้าหมายทางการตลาดที่มีส่วนร่วมกับผลิตภัณฑ์หรือบริการจากสถานประกอบการนั้นๆ มา เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิเคราะห์และประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ประกอบกันเพื่อสร้างเสริมศักยภาพของผลิตภัณฑ์และบริการให้ตรงกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมายที่เข้ามามีส่วนร่วมกับสถานการณ์ประกอบกัน

2.1.2.2 ขั้นตอนการออกแบบการบริการ

การออกแบบการบริการมีขั้นตอนทั้งหมด 3 ขั้นตอน ดังนี้

1) การสำรวจและเก็บข้อมูล (Exploration) คือขั้นตอนที่ต้องเก็บรวบรวมสังเกต และวิเคราะห์ข้อมูล รวมไปถึงระบุปัญหาภายในระบบการบริการของสถานการณ์ประกอบกันที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการใช้บริการของกลุ่มเป้าหมาย กำหนดปัญหาที่เกิดขึ้นและนำไปแก้ไขในขั้นตอนต่อไป โดยขั้นตอนนี้ก็มีกระบวนการเพื่อสำรวจและเก็บข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1.1) การทำความเข้าใจปัญหา (Understand the Challenge)

การทำความเข้าใจกับปัญหาที่เกิดขึ้นของสถานการณ์ประกอบกันจำเป็นต้องศึกษาปัญหาด้วยความเข้าใจผ่านขั้นตอนการทำความเข้าใจปัญหา 3 ขั้นตอน เพื่อช่วยให้เข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้น ดังนี้

1.1.1) การทบทวนนิยาม (Reframing) เป็นขั้นตอนพื้นฐานในการกำหนดขอบเขตของปัญหา วัตถุประสงค์การแก้ปัญหา และเป้าหมายที่คาดว่าจะได้รับ ขั้นตอนนี้จะช่วยกำหนดขอบเขตของปัญหาที่ชัดเจนเพื่อแก้ไขได้ตรงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

1.1.2) การระบุผู้ที่เกี่ยวข้อง (Stakeholder Map) เป็นขั้นตอนการกำหนดผู้ที่เกี่ยวข้องหรือมีส่วนร่วมทั้งหมดของผลิตภัณฑ์หรือการบริการของสถานการณ์ประกอบกัน เช่น ลูกค้า ผู้ใช้บริการ ผู้ให้บริการ หน่วยงานรัฐ หรือผู้ที่ได้รับผลประโยชน์หรือมีส่วนร่วมทั้งทางตรงและทางอ้อม

1.1.3) การระบุระบบต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง (System Map) ขั้นตอนนี้จะมีความคล้ายกับขั้นตอนการระบุผู้ที่เกี่ยวข้องแต่จะเปลี่ยนเป็นการระบุระบบทั้งหมดที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์หรือการบริการของสถานการณ์ประกอบกัน

1.2) การเก็บข้อมูลเชิงลึก (Gather Insights) การเก็บข้อมูลเชิงลึกเป็นส่วนสำคัญของขั้นตอนการสำรวจและเก็บข้อมูล การเก็บข้อมูลเชิงลึกจะทำการสังเกตสิ่งต่างๆ รอบตัว และพฤติกรรมของกลุ่มคน การเก็บข้อมูลเชิงลึกทำได้ 6 ขั้นตอนภาคปฏิบัติ ดังนี้

1.2.1) การทำวิจัยขั้นต้น (Desk Research) การทำวิจัยขั้นต้นจะทำเพื่อศึกษาข้อมูลเบื้องต้นของการแข่งขันและคู่แข่งของสถานการณ์ประกอบกันด้านการตลาด ความต้องการบริการ พฤติกรรมผู้บริโภค นำข้อมูลของคู่แข่งเปรียบเทียบกับสถานการณ์ประกอบกันของตน และปรึกษาผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึก

1.2.2) การทำวิจัยภาคสนาม (Field Research) กำหนดวัตถุประสงค์การวิจัย วิธีการหาข้อมูล และออกแบบการวิจัย เพื่อดำเนินการวิจัยเพื่อหาคำตอบตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.2.3) การศึกษาพฤติกรรมผู้ใช้ (Observational Studies) เป็นการศึกษาพฤติกรรมของผู้ใช้บริการหรือเป้าหมายการศึกษาผ่านการสังเกตในระหว่างการใช้บริการสถานการณ์จริง โดยแบ่งการสังเกตได้ 6 รูปแบบ ได้แก่ การสังเกตแบบไม่ให้อำนาจ การสังเกตแบบเปิดเผย การสังเกตแบบเน้นเฉพาะทาง การสังเกตการณ์ทั่วไป การสังเกตคน การสังเกตพื้นที่และร่องรอยต่างๆ เป็นต้น

1.2.4) การสัมภาษณ์ผู้ใช้ (Interview) คือการสอบถามเป้าหมายหรือผู้ใช้บริการด้วยคำถามที่เตรียมไว้ โดยการสัมภาษณ์สามารถแบ่งได้ 3 รูปแบบ ดังนี้ การสัมภาษณ์เชิงคุณภาพแบบเปิด เป็นการสัมภาษณ์ที่ไม่เน้นคำถามแบบเจาะลึกแต่จะถามเพื่อให้เป้าหมายหรือผู้ใช้บริการตอบคำถามตามความคิดเห็นโดยไม่มีคำถามที่กำหนดแนวทางการตอบ การสัมภาษณ์แบบปิด เป็นการสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยมีแนวทางที่ชัดเจนเพียงแค่นำให้ผู้ตอบเลือกตอบจากคำถามที่มีให้เลือก และการสัมภาษณ์ตามบริบท เป็นการสัมภาษณ์ตามสถานการณ์จริงโดยจะยึดตามพฤติกรรมของผู้ใช้บริการ

1.2.5) การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้ใช้บริการ (Empathetical Journeys) คือ การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้ใช้บริการด้วยการคำนึงถึงความรู้สึกและความนึกคิดของลูกค้าหรือผู้ใช้บริการ เพื่อให้เข้าใจความต้องการที่แท้จริงของลูกค้าหรือผู้ใช้บริการ

1.2.6) เวิร์กช็อป (Workshops) ภายหลังจากทำวิจัยเพื่อหาข้อมูลจากแหล่งต่างๆ จะต้องนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดเข้าเวิร์กช็อปร่วมกับคณะทำงานของสถานประกอบการเพื่อร่วมกันค้นหาและกำหนดกลยุทธ์เพื่อใช้ในขั้นตอนถัดไป

1.3) การสังเคราะห์ข้อมูล (Synthesis) เมื่อผ่านขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการวิจัย การสัมภาษณ์ และการวิเคราะห์ปัญหา ผู้ประกอบการที่ทำวิจัยจะได้รับข้อมูลจากการปฏิบัติมาก การวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลจึงต้องใช้วิธีวิเคราะห์เชิงคุณภาพให้กลายเป็นข้อมูลเชิงลึกที่เป็นประโยชน์ต่อสถานประกอบการ มีวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ 4 วิธี ดังนี้

1.3.1) การเรียงเรื่องราว (Story Hooks) การเรียงเรื่องราวเป็นวิธีที่สามารถนำข้อมูลเชิงลึกจากข้อมูลทั้งหมดที่ผู้ประกอบการได้รับจากการสัมภาษณ์ เช่น ข้อมูลส่วนตัว ความคิดเห็นส่วนตัว เป็นต้น วิธีนี้จะช่วยเชื่อมโยงข้อมูลที่มีผลสอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์ง่ายต่อการนำข้อมูลไปใช้ขั้นตอนต่อไป และยังช่วยจำแนกความเข้าใจเชิงลึกของเป้าหมายหรือผู้ใช้บริการแต่ละคนได้อย่างชัดเจน

1.3.2) การสร้างผู้จำลอง (Persona) การสร้างผู้จำลองจำลองเป็นวิธีการสร้างเรื่องราวหรือประวัติของกลุ่มผู้ใช้บริการเพื่อให้เข้าใจกลุ่มผู้ใช้บริการมากขึ้น โดยวิธีการนี้จะจำลองเพศ อายุ ลักษณะนิสัย ความชอบ ความต้องการส่วนตัว และบริบทการใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บริการของสถานประกอบการ ผลของการสร้างผู้ใช้จำลองจะทำให้ผู้ประกอบการสามารถออกแบบบริการให้เหมาะสมกับผู้ใช้บริการ

1.3.3) การสร้างประสบการณ์ผู้ใช้ (Journey Map) การสร้างประสบการณ์ผู้ใช้เป็นวิธีการสร้างแผนผังประสบการณ์การใช้บริการของผู้ใช้เริ่มตั้งแต่เริ่มใช้บริการ ระหว่างใช้บริการ และหลังการใช้บริการ เพื่อให้ผู้ประกอบการได้ทราบถึงการมีปฏิสัมพันธ์และความรู้สึกของผู้ใช้บริการที่มีต่อจุดปะทะ (Touchpoint) เพื่อค้นหาสาเหตุของปัญหาและค้นพบแนวทางและโอกาสรูปแบบใหม่ของการบริการ

1.3.4) การสังเคราะห์ข้อมูลพ้อย (P.O.I.N.T) การสังเคราะห์ข้อมูลพ้อยเป็นวิธีการค้นหาความเข้าใจเชิงลึกด้วยขั้นตอน 5 ขั้นตอน ตามชื่อของวิธีการสังเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ (1) Problems you observed คือ ปัญหาที่สังเกตพบ (2) Opportunities you see คือ โอกาสในการแก้ปัญหา (3) Insights you gathered คือ ความรู้และความเข้าใจที่ได้รับ (4) Needs people have คือ ความต้องการของผู้ใช้บริการ (5) Themes that stand out คือ แนวคิดที่เกิดขึ้นจากการสังเคราะห์ การวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนทั้ง 5 ควรใช้อุปกรณ์เสริมได้แก่ กระดาษกาวที่สามารถติดผนังได้ (Post-it) ช่วยเขียนและจำแนกข้อมูลตามหัวข้อทั้ง 5 โดยวิธีนี้จะช่วยให้ผู้ประกอบการได้ทราบถึงรูปแบบและประเด็นสำคัญของข้อมูลชัดเจนขึ้น

2) การสร้างแนวคิดงานบริการ (Creation) หลังจากผ่านขั้นตอนการเก็บข้อมูลแล้วขั้นตอนต่อไปคือการสังเคราะห์แนวคิดการบริการ โดยการสังเคราะห์แนวคิดการบริการสามารถสร้างได้โดยผ่าน 4 ขั้นตอน ดังนี้

2.1) Inform แจกแจงรายละเอียดข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากขั้นตอนการทำวิจัย สัมภาษณ์แล้วสังเกตผู้ใช้บริการ และนำผลการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลมาเชื่อมโยงเข้ากับข้อมูลปัญหาที่พบเพื่อสร้างแนวคิดการออกแบบบริการที่เหมาะสม

2.2) Incubate การนำแนวคิดการออกแบบบริการจากขั้นตอนแรกสู่การพัฒนาแนวคิดที่ดีกว่าเดิมโดยการพัฒนาหลายๆ รอบ เพื่อให้เกิดแนวทางที่หลากหลายขึ้น ซึ่งขั้นตอนนี้เสมือนการนำข้อมูลมาผสมผสานหลากหลายรูปแบบมากจำนวนครั้ง เพื่อค้นหาแก่นข้อมูลสำคัญเพื่อใช้ในการออกแบบ

2.3) illuminate การสร้างแนวคิดที่ไม่ได้มาจากการกรองฐานข้อมูลโดยตรงแต่สร้างขึ้นจากพื้นที่หรือสถานที่อื่น เช่น การคิดสร้างสรรค์แนวทางการบริการ ขณะกำลังทำบริบทอื่นที่ผ่อนคลายหรือกิจกรรมอื่นที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการคิดในระหว่างการทำงาน

2.4) Implement การนำความคิดที่ตกผลึกแล้วมาสร้างเป็นแนวทางที่สามารถนำไปประยุกต์ และปฏิบัติได้จริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อได้แนวคิดแนวคิดการบริการที่ผ่านการสร้างสรรค์จากทั้ง 4 ขั้นตอน จะเข้าสู่ขั้นตอนการสร้างสรรคงานบริการที่ใช้กรอบแนวคิดที่กำหนดไว้ผ่าน 3 วิธีการสร้างสรรค์งานบริการดังนี้

2.1) การค้นหาและพัฒนา (Idea Development) การค้นหาและพัฒนาการบริการจากแนวความคิดจะใช้วิธีการพัฒนาเป็นขั้นตอน สร้างทางเลือกให้พิจารณาเพื่อค้นหากรอบการบริการที่เหมาะสมที่สุดก่อนจะนำไปประยุกต์ใช้กับสถานประกอบการ ขั้นตอนการค้นหาและพัฒนา มี 3 ขั้นตอน ดังนี้

2.1.1) ระดมแนวคิดที่หลากหลาย (Generating Idea) การระดมแนวคิดที่หลากหลายเป็นการนำชุดข้อมูลที่มีมาจับกลุ่มความสัมพันธ์และสร้างสรรค์เป็นแนวทางการบริการโดยใช้การระดมความสมองของกลุ่มผู้พัฒนาการบริการของสถานประกอบการ โดยมีปัจจัยของความต้อการ พฤติกรรม ของผู้ใช้บริการ

2.1.2) จัดกลุ่มความคิด (Clustering and Developing Idea) การจัดกลุ่มความคิดเป็นขั้นตอนการจัดกลุ่มแนวความคิดที่ได้จากการระดมสมองของกลุ่มผู้พัฒนาการบริการให้เป็นหมวดหมู่ การจัดกลุ่มความคิดจะช่วยเหลือกลุ่มผู้พัฒนาให้ทราบถึงแนวคิดหลักได้ชัดเจนและก่อให้เกิดการสร้างสรรค์แนวความคิดรูปแบบใหม่จากการรวมหลายแนวความคิดเข้าด้วยกัน

2.1.3) เลือกแนวคิดที่ใช้ (Selecting the Idea) การเลือกแนวคิดที่ใช้เป็นขั้นตอนการเลือกแนวคิดการบริการที่สามารถแก้ไขปัญหาการบริการของสถานประกอบการได้ดีและตรงกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างรอบด้าน โดยต้องคำนึงถึงบริบทของการบริการของสถานประกอบการ

2.2) การสร้างสรรค์ร่วมกัน (Co-Creation) การสร้างสรรค์ร่วมกันคือการสร้างสรรค์แนวทางการบริการโดยมีการปฏิบัติงานร่วมกับบุคคลที่มีความหลากหลาย แต่มีความเข้าใจปัญหาการบริการและพร้อมจะทำงานร่วมกัน โดยความหลากหลายของบุคคลจะหมายถึงผู้ที่เกี่ยวข้องกับบริการของสถานประกอบการทั้งหมดทั้งทางตรงและทางอ้อม (Stakeholder) ผู้เชี่ยวชาญ นักออกแบบ และอาจารย์ไปถึงผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นการบูรณาการความรู้ต่างๆ จากหลายบุคคลเข้าด้วยกันเพื่อค้นหาวิธีการแก้ไขปัญหาให้กับบริการของสถานประกอบการ นอกจากการทำงานร่วมกับบุคคลจากหลากหลายแขนงยังสามารถใช้สังคมออนไลน์ (Social Media) ให้เกิดประโยชน์โดยการนำคำถามหรือแนวคิดเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต เพื่อผลลัพธ์ทางการออกความคิดเห็นในรูปแบบต่างๆ ที่มีความหลากหลายของสังคมออนไลน์ และนำมาประยุกต์ใช้กับการสร้างสรรค์แนวคิดการบริการ

2.3) การสรุปแนวคิด (Conceptualisation) การสรุปแนวคิดคือการนำแนวความคิดการบริการทั้งหมดที่ผ่านการวิเคราะห์และสังเคราะห์เป็นแนวทางการแก้ไขปัญหา เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์เพื่อการเรียนการสอน เมื่ออนุญาตเห็นใจขอประยชน์ด้านการศึกษา ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การบริการต่างๆ ของสถานประกอบการมาสรุปโดยใช้หลักสำคัญคือแนวความคิดที่จะนำไปใช้จะต้องสร้างคุณค่าให้เกิดขึ้นกับการบริการของสถานประกอบการได้ ซึ่งการสรุปจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบโดยรวมของแนวความคิดการบริการที่ไม่ได้เจาะจงเพียงพื้นที่การให้บริการแต่พิจารณาองค์ประกอบอื่น เช่น การสร้างความรู้จัก เส้นทางการเดินทาง และหลังจากการใช้บริการของผู้บริโภค เมื่อมององค์ประกอบโดยรวมแล้วยังต้องคำนึงถึงรายละเอียดเชิงลึกของแต่ละสถานการณ์ที่ผู้ใช้บริการมีปฏิสัมพันธ์กับการบริการส่วนต่างๆ จะช่วยพัฒนารูปแบบการบริการให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภคได้

3) การนำแนวคิดไปทดสอบและปฏิบัติจริง (Reflection and Implementation) เมื่อได้แนวความคิดการบริการที่ผ่านขั้นตอนการออกแบบและพัฒนาอย่างสมบูรณ์สู่ขั้นตอนสุดท้ายของการออกแบบบริการคือการนำแนวคิดไปทดสอบก่อนและปฏิบัติในสถานการณ์จริง ในช่วงการทดสอบก็มีขั้นตอนปฏิบัติ 3 ขั้นตอนก่อนนำแนวคิดการบริการไปใช้ ได้แก่

3.1) การสร้างบททดสอบ (Design the Test) การสร้างบททดสอบคือการสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ประเมินประสิทธิภาพของแนวความคิดการบริการที่ผ่านการคิดและสร้างสรรค์ โดยการทดสอบจะต้องใช้เครื่องมือแบบทดสอบแนวคิด ณ จุดปะทะและใช้การออกแบบคำถามที่จะใช้ในสถานการณ์จำลองซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3.1.1) การออกแบบบททดสอบแนวคิด ณ จุดปะทะ คือ การทดสอบแนวคิดด้วยแบบจำลองสถานการณ์ ซึ่งจะวิเคราะห์ผู้ใช้บริการ พนักงาน หรือกลุ่มผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับแนวความคิดการบริการจะมีปฏิสัมพันธ์อย่างไรบ้างต่อแนวความคิดการบริการ โดยแนวทางการสร้างบททดสอบจะครอบคลุม 3 ปัจจัยสำคัญ ได้แก่ แบบจำลองที่ใช้ในการทดสอบใช้กับใคร (Who), วิธีการทดสอบเป็นอย่างไร (How), และ เครื่องมือหรืออุปกรณ์ใดบ้างที่จะใช้สร้างแบบทดสอบ (What)

3.1.2) การออกแบบคำถาม คือ การออกแบบข้อความคำถามที่ใช้ร่วมกับการทดสอบแนวคิด ณ จุดปะทะ การออกแบบคำถามมีความสำคัญและส่งผลต่อการวิเคราะห์และประเมินประสิทธิภาพของแนวความคิดการบริการ โดยการออกแบบคำถามสามารถปฏิบัติได้ 3 แนวทาง ได้แก่ (1) การออกแบบคำถามที่สามารถระบุได้ว่าผู้ใช้บริการมีความรู้สึกเชิงบวก หรือเชิงลบ ที่มีต่อแนวความคิดการบริการ โดยให้ผู้ใช้บริการตอบคำถามที่ระบุลำดับคะแนนหรือระดับความพึงพอใจที่มีต่อแนวความคิดการบริการ (2) การออกแบบคำถามที่สามารถประมวลผลเป็นตัวเลขได้อย่างชัดเจน โดยการออกแบบคำถามรูปแบบนี้สามารถทราบถึงขนาดของกลุ่มผู้ใช้บริการที่อาจมีความสัมพันธ์ต่อแนวความคิดการบริการ (3) การออกแบบคำถามที่เปิดให้ผู้ใช้ได้แสดงความคิดเห็นเชิงลึกต่อประสิทธิภาพของแนวความคิดการบริการ โดยคำถามลักษณะนี้จะเป็นข้อความปลายเปิดเพื่อให้ผู้ใช้บริการแสดงความคิดเห็นเชิงลึกที่มีต่อแนวความคิดการบริการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2) การทดสอบระบบปฏิสัมพันธ์ (Test the Interaction) การทดสอบระบบปฏิสัมพันธ์จะกระทำเมื่อได้แบบจำลองแนวคิดการบริการทาบบริการ ชุดเครื่องมือสอบถามความคิดเห็นของผู้ใช้บริการที่มีต่อแนวคิดการบริการ และการจัดเตรียมสถานที่เพื่อรองรับการทดสอบระบบ ในระหว่างการทดสอบนอกจากจะดำเนินการทดสอบตามแผนการที่วางไว้แล้วยังต้องสังเกตปฏิสัมพันธ์ของผู้ใช้บริการที่เกิดขึ้น ณ จุดปะทะ ซึ่งผลลัพธ์จากการสังเกตจะกลายเป็นข้อมูลสำคัญในการประเมินผลของแนวคิดการบริการ

3.3) การประเมินผลการทดสอบ (Evaluate the Test) การประเมินผลการทดสอบคือการประเมินผลจากการทดสอบระบบแนวคิดการบริการของผู้ใช้บริการที่มีปฏิสัมพันธ์ ณ จุดปะทะ โดยข้อมูลผลการประเมินจะนำมาปรับปรุงแนวคิดการบริการครั้งสุดท้ายก่อนจะนำแนวคิดการบริการไปใช้ การปรับปรุงแนวคิดการบริการครั้งสุดท้ายจะต้องคำนึงถึง 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ (1) ผู้ทดสอบได้เรียนรู้อะไรจากการทดสอบ (2) แบบจำลองสนับสนุนแนวคิดที่ตั้งอยู่อย่างไร (3) แบบจำลองช่วยอธิบายแนวคิดและนำสู่ทสรุปรูปแบบใด

2.1.2.3 ตัวอย่างการนำการออกแบบบริการไปใช้

ตัวอย่างการนำการออกแบบบริการไปใช้โดยผู้วิจัยได้ยกตัวอย่างกรณีศึกษาของ ริมปีงซูเปอร์มาร์เก็ต ที่นำการออกแบบบริการประยุกต์ใช้กับสถานประกอบการเพื่อพัฒนาการบริการและสถานประกอบการให้มีศักยภาพเหนือคู่แข่งทางการตลาด ริมปีงซูเปอร์มาร์เก็ต คือ ห้างสรรพสินค้าขนาดกลางที่รวมสินค้าจากภายในประเทศ และต่างประเทศ โดยกลุ่มต้นตราภัณฑ์ที่ดำเนินธุรกิจค้าปลีกรายใหญ่ของจังหวัดเชียงใหม่ที่ดำเนินธุรกิจมาตั้งแต่ พ.ศ. 2531 จนถึงปัจจุบัน ระหว่างการดำเนินกิจการต้องพบกับปัญหาจากการแข่งขันทางธุรกิจเพิ่มขึ้น ต้องรับมือกับวิกฤตฟองสบู่และต้มยำกุ้งจึงทำให้ต้องค้นหาจุดแข็งของกิจการทั้งหมดของเครือต้นตราภัณฑ์ จึงได้เน้นธุรกิจที่สามารถสร้างรายได้หลักและเป็นจุดแข็งคือการดำเนินกิจการในรูปแบบของ ซูเปอร์มาร์เก็ต และคอนวีเนียนสโตร์ และได้วิเคราะห์ศักยภาพของกิจการตนเองแล้วคู่แข่งพบว่าศักยภาพด้านการแข่งขันทางราคาต่ำกว่าของคู่แข่งจึงได้เจาะตลาดกลุ่มใหม่ เช่นเจาะตลาดกลุ่มลูกค้าชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่และกลุ่มลูกค้าที่เป็นผู้ใหญ่วัยทำงานที่ต้องการสินค้าคุณภาพมากกว่าท้องตลาดทั่วไปพร้อมกับทำการตลาดเพื่อป้องกันเอกลักษณ์เฉพาะด้วยการนำเสนอสินค้า บรรยากาศ และการบริการที่แตกต่างจากดีสเคาน์สโตร์ทั่วไป จึงมีแนวคิดต้องการตอบสนองความต้องการของลูกค้าและผู้ใช้บริการ จึงเริ่มต้นด้วยการสรรหาสถานที่ตั้งของริมปีงซูเปอร์มาร์เก็ตที่สัมพันธ์กับกลุ่มเป้าหมายพร้อมนำการออกแบบบริการประยุกต์ใช้กับเพื่อยกระดับการบริการและสร้างประสบการณ์การเลือกซื้อสินค้าใหม่แก่ลูกค้าหรือผู้ใช้บริการ ผลจากการวิเคราะห์พฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมายผู้ใช้บริการทำให้เกิดการบริการที่สามารถอำนวยความสะดวกตั้งแต่การนำรถยนต์ส่วนตัวเข้ามาซึ่งมีลานจอดรถบริการ เมื่อเข้ามาภายในซูเปอร์มาร์เก็ตผู้ใช้บริการจะได้รับกลิ่นจากการอบขนมปัง ตะกร้าที่บรรจุ

ผลไม้หลากหลายสีสัน แสงสว่างที่ทำให้รู้สึกอบอุ่นนวลสบายตา หรือการจัดวางซีสที่มีความหลากหลาย เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตเห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทั้งหมดนี้คือการออกแบบและวางแผนการจัดวางโดยคำนึงถึงปฏิสัมพันธ์ของผู้ใช้บริการต่อจุดปะทะทั้งหมดในซูเปอร์มาร์เก็ต โดยจะวางแผนผักหรือผลไม้ไว้ด้านหน้าทางซ้ายมือของผู้ใช้บริการเพื่อให้เกิดความรู้สึกผ่อนคลายรวมไปถึงกลิ่นของการอบขนมปัง นอกจากนี้ยังมีการจัดเรียงผลไม้หลากสีขึ้นเพื่อดึงดูดการเลือกซื้อหรือแม้แต่อุปกรณ์ภายในซูเปอร์มาร์เก็ต เช่น รถเข็นซึ่งหลายครั้งที่ผู้บริการเกิดความรำคาญใจจากการเข็นรถเข็นที่ล้อบิดเบี้ยวไปมาหรือจากพื้นที่ไม่ราบเรียบจึงมีการตรวจสอบอยู่ตลอดเวลา เป็นการสร้างบรรยากาศเพื่อให้ผู้บริการเกิดประสบการณ์ใหม่และสร้างความเพลิดเพลิน และส่วนที่สำคัญคือคุณภาพของสินค้าที่จำหน่ายภายในซูเปอร์มาร์เก็ตที่ผ่านการคัดเลือกจากแผนกห้องทดลองและตรวจสอบคุณภาพอาหาร แผนกนี้จะทำหน้าที่คัดกรองและควบคุมคุณภาพโดยเฉพาะอาหารสด กระบวนการแปรรูปอาหาร ความสะอาดของน้ำที่ใช้ ความสะอาดของพนักงาน รวมไปถึงความสะอาดของอุปกรณ์ที่ใช้ภายในซูเปอร์มาร์เก็ต สรุปโดยรวมการออกแบบบริการของริมปีงซูเปอร์มาร์เก็ตจะใช้คุณภาพของสินค้า การจัดวาง การสร้างบรรยากาศ และการใส่ใจรายละเอียดของอุปกรณ์ภายใน เพื่อสร้างประสบการณ์การเลือกซื้อสินค้าและบริการที่สะดวกต่อผู้มาใช้บริการด้วยความใส่ใจจึงสามารถสร้างความแตกต่างด้านการบริการและยกระดับให้แก่ริมปีงซูเปอร์มาร์เก็ตให้สามารถแข่งขันภายในตลาดได้อย่างดีเยี่ยม

2.4.3 ทฤษฎีการยอมรับนวัตกรรมและเทคโนโลยี

ทฤษฎีการยอมรับนวัตกรรมและเทคโนโลยีเป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้บริโภคหรือกลุ่มเป้าหมายเกิดทัศนคติที่ดีและเกิดการยอมรับนวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ๆ ซึ่งได้แบ่งขั้นตอนในการยอมรับเป็นขั้นต่างๆ โดยมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.4.3.1 ความหมายของทฤษฎีการยอมรับนวัตกรรมและเทคโนโลยี

โรเจอร์ และ ชูเมคเคอร์ (1971:19 อ้างถึงใน ปีทมาพร ไคววานิช. 2551) กล่าวไว้ว่า การยอมรับเป็นกระบวนการทางจิตใจของแต่ละบุคคล เริ่มต้นตั้งแต่ขั้นการรับสารของนวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ที่เกิดขึ้น ไปจนถึงขั้นการยอมรับอย่างเปิดเผย

ไพบูรณ์ สุทรสุภา (2525:13 อ้างถึงใน ทิพย์ปริญญา ปัญญาณี. 2555) กล่าวว่า การตัดสินใจที่จะยอมรับหรือไม่ยอมรับนวัตกรรมเป็นกระบวนการทางจิตที่เกิดขึ้นตั้งแต่ได้รู้จักกับนวัตกรรมเป็นครั้งแรก จนถึงขั้นตอนการตัดสินใจ

สมัญติ คำปาละ (2537:17 อ้างถึงใน สุพา อนันตกุล. 2550) กล่าวว่า การยอมรับหมายถึงการที่ประชาชนได้เรียนรู้ผ่านการศึกษา สามารถบรรยายได้โดยผ่านขั้นตอนการเรียนรู้ การยอมรับจะเกิดขึ้นได้หากมีการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้นั้นจะได้ผลก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นได้ทดลองปฏิบัติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.3.2 กระบวนการยอมรับ 5 ขั้นตอนและปัจจัยอื่นๆ ที่ส่งผล ของทฤษฎีการยอมรับนวัตกรรมและเทคโนโลยี

กระบวนการยอมรับนวัตกรรมและเทคโนโลยีแบ่งออกได้ 5 ขั้นตอน ตามแนวคิดของ เอฟเวอร์เรตต์ เอ็ม โรเจอร์ส (1971) เกี่ยวกับทฤษฎีการแพร่กระจายนวัตกรรม (The Diffusion of Innovation Theory) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การที่บุคคลจะยอมรับแนวคิดการพัฒนาได้จะต้องมีปัจจัยเกี่ยวข้องมากขึ้นอยู่กับตัวบุคคล ระบบสังคม ระบบสื่อสารของนวัตกรรม และระยะเวลาการดำเนินการ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การรับรู้ (Awareness Stage) เป็นขั้นแรกที่จะนำไปสู่การยอมรับหรือไม่ยอมรับสิ่งใหม่ วิธีการใหม่ ที่ส่งผลกับการประกอบอาชีพหรือส่งผลต่อกิจกรรมของบุคคลนั้นๆ หรือเป็นขั้นแรกที่บุคคลจะได้รับทราบแนวคิดรูปแบบใหม่หรือนวัตกรรมใหม่ โดยเดิมทีบุคคลนั้นยังไม่รับทราบถึงข้อมูลเชิงลึกหรือมีความรู้สึกซึ่งด้านเนื้อหา ซึ่งจะทำให้เกิดความอยากรู้ขั้นต่อไป

2. สนใจ (Interest Stage) เป็นขั้นถัดมาจากการรับรู้ บุคคลนั้นเริ่มมีความสนใจและเริ่มศึกษาข้อมูลและรายละเอียดของแนวคิดรูปแบบใหม่หรือนวัตกรรมใหม่เพิ่มเติม ซึ่งจะทำให้บุคคลนั้นมีความรู้มากขึ้นแต่ทั้งนี้ก็ยังขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพและค่านิยม รวมไปถึงบรรทัดฐานทางสังคมและประสบการณ์เก่าๆ ของบุคคลนั้น

3. ประเมินค่า (Evaluation Stage) เป็นขั้นที่สามหลังจากเกิดความสนใจและทำการศึกษาข้อมูลด้วยตนเอง ขั้นนี้ตัวบุคคลจะเริ่มไตร่ตรองถึงประโยชน์ในการลองใช้แนวคิดหรือนวัตกรรมใหม่ดีหรือไม่ ผลลัพธ์ที่จะตามมาจะเป็นเช่นไร โดยตัวบุคคลมักจะคิดว่าการใช้แนวคิดหรือนวัตกรรมใหม่ๆ เป็นการเสี่ยงทำให้เกิดความไม่มั่นใจต่อผลลัพธ์ที่จะตามมา ในขั้นนี้จะต้องสร้างแรงเสริม (Reinforcement) เพื่อให้เกิดความแน่ใจที่มากขึ้นต่อผลลัพธ์ที่จะตามมาเมื่อนำแนวคิดหรือนวัตกรรมใหม่ๆ มาทดลองใช้ เป็นการสร้างความรู้สึกที่ดีต่อแนวคิดหรือนวัตกรรมใหม่ๆ ที่มีประโยชน์และคุณค่า

4. ทดลอง (Trial Stage) ขั้นนี้ตัวบุคคลนำแนวคิดหรือนวัตกรรมใหม่มาทดลองใช้ให้เข้ากับสถานการณ์ของตัวเองเพื่อต้องการทราบผลลัพธ์และประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นอย่างที่คิดหรือไม่ ซึ่งผลการทดลองจะมีความสำคัญต่อการตัดสินใจยอมรับหรือจะปฏิเสธในขั้นต่อไป

5. ยอมรับ (Adoption Stage) เป็นขั้นสุดท้ายที่ตัวบุคคลจะตัดสินใจยอมรับหรือจะปฏิเสธที่จะรับแนวคิดหรือนวัตกรรมใหม่ ไปใช้ในกิจกรรมต่างๆ ของตัวบุคคลอย่างเต็มที่หลังจากได้ทดลองและได้เห็นผลลัพธ์ จนเกิดการยอมรับแนวคิดหรือนวัตกรรมใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.3.3 ตัวอย่างการนำทฤษฎีการยอมรับนวัตกรรมและเทคโนโลยีไปใช้

ตัวอย่างการนำทฤษฎีการยอมรับนวัตกรรมและเทคโนโลยีไปใช้ผู้วิจัย

ยกตัวอย่างจากกรณีศึกษาการยอมรับของประชาชนที่มีต่อแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงปลูกฝังบัวแนวพระราชดำริให้ประชาชนยอมรับเพื่อนำไปปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง โดยให้วงจรการพัฒนาดำเนินไปตามครรลองธรรมชาติ มีรายละเอียดดังนี้

1. ทรงสร้างความตระหนักแก่ประชาชนให้รับรู้ (Awareness) ในทุกครั้งที่ทรงเสด็จพระราชดำเนินไปทรงเยี่ยมประชาชนในภูมิภาคต่างๆ ทรงมีพระราชปฏิสันถารให้ประชาชนได้ทราบถึงสิ่งที่ควรรู้ เช่น การปลูกหญ้าแฝกจะช่วยป้องกันดินพังทลาย การแก้ไขดินเปรี้ยวภาคใต้สามารถทำได้ หรือการตัดไม้ทำลายป่าจะทำให้ฝนแล้ง เป็นต้น ตัวอย่างพระราชดำรัสที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความตระหนักแก่ประชาชน ได้แก่ “ประเทศไทยนี้เป็นที่ที่เหมาะสมมากในการตั้งถิ่นฐาน แต่ว่าต้องรักษาไว้ ไม่ทำให้ประเทศไทยเป็นสวนเป็นนากลายเป็นทะเลทราย ก็ป้องกันทำได้”

2. ทรงสร้างความสนใจแก่ประชาชน (Interest) ทรงตั้งชื่อโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริที่มีชื่อเรียกแปลกหูและชวนหน้าติดตาม เช่น โครงการแก้มลิง โครงการแก่งลิง ดิน โครงการน้ำดีไล่น้ำเสีย เป็นต้น ซึ่งชื่อโครงการล้นแล้วแต่เชิญชวนให้ติดตามอย่างใกล้ชิด แต่พระองค์ก็มีพระราชอธิบายของแต่ละโครงการอย่างละเอียดซึ่งเป็นที่เข้าใจได้ง่ายและรวดเร็วแก่ประชาชน

3. ทรงให้เวลาในการประเมินค่าหรือประเมินผล (Evaluate) ด้วยการศึกษาค้นคว้าข้อมูลต่างๆ ของประชาชน ด้วยเรื่องโครงการต่างๆ อันเนื่องมาจากพระราชดำริของพระองค์เป็นอย่างไร สามารถนำไปปฏิบัติในบริบทของตนเองได้หรือไม่ โดยยังยึดแนวทางให้ประชาชนพัฒนาด้วยตนเองที่ว่า “ขอให้ถือว่าการทำงานที่จะทำนั้นต้องการเวลาเป็นงานที่มีผู้ดำเนินการมาก่อนแล้ว ท่านเป็นผู้ที่จะเข้าไปเสริมกำลัง จึงต้องมีความอดทนที่จะเข้าไปร่วมมือกับผู้อื่น ต้องปรองดองกับเขาให้ได้ แม้เห็นว่ามีจุดหนึ่งจุดใดที่ต้องปรับปรุงก็ต้องค่อยพยายามแก้ไขไปตามที่ถูกที่ควร”

4. ทรงทดลองก่อนเผยแพร่สู่สาธารณะ (Trial) เพื่อทดสอบงานในพระราชดำริที่ทรงแนะนำนั้นจะได้ผลหรือไม่ บางกรณีหากมีการทดลองที่ไม่แน่ชัดก็ทรงมีให้เผยแพร่แก่ประชาชน หากผลการทดลองเป็นที่แน่พระราชหฤทัยจึงเผยแพร่สู่สาธารณะชนได้ เช่น การทดลองปลูกหญ้าแฝกเพื่ออนุรักษ์ดินและน้ำได้มีการค้นคว้าเมื่อเกิดผลลัพธ์ที่เหมาะสมจึงนำเผยแพร่แก่ประชาชน เป็นต้น

5. ประชาชนเกิดการยอมรับ (Adoption) โครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริเมื่อผ่านกระบวนการหลายขั้นตอน ใช้ระยะเวลาในการทดลองเป็นเวลานาน ยังทรงให้ศูนย์ศึกษาพัฒนาอันเนื่องมาจากพระราชดำริและสถานที่ต่างๆ ที่เข้าร่วมโครงการเป็นสถานที่สาธิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ให้แก่ประชาชนเพื่อให้เข้าไปศึกษาตัวอย่างความสำเร็จ ส่งผลให้แนวพระราชดำริของพระองค์ กลายเป็นสิ่งที่ประชาชนสามารถพิสูจน์ได้เมื่อนำไปประยุกต์ใช้กับบริบทของตน

2.4.4 การประยุกต์ใช้ข้อมูลกับการวิจัย

การประยุกต์ใช้ข้อมูลด้านแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้กับการวิจัยเพื่อสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า ผู้วิจัยได้แบ่งแนวทางการประยุกต์ใช้ข้อมูลทั้ง 3 ด้าน ดังนี้

2.4.4.1 ด้านแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

การประยุกต์ใช้ข้อมูลแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์กับการวิจัย ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์เพื่อกำหนดเป็นหนึ่งในปัจจัยหลักของกระบวนการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ประยุกต์แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

2.4.4.2 ด้านการออกแบบบริการ ผู้วิจัยศึกษาการออกแบบบริการเพื่อใช้วิเคราะห์และตรวจสอบการบริการของสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของอำเภอสันป่าตองพร้อมประยุกต์สู่การออกแบบบริการให้กับสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของอำเภอสันป่าตอง และกำหนดเป็นหนึ่งในปัจจัยเพื่อสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

2.4.4.3 ด้านทฤษฎีการยอมรับนวัตกรรมและเทคโนโลยี ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎีการยอมรับนวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อประยุกต์ใช้กับผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันป่าตองที่เป็นกลุ่มเป้าหมายทั้ง 10 กลุ่ม เพื่อให้ผู้ประกอบการทั้ง 10 เกิดความยอมรับต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 สินีนาฏ งามฤทธิ์ (2553) หัวข้อการวิจัย การศึกษาแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าเพื่อเพิ่มโอกาสพัฒนาผลิตภัณฑ์สำหรับชุมชนอีสานใต้ กรณีเศษผ้าฝ้ายจังหวัดอุบลราชธานี

วัตถุประสงค์การวิจัยคือ (1) เพื่อศึกษาวัสดุ เทคนิค และกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการแปรรูปจากเศษผ้า (2) เพื่อหาแนวทางในการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้ผลิตผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า (3) เพื่อออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าให้ตรงตามความต้องการของตลาดและผู้บริโภค ผลจากการศึกษาตามวัตถุประสงค์การวิจัยมีดังนี้

- 1) เพื่อศึกษาวัสดุ เทคนิค และกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการแปรรูปจากเศษผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.1) ผลการศึกษาด้านวัสดุ เศษผ้าที่พบคือผ้าฝ้าย ปริมาณเศษผ้าฝ้ายที่เกิดเฉลี่ยประมาณ 960 กิโลกรัม/ปี/สถานประกอบการ สามารถแยกสีของเศษผ้าฝ้ายที่พบได้ 65 สี ลักษณะรูปร่างของเศษผ้าฝ้ายที่พบมีรูปร่างตามผลจากการตัดผ้าฝ้ายตามแบบตัดและสามารถแบ่งประเภทเศษผ้าได้ 3 ประเภท ได้แก่ เศษผ้าเส้นหนายาว เศษผ้าเส้นเล็กยาว และเศษผ้าขนาดเล็ก จากทั้ง 3 ประเภท พบว่าเศษผ้าเส้นหนายาวมีจำนวนน้ำหนักมากที่สุด เศษผ้าเส้นเล็กยาวและเศษผ้าขนาดเล็กมีจำนวนน้อยกว่าตามลำดับ

1.2) ผลการศึกษาเทคนิคการแปรรูปเศษผ้า เทคนิคการแปรรูปเศษผ้าทั้ง 3 ประเภท ผู้วิจัยได้ทดลองแปรรูปโดยใช้เทคนิคการแปรรูปทั้งหมด 15 เทคนิค ได้แก่ จับจีบ ซ้อนทับ ถัก ทอ ทำเป็นเส้น ปะ ผูกมัด พับ พัน ม้วน ยัดไส้ เย็บต่อ เรียงต่อ สาน และอัด ผลการทดลองพบว่า (1) เทคนิคจับจีบ สามารถสร้างความยืดหยุ่น มีผิวสวยงาม วิธีการแปรรูปไม่ซับซ้อน และใช้เวลาการแปรรูปน้อย แต่ไม่ควรรีดทับเนื่องจากผ้าจะแบนและเป็นรอย (2) เทคนิคซ้อนทับ สามารถสร้างความหนาแน่นและประหยัดพื้นที่ มีผิวสวยงาม วิธีการแปรรูปไม่ซับซ้อน และใช้เวลาการแปรรูปน้อย แต่ต้องใช้ผ้าจำนวนมากในกรณีที่ใช้ผ้าแบบเดียวกันหลายๆ ชั้น (3) เทคนิคการถัก สามารถสร้างความแข็งแรง หนา และยืดหยุ่น มีผิวสวยงาม แต่ใช้เวลาแปรรูปนาน (4) เทคนิคการทอ สร้างความหนาแน่น และเป็นผืน มีผิวสวยงามและละเอียด นำไปแปรรูปต่อได้ง่าย แต่ใช้เวลาการผลิตนาน (5) เทคนิคทำเป็นเส้น สร้างความพลิ้วไหวเป็นธรรมชาติ สร้างผิวสวยงาม วิธีการแปรรูปไม่ซับซ้อน และใช้เวลาการแปรรูปน้อย แต่ไม่แข็งแรง ขาดและหลุดลุ่ยง่าย สร้างปัญหาการด้านการดูแล (6) เทคนิคการปะ สร้างพื้นผิวที่สวยงามและมีวิธีที่ไม่ซับซ้อน แต่จะเกิดปัญหาการจัดวางการปะอาจทำให้ไม่เรียบร้อย และลดมูลค่า (7) เทคนิคการผูกมัด สร้างความแข็งแรง ผิวสวยงาม วิธีการแปรรูปไม่ซับซ้อน การผูกมัดจะสร้างปมที่แข็งและใช้เวลานาน (8) เทคนิคการพัน สร้างความรู้สึกลื่นไหลตามวัสดุที่พันได้ อีสระ เกิดผิวสวยงาม วิธีการแปรรูปไม่ซับซ้อน และใช้เวลาการแปรรูปน้อย แต่จำเป็นต้องใช้ร่วมกับวัสดุอื่น (9) เทคนิคการพับ สร้างรอยและผิวที่สวยงาม ประหยัดพื้นที่การใช้งาน ใช้เวลาการแปรรูปน้อย แต่เหมาะกับผ้าที่หนาเพื่อความทรงตัวของผ้า และใช้เวลาพับนาน (10) เทคนิคการม้วน สร้างความยืดหยุ่นและอ่อนนุ่ม มีผิวสวยงาม แต่ทำความสะอาดยาก (11) เทคนิคยัดไส้ สร้างความหนาแน่น แข็ง หนัก และผิวสวยงาม แต่ดูดซับน้ำจนหนัก ผิดที่ถักยัดจะไม่เรียบ และมีน้ำหนักมากเมื่อยัดรวมกันมากๆ (12) เทคนิคการเย็บต่อ สามารถต่อผ้าเป็นรูปทรงหรือขนาดได้ตามต้องการ ใช้พื้นที่ของผ้าได้เต็มประสิทธิภาพ วิธีการแปรรูปไม่ซับซ้อน และใช้เวลาการแปรรูปน้อย แต่จะต้องเลือกเศษผ้าที่มีขนาดพอเหมาะเพื่อการเย็บติดกัน (13) เทคนิคการเรียงต่อ สร้างความเป็นระเบียบ เกิดผิวสวยงาม แต่ต้องใช้เศษผ้าจำนวนมาก (14) เทคนิคการสาน สร้างความแข็งแรงและทนทาน มีผิวสวยงาม แต่ใช้เวลาแปรรูปนานและเศษผ้าต้องมีขนาดยาวเท่ากัน (15) เทคนิคการอัด สร้างความแข็งแรง หนาแน่น และมีผิวสวยงาม แต่มีน้ำหนักมากและใช้เวลาในการแปรรูปนาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) เพื่อหาแนวทางในการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้ผลิตผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า

2.1) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบ

2.1.1) รูปแบบของเศษผ้าและเทคนิคการแปรรูป เศษผ้าที่ผู้วิจัยเลือกใช้ 3 ประเภท ได้แก่ เศษผ้าแผ่นหนายาว เศษผ้าแผ่นเล็กยาว และเศษผ้าขนาดเล็ก เทคนิคที่ใช้แปรรูปจะใช้เทคนิคทั้ง 15 รูปแบบ ประยุกต์ร่วมกัน ได้แก่ การจับจีบ การซ้อนทับ การถัก การทอ การทำเป็นเส้น การปะ การผูกมัด การพัน การพับ การม้วน การยัดไส้ การเย็บต่อ การเรียงต่อ การसार และการอัด

2.1.2) แนวทางการเลือกใช้สี การเลือกใช้สีของเศษผ้าผู้วิจัยคัดแยกเศษผ้าและสามารถจัดโทนสีได้ 4 ได้แก่ โทนสีแดง โทนสีน้ำเงิน โทนสีดำ และโทนสีขาวนวล

2.1.3) เทรนด์แฟชั่น การกำหนดเทรนด์แฟชั่นมาจากสีของเศษผ้าที่ได้คัดแยกไว้ โดยเทรนด์ที่สอดคล้องกับโทนสีของเศษผ้า คือ การเคลื่อนไหว (Move) อารมณ์และการแสดงออก การนำเทคโนโลยีใช้ให้เกิดเป็นความงามที่สมบูรณ์แบบนำความสนุกแห่งโลกอนาคตเป็นแรงบันดาลใจในธีม “ซิค” เกิดจากการผสมระหว่างเสน่ห์เข้ายวนและความเรียบง่าย วัสดุและเนื้อผ้าที่สอดคล้องกับเทรนด์แฟชั่นที่เลือกใช้ คือ วัสดุที่มีความแตกต่างกัน เช่น หนังด้านและหนังมันวาว หนังที่มีลักษณะเป็นเกล็ดและลักษณะเหมือนรังผึ้ง วัสดุยืดหยุ่นได้ ลายเรขาคณิต เหลี่ยมของเพชรพลอยที่ผ่านการเจียรระโน กระจกและเมทัลลิก เป็นต้น

2.1.4) พฤติกรรมผู้บริโภค ผลจากการศึกษาพฤติกรรมการเลือกซื้อและการใช้แบบสอบถามกลุ่มผู้บริโภคที่เลือกซื้อผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า พบว่า กลุ่มผู้บริโภคส่วนใหญ่เป็นเพศ หญิง อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 22-35 ปี มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 15,000-20,000 บาท มีพฤติกรรมการเลือกซื้อสินค้าประเภทแฟชั่นทั่วไป ชุดทำงาน และเครื่องใช้ทั่วไป จึงใช้เป็นกลุ่มเป้าหมายในการวิจัย ผลจากการวิเคราะห์เครื่องประกอบการแต่งกายของกลุ่มผู้บริโภคในชีวิตประจำวัน พบว่า เครื่องประกอบการแต่งกายของกลุ่มเป้าหมายมี 7 ส่วน ได้แก่ เครื่องสวมใส่ศีรษะ ต่างหู เครื่องประดับส่วนคอ เครื่องประดับไหล่ เครื่องประดับมือ เข็มขัด รองเท้าและถุงเท้า เป็นต้น

2.2) กรอบและแนวคิดในการออกแบบ กรอบแนวคิดที่ใช้ในการออกแบบผู้วิจัยใช้วิธีการสร้างแรงบันดาลใจในการออกแบบเป็นกรอบแนวทางเพื่อการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า และกำหนดพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีเป็นกรณีศึกษาเศษผ้าฝ้าย เพื่อสร้างเอกลักษณ์ของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าฝ้ายจังหวัดอุบลราชธานี ตามขั้นตอนดังนี้

2.2.1) Mood Board ผู้วิจัยสร้างแรงบันดาลใจโดยใช้ Mood Board ที่รวบรวมสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ วัฒนธรรม ประเพณี สัญลักษณ์ ผลิตภัณฑ์ขึ้นชื่อของของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จังหวัดอุบลราชธานี จากนั้นผู้วิจัยเลือกดอกบัวซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของเมืองอุบลฯ เป็นแรงบันดาลใจหลักที่ใช้ในการออกแบบ

2.2.2) Shape Analysis ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์รูปร่างของดอกบัวที่มาจากสัญลักษณ์ของเมืองอุบลฯ โดยสามารถวิเคราะห์รูปร่างจากดอกบัวที่มีหลายลักษณะ และตัดแปลงให้เกิดรูปร่างใหม่และนำไปประยุกต์ใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า

3) เพื่อออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าให้ตรงตามความต้องการของตลาดและผู้บริโภค

3.1) ผลการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า การออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าผู้วิจัยได้ตั้งเกณฑ์การเลือกรูปแบบผลิตภัณฑ์ 4 ข้อ ได้แก่ รูปแบบผลิตภัณฑ์ที่เหมาะสมกับเศษผ้าเพื่อต่อการผลิต สามารถประยุกต์ร่วมกับเทคนิคการผลิตได้ มีระยะเวลาการผลิตที่เหมาะสมกับชิ้นงาน โทนสีที่เข้ากับเทรนด์แฟชั่นและความเหมาะสมในการจัดวางตัวผลิตภัณฑ์ ประเภทของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าคือเครื่องประกอบการแต่งกาย โดยผลจากการออกแบบมีดังนี้

3.1.1) Sweet lady set ชุดเครื่องประกอบการแต่งกาย 5 ชิ้น ได้แก่ ที่คาดผม ต่างหู สร้อยคอ สร้อยข้อมือ และกระเป๋าสตางค์ ชุดเครื่องประกอบการแต่งกายนี้ผสมผสานระหว่างเศษผ้าฝ้าย ผ้าลูกไม้ ผ้าซาตินที่มีความมันวาว และไข่มุกเพื่อเสริมความงามและจุดเด่น การผลิตใช้เทคนิคการเย็บต่อ เทคนิคการม้วน เป็นต้น

3.1.2) Chicky chic set ชุดเครื่องประกอบการแต่งกาย 5 ชิ้น ได้แก่ หมวก ต่างหู สร้อยคอ กำไล และกระเป๋าสตางค์ ชุดเครื่องประกอบการแต่งกายนี้ผสมผสานระหว่างเศษผ้าฝ้ายและการตกแต่งด้วยลูกปัดมันวาว ระบายมันวาว การผลิตใช้เทคนิคการเย็บต่อ เทคนิคการทับซ้อน และเทคนิคการเปีย เป็นต้น

3.1.3) Bohemian set ชุดเครื่องประกอบการแต่งกาย 5 ชิ้น ได้แก่ ที่คาดหน้าผาก ต่างหู สร้อยคอ สร้อยข้อมือ และกระเป๋าสตางค์ ชุดเครื่องประกอบการแต่งกายนี้ผสมผสานระหว่างเศษผ้าฝ้าย หนัง โช้ หมุดทองเหลือง การผลิตใช้เทคนิคการเย็บต่อเป็นหลัก

3.1.4) Smart set ชุดเครื่องประกอบการแต่งกาย 5 ชิ้น ได้แก่ ที่คาดผม ต่างหู สร้อยคอ สร้อยข้อมือ และกระเป๋าสตางค์ ชุดเครื่องประกอบการแต่งกายนี้ผสมผสานระหว่างเศษผ้าฝ้าย โช้ หมุดทองเหลือง การผลิตใช้เทคนิคการพัน เทคนิคการเปีย เป็นต้น

3.1.5) Lotus set ชุดเครื่องประกอบการแต่งกาย 5 ชิ้น ได้แก่ หมวกแฟชั่น ต่างหู สร้อยคอ สร้อยข้อมือ และกระเป๋าสตางค์ ชุดเครื่องประกอบการแต่งกายนี้ผสมผสานระหว่างเศษผ้าฝ้าย โช้ และลูกปัดทองเหลือง การผลิตใช้เทคนิคการเย็บต่อ เทคนิคการทำเป็นเส้น เทคนิคการเปีย และเทคนิคการอัด เป็นต้น

3.2) ผลการประเมินการออกแบบเครื่องประกอบการแต่งกาย พบว่า

ผู้บริโภคที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 58 คน ชาย 12 คน หญิง 46 คน ผู้ผลิตที่ตอบแบบสอบถาม เอกสารนี้เป็นเอกสารทรัพย์สินทางปัญญาของบริษัทฯ หากมีการนำเอกสารนี้ไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตถือว่าผิดกฎหมาย ผู้วิจัยขอสงวนสิทธิ์ในการนำเอกสารนี้ไปใช้ในการศึกษาวิจัยอื่น ๆ ได้โดยไม่ต้องขออนุญาตจากผู้วิจัย

จำนวน 15 คน ชาย 1 คน หญิง 14 คน ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ทั้งหมด 3 กลุ่ม จำนวน 76 คน เลือกรุ่นตัวอย่างแบบเจาะจง ผลจากการประเมินชุดเครื่องประกอบการแต่งกายมีดังนี้

3.2.1) ด้านประโยชน์ใช้สอย ชุดเครื่องประกอบการแต่งกายทั้ง 5 ชุด สามารถนำไปใช้งานได้จริง ขนาดเหมาะสม สะดวกต่อการใช้งาน จากลักษณะโดยรวมสามารถนำกรรมวิธีที่ศึกษามาสร้างต้นแบบได้เหมาะสมกับชิ้นงาน สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางให้กับผู้ผลิตในชุมชน สร้างมูลค่าเพิ่ม และเพิ่มช่องทางการขยายตลาด

3.2.2) ด้านความสวยงาม การนำวัสดุเหลือทิ้งนำกลับมาใช้ต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายๆ ด้าน เช่น ความสะอาด ปลอดภัย ความเหมาะสมที่จะนำมาใช้งาน เนื่องจากเศษผ้ามีปริมาณ ขนาด สี ที่แตกต่างกัน และเป็นส่วนที่ผู้ผลิตทิ้งจึงต้องคัดแยก ทำความสะอาดเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ และการนำวัสดุอื่นมาใช้ร่วมกับเศษผ้าทำให้ผลิตภัณฑ์มีความน่าสนใจและสามารถเพิ่มมูลค่าทางการตลาด

3.2.3) ด้านการผลิตและการตลาด การผลิตชิ้นงานแต่ละแบบมีปัญหาและความยากง่ายแตกต่างกัน เช่น ขนาดของเศษผ้าต้องเหมาะสมกับชิ้นงาน บางขั้นตอนต้องใช้วัสดุอื่นช่วยทำโครงสร้าง ต้องใช้ความอดทนและความละเอียดรวมถึงแรงงาน เงินทุน ซึ่งมีผลต่อการคำนวณต้นทุนการผลิตให้คุ้มค่า ดังนั้นรูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายจากเศษผ้าฝ้ายสำหรับผู้หญิงวัย 22-35 ปี จึงต้องคำนึงถึงต้นทุนการผลิตและรูปแบบที่ตอบสนองความต้องการด้านการใช้งานของผู้ผลิตและผู้บริโภค รวมไปถึงความสวยงามและความเป็นไปได้ในการผลิตพร้อมจำหน่าย ผู้ประกอบการสามารถนำไปใช้งานได้อย่างเกิดประโยชน์สูงสุด

2.5.2 รัชนิกร กุศลานนท์ (2557) หัวข้อการวิจัย ศึกษาและพัฒนาศิลปหัตถกรรมผ้าพื้นถิ่นจังหวัดสกลนครเพื่อประยุกต์สู่แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์

วัตถุประสงค์การวิจัย คือ (1) เพื่อศึกษาเอกลักษณ์และลักษณะเฉพาะของศิลปหัตถกรรมพื้นถิ่นจังหวัดสกลนครประเภทผ้าพื้นเมือง ลวดลาย สี และกรรมวิธีการผลิต (2) เพื่อพัฒนาการออกแบบศิลปหัตถกรรมผ้าพื้นถิ่นจังหวัดสกลนครด้านแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์จากผ้าพื้นถิ่น (3) เพื่อได้แนวทางการออกแบบศิลปหัตถกรรมพื้นถิ่นจังหวัดสกลนครที่ประยุกต์ใช้กับการออกแบบผลิตภัณฑ์ตามแนวทางการออกแบบศิลปหัตถกรรมพื้นถิ่นจังหวัดสกลนครที่สื่อถึงเอกลักษณ์ท้องถิ่นที่ตรงกลุ่มเป้าหมายแต่ละประเภท ขอบเขตการทำวิจัยตามวัตถุประสงค์ คือ ศึกษาวัฒนธรรมและศิลปหัตถกรรมผ้าพื้นถิ่นจังหวัดสกลนคร ศึกษาการเลือกสรรวัตถุดิบ วิธีการผลิต เทคนิคการผลิต ลวดลายผ้า สี และรูปแบบของผ้าพื้นถิ่นจังหวัดสกลนคร ศึกษากลุ่มประชากรตัวอย่างและกลุ่มเป้าหมายเพื่อหาแนวทางการออกแบบ โดยผลการดำเนินการวิจัยมีดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1) ผลศึกษาเอกลักษณ์และลักษณะเฉพาะของศิลปหัตถกรรมพื้นถิ่นจังหวัด สกลนครประเภทผ้าพื้นเมือง ลวดลาย สี และกรรมวิธีการผลิต

1.1) ผลการศึกษาลวดลาย สี และเอกลักษณ์ท้องถิ่นของลวดลายผ้าทอ พบว่าลวดลาย สีของผ้าจากแต่ละประเภทและกลุ่มผ้าทอของจังหวัดสกลนครจะมีความแตกต่างกัน ออกไปแต่มีลวดลายคล้ายคลึงกับของจังหวัดใกล้เคียง ลวดลายของผ้าพื้นเมืองได้รับอิทธิพลจากกลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่โดยลักษณะการทอลวดลายจะอยู่ในทิศทางเดียวกันแต่เมื่อทอสำเร็จ ลวดลายจะไม่เหมือนกันทุกผืนปัจจัยมาจากจินตนาการของผู้ทอ เช่น ลายนาคร ลายต้นสน ลายขอ เป็นต้น ด้านสีของผ้าทอมีปัจจัยมาจากความพอใจของผู้ทอแต่จะมีจุดเด่นเป็นแสดงเอกลักษณ์เฉพาะของจังหวัดสกลนคร คือ ผ้าข้อมคราม แต่ก็มีการย้อมสีอื่นด้วยเช่นกัน

1.2) ผลการศึกษาผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นที่เกิดจากศิลปหัตถกรรมผ้าพื้นถิ่นและการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ของผู้บริโภค พบว่า ผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่มี 3 ประเภท คือ ผ้าทอผืน ชุดบุรุษ และสตรี ชุดเครื่องประกอบการแต่งกาย โดยกลุ่มเป้าหมายหลัก 2 กลุ่ม ที่เลือกซื้อผลิตภัณฑ์ไปใช้ คือ กลุ่มบุคคลในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว ทั้งสองกลุ่มนี้มีความคล้ายคลึงในการเลือกซื้อ คือ เลือกจากลวดลายและสีของผ้าเป็นอันดับแรก อันดับรองคือเลือกจากประโยชน์ใช้สอยและรูปแบบผลิตภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากผ้าพื้นถิ่นจังหวัดสกลนครมีหลากหลายในท้องตลาดแต่เป็นที่สนใจต่อผู้บริโภคเพียงบางส่วน เนื่องจากรูปแบบผลิตภัณฑ์ สี และลวดลายตอบสนองต่อความต้องการเพียงบางกลุ่ม คือ บุคคลวัยทำงานที่มีอายุมาก จึงทำให้ผ้าพื้นเมืองสกลนครไม่สามารถขยายตลาดออกได้เท่าที่ควร

1.3) ผลการศึกษาการทดลองย้อมสีธรรมชาติผ้าฝ้ายจังหวัดสกลนคร พบว่า สีที่ย้อมด้วยวัตถุดิบธรรมชาติมีสีไม่สดหรือเข้มเกินไปและไม่มีสีสันทันแต่จะมีสีฟาดอม น้ำตาลเข้มปนบ้างเล็กน้อย โดยใช้วัตถุดิบจากธรรมชาติ เช่น ใบไม้ เปลือกไม้ เปลือกผลชนิดต่างๆ แก่นของลำตัน เป็นต้น มีเพียงสีน้ำเงินที่ได้จากต้นครามและสีน้ำตาลจากเปลือกไม้เท่านั้นที่เข้มและเด่นชัดที่สุด สีที่นิยมใช้ย้อมฝ้ายของจังหวัดสกลนครคือสีน้ำเงินจากครามเนื่องจากสามารถหาวัสดุย้อมได้ในท้องถิ่นจนกลายเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของผ้าพื้นถิ่นจังหวัดสกลนคร

2) สรุปผลพัฒนาการออกแบบศิลปหัตถกรรมผ้าพื้นถิ่นจังหวัดสกลนครด้านแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์จากผ้าพื้นถิ่น

ผลพัฒนาแนวทางการออกแบบศิลปหัตถกรรมผ้าพื้นถิ่นจังหวัดสกลนคร สามารถสังเคราะห์ได้ 4 แนวทาง โดยได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ การประเมินเอกลักษณ์ และ การใช้แบบสอบถามกับผู้บริโภค มีรายละเอียดดังนี้

2.1) แนวทางที่ 1 New Of Future กลุ่มโทนสีฟ้า น้ำเงิน และสีขาว ลักษณะสีอยู่ในวรรณะเย็นเหมาะสมกับบุคลิกของกลุ่มบุคคลสมัยใหม่ อีสาระ ไร่กฎเกณฑ์ เพิ่มความสุ่มน่าเชื่อถือด้วยสีน้ำเงินเข้มหรือสีคราม ความสุข ความหวัง และอีสาระ ด้วยความสดใสของสีฟ้า

อ่อนรวมกับความเรียบง่ายและสงบเงียบของสีขาว ลักษณะลวดลายต้นแบบคือกลุ่มลวดลายรูปทรง เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรขาคณิต กลุ่มลายขอ (หวี) กลุ่มลายโคม ซึ่งมีรูปแบบลายเป็นเรขาคณิต กลุ่มเป้าหมายคือกลุ่มบุคคลรุ่นใหม่ que เริ่มทำงานจนถึงวัยกลางคนอายุตั้งแต่ 20-39 ปี ทั้งชายและหญิงภายในท้องถิ่นและกลุ่มนักท่องเที่ยว กลุ่มผลิตภัณฑ์จากความต้องการของกลุ่มเป้าหมายคือเครื่องประกอบการแต่งกาย เช่น ผ้าคลุมไหล่ ผ้าพันคอ เนคไท ของแต่งบ้าน เช่น หมอนและเบาะรองนั่ง

2.2) แนวทางที่ 2 Culture City กลุ่มโทนสีน้ำตาล สีส้ม ลักษณะสีวรรณะร้อนเหมาะสมกับบุคลิกของกลุ่มบุคคลวัยผู้ใหญ่ สร้างความรู้สึกแข็งแรงและความน่าเชื่อถือ สามารถแสดงความรู้สึกอบอุ่น และแสดงคุณค่าทางวัฒนธรรมพื้นถิ่น ชุมชนในท้องถิ่น นอกจากนั้นยังแสดงความรู้สึกสดชื่น ความคิดสร้างสรรค์ ความรื่นเริงสนุกสนานจากกลุ่มสีส้มและเหลืองเพื่อเพิ่มความสว่างให้กับโทนสีน้ำตาล ลักษณะลวดลายต้นแบบคือกลุ่มลายพรรณไม้ กลุ่มลายนาค ซึ่งเป็นลวดลายที่ใม่มอบให้ผู้ใหญ่ที่เคารพ ส่วนมากลายต้นสนจะมีความโดดเด่นซึ่งเลียนแบบมาจากต้นสน ลักษณะเส้นหักงอจับกันเป็นข่อเฉียงจากเล็กลงไปใหญ่ ส่วนลายนาคจะเป็นเส้นที่หักปลายหัวโค้งเหมือนพญานาคมักจะอยู่คู่ลายต้นสน กลุ่มเป้าหมายคือกลุ่มวัยผู้ใหญ่ทั้งชายและหญิงที่มีอายุ 40 ปี ขึ้นไป กลุ่มผลิตภัณฑ์จากความต้องการของกลุ่มเป้าหมายคือเครื่องประกอบการแต่งกาย เช่น ผ้าคลุมไหล่ ผ้าพันคอ เนคไท ของแต่งบ้าน เช่น หมอนและเบาะรองนั่ง

2.3) แนวทางที่ 3 Freshness Of Natural กลุ่มโทนสีเขียว เขียว ลักษณะสีวรรณะเย็นเป็นสีแห่งธรรมชาติช่วยผ่อนคลายประโลม มีพลังบำบัดรักษาสูง บรรเทาความเจ็บปวด สีเขียวอ่อนช่วยกระตุ้นจิตใจให้เบิกบาน สีเขียวใบไม้ผลิให้ชีวิตและการเกิดใหม่ สีฟ้า สีน้ำเงินจากคราม ช่วยเพิ่มความสด สดใส ของโทนสีเขียว และสีขาวที่เพิ่มความรู้สึกสะอาด ความสว่างปลอดโปร่ง และความนุ่มนวลให้กับโทนสีเขียว ลักษณะลวดลายต้นแบบคือกลุ่มลายพรรณไม้ประเภทต้นสน กลุ่มลายเรขาคณิต และกลุ่มลายสัตว์ เช่น ลายผีเสื้อและลายปีกนก กลุ่มเป้าหมายคือกลุ่มวัยรุ่น และกลุ่มวัยผู้ใหญ่ ตั้งแต่อายุ 20-59 ปี และผู้สูงอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป ทั้งกลุ่มผู้บริโภคในท้องถิ่นแล้วกลุ่มนักท่องเที่ยว กลุ่มผลิตภัณฑ์จากความต้องการของกลุ่มเป้าหมายคือเครื่องประกอบการแต่งกาย เช่น ผ้าคลุมไหล่ ผ้าพันคอ เนคไท ของแต่งบ้าน เช่น หมอนและเบาะรองนั่ง

2.4) แนวทางที่ 4 Enjoy To Play กลุ่มโทนสีแดง ลักษณะสีวรรณะร้อน เป็นสีที่ให้พลังและความทะเยอทะยาน นอกจากนั้นสามารถกระตุ้นความเข้มแข็งได้ ให้ความสนุกสนาน ความสุข ความตื่นตัว เป็นสัญลักษณ์ของความรัก เหมาะกับบุคลิกของกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีพลัง มีความริเริ่มสร้างสรรค์ คึกคะนองและมั่นใจในตนเอง ร่วมกับสีขาวและสีเหลืองเข้ามาช่วยลดความร้อนแรงของโทนสีแดงเพื่อให้เกิดความสงบ มีความโปร่งใสของสีขาวแทรกด้วยความเบิกบาน และการเล่นสนุกของสีเหลืองและความอบอุ่นของโทนสีน้ำตาลส้ม ลักษณะลวดลายต้นแบบคือกลุ่มลายขอ (หวี) ลายโคม และลายเรขาคณิต ที่มีลวดลายเชื่อมต่อกัน กลุ่มเป้าหมายคือกลุ่มวัยรุ่น และกลุ่มบุคคลรุ่นใหม่ que เริ่มทำงานจนถึงวัยกลางคน อายุตั้งแต่ 20-39 ปี ทั้งชายและหญิงของกลุ่ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้บริโภคภายในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว กลุ่มผลิตภัณฑ์จากความต้องการของกลุ่มเป้าหมายคือเครื่องประกอบเครื่องแต่งกาย เช่น ผ้าคลุมไหล่ ผ้าพันคอ เนคไท ของแต่งบ้าน เช่น หมอนและเบาะรองนั่ง

ผลจากการประเมินความเหมาะสมของแนวทางการออกแบบทั้ง 4 ก่อนนำไปประยุกต์ใช้กับการออกแบบผลิตภัณฑ์ ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบจำนวน 3 คน ผลจากการประเมินแนวทางที่ 1 New of future มีความเหมาะสมมากที่สุด แนวทางที่ 2 Culture city มีความเหมาะสมมาก แนวทางที่ 3 Freshness of natural มีความเหมาะสมมาก และแนวทางที่ 4 Enjoy to play มีความเหมาะสมมาก

3) สรุปผลแนวทางการออกแบบศิลปหัตถกรรมผ้าพื้นถิ่นจังหวัดสกลนครที่ประยุกต์ใช้กับการออกแบบผลิตภัณฑ์ตามแนวทางการออกแบบศิลปหัตถกรรมพื้นถิ่นจังหวัดสกลนครที่สื่อถึงเอกลักษณ์ท้องถิ่นที่ตรงกลุ่มเป้าหมายแต่ละประเภท

การออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ใช้แนวทางการออกแบบศิลปหัตถกรรมผ้าพื้นถิ่นจังหวัดสกลนครทั้ง 4 แนวทาง จะใช้หลักการออกแบบลวดลายทอ-จักสาน การประยุกต์เพื่อออกแบบผลิตภัณฑ์จาก 4 แนวทางการออกแบบ โดยมีทฤษฎีวิศวกรรมย้อนรอยช่วยเพื่อกระจายหน้าที่เชิงคุณภาพเพื่อวิเคราะห์หารูปแบบที่จะนำมาพัฒนา โดยใช้เกณฑ์การพิจารณาดังนี้ ความสวยงาม, สีและลวดลาย, รูปแบบรูปทรงของลวดลายบนผลิตภัณฑ์, การสื่อเอกลักษณ์ผ้าพื้นถิ่นสกลนคร, วัสดุและการผลิต, ความจำเป็นและความต้องการ เป็นต้น มีรายละเอียดดังนี้

3.1) แนวทางที่ 1 New of future กลุ่มสีที่ใช้ คือ สีฟ้า สีน้ำเงิน และขาว ลักษณะลวดลายที่ใช้ คือ ลายรูปทรงเรขาคณิต ลายขอ (หวี) ลายโคม ซึ่งมีลักษณะลายเป็นเรขาคณิต โดยพิจารณาความสอดคล้องและเลือกแบบร่างลวดลายผ้าทอได้ 5 รูปแบบ และใช้ทฤษฎีวิศวกรรมย้อนรอยเพื่อกระจายหน้าที่เชิงคุณภาพประยุกต์ใช้เพื่อวิเคราะห์รูปแบบที่ดีที่สุด 1 รูปแบบ นำมาพัฒนาเป็นผ้าทอพื้นถิ่นและผลิตภัณฑ์ให้สอดคล้องตามกลุ่มเป้าหมาย จากนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ 3 ท่าน ประเมินความเหมาะสมผลิตภัณฑ์ที่ประยุกต์แนวทางการออกแบบ ผลจากการประเมินผลิตภัณฑ์ประเภทผ้าผืนและเครื่องประกอบเครื่องแต่งกายมีความเหมาะสมมากที่สุด

3.2) แนวทางที่ 2 Culture city กลุ่มสีที่ใช้ คือ สีน้ำตาล สีส้ม ลักษณะลวดลายที่ใช้ คือ ลายรูปทรงเรขาคณิต ลายขอ (หวี) ลายโคม ซึ่งมีลักษณะลายเป็นเรขาคณิต โดยพิจารณาความสอดคล้องและเลือกแบบร่างลวดลายผ้าทอได้ 5 รูปแบบ และใช้ทฤษฎีวิศวกรรมย้อนรอยเพื่อกระจายหน้าที่เชิงคุณภาพประยุกต์ใช้เพื่อวิเคราะห์รูปแบบที่ดีที่สุด 1 รูปแบบ นำมาพัฒนาเป็นผ้าทอพื้นถิ่นและผลิตภัณฑ์ให้สอดคล้องตามกลุ่มเป้าหมาย จากนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ 3 ท่าน ประเมินความเหมาะสมผลิตภัณฑ์ที่ประยุกต์แนวทางการออกแบบ ผลจากการประเมินผลิตภัณฑ์ประเภทผ้าผืนและเครื่องประกอบเครื่องแต่งกายมีความเหมาะสมมากที่สุด

3.3) แนวทางที่ 3 Freshness of natural กลุ่มสีที่ใช้ คือ สีขาว สีเขียว ลักษณะลวดลายที่ใช้ คือ ลายพรรณไม้ประเภทลายต้นสนมีลักษณะหักงอจับกันเป็นช่อเรียงจากเล็ก

เอกสารนี้เป็นเอกสารทรัพย์สินทางปัญญาเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ในการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไปหาใหญ่ ลายเรขาคณิตจากรูปทรงสี่เหลี่ยม สามเหลี่ยม และลายสัตว์จากผีเสื้อและปีกนก โดยพิจารณาความสอดคล้องและเลือกแบบร่างลวดลายผ้าทอได้ 5 รูปแบบ และใช้ทฤษฎีวิศวรรมย้อนรอยเพื่อกระจายหน้าที่เชิงคุณภาพประยุกต์ใช้เพื่อวิเคราะห์รูปแบบที่ดีที่สุด 1 รูปแบบ นำมาพัฒนาเป็นผ้าทอพื้นถิ่นและผลิตภัณฑ์ให้สอดคล้องตามกลุ่มเป้าหมาย จากนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ 3 ท่าน ประเมินความเหมาะสมผลิตภัณฑ์ที่ประยุกต์แนวทางการออกแบบ ผลจากการประเมินผลิตภัณฑ์ประเภทผ้าผืนและเครื่องประกอบการแต่งกายมีความเหมาะสมมากที่สุด

3.4) แนวทางที่ 4 Enjoy to play กลุ่มสีที่ใช้ คือ สีแดง ลักษณะลวดลายที่ใช้คือ ลายขอ (หวี) ลายโคม และลายเรขาคณิต ซึ่งมีลักษณะเชื่อมต่อกัน โดยพิจารณาความสอดคล้องและเลือกแบบร่างลวดลายผ้าทอได้ 5 รูปแบบ และใช้ทฤษฎีวิศวรรมย้อนรอยเพื่อกระจายหน้าที่เชิงคุณภาพประยุกต์ใช้เพื่อวิเคราะห์รูปแบบที่ดีที่สุด 1 รูปแบบ นำมาพัฒนาเป็นผ้าทอพื้นถิ่นและผลิตภัณฑ์ให้สอดคล้องตามกลุ่มเป้าหมาย จากนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ 3 ท่าน ประเมินความเหมาะสมผลิตภัณฑ์ที่ประยุกต์แนวทางการออกแบบ ผลจากการประเมินผลิตภัณฑ์ประเภทผ้าผืนและเครื่องประกอบการแต่งกายมีความเหมาะสมมากที่สุด

เมื่อได้ต้นแบบผลิตภัณฑ์จากแนวทางการออกแบบจึงเข้าสู่ขั้นตอนสุดท้ายคือสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมายจำนวน 200 ที่มาเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ผ้าทอมือในท้องถิ่นจังหวัดสกลนคร ต่อผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากแนวทางการออกแบบศิลปหัตถกรรมผ้าทอพื้นถิ่นจังหวัดสกลนคร พบว่า ผู้ที่สนใจผ้าทอพื้นเมืองเป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ช่วงอายุที่สนใจผลิตภัณฑ์มากที่สุดอยู่ในช่วง 30-39 ปี รองลงมาช่วงอายุ 40-49 ปี กลุ่มผู้สนใจส่วนมากเป็นผู้ที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นจังหวัดสกลนครมากกว่านักท่องเที่ยว กลุ่มอาชีพที่สนใจคือ รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ รองลงมาคือพนักงานบริษัทเอกชน ผู้ที่สนใจมีรายได้ 15,001-20,000 บาท มากที่สุด อันดับรองลงมาคือ 20,001-25,000 บาท ผลจากการสอบถามความพึงพอใจด้านความสวยงามอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านประโยชน์ใช้สอยอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านความจำเป็นและความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด และผลรวมทุกตัวมีระดับความพึงพอใจมากที่สุด

2.5.3 นุชนาถ จันทรประภพ (2544) หัวข้อการวิจัย การผลิตกระดาษสาผสมจากเศษกระดาษและเศษผ้าป้อปลิ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย คือ (1) ศึกษาทดลองผลิตกระดาษจากเศษกระดาษและเศษผ้าป้อปลิ้นด้วยวิธีการและแบบการผลิตกระดาษและทดสอบคุณสมบัติของกระดาษผสมจากเศษกระดาษและเศษผ้าป้อปลิ้น (2) ศึกษาทดลองนำกระดาษผสมจากเศษกระดาษและเศษผ้าป้อปลิ้นมาผลิตงานหัตถกรรม (3) ศึกษาเปรียบเทียบราคาต่อหน่วยของกระดาษและกระดาษผสมจากเศษกระดาษกับเศษผ้าป้อปลิ้น ขอบเขตการทำวิจัยตามวัตถุประสงค์ คือ รวบรวมเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัตถุประสงค์จากภาคเอกชน ทดลองสร้างกระดาษผสมเบื้องต้นเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ ทดลองผลิตกระดาษผสมเชิงหัตถกรรมคร้วเรื้อนอัตราส่วนผสมระหว่างเศษกระดาษและเศษผ้าป้อปปลิ้นทั้งหมด 11 อัตราส่วน เปรียบเทียบคุณสมบัติทางกายภาพเชิงกลและแสงเพื่อหาอัตราส่วนที่เหมาะสม นำกระดาษผสมที่มีคุณสมบัติที่ดีที่สุดแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์เชิงหัตถกรรมคร้วเรื้อน และเปรียบเทียบราคาต่อหน่วยระหว่างกระดาษและกระดาษผสม โดยผลการดำเนินการวิจัยมีดังนี้

1) ผลการทดลองผลิตกระดาษจากเศษกระดาษและเศษผ้าป้อปปลิ้นด้วยวิธีการแตะ

1.1) ผลการทดลองผลิตกระดาษผสมระหว่างเศษกระดาษและเศษผ้าป้อปปลิ้นจะใช้วิธีการตีเศษผ้าป้อปปลิ้นให้กลายเป็นเส้นใยด้วยเครื่องปั่นในคร้วเรื้อน และตีเศษกระดาษให้กลายเป็นเยื่อสาก่อนจะนำมาตีผสมกันพบว่าวัตถุประสงค์ทั้งสองชนิดเข้ากันได้ดีจึงแปรรูปเป็นแผ่นด้วยวิธีการแตะเยื่อผสมบนน้ำโดยใช้เฟรมไม้เป็นแม่พิมพ์ ผลที่ได้คือกระดาษผสมที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกระดาษ

1.2) ผลการศึกษาคุณสมบัติทางกายภาพของกระดาษผสมทั้งหมด 11 อัตราส่วน ระหว่างเยื่อกระดาษและเศษผ้าป้อปปลิ้น โดยแบ่งอัตราส่วนวัตถุประสงค์นี้ (เยื่อกระดาษ:เศษผ้าป้อปปลิ้น) 0:100, 10:90, 20:80, 30:70, 40:60, 50:50, 60:50, 70:30, 80:20, 90:10 และ 100:0 การศึกษาคุณสมบัติทางกายภาพจะใช้วิธีการวัดค่าน้ำหนักมาตรฐาน ความต้านทานแรงดึง ความต้านทานแรงฉีกขาด การยืดตัว ความหนาแน่นเสมอ ความขาวสว่าง และการดูดซึม ผลการศึกษาคุณสมบัติพบว่ากระดาษผสมอัตราส่วน (เยื่อกระดาษ:เศษผ้าป้อปปลิ้น) 60:40, 70:30, 80:20, 90:10 และ 100:0 มีคุณสมบัติเทียบเท่ากับกระดาษ โดยมีน้ำหนักมาตรฐาน 102-115 กรัม/ตารางเมตร ความต้านทานแรงดึง 1.00-1.35 กิโลนิวตัน/เมตร ความต้านทานแรงฉีกขาด 1998-3366 มิลลินิวตัน กระดาษยืดตัวร้อยละ 0.44-0.51 ความหนาแน่นเสมอ 213-254 กิโลกรัม/ลูกบาศก์เมตร ความขาวสว่างร้อยละ 74-76 การดูดซึมทะลุทุกค่าเนื่องจากกระดาษผสมไม่ได้ผสมสารกันซึม จากผลการทดสอบทั้งหมดสรุปได้ว่า การผลิตกระดาษผสมต้องใช้เยื่อสากร้อยละ 60-100 ของเยื่อเศษผ้าป้อปปลิ้นจะมีความเหมาะสมและสามารถนำไปแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์หัตถกรรมได้เทียบเท่ากับกระดาษ

2) ผลการทดลองนำกระดาษผสมมาผลิตงานหัตถกรรม

ผลจากการทดลองนำกระดาษผสมเข้าสู่กระบวนการผลิตเชิงหัตถกรรมพบว่า กระดาษผสมมีคุณสมบัติดูดซึมได้ดีและได้สีที่มีความสดกว่ากระดาษ ด้านลักษณะผิวของกระดาษผสมมีความสวยงามและแตกต่างจึงสามารถประยุกต์ใช้ร่วมกับงานศิลปหัตถกรรมที่ต้องการ เช่น ศิลปะภาพพิมพ์ ดอกไม้ประดิษฐ์ หรืองานศิลปะด้วยกระดาษ (Paper Work) และสามารถแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ทั่วไปที่ผลิตจากกระดาษได้ตามท้องตลาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) ผลการเปรียบเทียบราคาต่อหน่วยระหว่างกระดาษสาและกระดาษผสม

ผลการเปรียบเทียบราคาต่อหน่วยระหว่างกระดาษสาและกระดาษผสม พบว่า ต้นทุนการผลิตกระดาษสามีราคาแพงกว่ากระดาษผสมเนื่องจากราคาการผลิตกระดาษสาแผ่นละ 5.18 บาท กระดาษผสมราคาแผ่นละ 1.20 บาท จากการชั่งน้ำหนักของวัสดุ 1 กิโลกรัมเท่ากัน และจากการปั่นก้อนเยื่อเปียกน้ำหนัก 3 ชีด เท่ากันระหว่างเยื่อสาและเยื่อผสม พบว่า ปอสาแห้ง 1 กิโลกรัม สามารถผลิตกระดาษสาได้ 10 แผ่น เยื่อกระดาษผสม 1 กิโลกรัม สามารถผลิตกระดาษผสมได้ 23 แผ่น เมื่อเปรียบเทียบต้นทุนการผลิตจะทราบว่าต้นทุนการผลิตกระดาษสาแพงกว่ากระดาษผสมร้อยละ 62.39 โดยใช้อัตราส่วนผสมระหว่างเยื่อสาและเศษผ้าป้อปปลิ้นอัตราส่วน 60:40

2.5.4 พรพิมล บาลี (2557) หัวข้อการวิจัย การสร้างสรรค์คุณค่าผลิตภัณฑ์หัตถกรรมกระดาษสาตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

วัตถุประสงค์การวิจัย คือ (1) ออกแบบกระบวนการสร้างสรรค์คุณค่าผลิตภัณฑ์หัตถกรรมกระดาษสา ตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (2) ออกแบบต้นแบบผลิตภัณฑ์หัตถกรรมกระดาษสาจากกระบวนการสร้างสรรค์คุณค่าผลิตภัณฑ์หัตถกรรมกระดาษสา ตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (3) ศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบการ ช่างผู้ผลิต และความพึงพอใจของผู้บริโภคจากผลิตภัณฑ์หัตถกรรมกระดาษสาจากการสร้างสรรค์คุณค่าผลิตภัณฑ์หัตถกรรมกระดาษสา ตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ขอบเขตการทำวิจัยตามวัตถุประสงค์ คือ ศึกษาข้อมูลผลิตภัณฑ์กระดาษสาของจังหวัดเชียงใหม่ ข้อมูลการสร้างสรรค์คุณค่าผลิตภัณฑ์กระดาษสา ศึกษาแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เพื่อสร้างสรรค์แนวทางการสร้างคุณค่าให้กับผลิตภัณฑ์หัตถกรรมกระดาษสาและสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์กระดาษสา โดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ และศึกษาความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการ ช่างผู้ผลิต ผู้บริโภคที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์กระดาษสา โดยผลการดำเนินการวิจัยมีดังนี้

1) ผลการออกแบบกระบวนการสร้างสรรค์คุณค่าผลิตภัณฑ์หัตถกรรมกระดาษสาตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

ผลจากการศึกษาของผู้ทำวิจัยพบว่า กระบวนการสร้างคุณค่า คือ ขั้นตอนการสร้างสรรค์คุณค่าและเรื่องราวที่ประยุกต์ใช้องค์ความรู้ ต้นทุนทางวัฒนธรรม และเทคโนโลยีร่วมกับความคิดสร้างสรรค์เพื่อสร้างความพึงพอใจให้กับผู้บริโภคที่ส่งผลกระทบต่อมูลค่าทางการตลาดที่ได้จากความแตกต่าง เป็นข้อได้เปรียบที่ยั่งยืน โดยผลการสังเคราะห์กระบวนการสร้างสรรค์คุณค่าผลิตภัณฑ์

หัตถกรรมกระดาษสาตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

1.1) ขั้นตอนการวิเคราะห์ ผู้วิจัยใช้กรอบการจัดการนวัตกรรมของ พอล ทรีรอด (2008) ที่สร้างความแตกต่างและข้อได้เปรียบ จากข้อมูลวิเคราะห์องค์ประกอบแนวคิด เศรษฐกิจสร้างสรรค์ที่ประกอบไปด้วย (1) องค์ความรู้ที่นวัตกรรมกระตาศา (2) ต้นทุนทางวัฒนธรรม เดิมของจังหวัดเชียงใหม่ (3) เทคโนโลยี หรือนวัตกรรม (4) ด้านเศรษฐกิจ

1.2) ขั้นตอนการกำเนิตรวบรวมความคิด ขั้นตอนนี้เสมือนการสร้าง แนวคิดสร้างสรรค์ผลงานเพื่อออกแบบสร้างสรรค์ตามวัตถุประสงค์หรือแนวคิดที่สร้างไว้ร่วมกับ ความคิดสร้างสรรค์

1.3) ขั้นตอนประเมินกรอบความคิด ขั้นตอนนี้เป็นการรวบรวมและ ประเมินแนวคิดนำมาใช้พัฒนาผลิตภัณฑ์นวัตกรรมอย่างเหมาะสม

1.4) ขั้นตอนการเกิดผล ขั้นตอนนี้สามารถนำไปสู่การเกิดรูปแบบ ผลิตภัณฑ์ตามที่ประเมินผลให้สอดคล้องกับการวางตำแหน่งตลาดผลิตภัณฑ์นวัตกรรมเพื่อสร้างการ ยอมรับ

2) ผลการออกแบบต้นแบบผลิตภัณฑ์นวัตกรรมกระตาศาจากกระบวนการ สร้างสรรค์คุณค่าผลิตภัณฑ์นวัตกรรมกระตาศา ตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางกลุ่มผลิตภัณฑ์ทดแทนและร่วมประยุกต์ใช้ งานตามคุณลักษณะ คุณสมบัติของसानาโนไทเทเนียมไดออกไซด์เพื่อเพิ่มกลุ่มผลิตภัณฑ์หน้าที่ใช้สอย ใหม่และเพิ่มศักยภาพการแข่งขันในท้องตลาดให้มากขึ้น โดยวิเคราะห์ได้ 3 กลุ่มใหม่ ได้แก่

2.1) กลุ่มผลิตภัณฑ์ใช้ทดแทนของใช้และของตกแต่งจากวัสดุประเภทผ้า ได้แก่ ที่รองนั่ง โขฟา หมอนอิง พรมเช็ดเท้า เบาะ ผ้าปูโต๊ะ เป็นต้น

2.2) กลุ่มผลิตภัณฑ์ประเภทให้แสงสว่าง เช่น โคมไฟรูปแบบต่างๆ คุณสมบัติสารไทเทเนียมไดออกไซด์ด้านกำจัดกลิ่นและฟอกอากาศ

2.3) กลุ่มผลิตภัณฑ์ประเภทของประดับตกแต่งภายในอาคาร เช่น ผลิตภัณฑ์แขวนตกแต่งผนัง ผลิตภัณฑ์แขวนสิ่งของ ของตกแต่งประเภทกำจัดกลิ่น โดยผู้วิจัยเลือก ผลิตภัณฑ์ต้นแบบนวัตกรรมกระตาศาในกลุ่มผลิตภัณฑ์ใช้ทดแทนของใช้และของตกแต่งจากวัสดุ ประเภทผ้า เพื่อสร้างกลุ่มผลิตภัณฑ์ใหม่ไม่มีจำหน่ายในตลาด คือ ชุดปูโต๊ะพับกระตาศา เพื่อให้ช่าง ผู้ผลิต ผู้ประกอบการ และผู้บริโภคทราบถึงการประยุกต์ใช้กระบวนการสร้างสรรค์คุณค่าผลิตภัณฑ์ นวัตกรรมกระตาศาตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สร้างความหลากหลายแตกต่างของต้นแบบ ผลิตภัณฑ์นวัตกรรมกระตาศา

การผลิตกระตาศาที่ใช้เป็นวัสดุหลักได้นำองค์ความรู้ด้าน เทคโนโลยี/นวัตกรรม ประยุกต์ใช้ด้วยการเพิ่มคุณสมบัติกระตาศาด้วยสารนาโนไทเทเนียมได ออกไซด์ ร่วมกับภูมิปัญญาการผลิตการตาศาในท้องถิ่น ขั้นตอนการผลิตได้เพิ่มสารนาโน เพิ่ม

ประสิทธิภาพการยึดเกาะตัว ร่วมกับเยื่อปอสาที่สีธรรมชาติและสีขาว ขั้นตอนการผลิตกระตาศา
เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น เมื่ออนุญาตเห็นเป็นประโยชน์ในการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ธรรมชาติผลสมนาโนไทเทเนียมออกไซด์มี 4 ขั้นตอน ดังนี้ (1) การเตรียมวัตถุดิบ (2) การทำเยื่อ (3) การขึ้นแผ่น (4) การลอกกระดาษ

ชุดมานัพักกระดาษสาผลิต 2 รูปแบบ คือ รูปแบบที่ไม่มีกลไก และรูปแบบที่มีกลไก ประเภทชุด DIY (Do it yourself) เป็นผลิตภัณฑ์ที่กิจกรรมที่สามารถติดตั้งหรือถอดประกอบได้ด้วยผู้ใช้งาน ประโยชน์ใช้สอย คือ บังแสงแดด ตกแต่งสถานที่ ช่วยปรับสภาพบริเวณที่ติดตั้งเนื่องจากคุณสมบัตินาโนไทเทเนียมออกไซด์ วิธีการทำงานของมานัพักเป็นลักษณะพับขึ้น – ลง โดยจะสอดคล้องกับเทคนิคสร้างลวดลายด้วยวิธีการเทคนิคเจาะทะลุเพื่อลดระยะเวลาในการทำลาย ฉลุ ใช้เทคนิคปั๊มสีที่สามารถเลือกโทนสี ปรับน้ำหนักและค่าระดับสี เลือกปั๊มได้เฉพาะจุดทั้งด้านเรียบและด้านหยابของกระดาษสา และใช้เทคนิคการไล่ระดับโทนสีในแผ่นที่มีคุณสมบัติจากสารป้องกันการเกิดคราบส่งผลต่อการประสานสีได้สม่ำเสมอ จากกรอบความคิดนี้ส่งผลถึงรูปแบบของต้นแบบผลิตภัณฑ์มานัพักแดดทั้ง 2 รูปแบบ ดังนี้

2.3.1) ชุดมานัพักกระดาษสาแบบไม่มีกลไก สร้างโดยนำต้นทุนทางวัฒนธรรมด้านวิถีชีวิต คือ ประเพณีปีใหม่เมือง ซึ่งเป็นประเพณีแห่งการเริ่มต้น มงคลชีวิต ความสุข ความเจริญงอกงามของชาวล้านนา สร้างสรรค์เรื่องราวและคุณค่าจากกลุ่มสีน้ำขุ่นส้มป่อย (สีเหลือง-น้ำตาล) ใช้เทคนิคการไล่โทนสีเป็นจุดเด่น ซึ่งสื่อถึงสัญลักษณ์ความสิริมงคล ชำระสิ่งชั่วร้าย หรือไม่ได้ออกไปจากชีวิตตามความเชื่อของชาวล้านนา เมื่อนำไปใช้งานในพื้นที่ติดตั้งเปรียบเสมือนช่วยให้พื้นที่บริเวณนั้นมีแต่สิ่งดี ชำระสิ่งที่ไม่ได้ออกไปด้วยคุณสมบัติระงับกลิ่นของกระดาษ โทนสีเหลืองที่เลือกใช้ยังสร้างความศรัทธา ความอบอุ่น และเป็นมิตรต่อผู้พบ ชุดมานัพักกระดาษสาแบบไม่มีกลไกประกอบด้วยชุดอุปกรณ์ ได้แก่ ขาฉาก นี้อตเกลียวหัวแฉก มานัพักกระดาษ สาสี นี้อตหัวไม้ วงล้อค (ตะขอไม้) บรรจุภัณฑ์ และคู่มือ

2.3.2) ชุดมานัพักกระดาษสาแบบมีกลไก สร้างโดยนำต้นทุนทางวัฒนธรรมด้านศิลปวัฒนธรรม คือ ลวดลายพันธุ์พฤกษา หรือ ลายเครือล้านนา ต้นแบบสร้างสรรค์เรื่องราวและคุณค่าจากลายดอกพุดซ้อน หรือดอกเก็ดตะวา ที่มีลักษณะโค้งและหยักที่โดดเด่น พลั้วไหว อ่อนช้อย มีทิศทางเด่นในการออกแบบ โดยดอกพุดซ้อนเป็นดอกไม้มงคลแก่ผู้ที่ครอบครองแฝงความหมายสิริมล เรื่องราวของลายดอกพันธุ์พฤกษาคือคุณค่าที่นำมาร่วมสร้างสรรค์กับชุดมานัพักกระดาษสาแบบมีกลไกที่เน้นลักษณะแผ่นกระดาษสาแบบมีเยื่อปอสา และสีธรรมชาติ แต่ยังคงความหรูหราโดยเพิ่มลวดลายสีทอง ผู้วิจัยได้เพิ่มความโดดเด่นด้วยการปั๊มหรือเจาะลายทะลุ ชุดมานัพักกระดาษสาแบบมีกลไกประกอบด้วย ขาฉาก นี้อตเกลียวหัวแฉก แก่นหมุน มานัพักกระดาษ สา นี้อตหัวไม้ ตัวยึด บรรจุภัณฑ์ และคู่มือ

การผลิตกระดาษสาที่ใช้เป็นวัสดุหลักได้นำองค์ความรู้ด้าน

เทคโนโลยี/นวัตกรรม ประยุกต์ใช้ด้วยการเพิ่มคุณสมบัติกระดาษสาด้วยสารนาโนไทเทเนียมได

ออกไซด์ ร่วมกับภูมิปัญญาการผลิตกระดาษสาในท้องถิ่น ขั้นตอนการผลิตได้เพิ่มสารนาโน เพิ่มเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์เพื่อการเรียนการสอนเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้เผยแพร่ไปยังกระดานวิชาการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประสิทธิภาพการยึดเกาะตัว ร่วมกับเยื่อปอสาที่สีธรรมชาติและสีขาว ขั้นตอนการผลิตกระดาษสีธรรมชาติผลสมนาโนไทเทเนียมออกไซด์มี 4 ขั้นตอน ดังนี้ (1) การเตรียมวัตถุดิบ (2) การทำเยื่อ (3) การขึ้นแผ่น (4) การลอกกระดาษ

3) ผลการศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบการ ช่างผู้ผลิต และความพึงพอใจของผู้บริโภคจากผลิตภัณฑ์หัตถกรรมกระดาษจากการสร้างคุณค่าผลิตภัณฑ์หัตถกรรมกระดาษ ตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

ผลจากการศึกษาความคิดเห็นผู้ประกอบการและช่างผู้ผลิต 7 ท่าน จากการใช้แบบสอบถามผู้ประกอบการและช่างผู้ผลิตตามสถานที่จัดจำหน่ายและผลิตบ้านต้นเปา อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่ พบว่า ความคิดเห็นที่มีต่อกระบวนการสร้างสรรค์คุณค่าของผู้ประกอบการและช่างผู้ผลิตคิดถึงความเหมาะสมและสามารถประยุกต์ได้จริง คิดเป็นร้อยละ 100 ด้านปัญหาและข้อแก้ไขต่อการผลิตผลิตภัณฑ์ตามกระบวนการสร้างสรรค์ พบว่า ต้องใช้ระยะเวลาปรับตัวกับสิ่งใหม่ร้อยละ 56 การสื่อถึงตัวตนต้นทุนทางวัฒนธรรมของต้นแบบ พบว่า สื่อถึงมาก คิดเป็นร้อยละ 57 การประยุกต์ใช้ระหว่างเทคโนโลยีกับการผลิตของช่างผู้ผลิต พบว่า ประยุกต์ได้มาก คิดเป็นร้อยละ 57 และความพึงพอใจของผู้ประกอบการ ช่างผู้ผลิต พบว่า มีระดับความพึงพอใจมาก คิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23

ผลการศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคจำนวน 482 คน โดยใช้แบบสอบถามผู้บริโภคบริเวณถนนคนเดิน จ.เชียงใหม่ ซึ่งเป็นแหล่งจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมและเป็นแหล่งท่องเที่ยวใหญ่ของจังหวัดเชียงใหม่ โดยผู้วิจัยนำเสนอต้นแบบผลิตภัณฑ์หัตถกรรมกระดาษ (ชุดม่านพับกระดาษ) พร้อมแจกแบบสอบถาม โดยพบว่า ผู้บริโภคมีระดับความพึงพอใจมาก คิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 ทั้งด้านรูปแบบ ประโยชน์ใช้สอย ความโดดเด่น เรื่องราวคุณค่าต่อจิตใจ การสื่อถึงจังหวัดเชียงใหม่ การเพิ่มคุณสมบัติ ความสวยงามประณีตด้านบรรจุภัณฑ์ และราคาจำหน่ายเหมาะสมต่อคุณภาพ

2.5.5 การประยุกต์ใช้ข้อมูลกับการวิจัย

การประยุกต์ข้อมูลด้านงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้ง 4 การวิจัย ดังนี้

2.5.5.1 การประยุกต์การวิจัยเรื่อง การศึกษาแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าเพื่อเพิ่มโอกาสพัฒนาผลิตภัณฑ์สำหรับชุมชนอีสานใต้ กรณีเศษผ้าฝ้ายจังหวัดอุบลราชธานี กับ การวิจัย ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลการวิจัยและสนใจวิธีการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบ และการแปรรูปเศษผ้าด้วยเทคนิคต่างๆ ซึ่งมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยจึงสามารถนำวิธีการสังเคราะห์แนวทางการออกแบบและเทคนิคการแปรรูปเศษผ้าเป็นแบบอย่างการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.5.2 การประยุกต์การวิจัยเรื่อง ศึกษาและพัฒนาศิลปะหัตถกรรมผ้าพื้นถิ่น จังหวัดสกลนครเพื่อประยุกต์สู่แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ กับการวิจัย ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลการวิจัย และสนใจวิธีการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ ผ่านการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ การประยุกต์แนวทางการออกแบบที่สร้างสรรค์สู่ผลิตภัณฑ์จากผ้าพื้นถิ่นจังหวัดสกลนคร โดยมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยของผู้วิจัยและสามารถประยุกต์วิธีการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบที่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงคุณภาพ และการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบอย่างเป็นขั้นตอน

2.5.5.3 การประยุกต์การวิจัยเรื่อง การผลิตกระดาษสาผสมจากเศษกระดาษสา และเศษผ้าป้อปลิ้น กับการวิจัย ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลการวิจัยและสนใจวิธีการผสมวัสดุ 2 รูปแบบ เข้าด้วยกัน คือ เศษผ้ากับเยื่อกระดาษสา อัตราส่วนการผสมทั้ง 2 วัสดุ และผลการทดสอบคุณสมบัติของกระดาษผสม ผู้วิจัยมีความสนใจประยุกต์ข้อมูลวิธีแปรรูปเศษผ้า การผนวกรวมวัสดุ เป็นหนึ่งรูปแบบ การแปรรูปเศษผ้าของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผู้วิจัยสร้างสรรค์

2.5.5.4 การประยุกต์การวิจัยเรื่อง การสร้างสรรค์คุณค่าผลิตภัณฑ์หัตถกรรมกระดาษสาตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ กับการวิจัย ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลการวิจัยและสนใจวิธีการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสร้างแนวทางการสร้างสรรค์คุณค่าผลิตภัณฑ์หัตถกรรมกระดาษสาตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ และสนใจวิธีการสร้างนวัตกรรมกระดาษสาที่ผนวกรวมนาโนไดออกไซด์เพื่อเพิ่มคุณสมบัติให้กับกระดาษสา และในใจวิธีการนำต้นทุนทางวัฒนธรรมประยุกต์ใช้ในขั้นตอนการออกแบบมานกระดาษสาทั้ง 2 รูปแบบ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่าน การบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อำเภอสีน้ําตอง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัย มีวิธีดำเนินการ วิจัยโดยแบ่งเป็นขั้นตอน ดังนี้

3.1 รูปแบบวิจัยและขั้นตอนการวิจัย

3.1.1 รูปแบบการวิจัย

3.1.2 ขั้นตอนการวิจัย

3.2 ข้อมูล

3.2.1 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

3.2.2 ขอบเขตของการวิจัย

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 ลักษณะและวิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.2 การตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.6 การสรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

3.1 รูปแบบการวิจัยและขั้นตอนการวิจัย

3.1.1 รูปแบบการวิจัย

ผู้วิจัยวางแผนการดำเนินการวิจัยโดยใช้การวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed-methods research) ระหว่างการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) ใช้เก็บข้อมูลเชิงคุณภาพเพื่อใช้ในการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบ ผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยมีแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์และ รากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสีน้ําตอง และใช้เก็บข้อมูลเชิงปริมาณเพื่อใช้ในการประเมินความ คิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าและ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความคิดเห็นและความพึงพอใจของกลุ่มผู้บริโภคที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า ซึ่งมีขั้นตอนการวิจัยดังต่อไปนี้

3.1.2 ขั้นตอนการวิจัย

3.1.2.1 สืบค้นข้อมูลเรื่อง แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ศึกษาปัญหาและผลกระทบ ศึกษาเอกสาร วรรณกรรม บทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สื่อออนไลน์ และลงพื้นที่สถานที่สำคัญด้าน ศิลปะ ทัศนกรรม วัฒนธรรม ศาสนา ของอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ภายใต้คำแนะนำของ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

3.1.2.2 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก แบบวิเคราะห์ ข้อมูล แบบประเมิน และแบบสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจ เพื่อใช้สัมภาษณ์เชิงลึกและ สอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการ ใช้สัมภาษณ์เชิงลึกช่างฝีมือ ใช้สัมภาษณ์ เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง 3 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง (2) ด้าน ออกแบบผลิตภัณฑ์ (3) ด้านการตลาด ใช้วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ และใช้ประเมินความถูกต้อง และความเหมาะสมของแนวทางการออกแบบและต้นแบบผลิตภัณฑ์

3.1.2.3 สัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ประกอบการและช่างฝีมือด้านการแปรรูปสิ่งทอใน อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ และสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ด้าน

3.1.2.4 นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ประกอบการ ช่างฝีมือ และ ผู้เชี่ยวชาญ มาวิเคราะห์ร่วมกับข้อมูลจากการศึกษาเอกสาร วรรณกรรม บทความ งานวิจัยที่ เกี่ยวข้อง และสื่อออนไลน์ พร้อมสังเคราะห์เป็นแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จาก กระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

3.1.2.5 ประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมของแนวทางการออกแบบ ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอ สันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ที่ผ่านการสังเคราะห์ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านรากฐานทาง วัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง (2) ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ (3) ด้านการตลาด พร้อมนำผลจากการ ประเมินมาปรับปรุงแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

3.1.2.6 นำแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ผ่านการประเมินความ ถูกต้องและความเหมาะสมโดยผู้ทรงคุณวุฒิไปนำเสนอต่อผู้ประกอบการและร่วมกันออกแบบ ผลิตภัณฑ์โดยประยุกต์ใช้แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้ากับผู้ประกอบการด้านการแปร รูปสิ่งทอในอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

3.1.2.7 ร่างต้นแบบผลิตภัณฑ์ร่วมกับผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอในอำเภอ สันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.2.8 สร้างแบบจำลอง (Mockup Model)

3.1.2.9 พัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์โดยใช้ข้อมูลจากผลการประเมิน สู่รูปแบบผลิตภัณฑ์สุดท้าย (Final Design)

3.1.2.10 สร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์เสมือนจริง (Prototype) นำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง (2) ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ (3) ด้านการตลาด เพื่อประเมินความถูกต้อง

3.1.2.11 สอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันป่าตองทั้ง 10 สถานประกอบการ ที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

3.1.2.12 นำข้อมูลที่ได้จากการสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทออำเภอสันป่าตองทั้ง 10 สถานประกอบการ มาวิเคราะห์ผลเชิงสถิติ

3.1.2.13 สรุปผลการวิจัยเพื่อตอบคำถามการวิจัยและตามวัตถุประสงค์การวิจัยที่ได้ตั้งไว้ พร้อมอภิปรายผลการวิจัย

3.1.2.14 นำเสนอผลการวิจัยพร้อมจัดทำรายงานการวิจัย

3.2 ข้อมูล

3.2.1 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

3.2.1.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Source Data) คือ ข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย ข้อมูลด้านรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า ต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า ความคิดเห็น ความต้องการ และความพึงพอใจของผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอในอำเภอสันป่าตอง

3.2.1.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Source Data) คือ ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสาร วรรณกรรม บทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สื่อออนไลน์ ที่เกี่ยวข้องกับ เศษผ้า แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ รากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ การออกแบบบริการ ทฤษฎีการยอมรับนวัตกรรมและเทคโนโลยี และข้อมูลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.2 ขอบเขตของการวิจัย

ตัวแปรที่มีผลต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยมีแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์และรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตองผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 3 รูปแบบตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรต้น และตัวแปรตาม โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.2.2.1 สิ่งที่ต้องศึกษา

1) สิ่งที่ต้องศึกษาที่มีผลต่อกระบวนการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์และรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตองมาประยุกต์ใช้ ได้แก่

- 1.1) เศษผ้าที่ผ่านกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้า
- 1.2) แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์
- 1.3) รากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่
- 1.4) การออกแบบการบริการ
- 1.5) การออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม
- 1.6) การสร้างแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า
- 1.7) ศักยภาพของสถานประกอบการแปรรูปสิ่งทอสันป่าตอง
- 1.8) การตลาด
- 1.9) ศักยภาพของสถานที่ท่องเที่ยว

2) สิ่งที่ต้องศึกษาที่มีผลต่อด้านแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์และรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง

- 2.1) หลักการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม
- 2.2) การตลาด
- 2.3) ศักยภาพของสถานที่ท่องเที่ยว
- 2.4) ศักยภาพของสถานประกอบการแปรรูปสิ่งทอสันป่าตอง

3) สิ่งที่ต้องศึกษาที่มีผลต่อความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการด้านด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันป่าตอง ที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านการแปรรูปเป็นสินค้าโดยมีแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์และรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง

3.1) แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่มาจาก

กระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2) ต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่มาจากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

3.2.2.2 ตัวแปรที่มีผลต่อการวิจัย

1) ตัวแปรต้น

1.1) ศักยภาพ ความต้องการ และความคิดเห็นของผู้ประกอบการและช่างฝีมือประจำสถานประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทออำเภอสันป่าตอง

1.2) ลักษณะของเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้า

1.3) เทคนิค วิธีการผลิต และวิธีการแปรรูปเศษผ้า

1.4) ศักยภาพของสถานที่ท่องเที่ยวอำเภอสันป่าตอง

2) ตัวแปรตาม คือ

2.1) แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่มาจากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยมีแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์และรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง

2.2) ผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากเศษผ้าที่มีการประยุกต์แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์และฐานทางวัฒนธรรมของสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

2.3) ความพึงพอใจของผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอในอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

3.2.3 พื้นที่ในการวิจัย

1) พื้นที่เก็บข้อมูลด้านผู้ประกอบการและด้านรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง คือ สถานประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอ และสถานที่สำคัญด้าน ศิลปะ หัตถกรรม ศาสนา วัฒนธรรม เขตอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

2) พื้นที่เก็บข้อมูลจากนักวิชาการ คือ สถานประกอบการ บ้าน หรือสถานที่ทั่วไปที่ผู้ให้ข้อมูลกำหนด

3) พื้นที่เก็บข้อมูลด้านความคิดเห็นและความพึงพอใจของกลุ่มผู้ประกอบการและช่างฝีมือ คือ สถานประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

3.2.4 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

1.1) ผู้ประกอบการและช่างฝีมือที่ทำงานในสถานประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันป่าตอง 10 สถานประกอบการ

1.2) นักวิชาการ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ และด้านการตลาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

2.1) ผู้ประกอบการและช่างฝีมือประจำสถานประกอบการทั้งหมด 10 สถานประกอบการ ดังนี้

2.1.1) ผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันป่าตองที่จดทะเบียนเข้าร่วมโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) หรือ ผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันป่าตองภาคเอกชน 10 สถานประกอบการ จำนวนทั้งหมด 10 คน ซึ่งเป็นตัวแทนจากแต่ละสถานประกอบการ ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเลือกเฉพาะเจาะจง

2.1.2) ช่างฝีมือหรือพนักงานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการแปรรูปสิ่งทอโดยทำงานประจำสถานประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันป่าตองทุกคน ทั้งหมด 10 สถานประกอบการ ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเลือกเฉพาะเจาะจง

2.2) นักวิชาการ 3 ด้าน

2.2.1) นักวิชาการด้านรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตองที่มีองค์ความรู้เกี่ยวกับ ศาสนา ศิลปะ ประเพณี วัฒนธรรม แนวปฏิบัติ วิถีชีวิต กลุ่มชาติพันธุ์ และสถานที่สำคัญของอำเภอสันป่าตอง หรือ ผู้ที่มีตำแหน่งและทำงานร่วมกับสภาวัฒนธรรมสันป่าตอง จำนวนทั้งหมด 3 คน ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเลือกเฉพาะเจาะจง

2.2.2) นักวิชาการด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่มีองค์ความรู้ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ ได้แก่ นักออกแบบที่มีประสบการณ์ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ไม่น้อยกว่า 5 ปี เจ้าของกิจการด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ดำเนินกิจการไม่ต่ำกว่า 5 ปี เจ้าของกิจการด้านการออกแบบและแปรรูปสิ่งทอที่ดำเนินกิจการไม่ต่ำกว่า 5 ปี หรืออาจารย์จากระดับมหาวิทยาลัยจากภาควิชาศิลปอุตสาหกรรมหรือครุศาสตร์สถาปัตยกรรม จำนวนทั้งหมด 3 คน ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเลือกเฉพาะเจาะจง

2.2.3) นักวิชาการด้านการตลาดที่มีองค์ความรู้ด้านการตลาด ได้แก่ นักการตลาดที่มีประสบการณ์การทำงานไม่ต่ำกว่า 5 ปี หรืออาจารย์ระดับมหาวิทยาลัยจากคณะที่เกี่ยวข้องกับการตลาด จำนวนทั้งหมด 3 คน ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเลือกเฉพาะเจาะจง

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 ลักษณะและวิธีการสร้างเครื่องมือในการวิจัย

3.3.1.1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

- 1) แบบสัมภาษณ์เชิงลึก ลักษณะแบบกึ่งมีโครงสร้างใช้สัมภาษณ์แบบเดี่ยว ลักษณะคำถามเป็นแบบปลายเปิด โดยใช้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 2 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ประกอบการและช่างฝีมือประจำสถานประกอบการทั้ง 10 สถานประกอบการ และนักวิชาการ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ และการตลาด เนื้อหาการสัมภาษณ์จะเปลี่ยนไปตามความเหมาะสมและสอดคล้องของกลุ่มตัวอย่าง
- 2) แบบวิเคราะห์ข้อมูล มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้วิเคราะห์ข้อมูลปฐมภูมิที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก และใช้วิเคราะห์ข้อมูลทุติยภูมิที่ได้จากการศึกษาเอกสาร วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อสังเคราะห์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า โดยแบบวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้วิเคราะห์ข้อมูลด้านศักยภาพ ปัญหาและความต้องการของ ผู้ประกอบการและช่างฝีมือประจำสถานประกอบการด้านสิ่งทอของอำเภอสันป่าตอง ด้านรากฐานทางวัฒนธรรม ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ ด้านการตลาด และศักยภาพของสถานที่ท่องเที่ยวอำเภอสันป่าตอง
- 3) อุปกรณ์บันทึกภาพนิ่ง มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้บันทึกข้อมูลภาพนิ่ง เช่น การสัมภาษณ์ การลงพื้นที่ ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ขั้นตอนการออกแบบผลิตภัณฑ์ โดยอุปกรณ์บันทึกที่ใช้ คือ กล้องถ่ายรูปหรืออุปกรณ์สื่อสารที่สามารถถ่ายภาพนิ่งได้
- 4) อุปกรณ์บันทึกเสียง มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้บันทึกข้อมูลระหว่างการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม โดยอุปกรณ์บันทึกเสียงที่ใช้ คือ เครื่องบันทึกเสียงหรืออุปกรณ์สื่อสารที่สามารถบันทึกเสียงได้

3.3.1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ

- 1) แบบสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยมีแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ลักษณะแบบสอบถามปลายเปิดและปลายปิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) เพื่อใช้สอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการทั้ง 10 สถานประกอบการที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า เกณฑ์ระดับคะแนน ดังนี้

ระดับความพึงพอใจมากที่สุด	5	คะแนน
ระดับความพึงพอใจมาก	4	คะแนน
ระดับความพึงพอใจปานกลาง	3	คะแนน
ระดับความพึงพอใจน้อย	2	คะแนน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด 1 คะแนน

2) แบบสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยมีแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ลักษณะแบบสอบถามปลายปิดและปลายเปิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) เพื่อใช้สอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการทั้ง 10 สถานประกอบการที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบเกณฑ์ระดับคะแนน ดังนี้

ระดับความพึงพอใจมากที่สุด	5	คะแนน
ระดับความพึงพอใจมาก	4	คะแนน
ระดับความพึงพอใจปานกลาง	3	คะแนน
ระดับความพึงพอใจน้อย	2	คะแนน
ระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด	1	คะแนน

3) แบบประเมินแนวทางการแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยมีแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์และรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง ลักษณะแบบสอบถามปลายปิดและปลายเปิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) เพื่อใช้ประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า เกณฑ์ระดับคะแนน ดังนี้

ระดับความเหมาะสมมากที่สุด	5	คะแนน
ระดับความเหมาะสมมาก	4	คะแนน
ระดับความเหมาะสมปานกลาง	3	คะแนน
ระดับความเหมาะสมน้อย	2	คะแนน
ระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด	1	คะแนน

4) แบบประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยมีแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์และรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง ลักษณะแบบสอบถามปลายปิดและปลายเปิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เพื่อใช้ประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมของต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า เกณฑ์ระดับคะแนน ดังนี้

ระดับความเหมาะสมมากที่สุด	5	คะแนน
ระดับความเหมาะสมมาก	4	คะแนน
ระดับความเหมาะสมปานกลาง	3	คะแนน
ระดับความเหมาะสมน้อย	2	คะแนน
ระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด	1	คะแนน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่ภายนอกการดำเนินการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3.2 การตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.2.1 การตรวจสอบเครื่องมือเชิงคุณภาพ

1) การตรวจสอบแบบสัมภาษณ์เชิงลึก

ผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบความถูกต้องและความตรงของเนื้อหา ด้วยวิธีวิเคราะห์เนื้อหาคำถามปลายเปิดร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษา นำข้อแนะนำที่ได้ไปปรับปรุงแบบสัมภาษณ์เชิงลึกก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลกับผู้เชี่ยวชาญ

2) การตรวจสอบแบบวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบความถูกต้องและความตรงของเนื้อหา ด้วยวิธีวิเคราะห์เนื้อหาของแบบวิเคราะห์ข้อมูลร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษา

3.3.2.2 การตรวจสอบเครื่องมือเชิงปริมาณ

การตรวจสอบแบบสอบถามวัดความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์และต่อต้านแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบ แบบประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์และต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบ ผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบความถูกต้องและความตรงของเนื้อหา ด้วยวิธีวิเคราะห์เนื้อหาคำถามปลายเปิดร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาจากนั้นใช้วิธีคำนวณค่าความสอดคล้องระหว่างประเด็นที่ต้องการวัดกับคำถามที่สร้าง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ค่าความสอดคล้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป เกณฑ์คะแนนคือ

เห็นด้วย	ให้ค่าเท่ากับ	1
ไม่แน่ใจ	ให้ค่าเท่ากับ	0
ไม่เห็นด้วย	ให้ค่าเท่ากับ	-1

โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้ประเมินเพื่อนำผลไปปรับปรุงเครื่องมือ การคำนวณผลคะแนนจากการหาค่า IOC เมื่อคะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 แสดงว่าเนื้อหาของเครื่องมือมีความตรง ถ้าระดับคะแนนน้อยกว่า 0.50 แสดงว่าเนื้อหาของเครื่องมือจะต้องรับการแก้ไขให้เหมาะสม

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพและข้อมูลเชิงปริมาณที่ใช้ในการวิจัยนี้ประกอบด้วย การศึกษาข้อมูลจากเอกสาร หนังสือ สื่อออนไลน์ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์นักวิชาการด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านการออกแบบ ด้านการตลาด การสัมภาษณ์ผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทออำเภอสันป่าตองและช่างฝีมือประจำสถานประกอบการ การประเมินแนวทางการเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยามให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า การประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบ และการสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอ อำเภอสันป่าตองมีรายละเอียดดังนี้

3.4.1 การศึกษาและบันทึกข้อมูล

ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพจากสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อออนไลน์ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เศษผ้า ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าในท้องตลาดเดิม รากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ การออกแบบบริการ และการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม จากการลงภาคสนาม วิเคราะห์ สังเคราะห์ และสรุปผลแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

3.4.2 การสัมภาษณ์

ผู้วิจัยสัมภาษณ์เชิงลึก 2 กลุ่ม ได้แก่ (1) กลุ่มนักวิชาการด้านรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง ด้านการออกแบบ และด้านการตลาด (2) กลุ่มผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทออำเภอสันป่าตอง 10 สถานประกอบการ และช่างฝีมือประจำสถานประกอบการทั้งหมด โดยสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัวพร้อมบันทึกผลการสัมภาษณ์และวิเคราะห์ผลที่ได้

3.4.3 การประเมิน

การประเมินเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการตรวจสอบประสิทธิผลและความเหมาะสมของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าและต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบ มีดังนี้

3.4.3.1 การประเมินแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า ใช้แบบประเมินมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ โดยแบบประเมินแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าจะประเมินผ่านผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน นำผลการประเมินที่ได้วิเคราะห์และแปลความตามเกณฑ์ที่กำหนด

3.4.3.2 การประเมินต้นแบบที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า ใช้แบบประเมินมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ โดยแบบประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าจะประเมินผ่านผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน นำผลการประเมินที่ได้วิเคราะห์และแปลความตามเกณฑ์ที่กำหนด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.4.4 การสอบถาม

ผู้วิจัยสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทออำเภอสันป่าตองทั้ง 10 สถานประกอบการ ที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าและความคิดเห็นที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบ โดยใช้เครื่องมือลักษณะคำถามปลายปิดและปลายเปิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ นำผลการสอบถามที่ได้วิเคราะห์และแปลความตามเกณฑ์ที่กำหนด

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพวิเคราะห์จากผลการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ประกอบการและช่างฝีมือประจำสถานประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันป่าตอง และจากการสัมภาษณ์เชิงลึกของนักวิชาการทั้ง 3 ด้าน โดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) โดยใช้แบบวิเคราะห์ข้อมูลช่วยวิเคราะห์และสรุปข้อมูลเพื่อใช้สังเคราะห์เป็นแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

3.5.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

ข้อมูลด้านปริมาณที่ได้จากการใช้แบบสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าและต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า จากแบบประเมินแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า และจากแบบประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า จะใช้การวิเคราะห์ด้วยค่าทางสถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้เกณฑ์การแปลความหมายเพื่อจัดอันดับคะแนนเฉลี่ยช่วงคะแนน ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	4.21 – 5.00	แปลความว่า	มากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.41 – 4.20	แปลความว่า	มาก
คะแนนเฉลี่ย	2.61 – 3.40	แปลความว่า	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.81 – 2.60	แปลความว่า	น้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.80	แปลความว่า	น้อยที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.6 การสรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การสรุปผลการวิจัยแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์และรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยผลของกระบวนการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์จะใช้วิธีการสรุปเป็นความเรียงพร้อมภาพประกอบการบรรยาย ผลจากการสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบใช้วิธีเสนอเป็นรูปภาพและคำอธิบายประกอบด้วยความเรียง ผลของการประเมินแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าและผลการประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าใช้วิธีเสนอเป็นรูปแบบตารางอธิบายค่าสถิติ ผลการสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันป่าตองใช้วิธีเสนอเป็นรูปแบบตารางอธิบายค่าสถิติ อภิปรายผลของการวิจัยพร้อมข้อเสนอแนะ เพื่อเป็นประโยชน์ในการทำวิจัยต่อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ศึกษาเพื่อสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่มาจากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์มาประยุกต์ใช้

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อออกแบบต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการด้านด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันป่าตอง ที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าและต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านการแปรรูปเป็นสินค้าโดยมีแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ศึกษาเพื่อสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่มาจากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์มาประยุกต์ใช้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ศึกษาเพื่อสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลปฐมภูมิจากการลงสำรวจภาคสนามสถานที่สำคัญต่างๆ ภายในเขตอำเภอสันป่าตอง จากการสัมภาษณ์นักวิชาการด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านการออกแบบ ด้านการตลาด จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทออำเภอสันป่าตองและช่างฝีมือประจำศึกษาข้อมูลทุติยภูมิจากสื่อสิ่งพิมพ์ และสื่อออนไลน์ที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่มีผลต่อการสังเคราะห์แนวทางการออกแบบ ดังนี้

4.1.1 ผลการศึกษาข้อมูลด้านเศษผ้า

4.1.1.1 ผลการศึกษาปัจจัยจากเศษผ้า จากการลงภาคสนามสำรวจเรื่องเศษผ้า ผู้วิจัยได้พบว่าเศษผ้าจากสถานประกอบการส่วนใหญ่เกิดจากกระบวนการตัดผ้าที่เป็นวัตถุดิบเพื่อนำไปตัดเย็บหรือแปรรูปเป็นสินค้า เศษที่เหลือจากการตัดผ้าจะมีขนาด รูปร่าง หรือประเภทของผ้าแตกต่างกันไป ตามตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ตารางแสดงลักษณะของเศษผ้า

ประเภทของเศษผ้า	ลักษณะของเศษผ้า	รูปแบบ
เศษผ้าลินินขนาดใหญ่	เศษผ้าลินินที่พบมีรูปร่างยาวโดยรวมประมาณ 30 – 45 เซนติเมตร มีส่วนโค้งและส่วนเหลี่ยม ผสมกันอันเนื่องมาจากผลของการตัดวัตถุดิบตามแบบตัดที่มีส่วนโค้งของรอบคอ รอบแขน เนื้อเศษผ้าบาง สามารถระบายความร้อนได้ดี	
เศษผ้าลินินชิ้นยาว	เศษผ้าลินินที่พบมีรูปร่างยาวโดยรวมประมาณ 30 – 60 เซนติเมตร ลักษณะเป็นเส้นยาว เนื้อเศษผ้าบางและระบายความร้อนได้ดี	
เศษผ้าลินินขนาดเล็ก	เศษผ้าลินินที่พบมีขนาดเล็กถึงเล็กมากความยาวไม่เกิน 45 เซนติเมตร คละรูปทรง เนื้อเศษผ้าบางและระบายความร้อนได้ดี	
เศษผ้าฝ้ายขนาดใหญ่	เศษผ้าฝ้ายที่พบมีขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ มีรูปร่างยาวโดยรวมประมาณ 25 x 30 เซนติเมตร มีส่วนโค้ง ส่วนเหลี่ยม และรูปทรงแปลกตา เนื้อผ้าหนากว่าเศษผ้าลินินแต่มีความนุ่ม มีช่องว่างระหว่างเส้นใยทำให้สามารถระบายความร้อนได้ดี	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับบริการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประเภทของ เศษผ้า	ลักษณะของเศษผ้า	รูปแบบ
เศษผ้าฝ้ายชิ้น ยาว	เศษผ้าฝ้ายที่พบมีรูปร่างยาวประมาณ 35 x 60 เซนติเมตร รูปร่างของเศษผ้ามีส่วนที่ยาวออกมากจากส่วนชิ้นหลักที่เป็นรูปสี่เหลี่ยม เนื้อผ้าหนากว่าเศษผ้าลินินแต่มีความนุ่ม มีช่องว่างระหว่างเส้นใยทำให้สามารถระบายความร้อนได้ดี	
เศษผ้าฝ้าย ขนาดกลาง	เศษผ้าฝ้ายที่พบมีรูปร่างยาวประมาณ 25 x 65 เซนติเมตร มีส่วนโค้งเว้าตามรูปแบบของแบบตัด เนื้อผ้าหนากว่าเศษผ้าลินินแต่มีความนุ่ม มีช่องว่างระหว่างเส้นใยทำให้สามารถระบายความร้อนได้ดี	
เศษผ้าใยกล้วย ซ่ง	เศษผ้าใยกล้วยซ่งขนาดใหญ่ คละรูปแบบและหลากหลายลักษณะ ขนาดประมาณ 30 x 35 เซนติเมตร เนื้อผ้าแข็งและมีช่องว่างระหว่างผ้าห่างจึงทำให้ระบายความร้อนได้เป็นอย่างดี	
เศษผ้าใยกล้วย ซ่งขนาดกลาง	เศษผ้าใยกล้วยซ่งขนาดกลาง มีรูปร่างและขนาดหลากหลายเนื่องจากกระบวนการตัดแบบชิ้นส่วน เนื้อผ้าแข็งและมีช่องว่างระหว่างผ้าห่างจึงทำให้ระบายความร้อนได้เป็นอย่างดี	

จากตารางที่ 4.1 เศษผ้าที่ผู้วิจัยพบจะเกิดจากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้า ส่วนใหญ่จะเป็นสินค้าประเภทเสื้อผ้าพื้นเมืองประยุกต์ เศษผ้าที่เกิดจึงมีรูปร่างและมีลักษณะของส่วนโค้ง ส่วนเหลี่ยม และมีส่วนที่ยาวอยู่ในแผ่นเศษผ้าชิ้นเดียวกัน ประเภทของเศษผ้าที่พบมี 3 ประเภท ได้แก่ เศษผ้าลินิน เศษผ้าฝ้าย และเศษผ้าใยกล้วยซ่ง คุณสมบัติของเศษผ้ามีเหมือนกัน คือ สามารถระบายความร้อนได้ดี แต่มีความแตกต่างที่ลักษณะความหนาบางและความนิ่มของเนื้อเศษผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.1.2 ผลการศึกษาวิธีการจัดการกับเศษผ้า จากการศึกษาข้อมูลปฐมภูมิและข้อมูลทุติยภูมิเรื่องการจัดการเศษผ้าสามารถประยุกต์เทคนิคต่างๆ ได้ดังนี้

1) การจัดการเศษผ้าด้วยเทคนิคการแปรรูปสิ่งทอ ผลจากการศึกษาวิธีการจัดการกับเศษผ้าด้วยเทคนิคการแปรรูปสิ่งทอทั้งหมด 15 เทคนิค ดังนี้ จับจีบ ซ้อนทับ ถัก ทอ ทำเป็นเส้น ปะ ผูกมัด พับ พัน ม้วน ยัดไส้ เย็บต่อ เรียงต่อ สาน และอัด เป็นต้น โดยเทคนิคที่เหมาะสมกับการจัดการเศษผ้าและง่ายต่อการนำเศษผ้าไปแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ต่อ คือ เทคนิคการเย็บต่อ เนื่องจากสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคได้ง่ายและเหมาะสมกับศักยภาพของช่างฝีมือประจำของสถานประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสนป่าตอง

2) การจัดการเศษผ้าด้วยวิธีการผนวกรวมกับวัสดุอื่น วิธีการผนวกรวมเศษผ้ากับวัสดุรูปแบบอื่นเป็นวิธีการที่ผู้วิจัยประยุกต์แนวทางการผลิตกระดาษผสมที่ได้จากการศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องให้เหมาะสมกับการวิจัย โดยผู้วิจัยได้ทดลองผลิตวัสดุผสมระหว่างเศษผ้าและเยื่อสา มีขั้นตอนดังนี้

2.1) ชั้นเตรียมวัสดุ คัดเลือกเศษผ้าที่ต้องการจะนำไปแปรรูป เช่น คัดเลือกประเภทของเศษผ้า คัดเลือกสีที่เหมือนกันหรือสีที่ต้องการ นำไปปั่นในเครื่องปั่นผ้าเพื่อตีเศษผ้าให้กลายเป็นใยผ้า หรือตีเศษผ้าให้มีลักษณะกึ่งใยผ้ากึ่งเส้นเศษด้าย และเตรียมเยื่อสาที่ผ่านการฟอก เพรหมไม้ที่ตีผ้าขาวบางเพื่อใช้ร่อนเยื่อสาและใยผ้า

2.2) ชั้นผสมวัสดุ เมื่อเตรียมวัสดุและอุปกรณ์แล้วนำเฟรมไม้วางบนผิวน้ำของบ่อร่อนเยื่อสา แล้วนำใยผ้ากับเยื่อสาผสมเข้าด้วยกันก่อนจะเทลงบนเฟรมไม้ที่อยู่บนผิวน้ำของบ่อร่อน โดยอัตราส่วนที่ใช้ คือ 60:40 (ใยผ้า:เยื่อสา) ซึ่งประยุกต์จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จัดเรียงเยื่อสาและใยผ้าที่ผสมกันให้ทั่วเฟรมไม้ก่อนจะยกออกแล้วร่อนน้ำให้ออกจากเฟรมไม้ จากนั้นนำไปตากแดดให้แห้งก่อนจะนำออกจากเฟรมไม้

ผลจากการผสมวัสดุสองรูปแบบเข้าด้วยกันจึงเกิดเป็นวัสดุผสมที่มีลักษณะของผ้าและกระดาษผสมกัน ผู้วิจัยตั้งชื่อว่า ผ้าสา คุณสมบัติของผ้าสามีความนุ่ม พับและม้วนได้ แต่จะขาดความเหนียวสามารถฉีกได้ด้วยมือเพราะคุณภาพของผ้าสาจะไม่เทียบเท่ากับกระดาษสา เนื่องจากผู้วิจัยใช้อัตราส่วนระหว่างใยผ้ามากกว่าเยื่อสาทำให้ความเหนียวและความแข็งแรงลดลง ผู้วิจัยจึงได้แก้ปัญหาเพิ่มโดยการนำผ้าอัดการวิตติดแผ่นผ้าสา จึงทำให้ผ้าสามีความเหนียวมากขึ้นฉีกยากมากขึ้น โดยรวมคุณสมบัติด้านความเหนียวดีขึ้นแต่ยังขาดการเคลือบผิวเพื่อสร้างความแข็งแรง

4.1.2 ผลการศึกษาข้อมูลด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง

อำเภอสันป่าตอง เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ที่มีเอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมที่มาจาก ศาสนา งานหัตถกรรม ศิลปะและวัฒนธรรม กลุ่มชาติพันธุ์ที่หลากหลาย และวิถีชีวิต ซึ่งจากการศึกษาผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

4.1.2.1 การแบ่งกลุ่มรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง จากการศึกษาข้อมูล ลงภาคสนาม และจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์เพื่อจัดกลุ่มของรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ดังภาพที่ 4.1

ภาพที่ 4.1 การแบ่งกลุ่มรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง
กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จากภาพที่ 4.1 ผู้วิจัยสามารถแบ่งกลุ่มรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองได้เป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มศาสนา กลุ่มศิลปะและวัฒนธรรม กลุ่มหัตถกรรม และกลุ่มวิถีชีวิต โดยกลุ่มศาสนาประกอบไปด้วยศาสนสถาน ได้แก่ วัดท่าจำปี วัดน้ำบ่อหลวง วัดพระเจ้าตนหลวง วัดป่าเจริญธรรม วัดพระบาทยังหวีด วัดพระธาตุดู่ตม วัดศรีนวรรณ์ กลุ่มศิลปะและวัฒนธรรมประกอบไปด้วย ประเพณี วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ทั้ง 5 กลุ่ม หมู่บ้านอนุรักษ์ไทเขินต้นแห่น หอศิลป์สันป่าตอง และโบราณสถานเวียงท่ากาน กลุ่มหัตถกรรมประกอบไปด้วย การจักสานสุมไก่ การแกะสลักไม้ การทำกระดาษสา การตีเม็ดและอุปกรณ์ทางการเกษตร การทำตุ๊กตาผ้าทำมือ การผลิตและแปรรูปสิ่งทอ กลุ่มวิถีชีวิตประกอบไปด้วยสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตและความเป็นอยู่ ได้แก่ ตลาดนัดทุ่งฟ้าบด(กาดงัว) หนองสะเรียมและตำนานหนองสะเรียม การขึ้นต้นลำไย ชุมเหล่าตอง ตูบกาด แม่คำแร่ ดอกทองกวาวสันป่าตอง นอกจากนี้ยังมีรากฐานทางวัฒนธรรมบางอย่างที่คาบเกี่ยวระหว่างกลุ่ม ได้แก่ ประเพณีที่เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับบริการเชิงงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกี่ยวข้องกับกลุ่มศาสนา วิถีชีวิต ศิลปะและวัฒนธรรม เช่น ประเพณีตานก๋วยสลาก ปอยหลวง ปอยน้อย ตานขันข้าว เป็นต้น

4.1.2.2 การแบ่งกลุ่มแหล่งที่มาของรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง หลังจากผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองออกเป็น 4 กลุ่ม ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มแหล่งที่มาของรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ดังภาพที่ 4.2

ภาพที่ 4.2 การแบ่งกลุ่มที่มาของรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตอง

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จากภาพที่ 4.2 ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มที่มาของรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มรากฐานทางวัฒนธรรมที่มีในท้องถิ่น และกลุ่มรากฐานทางวัฒนธรรมที่ได้รับอิทธิพลหรือมาจากภายนอกท้องถิ่น โดยกลุ่มรากฐานวัฒนธรรมที่มีในท้องถิ่น ได้แก่ ศาสนสถานต่างๆ ที่อยู่ในเขตอำเภอสันป่าตอง หัตถกรรมจักสานส้อมไก่ หัตถกรรมสิ่งทอ หัตถกรรมตีมีดและอุปกรณ์ทางการเกษตร สถานที่สำคัญ เช่น โบราณสถานเวียงท่ากาน ตลาดนัดทุ่งฟ้าบด(กาดงัว) หมู่บ้านอนุรักษ์ไทเขินต้นแหน หอศิลป์สันป่าตอง รวมไปถึงประเพณีและวิถีชีวิต เช่น ตานต้อด ข้าวเหนียวสันป่าตอง ตำนานหนองสระเรียม กลุ่มรากฐานวัฒนธรรมที่มาจากภายนอกท้องถิ่น ได้แก่ หัตถกรรมแกะสลัก หัตถกรรมผลิตตุ๊กตาทำมือ หัตถกรรมกระดาษสา และบางประเพณี เช่น สลากย้อม ปอยลูกแก้ว(ปอยน้อย) นอกจากนี้ยังมีกลุ่มที่อยู่คาบเกี่ยวระหว่างรากฐานทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ในท้องถิ่นและรากฐานทางวัฒนธรรมที่มาจากต่างถิ่น โดยรากฐานทางวัฒนธรรมที่คาบเกี่ยวระหว่างสองกลุ่มนี้ซึ่งหมายความว่า ทั้งได้รับอิทธิพลหรือนำเข้ามาจากต่างถิ่นและในท้องถิ่นก็มีรากฐานเดิมอยู่แล้ว ได้แก่ ประเพณีล้านนาที่มีอยู่ทั่วไปของภาคเหนือของประเทศไทย เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.2.3 ผลการศึกษาความหมาย เรื่องราว ความเป็นมาของรากฐานทางวัฒนธรรม สันป่าตอง เมื่อผ่านกระบวนการจัดกลุ่มรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองผู้วิจัยได้ศึกษาถึงความหมาย เรื่องราว และความเป็นมาของแต่ละกลุ่ม โดยสามารถจำแนกข้อมูลเพื่อนำไปใช้ประยุกต์ในการ สร้างสรรค์แนวทางการออกแบบตามตารางที่ 4.2 – 4.5 ดังนี้

ตารางที่ 4.2 ตารางรายละเอียดรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองด้านศาสนา

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านศาสนา	
รายการ	รายละเอียด
1. วัดท่าจำปี	วัดท่าจำปีเป็นวัดดั้งเดิมมาแต่อดีต เดิมทีเป็นวัดขนาดเล็กแต่ได้รับการพัฒนาโดย ครูบาดวงดี ซึ่งมีคณะศรัทธาทิวสารทิศจึงทำให้มีความต้องการพัฒนาวัดให้ดียิ่งขึ้นจนวัดขยายใหญ่ขึ้น นอกจากนั้นครูบาดวงดียังบริจาคสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ ในอำเภอสันป่าตอง ปัจจุบันครูบาดวงดีได้มรณภาพแต่ก็ยังรักษาสังขารไว้ให้ผู้ศรัทธาเข้ามาเคารพกราบไหว้ ชื่อของวัดท่าจำปีมาจากบริเวณที่ตั้งของวัดอยู่ใกล้กับแม่น้ำขาน จึงมีการสร้างทำนน้ำเพื่อลงไปริมแม่น้ำ และประกอบกับในบริเวณวัดมีต้นจำปี จึงเป็นที่มาของชื่อวัด
2. วัดน้ำบ่อหลวง	วัดน้ำบ่อหลวงเป็นหนึ่งในวัดเก่าแก่ของอำเภอสันป่าตอง มีอาณาเขตติดกับเขตอุทยานเป็นแหล่งฝึกวิปัสสนาที่เงียบสงบแห่งหนึ่งในอำเภอสันป่าตอง โดยมีครูบาอินทรจักรรักษาเป็นผู้บูรณะวัดให้มิมณะศรัทธาเพิ่มขึ้น โดยวัดน้ำบ่อหลวงมีที่มาจากบริเวณวัดในสมัยก่อนเป็นที่แห่งแล้งจึงมีการขุดบ่อน้ำไว้ใช้ นอกจากนั้นในสมัยอดีตเคยมีพระสงฆ์จำวัดอยู่เป็นจำนวนมากซึ่งมีหลักฐานจากซากกุฎิเก่าอยู่ในบริเวณวัด จึงเป็นเหตุผลให้ขุดบ่อน้ำขนาดใหญ่เพื่อให้พระสงฆ์และชาวบ้านในบริเวณนั้นได้ใช้งาน วัดน้ำบ่อหลวงมีตำนานการสร้างวัดว่า มีเศรษฐีคนหนึ่งต้องการทำบุญสร้างวัดจึงให้นายธนูมายิงธนู 2 ช่วงจ้าง โดยเริ่มยิงจากบริเวณตำบลบ้านแม ในปัจจุบันไปตกจุดแรกจากนั้นยิงอีกครั้งไปตกจุดที่ตั้งของวัดน้ำบ่อหลวงปัจจุบัน โดยหมู่บ้านที่อยู่ใกล้กับวัดน้ำบ่อหลวงชื่อว่า ฟ้าฮ้าม โดยมีที่มาจาก เมื่อสมัยก่อนวันน้ำบ่อหลวงมีพระสงฆ์จำวัดจำนวนมากเมื่อถึง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านศาสนา	
รายการ	รายละเอียด
	ตอนเช้าจะออกบิณฑบาตจะพากันออกมาจำนวนมาก ทำให้ปรากฏภาพพระสงฆ์ที่ห่มจีวรสีเหลืองตามภาษาเหนือว่า เหลืองเพอะเหลืองฮ้ำม จนกลายเป็นชื่อหมู่บ้านว่าฟ้าฮ้ำม
3. วัดป่าเจริญธรรม	วัดป่าเจริญธรรมเป็นอีกหนึ่งวัดที่เป็นวัดเก่าแก่ของสันป่าตอง เคยกลายเป็นวัดร้างมาก่อนจะได้รับการบูรณะ โดยวัดป่าเจริญธรรมเป็นวันป่าสายวิปัสสนา มีพระพุทธรูปปางไสยาสนามว่า “พระพุทธรูปมลาคนิมิตศรีสันตสิทธธรรมมงคล” ขนาดสูง 9.9 เมตร ยาว 69 เมตร นอกจากนั้นยังมีรูปปั้นเชิงสอนเรื่องธรรมะกระจายอยู่ภายในวัด แต่หนึ่งในรูปปั้นที่มีชื่อเสียง คือ รูปปั้นบอกเล่าเรื่องราวของปลาไหลเผือกและตำนานหนองสระเรียม นอกจากนั้นยังมีตำนาน ผียิ้มด้วยขามวัดไปใช้งาน เนื่องจากจากวัดป่าเจริญธรรมตั้งอยู่ใกล้เคียงกับหนองสระเรียม จึงทำให้มีเรื่องราวเชื่อมต่อกัน โดยมีเรื่องอยู่ว่า เมื่อครั้งขุดลอกหนองสระเรียมผีที่อาศัยอยู่ในหนองจึงต้องย้ายที่อาศัยจึงได้เข้ามายิ้มด้วยขามของวัดป่าเจริญธรรมที่อยู่ใกล้เคียงในโรงเก็บของที่ปิดสนิทเมื่อถึงเวลาเช้าด้วยขามที่เก็บไว้ได้หายไปจากโรงเก็บอย่างไรร่องรอยการถูกจัด เมื่อเวลาผ่านไปได้ไม่นานด้วยขามที่หายไปเหล่านั้นได้กลับมาอยู่ที่เดิมในสภาพที่ถูกล้างทำความสะอาดใหม่ๆ สร้างความสงสัยต่อชาวบ้านและพระสงฆ์ในวัด
4. วัดพระเจ้าตนหลวง	วัดพระเจ้าตนหลวงหรือวันสันคอกช้างเป็นวัดที่ครูบาอินตาเป็นผู้บูรณะและพัฒนา วัดมีจุดเด่นที่มีพระพุทธรูปปางสมาธิชื่อว่า พระพุทธสันติปารังกรศรีพิงคนครมงคล ขนาดหน้าตักกว้าง 18 เมตร สูง 28 เมตร เป็นวัดที่มีศรัทธามากมายจากทั่วสารทิศจนมีคำกล่าวถึงวัดพระเจ้าตนหลวงว่า “ตีนกะไตบ่เกยแห้ง” ซึ่งสมัยก่อนของคนพื้นเมืองก่อนขึ้นเรือนหรือขึ้นวัดบริเวณหน้าบันได้จะมีภาชนะบรรจุน้ำเพื่อใช้ล้างเท้าก่อนขึ้น ซึ่งมีศรัทธามาวัดมากมายจนทำให้บริเวณพื้นที่ชั้นแรกของบันไดวัดไม่เคยแห้งจึงกลายมาเป็นที่มาของคำกล่าว แต่ปัจจุบันกลายเป็นวัดที่มี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านศาสนา	
รายการ	รายละเอียด
	ศรัทธาเพียงชาวบ้านที่อาศัยอยู่ใกล้เคียงกับวัดเพียงไม่กี่สิบหลัง แต่ก็ยังมีศรัทธาบริจาคเพื่อบูรณะวัดอยู่บ้างเป็นบางครั้ง
5. วัดพระธาตุทุ่งต้อม	วัดพระธาตุทุ่งต้อม คำว่าต้อมจากชื่อวัดมีความหมายว่า นำไปวาง หรือนำไปทิ้งไว้ตรงนั้น ซึ่งที่มาของชื่อวัดเกี่ยวข้องกับตำนาน พระพุทธเจ้าเลียบโลกตามความเชื่อของคนพื้นเมือง โดยครั้งสมัย อดีตพระพุทธเจ้าได้เดินทางโปรดสัตว์จนมาถึงบริเวณใกล้เคียงกับ วัดพระธาตุทุ่งต้อมในปัจจุบัน ได้พบกับชาวลัวะสองพี่น้องที่คอย อำนวยความสะดวกให้จึงได้ประทานเส้นพระเกศา (เส้นผม) ให้ คนละเส้น โดยสองพี่น้องชาวลัวะได้นำเส้นพระเกศาไปสร้างเป็น พระธาตุที่ลำพูนหรือที่รู้จักกัน คือ พระธาตุทริภุญชัย ส่วนคนที่ สองนำมาสร้างเป็นพระธาตุที่วัดทุ่งต้อมในปัจจุบัน โดย พระพุทธเจ้าทรงทำนายไว้ว่าบริเวณนี้พระพุทธศาสนาจะ เจริญรุ่งเรือง องค์พระธาตุถูกสร้างครอบไว้อีกหนึ่งชั้นโดยครูบา เจ้าศรีวิชัยเนื่องจากกลายเป็นวัดร้างมานานจึงได้บูรณะโดยการ สร้างเจดีย์ครอบ ปัจจุบันวัดค่อนข้างโทรมเนื่องจากมีศรัทธาเพียง ชาวบ้านที่อาศัยอยู่บริเวณวัด ขาดการดูแลที่ดี แต่ก็ยังคงรูปแบบเดิมได้พอสมควร
6. วัดพระบาทยังหวีต	วัดพระบาทยังหวีต เป็นอีกหนึ่งวัดที่ปรากฏอยู่ในตำนาน พระพุทธเจ้าเลียบโลกและยังเป็นวัดที่มีความเกี่ยวเนื่องต่อจากวัด พระธาตุทุ่งต้อม โดยชื่อของวัดมีความหมายจากพระพุทธเจ้าได้ เดินทางต่อมาจากบริเวณวัดพระธาตุทุ่งต้อม ได้มายัง (ภาษาเหนือ คือหยุต) นั้งพักที่ใต้ต้นหวีตและได้บังคนหนักในบริเวณนั้น เมื่อ บังคนเสร็จพญานาคได้ปรากฏตัวถวายกระบวยทองคำเพื่อใช้สร้ง น้ำ จึงกลายเป็นที่มาของรอยพระพุทธรบาท นอกจากนั้นคำว่าหวีต ที่เป็นชื่อของไม้ยืนต้น ยังมีความเชื่อว่าคำว่า หวีต มีรากศัพท์มา จากคำว่า เวจกุฎี มักจะถูกเรียกสั้นๆ ว่า เวจ เมื่อถูกเรียกบ่อยๆ ทำให้กลายมาเป็น หวีต เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านศาสนา	
รายการ	รายละเอียด
7. วัดศรีนวรรตน์	วัดศรีนวรรตน์ เป็นอีกหนึ่งวัดเก่าแก่ของอำเภอสันป่าตอง ถูกบูรณะโดยเจ้าแก้วนวรรตน์ซึ่งเป็นเจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่องค์สุดท้าย โดยภายในวัดมีพระพุทธรูปไม้สักสมัยเวียงท่ากานชื่อว่า พระสักคองตัน หรือมีอีกชื่อว่า พระเจ้าอกลง คำว่าอกลงมีที่มาจากในสมัยก่อนได้ถูกปลวกเจาะบริเวณอกของพระพุทธรูปจนเป็นรู ซึ่งเป็นที่มาของชื่อพระพุทธรูป (คำว่าอกลงแปลว่าอกทะลุ) โดยผู้ซ่อมแซมพระพุทธรูปก็คือเจ้าแก้วนวรรตน์ นอกจากนั้นก็สร้างวิหารเพื่อประดิษฐานพระพุทธรูป เมื่อบูรณะวัดเสร็จได้จัดงานเฉลิมฉลองใหญ่โตกินระยะเวลาเฉลิมฉลองไปหลายวัน นอกจากพระพุทธรูปแล้วยังมีภาพเขียนสีสมัยรัชกาลที่ 5 อยู่บนวิหารภายในวัด

จากตารางที่ 4.2 แสดงถึงรายละเอียดของรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองด้านศาสนาที่ทั้งหมดมาจากศาสนสถานต่างๆ ในอำเภอสันป่าตอง ศาสนสถานของสันป่าตองต่างมีรายละเอียดที่แตกต่างกันออกไปแต่โดยรวมแล้วรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองด้านศาสนาจะมาจากศาสนาพุทธซึ่งเป็นที่ยึดถือมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันของอำเภอสันป่าตอง และเรื่องราวของแต่ละศาสนสถานนั้นส่วนใหญ่จะมาจากบุคคลทางศาสนา คือ พระสงฆ์ หรือสัญลักษณ์ทางศาสนา ได้แก่ พระพุทธรูป รอยพระบาท และเจดีย์บรรจุพระธาตุ มีเพียงวัดน้ำบ่อหลวงที่มีสัญลักษณ์ประจำวัดที่เกิดจากการแก้ไขปัญหาภัยแล้ง คือ บ่อน้ำขนาดใหญ่ เป็นต้น การนำรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองด้านศาสนาไปใช้ประยุกต์สร้างสรรค์แนวทางการออกแบบจำเป็นต้องคำนึงถึงความเหมาะสม และความถูกต้อง เนื่องจากอาจทำให้เกิดความขัดแย้งหรือทำให้ศาสนาเสื่อมเสียได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.3 ตารางรายละเอียดรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองด้านศิลปะและวัฒนธรรม

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านศิลปะและวัฒนธรรม	
รายการ	รายละเอียด
1. ภาพเขียนสีสมัยรัชกาลที่ 5	ภาพเขียนสีสมัยรัชกาลที่ 5 บนวิหารของวัดศรีนวลรัตน์ เป็นภาพเขียนสีที่แสดงเรื่องราวของพระพุทธเจ้าตั้งแต่ทรงประสูติไปจนถึงดับขันธปรินิพพาน ทุกรายละเอียดของภาพเขียนสียังคงสมบูรณ์
2. ประเพณีตานขันข้าว	ประเพณีการตานขันข้าว เป็นประเพณีที่แสดงความเคารพและความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณหรือพ่อแม่ที่ล่วงลับไปแล้ว(เสียชีวิต) เป็นประเพณีของคนพื้นเมืองเมื่อถึงวันสำคัญ เช่น วันพระ (วันโกน)วันเกิดของผู้ถวาย วันเกิดของผู้ตาย ครบรอบวันตาย วันสงกรานต์ วันสิบสองเป็ง (วันปล่อยผี) เป็นต้น โดยผู้ถวายจะต้องเตรียมอาหารคาว อาหารหวาน น้ำดื่ม ผลไม้ เงินปัจจัย เมื่อเตรียมครบตามความต้องการแล้วจึงไปวัดที่ตนศรัทธาหรือวัดที่ใกล้กับที่อาศัย นำสิ่งที่เตรียมมาจัดใส่ภาชนะแล้วนำไปถวายพระสงฆ์ พระสงฆ์จะสวดรับพร้อมเอ่ยชื่อผู้ที่ต้องการตาน (ถวาย) ไปให้ โดยมีความเชื่อว่าผู้ที่ล่วงลับจะได้านิสงส์จากการถวายเป็นอาหารที่ได้ถวายให้พระสงฆ์ และมีการกรวดน้ำให้แก่ผู้ที่ล่วงลับ ในระหว่างพระสงฆ์สวด บทที่พระสงฆ์สวดจะเรียกว่า กำฮ้ำ ซึ่งจะมีความเฉพาะของชาวพื้นเมือง
3. โบราณสถานเวียงท่ากาน	โบราณสถานเวียงท่ากาน เป็นโบราณสถานที่มีอายุมากกว่าพันปี อยู่ในยุคสมัยของทริภุชชัยคาคว่า เป็นเมืองหน้าด่านของทริภุชชัย ได้รับอิทธิพลศิลปะมาจากทริภุชชัย โบราณสถานเวียงท่ากานนั้นจะกระจายตัวอยู่ในหมู่บ้านและอยู่ในสวนลำไยของชาวบ้านท่ากาน ขุดพบวัตถุโบราณมากมาย เช่น พระเครื่อง พระพุทธรูป เศษเครื่องปั้นดินเผา อุปกรณ์ดำรงชีพ เครื่องเคลือบดินเผาจากจีน กระจุกมนุษย์ และกระจุกม้า เป็นต้น โดยคำว่า ท่ากาน มีที่มาจาก ตำนานหมู่บ้านท่ากานเดิมที่มีชื่อว่าตะก่า โดยชาวบ้านมีความเชื่อว่าเวลามีอีกาบินมาเกาะที่หมู่บ้านไหนจะเกิดสิ่งไม่ดี เมื่อมีอีกาบินมาจะลง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านศิลปะและวัฒนธรรม	
รายการ	รายละเอียด
	<p>มาเกาะชาวบ้านจึงพากันไล่โดยใช้มือไปตีะ (ท่าทางการไล่) อีกาจึงกลายมาเป็นชื่อเรียกหมู่บ้าน จากนั้นอีกาก็บินหนีไปที่หมู่บ้านใกล้เคียงชาวบ้านก็พากันไล่อีกา อีกาจึงบินวนอยู่บริเวณนั้นจึงกลายเป็นชื่อเรียกหมู่บ้านว่า บ้านสันกาวาฬ สุดท้ายอีกาดังนั้นก็บินไปลงที่ท่าน้ำแห่งหนึ่งที่อยู่ไกลออกไปจึงกลายเป็นอีกชื่อหมู่บ้านว่า บ้านท่าลงกา ที่มาแหล่งที่สองมาจากตำนานเวียงเชียงใหม่ที่ระบุงพระยาโลกสามล้านได้เกณฑ์ไพร่พลและยุทโธปกรณ์จากเวียงท่ากานและบริเวณใกล้เคียงเพื่อไปตีกรุงศรีอยุธยา และสมัยพญามังรายได้ตั้งโพธิ์จากศรีลังกามาจำนวน 5 ต้น จึงนำมาปลูกไว้ที่เวียงพันนาท่ากาน สันนิษฐานไว้ว่าชื่อเวียงท่ากานมีมาแต่เดิม และที่มาจากภูมิประเทศที่เชื่อว่ามีนาเป็นพันๆไร่ จึงได้ชื่อว่า เวียงพันนาท่ากาน</p>
4. ประเพณีตานก๋วยสลาก	<p>ประเพณีตานก๋วยสลากเป็นประเพณีที่จัดขึ้นช่วงเดือนกันยายนถึงเดือนตุลาคมของทุกปี ชาวบ้านจะเตรียมสิ่งของที่ใช้อุปโภคและบริโภคบรรจุลงในก๋วยหรือตะกร้าลักษณะเหมือนชะลอมที่ภายในบุด้วยใบตอง จากนั้นจะเหลาก่านไม้ไฟไว้เพื่อนำเงิน หรือกล่องไม้ขีด หรือบุหรี เสียบไว้ในก๋วย โดยก๋วยที่นำไปถวายวัดจะมี 2 รูปแบบ ได้แก่ ก๋วยน้อย ที่มีความเชื่อว่าถวายไปให้ผู้ล่วงลับไปแล้วไม่เพียงเป็นญาติเท่านั้น อาจเป็นเพื่อนหรือแม้แต่สัตว์เลี้ยงที่จากไป ก๋วยใหญ่ มีขนาดใหญ่กว่าก๋วยน้อยสามารถบรรจุสิ่งของได้มากขึ้น ถวายเพื่อเป็นมหากุศลสำหรับศรัทธาที่มีฐานะดี วันรุ่งขึ้นชาวบ้านต่างจะนำก๋วยที่ตนเองได้ทำไว้ไปถวายที่วัดที่ตนศรัทธา โดยที่วัดที่จัดงานจะเชิญพระสงฆ์จากวัดใกล้เคียงมาร่วมรับถวายก๋วย วิธีการรับมอบก๋วยจะมีการเขียนเส้นสลากที่มาจากก๋วยว่ามีเจ้าของคือผู้ใด จากนั้นพระสงฆ์จากแต่ละวัดและตัวแทนพระสงฆ์วัดเจ้าภาพจะแบ่งสลากให้เท่ากันและจับขึ้นมาเพื่อให้ทราบว่าได้ก๋วยจากศรัทธาคนใดบ้าง เมื่อพระสงฆ์ได้ทราบแล้วว่าก๋วยสลากที่ได้รับมีศรัทธาชื่อว่าอะไรก็จะเกิดการตามหาส่วนด้านชาวบ้านเจ้าของ</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านศิลปะและวัฒนธรรม	
รายการ	รายละเอียด
	<p>ก๋วยไต้ทราบว่าก๋วยของตนเองตอกอยู่กับพระสงฆ์ตัวแทนจากวัดใดก็จะเกิดการตามหาเช่นกัน ในระหว่างการตามหาซึ่งกันและกันจะเกิดความวุ่นวายและความสนุกสนาน เมื่อเจ้าของก๋วยและพระสงฆ์ได้พบกันจะมีการสวดรับก๋วยและให้พรหรือแม่กุศลไปสู่ผู้ที่ล่วงลับที่เจ้าของก๋วยประสงค์</p>
5. ประเพณีตานต๋อด	<p>ประเพณีตานต๋อดเป็นประเพณีที่สืบเนื่องมาจากสมัยพุทธกาล เริ่มแรกเกิดจากชาวบ้านได้นำจีวรไปวางหรือพาดไว้ระหว่างทางที่พระสงฆ์ผ่าน เมื่อพระสงฆ์เห็นจะพิจารณาเพื่อนำไปใช้งานเป็นการทำบุญลักษณะหนึ่ง ในยุคถัดมาชาวบ้านจะนำสิ่งของอุปโภคและบริโภคไปวางไว้ใต้กุฏิของพระสงฆ์ที่ตนศรัทธาที่กำลังจะลาสิกขา เพื่อเหนี่ยวรั้งไม่ให้พระสงฆ์ลาสิกขาจากไป จนปัจจุบันได้ปรับเปลี่ยนวิธีการมอบจากพระสงฆ์กลายเป็นผู้สูงอายุที่ยากไร้และไม่มีญาติหรือลูกหลานคอยดูแล เริ่มแรกชาวบ้านจะรวมตัวกันเพื่อประชุมหาเป้าหมายที่จะนำสิ่งของไปมอบ สืบหาข้อมูลลูกหลานหรือญาติของเป้าหมาย จากนั้นจะลงความเห็นเลือกเป้าหมายชัดเจน จากนั้นชาวบ้านแต่ละคนต่างจัดหาสิ่งของทั้งอุปโภคและบริโภค หรือปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายส่วนตัว รวบรวมมาใส่ลงในก๋วยหรือตะกร้าที่มีขนาดใหญ่ เมื่อถึงวันเวลาที่นัดหมายชาวบ้านจะนำสิ่งของที่เตรียมไว้กระจายไปยังบ้านของเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ โดยประเพณีตานต๋อดจะทำตอนกลางคืนในเวลากลางดึกในช่วงฤดูหนาว เมื่อถึงบ้านของเป้าหมายในเวลากลางดึกกลุ่มชาวบ้านจะแอบนำก๋วยใส่สิ่งของที่เตรียมไว้นำไปวางไปที่หน้าบันไดทางขึ้นบ้าน จุดเทียนไว้ใกล้กับก๋วยเพื่อเป็นจุดสังเกต จากนั้นจะพากันแอบเพื่อไม่ให้เจ้าของบ้านรู้ตัวและจุดประทัดโยนไปได้ถุนบ้านให้เจ้าของบ้านตกใจออกมาดูสิ่งที่เกิดขึ้น เมื่อเจ้าของบ้านออกมาดูจะเห็นก๋วยที่วางไว้หน้าบันไดก็จะทราบถึงประเพณีตานต๋อด สำหรับเจ้าของบ้านผู้ที่ทราบประเพณีจะมี</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านศิลปะและวัฒนธรรม	
รายการ	รายละเอียด
	<p>คำกล่าวเมื่อได้เห็นถ้วยไว้ว่า ของสิ่งนี้เป็นของใคร ถ้าเป็นของคนให้เอาหนี ถ้าเป็นของผีให้เอาไป จากนั้นก็จะกลับเข้าบ้านไป เมื่อเวลาผ่านไปซึกพักก็จะออกมาดูใหม่ ถ้าถ้วยยังอยู่ที่เดิมจะกล่าวว่า แสดงว่าของสิ่งนี้เป็นของเทวดา เจ้าของบ้านก็จะสวดให้พร หลังจากนั้นชาวบ้านก็จะออกมาจากที่ซ่อนเพื่อพูดคุย และผูกข้อมือเพื่อเป็นศิริมงคล จากนั้นก็จะแยกย้ายกลับที่พักของตน โดยคำกล่าวที่เจ้าของบ้านกล่าวมีความหมายว่า ถ้าสิ่งของที่วางไว้มีเจ้าของหรือเป็นสิ่งของที่ได้มาโดยมิชอบแล้วนำมามอบให้นำกลับไป แต่ถ้าหลังจากกลับเข้าบ้านแล้วออกมายังเจอจะหมายความว่าสิ่งของที่นำมาวางไว้เป็นของที่บริสุทธิ์ไม่มีเจ้าของ ได้มาโดยชอบ และตั้งใจที่จะมอบให้ก็จะรับและให้พร</p>
6. ปอยหลวง	<p>ปอยหลวงเป็นประเพณีที่จัดขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองสิ่งปลูกสร้างของศาสนสถานที่สร้างเสร็จหลังจากการระดมทุนหรือสร้างจากปัจจัยที่คณะศรัทธาได้ถวายให้วัด โดยมักจะจัดในช่วงฤดูแล้งของทุกปี ซึ่งการเฉลิมฉลองนั้นคณะศรัทธาของวัดที่สร้างสิ่งปลูกสร้างแล้วเสร็จจะรวมตัวกันเพื่อจัดประเพณีปอยหลวง โดยจะช่วยกันนำตุ่งไปปักในบริเวณหมู่บ้านที่คณะศรัทธาอาศัยอยู่ จากนั้นจะนิมนต์เจ้าอาวาสวัดไปยังแหล่งน้ำหรือคลองที่ใกล้เคียงเพื่อทำพิธีกรรมอัญเชิญพระอุปคุตไปสถิตที่วัดที่จัดปอยหลวง โดยการอัญเชิญพระอุปคุตนั้นนอกจากการตั้งโต๊ะพิธีกรรมแล้วยังมีขั้นตอนการเลือกตัวแทนพระอุปคุตโดยการให้ชาวบ้านที่เป็นตัวแทนลงไปมหาก้อนหินก้อนใดก็ได้ จากนั้นนำมาแสดงให้ชาวบ้านคนอื่นๆ ได้ทราบเพื่อพิจารณาว่านี่คือตัวแทนพระอุปคุตหรือไม่ ถ้าไม่ใช่ก็จะงมหาใหม่จนชาวบ้านคนอื่นๆ เห็นพ้องต้องกันว่านี่คือตัวแทนพระอุปคุต เมื่อได้ก้อนหินตัวแทนแล้วก็มีขบวนแห่กลับไปวัด โดยที่วัดจะมีการเตรียมหอพระอุปคุตไว้เพื่อเป็นที่สถิตและมีความเชื่อว่าพระอุปคุตจะคอยคุ้มครองให้งานปอยหลวงสะดวกและปลอดภัยต่อสิ่งไม่ดีต่างๆ แต่เมื่อหลังจากงานจบก็จะมีพิธีอัญเชิญ</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านศิลปะและวัฒนธรรม	
รายการ	รายละเอียด
	<p>กลับไปยังแหล่งน้ำหรือคลองที่นำมา โดยระหว่างการจัดงาน ชาวบ้านแต่ละบ้านจะสร้างต้นคร้วทานที่มีสิ่งของอุปโภคและบริโภค รวมไปถึงปัจจัยประดับตกแต่ง โดยประเพณีปอยหลวง มักจะมีการเฉลิมฉลองและมีการจัดเลี้ยงในแต่ละบ้านของ ชาวบ้านระยะเวลาไม่นานมาก โดยในช่วงนี้จะมีชาวบ้านจากต่าง หมู่บ้านแวะเวียนกันมาเยือน เพื่อพูดคุย เลี้ยงฉลอง และช่วยงาน เมื่อถึงวันสุดท้ายของประเพณีปอยหลวงชาวบ้านแต่ละบ้านก็จะมี การจัดขบวนแห่ต้นคร้วทานของตนไปที่วัด จะมีพิธีรับสิ่งของและ ต้นคร้วทานจนต้นคร้วทานของชาวบ้านที่ศรัทธาบ้านสุดท้ายเข้ามา หลังจากนั้นก็มีพิธีเชิญพระอุปัชฌาย์กลับที่แหล่งเดิมก็จะเสร็จสิ้นประเพณี</p>
7. ปอยลูกแก้ว (ปอยน้อย)	<p>ประเพณีปอยลูกแก้วหรือปอยน้อยคือประเพณีการเฉลิมฉลอง ของการบวชเณรของเด็กมีรากฐานมาจากกลุ่มชาติพันธุ์ไทยอง มักจะจัดในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนพฤษภาคม ซึ่งผู้ปกครอง จะเตรียมเครื่องอัฐบริขารและผู้บวชจะต้องไปฝากตัวเป็นลูกศิษย์ ของวัดหรือภาษาพื้นเมืองเรียกว่า ขะโยมวัด ในระหว่างการ เป็นชะโยมวัดจะต้องฝึกฝนท่องคำขอบวชเป็นภาษาพื้นเมืองได้ เมื่อถึงวันก่อนวันกำหนดบวชจะมีการ แอ้วผ้าอุ้ม หรือการนำ เครื่องอัฐบริขารใส่พานแล้วมีคนอุ้มไว้ จากนั้นก็จะแห่ไปตาม หมู่บ้านใกล้เคียงและหมู่บ้านตนเองเพื่อประกาศให้ได้ทราบว่าจะ มีงานบุญ เมื่อถึงวันบวชผู้บวชจะแต่งกายเหมือนเจ้าชายสิทธัตถะ ก่อนออกบวช ใส่เครื่องแต่งกายที่สวยงามเรียกว่า ลูกแก้ว จากนั้น ลูกแก้วจะขี่คอชายที่แข็งแรงหรือขี่ม้าเป็นพาหนะเพื่อแห่ไปรอบๆ หมู่บ้าน เมื่อลูกแก้วไปถึงบ้านผู้อาวุโสบ้านใดก็จะเข้าไปขอพร จากนั้นก็จะไปต่อเรื่อยๆ จนถึงวัดลูกแก้วก็จะเปลี่ยนเครื่องแต่ง กายนุ่งขาวห่มขาวเพื่อเข้าพิธีบวชตามพิธีกรรมทางศาสนา</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านศิลปะและวัฒนธรรม	
รายการ	รายละเอียด
8. กลองหลวง	กลองหลวงเป็นกลองที่มีขนาดใหญ่และมีขนาดที่ยาวที่สุดของกลองล้านนา เป็นที่นิยมแพร่หลายในจังหวัดเชียงใหม่และลำพูน แต่มีจุดเริ่มต้นที่ลุ่มแม่น้ำปิงของเชียงใหม่ติดกับลำพูน ช่วงระหว่างอำเภอสันป่าตองและอำเภอป่าซาง จนแพร่หลายและได้รับความนิยมในการแข่งขันเพื่อประชันเสียงของกลองหลวง ขนาดของกลองหลวงในยุคปัจจุบันนิยมสร้างขนาด กว้าง 30 – 50 นิ้ว ยาว 150 – 207 นิ้ว เสริมส่วนท้ายให้มีขนาดใหญ่ให้เพื่อเพิ่มเสียงกลองให้ดังกังวาน โดนการแข่งกลองหลวงจะวัดที่เสียงกลอง โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนจากรูปแบบของเสียง เช่น เสียงหนัก เสียงไว การกลบเสียงอื่น เสียงตัน เสียงปลาย เป็นต้น
9. กลุ่มชาติพันธุ์ทั้ง 5	กลุ่มชาติพันธุ์ในอำเภอสันป่าตองมีทั้งหมด 5 กลุ่ม ได้แก่ ชาวไทยวนหรือคนพื้นเมือง ไทยอง ไทเขิน ลัวะ และเม็งหรือชาวมอญ ซึ่งได้อพยพเข้ามาเมื่อสมัยพระยาภาววิละกวาดต้อนกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ เข้ามาอาศัยในเชียงใหม่ช่วงบูรณะเมืองหลังจากขับไล่พม่าออกไปได้ การมาตั้งรกรากของกลุ่มชาติพันธุ์ทั้งจากต่างถิ่นและกลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยเดิมในท้องถิ่นต่างมีและได้นำเอกลักษณ์เฉพาะทางด้านประเพณี วัฒนธรรม และการแต่งกาย เข้ามาผสมผสานกับวัฒนธรรมอื่นๆ ของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ที่อยู่ร่วมกัน เกิดการรวมวัฒนธรรมหรือกลืนวัฒนธรรมจนกลายเป็นรากฐานทางวัฒนธรรมจากกลุ่มชาติพันธุ์ของสันป่าตองจนถึงปัจจุบัน
10. หมูบ้านไทเขินต้นแหนน้อย	หมูบ้านไทเขินต้นแหนน้อย เป็นหมูบ้านของกลุ่มชาติพันธุ์ไทเขินที่ถูกกวาดต้อนโดยพระเจ้ากาวิละในสมัยอดีต ได้มาตั้งรกรากบริเวณที่ลุ่มแม่น้ำขาน คือ บริเวณอำเภอสันป่าตองในปัจจุบัน และตั้งรกรากอยู่บริเวณถนนวัวลายในตัวเมืองเชียงใหม่ โดยเอกลักษณ์ของหมูบ้านไทเขินต้นแหนน้อยจะมีพื้นยกสูง ตัวบ้านทรงปั้นหยา มีหน้าต่างยาวติดกับพื้นชั้นสอง จะมีเสาแหลงหมาอยู่บริเวณหน้าบ้านหรือบริเวณบันไดขึ้นบ้าน เสาแหลงหมา คือ เสาที่ไว้รับน้ำหนักส่วนของหลังคาที่ยื่นออกมาบริเวณบันไดบ้าน ในสมัยก่อนจะเป็นที่ไว้มัดหรือล่ามสุนัขไว้เฝ้าบ้านซึ่งเป็นการใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านศิลปะและวัฒนธรรม	
รายการ	รายละเอียด
	ประโยชน์ตัวบ้าน โดยคนพื้นเมืองจะชอบเลี้ยงสุนัขไว้เฝ้าบ้าน แต่ปัจจุบันรูปแบบบ้านเปลี่ยนไปจากเดิมเหมือนกับบ้านของคนพื้นเมืองพอสมควร แต่หมู่บ้านไทเขินต้นแห่น้อยได้รับรางวัลอนุรักษ์หมู่บ้านและเป็นที่ศึกษาสถาปัตยกรรมบ้านโบราณแหล่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่
11. ตานสลากย้อม	ประเพณีตานสลากย้อมมีความใกล้เคียงกับประเพณีตานก๋วยสลากแต่มีความแตกต่างที่การทำเครื่องถวายเป็นต้นคร้วทาน โดยต้นคร้วทานของสลากย้อมจะมีความสวยงามมากกว่าและมีขนาดความสูงกว่า 2 - 3 เมตร ประดับด้วยเงินปัจจัย กระจดาชย้อมสี เครื่องใช้อุปโภคและบริโภค เดิมทีเป็นประเพณีประจำของจังหวัดลำพูนซึ่งเป็นรากฐานวัฒนธรรมของชาวยอง โดยพื้นฐานเป็นการทำบุญถวายทานโดยหญิงสาวบริสุทธิ์ก่อนจะเริ่มเข้าสู่วัยสาวจะต้องเก็บเงินเพื่อใช้ในการถวายทาน เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมวัยที่เหมาะสม และมีการจัดงานตานสลากก็จะทำต้นสลากย้อมเพื่อถวายวัดที่ศรัทธา โดยหญิงสาวผู้ใดที่ทำบุญถวายสลากย้อมแล้วจะสามารถแต่งงานออกเรือนได้แต่ถ้ายังไม่เคยถวายสลากย้อมก็ยังไม่สมควรแต่งงานออกเรือน ซึ่งเป็นความเชื่อว่าจะทำให้ชีวิตการครองเรือนมีความเจริญรุ่งเรือง เมื่อปีที่ผ่านมาประเพณีการตานสลากย้อมได้เข้ามาจัดในเขตอำเภอสันป่าตองและทำเป็นประเพณีปฏิบัติสืบต่อ
12. หอศิลป์สันป่าตอง	หอศิลป์สันป่าตองเป็นสถานที่จัดแสดงผลงานศิลปะของศิลปินอิสระ คุณรุ่งโรจน์ เปี่ยมยศศักดิ์ และยังเป็นสถานเรียนรู้อารวาดรูป ลงสี ทำผลงานศิลปะของเด็กๆ และผู้ที่สนใจต้องการเรียนรู้ โดยผลงานของคุณรุ่งโรจน์มีรูปแบบของการนำศิลปะการวาดภาพแบบล้านนามาประยุกต์กับแนวความคิดและหลักคำสอนของศาสนาพุทธสร้างสรรค์เป็นผลงานศิลปะบนผ้าใบ แผ่นไม้ และวัสดุอื่นๆ เปิดแสดงผลงานทุกวัน นอกจากนั้นยังเป็นสถานที่ใช้ถ่ายรูปของช่างภาพสันป่าตอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.3 แสดงถึงรายละเอียดของรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองด้านศิลปะและวัฒนธรรมต่างมีรายละเอียดที่แตกต่างกันออกไปแต่โดยรวมแล้วรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองด้านศิลปะและวัฒนธรรมจะมาจากการหลอมรวมของประเพณีและวัฒนธรรมที่มาจากกลุ่มชาติพันธุ์ทั้ง 5 กลุ่ม ที่อยู่ร่วมกันมาตั้งแต่สมัยอดีต นอกจากนั้นยังได้รับอิทธิพลต่างถิ่นเข้ามาผสมผสานเพิ่มมิติให้กับรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองมีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น

ตารางที่ 4.4 ตารางรายละเอียดรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองด้านหัตถกรรม

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านหัตถกรรม	
รายการ	รายละเอียด
1. หมู่บ้านกระดาศาดงป่าซาง	หมู่บ้านกระดาศาดงป่าซางมีต้นกำเนิดจาก คุณสิงห์คำ ต๊ะมา เป็นผู้นำองค์ความรู้ด้านการผลิตกระดาศาดงมาจากหมู่บ้านต้นเปา สันกำแพง แต่งงานและอยู่ร่วมกับภรรยาที่บ้านต้นเปา ได้รับการถ่ายทอดองค์ความรู้การผลิตกระดาศาดงจากนั้นกลับมาท้องถิ่นของตนที่หมู่บ้านดงป่าซาง ได้เริ่มต้นผลิตกระดาศาดงและกระจายความรู้การผลิต จนสามารถรวมกลุ่มเป็นวิสาหกิจชุมชนบ้านดงป่าซาง มีความโดดเด่นด้านการนำวัสดุท้องถิ่นมาประยุกต์ร่วมกับกระดาศาดง นอกจากนั้นยังนำองค์ความรู้แขนงอื่นและเทคโนโลยีสมัยใหม่มาช่วยผลิตกระดาศาดงรูปแบบใหม่เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับกระดาศาดงที่ผลิต ได้รับรางวัลหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ระดับ 4 ดาว เป็นหนึ่งวิสาหกิจชุมชนที่มีขนาดใหญ่ในอำเภอสันป่าตอง มีผลิตภัณฑ์โดดเด่นได้แก่ กระดาศาดงแผ่นวัสดุธรรมชาติของท้องถิ่น กระดาศาดงคาร์บอนกรองน้ำมันใช้แล้วในอุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร เป็นต้น
2. หมู่บ้านแกะสลักกิวแล	หมู่บ้านแกะสลักกิวแลน้อยมีต้นกำเนิดมาจาก พ่อครูบุญมี เป็นผู้นำองค์ความรู้ด้านการแกะสลักมาสู่อำเภอสันป่าตอง โดยได้เรียนรู้การแกะสลักมาจากประเทศพม่า มาเผยแพร่ที่หมู่บ้านกิวแลน้อยเนื่องจากได้แต่งงานกับคนในพื้นที่บ้านกิวแล โดยพ่อครูบุญมี มีฝีมือด้านการแกะสลักเป็นอย่างมาก ผลงานทุกชิ้นจะถูกจองไว้ก่อนเมื่อเสร็จก็จะขายทันทีจึงทำให้ไม่เหลือผลงานเก็บไว้ให้ลูกหลาน ปัจจุบันพ่อครูบุญมีเสียชีวิตแล้วแต่ชาวบ้านบริเวณนั้นก็

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านหัตถกรรม	
รายการ	รายละเอียด
	ได้สืบทอดองค์ความรู้ด้านการแกะสลักและได้กระจายจากหมู่บ้านสู่หมู่บ้านขยายจนกลายเป็นระดับตำบล จนปัจจุบันเป็นแหล่งผลิตสินค้าแกะสลักส่งให้กับหมู่บ้านถวาย สันกำแพง ร้อยอันพันอย่าง และส่งขายต่างประเทศ นอกจากนี้ยังเป็นสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ระดับ 4 - 5 ดาว ผลิตภัณฑ์ที่โดดเด่นได้แก่ช่างแกะสลักหลากหลายรูปแบบ หลากหลายขนาด ภาพแกะสลักนูนต่ำแสดงวิถีชีวิต เพอร์นิเจอร์แกะสลัก เป็นต้น
3. หมู่บ้านร้องตีมิด	หมู่บ้านร้องตีมิด เป็นชุมชนดั้งเดิมที่ก่อตั้งก่อนสมัยพญามังราย กวาดต้อนกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ มาเป็นประชาชนในเชียงใหม่ มีข้อสันนิษฐานว่าบ้านร้องตีมิดอยู่ริมแม่น้ำขานในสมัยก่อนจะเรียกว่าพันทานาน ในพื้นที่จะมีไม้ไผ่ขึ้นเป็นจำนวนมาก พระยาโลกสามล้านได้นำเอาไม้ไผ่ไปต่อเป็นสะพานเพื่อจะไปตีกรุงศรีอยุธยา ซึ่งบ้านร้องตีมิดน่าจะเป็นชุมชนอยู่ในพันทานานและชาวบ้านที่อาศัยอยู่ต่างเป็นช่างตีเหล็ก พระยาโลกสามล้านจึงได้อำวูไปใช้เพื่อการสงครามซึ่งประกอบกับชาวบ้านที่อาศัยมีอาชีพตีเหล็กมาหลายชั่วอายุคนจึงเป็นข้อสันนิษฐานว่ามีมาแต่ดั้งเดิม จนปัจจุบันจากการผลิตอาวุธได้กลายมาเป็นผลิตอุปกรณ์ที่ใช้ในครัวเรือน และใช้ในการเกษตร เช่น มีด เคียว ค้อน โดยมีวัตถุดิบมาจากเหล็กแทนบรถกระบะ ภายในหมู่บ้านหลงเหลือเตาที่ใช้เผาเหล็กเตาใหญ่เพียงแค่สองเตา โดยมีพ่อครุคำเป็นครูช่าง (สล่า) ที่คอยถ่ายทอดองค์ความรู้ให้ลูกหลานต่อไป ปัจจุบันพ่อครุคำได้เสียชีวิตเป็นที่เรียบริ้อยแล้วจึงเหลือเพียงรุ่นลูกหลานของพ่อครุคำยังดำเนินวิถีชีวิตตีมิดและอุปกรณ์ทางการเกษตรสลับกับการทำการเกษตร
4. หมู่บ้านขวงมีนจักสานส้มไก่	หมู่บ้านขวงมีนหัตถกรรมจักสานส้มไก่ (กุ่มไก่) นอกจากนั้นยังมีผลิตภัณฑ์จากการจักสานอีกมากมาย เป็นหมู่บ้านเดียวที่ยังคงวิถีชีวิตเดิมที่อาชีพจักสาน ในอดีตในพื้นที่มีไม้ไผ่ขึ้นอยู่หนาแน่น ชาวบ้านจึงนำมาแปรรูปด้วยการจักสานเป็นเครื่องใช้ต่างๆ ในปัจจุบันลดลงเหลือเพียงไม่กี่ชนิด ซึ่งส้มไก่ชนก็เป็นหนึ่งในการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านหัตถกรรม	
รายการ	รายละเอียด
	จักสาน ที่มาของชื่อบ้านช่วงมีนมาจาก ช่วง แปลว่าลานกว้างๆ แล้วมีตะไคร่น้ำหรือโคลนเยอะซึ่งทำให้มีความลื่น เวลามีคนเดินผ่านมักจะลื่นจึงกลายเป็นที่มาของชื่อหมู่บ้าน
5. โรงงานตุ๊กตาเชียงใหม่	โรงงานตุ๊กตาเชียงใหม่ ก่อตั้งโดย คุณยุทธนา บุญประคอง เดิมที คุณยุทธนาไม่ได้เป็นคนในท้องถิ่นแต่มาจากประเทศลาว โดยมีเชื้อสายมาจากเจ้าในวังสมัยเก่า ได้รับองค์ความรู้มาจากในวังผ่านการถ่ายทอดจากคุณน้าของคุณยุทธนา จึงนำมาต่อยอดผสมผสานการแต่งกายจากกลุ่มชาติพันธุ์ชาวเขา การแต่งกายประจำภาค การแต่งกายของสมาชิกอาเซียน การแต่งกายจากรรณคดีและนาฏศิลป์ สร้างเป็นตุ๊กตาผ้า คุณยุทธนาได้เข้ามาอยู่ในท้องถิ่นสันป่าตองเนื่องมาจากการแต่งงานกับคนในท้องถิ่นจึงได้ลงหลักและเผยแพร่การทำตุ๊กตาผ้าทำมือให้กับชาวบ้านในบริเวณนั้น ช่างฝีมือจึงเป็นชาวบ้านในท้องถิ่น ได้รับรางวัลหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ดีเด่นประจำอำเภอสันป่าตองและได้รับรางวัล 4 ดาวผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาทำมือจากโรงงานตุ๊กตาเชียงใหม่ ถูกส่งขายทั้งในประเทศและต่างประเทศ ปัจจุบันนอกจากจะเป็นโรงงานผลิตแล้วยังมีส่วนจัดแสดงตุ๊กตาที่เป็นของสะสมของคุณยุทธนาที่ได้เก็บรวบรวมจากแหล่งต่างๆ ของโลก
6. หัตถกรรมสิ่งทอและการแปรรูป	หัตถกรรมสิ่งทอของอำเภอสันป่าตองมาจากหลายหลายกลุ่มชาติพันธุ์แต่ละกลุ่มก็จะมี การทอผ้ามาใช้งานในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะชาวไทยองและชาวไทเขินที่จะมีเอกลักษณ์การทอผ้า โดยจะมีลวดลายการทอผ้าที่แตกต่างกันสืบเนื่องจนปัจจุบัน การทอผ้าลดน้อยลงเหลือเพียงไม่กี่แหล่งในสันป่าตอง แต่จะเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย โดยในปัจจุบันในอำเภอสันป่าตองมีสถานประกอบการด้านสิ่งทอมากมายแต่ส่วนใหญ่จะเป็นการแปรรูปสิ่งทอ เป็นการประยุกต์การแต่งกายพื้นเมืองให้เข้ากับยุคสมัยใหม่ วัตถุประสงค์ส่วนใหญ่จึงมาจากโรงงานอุตสาหกรรมเป็นส่วนมาก แต่ก็ยังคงเหลือสถานประกอบการที่ยังทอผ้าโดยใช้กี่ไม้และใช้วิธีการย้อมแบบธรรมชาติ นอกจากนั้นยังมีลวดลายที่เป็นเอกลักษณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านหัตถกรรม	
รายการ	รายละเอียด
	เฉพาะถิ่น คือ ลายดอกทองกวาว ซึ่งดอกทองกวาวเป็นดอกมาจากต้นทองกวาว (ตามภาษาพูดพื้นเมือง) หรือต้นทองกวาวที่มีมากในอำเภอสันป่าตองซึ่งเป็นที่มาของชื่ออำเภอ

จากตารางที่ 4.4 แสดงถึงรายละเอียดของรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองด้านหัตถกรรมที่มีความหลากหลายไม่แพ้แหล่งหัตถกรรมอื่นๆ ของจังหวัดเชียงใหม่ นอกจากนี้แหล่งหัตถกรรมสันป่าตองเป็นสถานที่ผลิตสินค้าเพื่อส่งขายถึงแหล่งหัตถกรรมที่มีชื่อเสียงของจังหวัดเชียงใหม่ ได้แก่ สินค้าไม้แกะสลักของสันป่าตองส่งจำหน่ายที่หมู่บ้านถวายและอำเภอสันกำแพงซึ่งเป็นแหล่งผลิตไม้แกะสลักที่มีชื่อเสียงตั้งแต่อดีต เป็นต้น หัตถกรรมบางส่วนได้รับอิทธิพลจากต่างสถานที่แต่มีเพียงหัตถกรรมตีมีดและหัตถกรรมสิ่งทอที่มีมาตั้งแต่อดีตที่ติดตัวมาจากกลุ่มชาติพันธุ์ที่อพยพมาสมัยพญากาวิละสร้างเมืองเชียงใหม่และมีอยู่เดิมในพื้นที่ ได้หลอมรวมตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันทั้งได้รับอิทธิพลจากต่างถิ่นและในท้องถิ่นได้กลายเป็นภูมิปัญญาการทำงานหัตถกรรมสู่การเป็นรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองด้านหัตถกรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.5 ตารางแสดงรายละเอียดของรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองด้านวิถีชีวิต

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านวิถีชีวิต	
รายการ	รายละเอียด
1. ดอกทองกวาวสันป่าตอง	ชื่อของอำเภอสันป่าตองนั้นมีที่มาจากสภาพภูมิประเทศและลักษณะของธรรมชาติในบริเวณนั้น โดยคำว่า สัน มาจากภูมิประเทศที่มีลักษณะเป็นที่ดอน หรือมีสันเขาขนาดเล็ก และคำว่า ป่าตอง มาจากในพื้นที่มีต้นตองกว่าหรือต้นทองกวาวขึ้นจำนวนมาก จึงนำคำมารวมกันจนกลายเป็นชื่ออำเภอสันป่าตอง ต้นทองกวาวเป็นไม้ยืนต้นมีดอกสีส้มสวยงามมักจะออกดอกในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนเมษายน โดยชาวบ้านอำเภอสันป่าตองจะใช้ช่วงเวลาก่อนเริ่มออกดอกของต้นทองกวาวในการสั่งสอนและบอกให้บุตรของตนให้เริ่มอ่านหนังสือเพื่อเตรียมสอบเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย
2. หนองสระเรียมและตำนาน	หนองสระเรียม เป็นแหล่งกักเก็บน้ำเพื่อใช้ในการเกษตรและใช้ในชีวิตประจำวันของชาวบ้าน และยังเป็นที่ตั้งขององค์การบริหารส่วนตำบลยุหว่า โดยหนองสระเรียมมีตำนานเล่าต่อกันมาว่า สมัยก่อนเคยเป็นหมู่บ้านที่มีชาวบ้านอาศัยอยู่จำนวนมาก เมื่อใกล้จะถึงวันสำคัญทางศาสนาชาวบ้านจึงประชุมถึงเรื่องการจัดหาอาหารเพื่อมาเลี้ยงหมู่บ้านและวัด จึงได้ไปหาปลาที่แหล่งน้ำใกล้เคียงจนสามารถจับปลาไหลเผือกยักษ์ได้ และพากันลากกลับมาที่หมู่บ้านตัวเอง ระหว่างทางที่ลากได้เกิดร่องน้ำขนาดเท่าลำตัวของปลาไหลเผือกยักษ์จึงกลายมาเป็นชื่อหมู่บ้านร่องน้ำ เมื่อกลับมาถึงหมู่บ้านของตนจึงได้นำปลาไหลเผือกยักษ์ไปปรุงอาหารแล้วแบ่งกันกินเว้นแต่บ้านของแม่มายบัวเขียวซึ่งได้แบ่งแต่เพียงน้ำแกง เนื่องจากเป็นที่รังเกียจของชาวบ้านและไม่ได้ไปช่วยกันจับปลาเมื่อแม่มายบัวได้รับน้ำแกงจึงโกรธเพราะโดนดูถูกและได้เทน้ำแกงทิ้งไป เวลาได้ผ่านไปจนตึกได้เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดลมกระโชกแรง พายุเข้าถล่มหมู่บ้าน แผ่นดินไหวสนั่นจนเกิดการทรุดตัวของหมู่บ้านกลายเป็นหนองน้ำ แต่เหลือเพียงบ้านแม่มายบัวเขียวเพียงหลังเดียวที่ยังคงสภาพเดิมกลายมาเป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านวิถีชีวิต	
รายการ	รายละเอียด
	ตำนานเล่าขานจนทุกวันนี้ โดยภายในวัดป่าเจริญธรรมได้จำลองเหตุการณ์ชาวบ้านได้ลากปลาไหลเผือกยักษ์เป็นรูปปั้นไว้ให้ชนรุ่นหลังได้เรียนรู้ และผีที่เคยอาศัยอยู่ในหนองสระเรียม คาดว่าเป็นอดีตชาวบ้านที่กินปลาไหลเผือกยักษ์ตัวนี้ ปัจจุบันหนองสระเรียมได้กลายเป็นแหล่งพักผ่อนและออกกำลังกายของอำเภอสันป่าตองแห่งหนึ่ง
3. ข้าวเหนียวสันป่าตอง	ข้าวเหนียวสันป่าตอง เป็นหนึ่งในผลิตภัณฑ์ที่ขึ้นชื่อของอำเภอสันป่าตองและเป็นที่ยอมรับว่าเป็นข้าวเหนียวที่อร่อยที่สุดในประเทศ และยังเป็นพันธุ์ข้าวเหนียวที่ดีที่สุด โดยข้าวเหนียวสันป่าตองเกิดจากการกลายพันธุ์ของข้าวเจ้าเหลืองใหญ่ 10 ได้รับการพัฒนาพันธุ์จนคงที่และได้กลายเป็นที่นิยมสำหรับบริโภค โดยวิถีชีวิตของคนพื้นเมืองหรือชาวสันป่าตองต่างรับประทานข้าวเหนียวนี้มาเป็นเวลานาน และไม่อาจปฏิเสธได้ว่าแทบทุกมื้อของชาวสันป่าตองจะต้องมีอาหารพื้นเมืองร่วมกับข้าวเหนียวสันป่าตอง และนอกจากใช้รับประทานแล้วยังใช้ตัดบาตรข้าวเหนียวในวันเบ็งปุดหรือเรียกว่าการตัดบาตรเที่ยงคืน ซึ่งจะตรงกับเวลา 24.00 วันพุธ (คืนวันอังคาร) ที่ตรงกับวันขึ้น 15 ค่ำ โดยไม่เจาะจงว่าอยู่ในเดือนอะไร ซึ่งเป็นความเชื่อของคนพื้นเมือง (ชาวล้านนา) นอกจากนั้นข้าวเหนียวสันป่าตองยังมีชื่ออยู่ในคำขวัญประจำของอำเภอสันป่าตอง
4. การขึ้นต้นลำไย	การขึ้นต้นลำไยเป็นกิจกรรมที่จะมีการรวมตัวของชาวบ้านจากหมู่บ้านใกล้เคียงจากหมู่บ้านอื่นๆ มาช่วยกันลงแขกเก็บผลลำไยลงมาจากต้น โดยการเก็บผลลำไยจำเป็นต้องปีนขึ้นต้นลำไยที่มีขนาดใหญ่ นำลงมาช่วยกันเด็ดก้านและใบที่ติดมาออกจากผลเพื่อนำไปขายที่จตุรัสชื่อ โดยการขึ้นต้นลำไยมันจะมีเพียงหมู่บ้านหรือพื้นที่ที่ปลูกลำไยจำนวนมาก ได้แก่ อำเภอสันป่าตอง อำเภอดอยหล่อ ฝ่งจังหวัดลำพูน ฯลฯ ปัจจุบันกลายเป็นหนึ่งในอาชีพเสริมของชาวบ้านอำเภอสันป่าตองและที่อื่นๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านวิถีชีวิต	
รายการ	รายละเอียด
	ที่สามารถสร้างรายได้ให้กับชาวบ้านได้เป็นอย่างดีในช่วงเดือนกรกฎาคมของทุกๆ ปี
5. ตลาดนัดทุ่งฟ้าบด(กาดงัว)	ตลาดนัดทุ่งฟ้าบด หรือกาดงัว เดิมที่เป็นเพียงตลาดนัดธรรมดา แต่เมื่อเข้าสู่ฤดูก่อนทำนา ชาวนาจะมาหาซื้อวัวควายเพื่อไปใช้แรงงานพอมรดกฤดูกาลทำนา ชาวนาที่ซื้อวัวควายไปก็จะนำกลับมาขายต่ออีกทอดจึงเป็นที่มาของตลาดนัดวัวควาย ต่อมาได้มีการนำผลิตภัณฑ์อุปโภค บริโภค เข้ามาขายภายในกาดงัว เนื่องจากตอบสนองความต้องการของผู้ค้าขายวัวควายและเป็นช่องทางประกอบอาชีพใหม่ เป็นการอำนวยความสะดวกให้กับผู้ที่มากาดงัว นอกจากนั้นยังเป็นแหล่งขายรถจักรยานและจักรยานยนต์มือสอง แหล่งสินค้าเชิงวัฒนธรรม สัตว์เลี้ยงพื้นบ้าน จนกลายเป็นแหล่งค้าขายแหล่งใหญ่ที่สุดในอำเภอสันป่าตองและบริเวณใกล้เคียง เปิดบริการตั้งแต่เช้ามีจนถึงช่วงเที่ยงวันของทุกวันเสาร์ เป็นอีกแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของอำเภอสันป่าตองอีกแหล่งหนึ่ง
6. ตูบกาด ร้านเหล้าตอง แม่ค้าเร่	ตูบกาด คือ ร้านขายของชำหรือร้านโชห่วย ที่มีกระจายอยู่ตามหมู่บ้านต่างๆ ของต่างจังหวัด ซึ่งตูบกาดจะเป็นที่รวบรวมสินค้าอุปโภคและบริโภคที่สามารถซื้อแบบแบ่งขายในหน่วยจำนวนน้อยในราคาถูก เป็นสถานที่พบปะพูดคุยของชาวบ้านในหมู่บ้านนั้นๆ ที่มีตูบกาด นอกจากสินค้าอุปโภค บริโภค ที่มีจำหน่ายและยังมีเหล้าตองหรือเหล้าตองยาคอยบริการชาวบ้านที่มานั่งพูดคุยกัน แต่บางแห่งจะเปิดเป็นร้านเหล้าตองโดยเฉพาะ ซึ่งวิถีชีวิตของผู้ใช้แรงงานอำเภอสันป่าตองเมื่อเลิกงานแล้วก็จะมานั่งพูดคุยกันที่ร้านเหล้าตอง โดยร้านเหล้าตองเป็นร้านที่สามารถเชื่อมความสัมพันธ์ของผู้คนจากต่างหมู่บ้านหรือต่างกลุ่มชาติพันธุ์ให้สามารถเชื่อมถึงกัน ลดความบาดหมางกันได้จากการร่วมกันรำสุราและพูดคุยถามชีวิตการเป็นอยู่ซึ่งกันและกัน นอกจากนั้นการค้าขายของสันป่าตอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านวิถีชีวิต	
รายการ	รายละเอียด
	นอกจากตูปกาด ร้านเหล้าตอง ยังมีแม่ค้าเร่หรือภาษาท้องถิ่น เรียกว่าแม่ก้าแปมๆ ซึ่งเป็นชื่อเรียกมาจากวิธีการประกาศให้ชาวบ้านได้รู้ว่ามีแม่ค้าเร่ผ่านมาแถวนั้นโดยการปิบแตรและจะไปจอดตามบ้านต่างๆ ที่มีการรวมตัวกันหรือจอดตามสถานประกอบการที่ชาวบ้านรวมตัวกันทำงาน โดยสินค้าที่แม่ค้าเร่นำมาขาย คือ สินค้าอุปโภคและบริโภคที่มีขนาดไม่ใหญ่มาก สามารถซื้อแบบแบ่งขายตามความต้องการของผู้ซื้อเหมือนกับซื้อที่ร้านตูปกาด แต่แตกต่างที่แม่ค้าเร่จะบริการถึงครัวเรือน ซึ่งกลายเป็นวิถีชีวิตที่มีตั้งแต่อดีตสืบเนื่องจนถึงยุคปัจจุบันที่ยังสามารถพบเห็นได้ทุกวันนี้ในอำเภอสันป่าตอง
7. งานข้าวเหนียวสันป่าตอง	งานข้าวเหนียวสันป่าตองเป็นงานที่จัดขึ้นประจำปีของอำเภอสันป่าตอง เป็นงานที่แสดงผลงานวิชาการของหน่วยงานภาครัฐและเอกชนด้านการเกษตรและการประกวดพืชผลของเกษตรกรในอำเภอสันป่าตองเพื่อประชาสัมพันธ์ของพืชผลของตน นอกจากนี้ยังมีการประกวดนางงามข้าวเหนียวสันป่าตอง ผู้เข้าประกวดเป็นหญิงสาวจากทั่วทั้งอำเภอสันป่าตองเพื่อหาตัวแทนไปประกวดนางงามเชียงใหม่ต่อไป
8. ไบตองกับการทำขนม อาหาร และสิ่งของถวายวัดในวันสำคัญทางศาสนา	ขนมพื้นเมืองของสันป่าตองส่วนมากมักจะทำในช่วงวันสำคัญเกี่ยวกับศาสนาหรือบางประเพณี โดยชาวบ้านจะทำขนมเพื่อไปถวายวัดมากกว่าทำเพื่อบริโภคเอง ขนมที่ทำส่วนมากมีส่วนผสมมาจากแป้งข้าวเหนียว เช่น ขนมเทียนหรือภาษาพื้นเมืองเรียกว่าขนมจ็อก ภายในสอดไส้มะพร้าว ห่อด้วยไบตอง หรือบางบ้านจะทำอาหารคาว เช่น ห่อหนึ่งเส้นร้อน ลักษณะเหมือนห่อหมกแต่จะใช้เนื้อหมูคลุกปรุงรสกับวุ้นเส้นแล้วนำไปห่อกับไบตองและนึ่งเพื่อให้สุก ก่อนนำไปถวายวัด เป็นอาหารและขนมที่ทำง่าย สะดวกต่อการนำไปถวายวัด เป็นวิถีชีวิตที่เรียบง่ายสามารถใช้วัสดุจากธรรมชาติที่หาได้ง่ายในพื้นที่และยังมีภูมิสัมพันธ์กับศาสนาพุทธมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.5 แสดงถึงรายละเอียดของรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองด้านวิถีชีวิต บ่งบอกถึงที่มาของอำเภอ สถานที่สำคัญที่เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันซึ่งส่วนมากจะมีความเกี่ยวข้องกับการเกษตรและคาบเกี่ยวกับศาสนา แสดงให้เห็นถึงรากฐานวิถีชีวิตของชาวสันป่าตองตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันที่ดำเนินโดยการทำการเกษตรและมีศาสนาพุทธเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ ใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายและมีสิ่งแวดล้อมที่อุดมสมบูรณ์

4.1.3 ผลการศึกษาข้อมูลที่มีผลต่อการออกแบบ

ผลจากการศึกษาข้อมูลที่มีผลต่อการออกแบบผู้วิจัยได้แบ่งผลการศึกษา 6 ด้าน ได้แก่ ผลการศึกษาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าในท้องตลาด ผลการศึกษาแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ผลการศึกษาการออกแบบบริการ การศึกษาการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม ผลการศึกษาศักยภาพสถานประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทออำเภอสันป่าตองทั้ง 10 สถานประกอบการและช่างฝีมือประจำ และผลการศึกษาศักยภาพสถานที่ท่องเที่ยวอำเภอสันป่าตอง โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.1.3.1 ผลการศึกษาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าในท้องตลาด การศึกษาผลิตภัณฑ์ที่มีวัสดุมาจากเศษผ้าในท้องตลาดพบว่ามี 4 ประเภท ได้แก่ พรมเช็ดเท้า กระเป๋า ของที่ระลึก และเฟอร์นิเจอร์ แต่ละชนิดมีรูปแบบ เทคนิคการผลิต จุดเด่น และจุดด้อย ดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ตารางแสดงผลการศึกษาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าในท้องตลาด

ผลิตภัณฑ์	วัสดุ	เทคนิค	จุดเด่น	จุดด้อย
1.1 พรมเช็ดเท้าถัก 	1.1 เศษผ้าละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	1.1 ใช้วิธีนำเศษผ้า มาเย็บต่อกันเป็นชิ้น แล้วถักให้เป็นเส้น ยาวก่อนจะเย็บต่อ กันให้กลายเป็นผืน	1.1 ราคาต่อชิ้นไม่ สูงและหาซื้อง่าย ใช้งานสะดวก ดูแล รักษาง่าย และมี สีสันหลากหลาย	1.1 อายุการใช้งานไม่ สูง เป็นแหล่งสะสม สิ่งสกปรก และมี มูลค่าทางการตลาด ไม่มาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิตภัณฑ์	วัสดุ	เทคนิค	จุดเด่น	จุดด้อย
1.2 พรหมเช็ดเท้าถัก แล้วขดเป็นวงกลม 	1.2 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	1.2 ใช้วิธีนำเศษผ้า มาเย็บต่อกันเป็นชิ้น แล้วถักให้เป็นเส้น ยาวก่อนจะขดให้เป็น กลายวงกลมแล้วติด กาวหรือเย็บให้ติดกัน	1.2 ราคาต่อชิ้นไม่ สูงและหาซื้อง่าย ใช้งานสะดวก ดูแล รักษาง่าย และมี สีสันหลากหลาย	1.2 อายุการใช้งานไม่ สูง เป็นแหล่งสะสม สิ่งสกปรก และมี มูลค่าทางการตลาด ไม่มาก
1.3 พรหมเช็ดเท้าพับ คละรูปทรง 	1.3 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	1.3 ใช้วิธีนำเศษผ้า มาตัดเป็นชิ้นเล็กแล้ว พับให้มีรูป สามเหลี่ยมก่อนจะ เย็บติดกันเป็นเส้น ยาว แล้วเย็บติดกับ แผ่นกันลื่นให้ กลายเป็นแผ่นตาม รูปทรงของแผ่นกัน ลื่น	1.3 ราคาต่อชิ้นไม่ สูงและหาซื้อง่าย ใช้งานสะดวก ดูแล รักษาง่าย และมี สีสันหลากหลาย	1.3 อายุการใช้งานไม่ สูง เป็นแหล่งสะสม สิ่งสกปรก และมี มูลค่าทางการตลาด ไม่มาก
1.4 พรหมเช็ดเท้า เย็บติดกับแผ่นกัน ลื่น 	1.4 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	1.4 ใช้วิธีนำเศษผ้า ตัดเป็นชิ้นเล็กแล้ว ร้อยเข้ากับแผ่นกัน ลื่นรูปทรงต่างๆ แล้ว เย็บติดให้แข็งแรง	1.4 ราคาต่อชิ้นไม่ สูงและหาซื้อง่าย ใช้งานสะดวก ดูแล รักษาง่าย และมี สีสันหลากหลาย	1.4 อายุการใช้งานไม่ สูง เป็นแหล่งสะสม สิ่งสกปรก และมี มูลค่าทางการตลาด ไม่มาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิตภัณฑ์	วัสดุ	เทคนิค	จุดเด่น	จุดด้อย
2.1 กระเป๋าถือผ้า 	2.1 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	2.1 ใช้วิธีนำเศษผ้า มาตัดแล้วเย็บต่อกัน ให้เป็นผืนก่อนจะตัด ตามแบบตัดและเย็บ ประกอบให้เป็น กระเป๋า	2.1 หลากหลาย รูปแบบ ขนาด สี สีสัน มีราคาต่อชิ้น ไม่สูง หาซื้อง่าย และสะดวกต่อการ ดูแลรักษา	2.1 อายุการใช้งาน ขึ้นอยู่กับบริบทการ ใช้ เป็นแหล่งสะสม สิ่งสกปรก และมี มูลค่าทางการตลาด ไม่มาก
2.2 กระเป๋าผ้าใส่ เศษสตางค์ 	2.2 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	2.2 ใช้วิธีนำเศษผ้า มาตัดและเย็บต่อกัน ตามต้องการก่อนจะ เย็บประกอบกันให้ เป็นกระเป๋า	2.2 หลากหลาย รูปแบบ ขนาด สี สีสัน มีราคาต่อชิ้น ไม่สูง หาซื้อง่าย และสะดวกต่อการ ดูแลรักษา	2.2 อายุการใช้งาน ขึ้นอยู่กับบริบทการ ใช้ เป็นแหล่งสะสม สิ่งสกปรก และมี มูลค่าทางการตลาด ไม่มาก
2.3 กระเป๋าผ้า สะพาย 	2.3 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	2.3 ใช้วิธีนำเศษผ้า มาตัดเป็นชิ้นยาว ขนาดเล็กก่อนจะเย็บ ติดกันกับผ้าให้เป็น ผืนแล้วประกอบ ชิ้นส่วนอื่นเข้า ด้วยกันจนเป็น กระเป๋า	2.3 หลากหลาย รูปแบบ ขนาด สี สีสัน มีราคาต่อชิ้น ไม่สูง หาซื้อง่าย และสะดวกต่อการ ดูแลรักษา	2.3 อายุการใช้งาน ขึ้นอยู่กับบริบทการ ใช้ เป็นแหล่งสะสม สิ่งสกปรก และมี มูลค่าทางการตลาด ไม่มาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิตภัณฑ์	วัสดุ	เทคนิค	จุดเด่น	จุดด้อย
3.1 พวงกุญแจที่ระลึก 	3.1 เศษผ้าละครชนิดได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสมเส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	3.1 ใช้วิธีนำเศษผ้ามาตัดเป็นชิ้นส่วนตามต้องการประกอบเข้าด้วยกันแล้วยึดใยผ้าให้ดูนุ่มขึ้นก่อนจะนำห่วงคล้องมาติดให้กลายเป็นพวงกุญแจ	3.1 หลากหลายรูปแบบ ขนาดสีสันทัน มีราคาต่อชิ้นไม่สูง หาซื้อง่าย	3.1 มูลค่าทางการตลาดน้อย มีหน้าที่ใช้สอยเพียงรูปแบบเดียว
3.2 ที่คั่นหนังสือที่ระลึก 	3.2 เศษผ้าละครชนิดได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสมเส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	3.2 ใช้วิธีนำเศษผ้ามาตัดให้มีขนาดตามความต้องการแล้วกันขอบเศษผ้าให้เรียบร้อยก่อนจะเย็บสายประดับติดกับแผ่นคั่นหนังสือ	3.2 หลากหลายรูปแบบ ขนาดสีสันทัน มีราคาต่อชิ้นไม่สูง หาซื้อง่าย	3.2 มูลค่าทางการตลาดน้อย มีหน้าที่ใช้สอยเพียงรูปแบบเดียว
3.3 ตุ๊กตาผ้าที่ระลึก 	3.3 เศษผ้าละครชนิดได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสมเส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	3.3 ใช้วิธีนำเศษผ้ามาตัดตามแบบตัดที่ออกแบบไว้แล้วเย็บประกอบชิ้นส่วนทั้งหมดเข้าด้วยกันและยึดใยผ้าเข้าไปด้านใน เย็บปิดงานเป็นขั้นตอนสุดท้าย	3.3 หลากหลายรูปแบบ ขนาดสีสันทัน มีราคาต่อชิ้นไม่สูง หาซื้อง่าย	3.3 มูลค่าทางการตลาดน้อย มีหน้าที่ใช้สอยเพียงรูปแบบเดียว

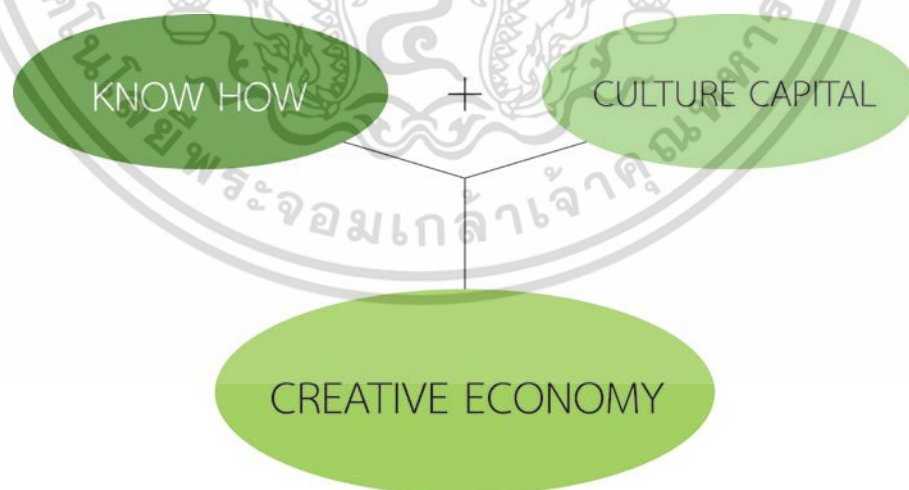
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิตภัณฑ์	วัสดุ	เทคนิค	จุดเด่น	จุดด้อย
3.4 เข็มกลัดผ้า 	3.4 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	3.4 ใช้วิธีนำเศษผ้า มาตัดตามขนาดที่ ต้องการ จับจีบผ้า แล้วเย็บซ้อนกันให้ เป็นชั้นก่อนจะนำเข็ม กลัดมาติดด้านหลัง ให้สมบูรณ์	3.4 หลากหลาย รูปแบบ ขนาด สี สัน มีราคาต่อชิ้น ไม่สูง หาซื้อง่าย	3.4 มูลค่าทาง การตลาดน้อย มี หน้าที่ใช้สอยเพียง รูปแบบเดียว
3.5 เครื่องประดับ ผ้า 	3.5 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	3.5 ใช้วิธีนำเศษผ้า มาตัดตามขนาดที่ ต้องการ เย็บติดกัน แล้วประดับด้วย อุปกรณ์ตกแต่ง เช่น กระดุม ลูกปัด เป็น ต้น	3.5 หลากหลาย รูปแบบ ขนาด สี สัน มีราคาต่อชิ้น ไม่สูง หาซื้อง่าย	3.5 มูลค่าทาง การตลาดน้อย มี หน้าที่ใช้สอยเพียง รูปแบบเดียว
4.1 เฟอร์นิเจอร์หุ้ม ด้วยผ้า 	4.1 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	4.1 ใช้วิธีนำเศษผ้า มาตัดและต่อกันเป็น ผืนขนาดใหญ่ก่อนจะ ตัดตามแบบตัดเพื่อ ใช้เป็นชิ้นส่วนหุ้มผิว ภายนอกแล้วบุ ภายในด้วยฟองน้ำ	4.1 หลากหลาย รูปแบบ ขนาด สี สัน มีมูลค่าทาง การตลาดสูง	4.1 การดูแลรักษา ยากพอสมควร ลำบากต่อการขนส่ง มีน้ำหนักมาก
4.2 เฟอร์นิเจอร์พัน ด้วยผ้า 	4.2 เศษผ้าคละชนิด ได้แก่ ฝ้าย, ฝ้ายผสม เส้นใยสังเคราะห์, เส้นใยสังเคราะห์	4.2 ใช้วิธีนำเศษผ้า มาพันตามช่องของ โครงในเก้าอี้ที่เป็น โครงเหล็ก	4.2 หลากหลาย รูปแบบ ขนาด สี สัน มีมูลค่าทาง การตลาดสูง	4.2 การดูแลรักษา ยากพอสมควร ลำบากต่อการขนส่ง มีน้ำหนักมาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.6 ผลิตรภัณฑ์จากเศษผ้าในท้องตลาดมีชนิดของเศษผ้าหลากหลายสามารถแบ่งชนิดเศษผ้าได้ 3 ประเภท คือ เศษผ้าเส้นใยธรรมชาติ เศษผ้าเส้นใยสังเคราะห์ และเศษผ้าเส้นใยธรรมชาติกึ่งสังเคราะห์ เทคนิคการแปรรูปเศษผ้าเป็นผลิตภัณฑ์จะมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับชนิดของผลิตภัณฑ์ เช่น พรหมเช็ดเท้าใช้เทคนิคการตัดเศษผ้าให้ได้ขนาดที่ต้องการแล้วนำมาเย็บติดกันหรือพับติดกันก่อนจะนำไปถัก ขด ร้อย หรือเย็บติดกับแผ่นกันลื่น กระเป๋าผ้าใช้เทคนิคการตัดเศษผ้าให้ได้ขนาดตามต้องการแล้วนำมาเย็บติดกันให้เป็นผืนก่อนจะนำไปตัดแบ่งชิ้นส่วนต่างๆ ตามแบบตัดและเย็บขึ้นรูปให้กลายเป็นกระเป๋า ของที่ระลึกใช้เทคนิคแตกต่างกันไปตามรูปแบบของผลิตภัณฑ์แต่มีพื้นฐานการนำเศษผ้ามาตัดให้ได้ขนาดตามต้องการก่อนนำไปแปรรูปด้วยเทคนิคการตัดแล้วเย็บขึ้นรูป หรือพับจับจีบแล้วเย็บขึ้นรูป เพอร์นิเจอร์ใช้เทคนิคการเย็บเศษผ้าให้กลายเป็นผืนใหญ่ก่อนจะนำไปตัด หุ้มแล้วบุด้วยใยผ้า หรือนำไปมัดให้ติดกับโครงเหล็กทรงต่างๆ โดยรวมแล้วเทคนิคการแปรรูปเศษผ้าเป็นผลิตภัณฑ์มักจะใช้วิธีการตัดแล้วเย็บขึ้นรูป ด้านจุดเด่นของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้ามีหลากหลายรูปแบบและสวยงาม หาซื้อง่ายตามท้องตลาดทั่วไป ราคาต่อชิ้นไม่สูง ยกเว้นเพอร์นิเจอร์จากเศษผ้าที่มีราคาต่อชิ้นสูงและหาได้เฉพาะแหล่งจำหน่าย จุดด้อยของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าคือมูลค่าทางการตลาดต่อชิ้นไม่สูงมาก อายุการใช้งานไม่สูงมาก เพอร์นิเจอร์จากเศษผ้าจะดูแลรักษายากกว่าผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชนิดอื่น เป็นต้น

4.1.3.2 ผลการศึกษาแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์คือกรอบแนวความคิดที่นำองค์ความรู้จากแขนงต่างๆ มาประยุกต์ใช้และผนวกรวมกับต้นทุนทางวัฒนธรรม ต้นทุนองค์ความรู้ท้องถิ่น หรือต้นทุนจากสิ่งแวดล้อม ดังภาพที่ 4.3

ภาพที่ 4.3 ผังแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพื่อสร้างผลิตภัณฑ์หรือการบริการรูปแบบใหม่ที่สามารถสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มจากเดิมได้ การศึกษาแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ควบคู่กับรากฐานหรือต้นทุนทางวัฒนธรรมสันป่าตองสามารถแบ่งกลุ่มของรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองออกเป็น 4 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มศาสนา กลุ่มศิลปะและวัฒนธรรม กลุ่มหัตถกรรม และกลุ่มวิถีชีวิต โดยสามารถประยุกต์แบ่งกลุ่มรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองร่วมกับแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ได้ดังภาพที่ 4.4

ภาพที่ 4.4 ผังการประยุกต์แบ่งกลุ่มรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองผ่านแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์
กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จากภาพที่ 4.4 ผู้วิจัยสามารถนำข้อมูลการแบ่งกลุ่มประยุกต์ใช้องค์ความรู้จากงานหัตถกรรม และนำวิธีการ ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม และวิถีชีวิต มาสร้างเรื่องราวให้แก่ผลิตภัณฑ์หรือการบริการของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเส้นผ่าตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

4.1.3.3 ผลการศึกษาการออกแบบบริการ การศึกษาการออกแบบบริการคือการพัฒนาและจัดการกับประสบการณ์การบริการให้แก่ผู้ใช้บริการด้วยรูปแบบที่สร้างสรรค์หรือสร้างความแปลกใหม่ให้แก่การบริการ ผู้วิจัยจะทำการออกแบบบริการประยุกต์ร่วมกับการบริการของสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของอำเภอสันป่าตองที่มีศักยภาพดีที่สุดเพื่อสร้างแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเส้นผ่าที่มีการออกแบบบริการผนวกรวม ดังภาพที่ 4.5

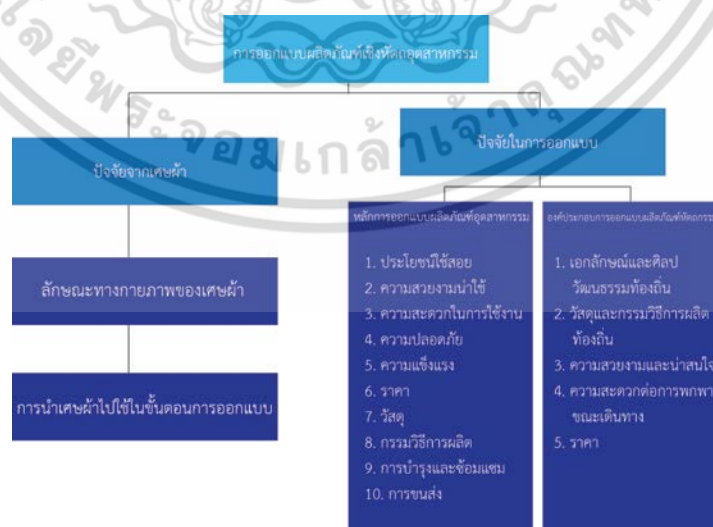
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.5 แผนผังการออกแบบบริการที่จะประยุกต์ใช้สร้างสรรค์แนวทางการออกแบบกราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จากภาพที่ 4.5 ผังการออกแบบบริการที่จะใช้เป็นส่วนหนึ่งของการประยุกต์ใช้สร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า โดยการออกแบบบริการที่ประยุกต์ใช้แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นการศึกษาการบริการรูปแบบเดิม ขั้นการสำรวจและเก็บข้อมูลการบริการ และขั้นการสร้างแนวคิดการบริการรูปแบบใหม่ เป็นต้น

4.1.3.4 ผลการศึกษาการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม จากการศึกษาการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมเพื่อสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า สามารถสรุปปัจจัย 2 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยจากเศษผ้า และปัจจัยในการออกแบบ ดังภาพที่ 4.6

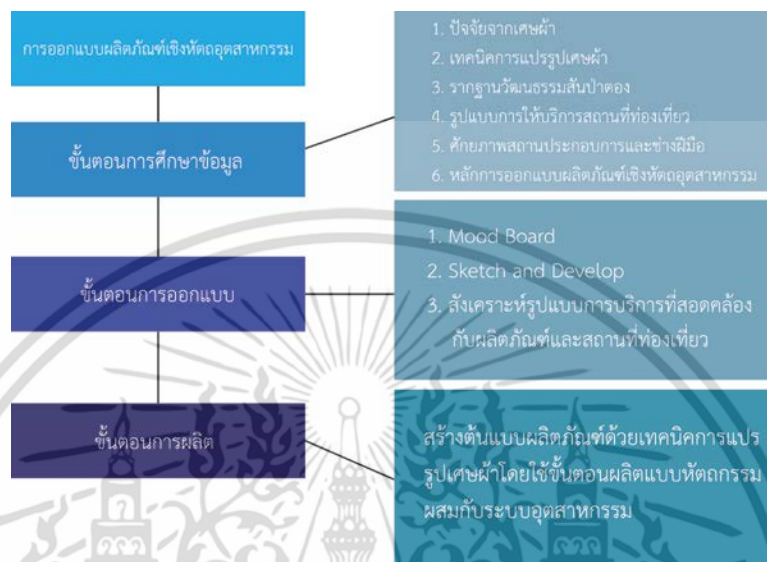

ภาพที่ 4.6 แผนผังปัจจัยการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยวิธีประยุกต์การออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมสู่ขั้นตอนของการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าสามารถแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนการศึกษา ขั้นตอนการออกแบบ และขั้นตอนการผลิต ดังภาพที่ 4.7

ภาพที่ 4.7 แผนผังขั้นตอนการประยุกต์ใช้การออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมกับการวิจัยกราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

4.1.3.5 ผลการศึกษาศักยภาพสถานประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทออำเภอสันป่าตองทั้ง 10 สถานประกอบการ และช่างฝีมือประจำ ผลการวิเคราะห์ศักยภาพสถานประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอทั้ง 10 สถานประกอบการและช่างฝีมือประจำสถานประกอบการมีรายละเอียดดังนี้

1) ศักยภาพของบัวเขียวผ้าฝ้าย บัวเขียวผ้าฝ้ายมีศักยภาพด้านการผลิตค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับจำนวนช่างฝีมือ โดดเด่นด้านการออกแบบและคุณภาพของสินค้า สภาพการเงินหมุนเวียนได้ดี แต่ประสบปัญหาด้านแรงงานหยุดงานบ่อยเนื่องจากวัฒนธรรมท้องถิ่นจะมีการขอความช่วยเหลือด้านแรงงานในงานสำคัญต่างๆ หรืองานรับจ้างให้ใช้แรงงาน ทำให้บางทีผลิตสินค้าเพื่อส่งขายต่อรอบสัปดาห์ได้น้อย เนื่องจากการแข่งขันในท้องตลาดมีสูงจึงมีความต้องการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ๆ สินค้าใหม่ๆ เพื่อสร้างความแตกต่างให้กับสินค้า และบุกเบิกตลาดกลุ่มใหม่ๆ ซึ่งจะต้องเสริมด้านการออกแบบ เทคนิคการผลิต องค์ความรู้ใหม่โดยการประยุกต์ใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ และองค์ความรู้แขนงต่างๆ บวกกับการเสริมคุณค่าด้วยการเพิ่มที่มาหรือเรื่องราวทางวัฒนธรรมท้องถิ่น ศักยภาพช่างฝีมือประจำบัวเขียวผ้าฝ้ายพบว่ามีทักษะการทำงานสูง มีความเข้าใจต่อกระบวนการทำงานเป็นระบบ สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้ประกอบการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ได้เป็นอย่างดี ความต้องการโดยรวม คือ ต้องการรายได้เพิ่มเติมจากเดิม และอยากเรียนรู้รูปแบบใหม่

2) ศักยภาพของ Hill Tribe Shop โดดเด่นด้านการออกแบบและเทคนิคการผลิตและแปรรูปสินค้า นอกจากนั้นยังมีการควบคุมคุณภาพของสินค้าและมีกำลังผลิตในเกณฑ์ดี ปัญหาที่ประสบภายในสถานประกอบการ คือ ช่างฝีมือมีไม่เพียงพอ ขาดการทดแทนทางด้านการทำงาน และขาดวัตถุดิบใหม่ๆ ที่สามารถช่วยกระตุ้นความต้องการของผู้บริโภคได้ ศักยภาพช่างฝีมือประจำ Hill Tribe Shop มีทักษะการทำงานสูงและสามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้ประกอบการได้เป็นอย่างดี ทำงานเป็นระบบ มีความต้องการรายได้เพิ่มเติมจากเดิม และมีความพร้อมที่จะเรียนรู้รูปแบบใหม่

3) ศักยภาพของกลุ่มอาชีพสตรีเย็บผ้าตำบลสันกลาง ศักยภาพของกลุ่มอาชีพสตรีเย็บผ้าตำบลสันกลาง โดดเด่นด้านกำลังการผลิตและการควบคุมคุณภาพของผลิตภัณฑ์ แต่ด้วยศักยภาพด้านการออกแบบ องค์กรความรู้ เนื่องจากสินค้าหลักที่ผลิตคือ เสื้อโปโล เสื้อยืด หรือชุดพละ ซึ่งเป็นการรับจ้างผลิตตามคำสั่งที่ได้รับมา โดยความต้องการของสถานประกอบการ คือ การออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์เฉพาะของตนเอง ต้องเสริมองค์ความรู้กระบวนการออกแบบ เพื่อให้บรรลุความต้องการของสถานประกอบการ ศักยภาพช่างฝีมือประจำสถานประกอบการพบว่ามีทักษะการทำงานดี สามารถตอบสนองต่อผู้ประกอบการได้ดี นอกจากช่างฝีมือประจำแล้วยังมีช่างฝีมือในเครือข่ายที่รับงานจากสถานประกอบการไปทำที่บ้านแต่ไม่ประจำ(รับจ้าง) โดยรวมมีทักษะการทำงาน และสามารถตอบสนองต่อผู้ประกอบการได้ดี ช่างฝีมือทั้งสองกลุ่มมีความต้องการโดยรวม คือ ต้องการรายได้ที่มากขึ้น เป็นต้น

4) ศักยภาพของฝ้ายนพบุรี ศักยภาพของ ฝ้ายนพบุรี อยู่ในระดับปานกลางทั้งด้านการออกแบบ องค์กรความรู้ และเทคนิค แต่การควบคุมคุณภาพค่อนข้างดีเนื่องจากรูปแบบของสินค้าและเทคนิคการผลิตที่ค่อนข้างง่าย รูปแบบสินค้าไม่ซับซ้อน จึงทำให้ผลิตได้ตรงตามความต้องการ แต่มีความต้องการออกแบบและพัฒนาสินค้าใหม่โดยใช้วัสดุใหม่ๆ โดยสามารถเสริมกระบวนการออกแบบ องค์กรความรู้ และเทคนิค เพื่อเป็นประโยชน์ต่อสถานประกอบการ และเพิ่มศักยภาพของสถานประกอบการได้ ส่วนช่างฝีมือของสถานประกอบการไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ เนื่องจากผู้ประกอบการไม่เปิดเผยข้อมูล เปิดเผยเพียงมีช่างฝีมือในเครือข่ายที่รับงานไปทำที่บ้าน(รับจ้าง)

5) ศักยภาพของจินดาผ้าฝ้าย ศักยภาพของ จินดาผ้าฝ้าย ค่อนข้างมีความพร้อมและอยู่ในระดับดี แต่ต้องการเสริมด้านองค์ความรู้และด้านการออกแบบ ซึ่งผู้ประกอบการได้เข้าโครงการพัฒนาของภาครัฐ แต่ก็ยังขาดประสบการณ์ ขาดความรู้ใหม่ๆ และขาดกระบวนการออกแบบ จึงมีความต้องการพัฒนาสินค้าใหม่ และมีความต้องการเจาะตลาดกลุ่มใหม่ ส่วนช่างฝีมือ

ของสถานประกอบการไม่สามารถเก็บข้อมูลได้เนื่องจากผู้ประกอบการไม่เปิดเผยข้อมูล เปิดเผยเพียงมีช่างฝีมือในเครือข่ายที่รับงานไปทำที่บ้าน(รับจ้าง)

6) ศักยภาพของฝ่ายทอมือพื้นที่หลายสันป่าตอง ศักยภาพของ ฝ่ายทอมือพื้นที่หลาย อยู่ในระดับปานกลางทั้งด้านการออกแบบ องค์กรความรู้ แต่โดดเด่นด้านเทคนิคการพันท์ ลวดลายลงบนสินค้า แต่ก็ทำให้กำลังผลิตต่ำลงเนื่องจากใช้เวลาในการพันท์ลวดลายนานโดยเฉพาะ พันท์ลวดลายลงบนผ้าไหมซึ่งจำเป็นต้องลงซ้ำหลายๆ รอบ สถานประกอบการมีความสนใจและมีความต้องการออกแบบและพัฒนาสินค้าและบรรจุภัณฑ์เพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้า นอกจากนี้ยังต้องการคำแนะนำหรือองค์ความรู้ใหม่ๆ จากผู้เชี่ยวชาญหรือนักออกแบบ ส่วนช่างฝีมือของสถานประกอบการไม่สามารถเก็บข้อมูลได้เนื่องจากผู้ประกอบการไม่เปิดเผยข้อมูล เปิดเผยเพียงมีช่างฝีมือในเครือข่ายที่รับงานไปทำที่บ้าน(รับจ้าง)

7) ศักยภาพของวิสาหกิจชุมชนบ้านร้องขุ่ม ศักยภาพของ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนบ้านร้องขุ่ม มีความโดดเด่นด้านการควบคุมคุณภาพสินค้า สินค้าทุกชิ้นมีมาตรฐานสูงและผิดพลาดน้อย เนื่องมาจากรูปแบบของสินค้าผลิตง่ายไม่ซับซ้อน ใช้เทคนิคการแปรรูปไม่สูง ทำให้ไม่สามารถเพิ่มมูลค่าสินค้าให้สูงกว่าเดิมได้ สถานประกอบการจึงมีความต้องการออกแบบและพัฒนาสินค้าใหม่ ที่เสริมองค์ความรู้ และประยุกต์วัสดุใหม่เข้ามาเสริมเพื่อสร้างคุณค่า และมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าของตน ศักยภาพของช่างฝีมือประจำสถานประกอบการมีทักษะปานกลาง แต่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้ประกอบการได้ ส่วนมากเป็นผู้สูงอายุที่ทำงานร่วมและยังมีเครือข่ายรับงานไปทำที่บ้าน(รับจ้าง) โดยในส่วนของช่างฝีมือรับจ้างผู้ประกอบการได้เปิดเผยข้อมูล แต่ความต้องการของช่างฝีมือประจำมีความต้องการรายได้เพิ่มเติมจากเดิมนั้น

8) ศักยภาพของทิพย์ธัญญาผ้าทอมือ ศักยภาพของ ทิพย์ธัญญาผ้าทอมือ โดดเด่นด้านองค์ความรู้และเทคนิคการทอผ้า โดยมีเอกลักษณ์ผ้าทอลายดอกทองกวาว ที่มีเฉพาะในอำเภอสันป่าตอง โดยการทอผ้าของสถานประกอบการจะใช้กี่ไม้และทอด้วยมือจึงทำให้กำลังผลิตต่ำกลายเป็นจุดด้อยของสถานประกอบการ นอกจากนี้ยังมีจุดด้อยในด้านการออกแบบสินค้าและการแปรรูปสินค้า จึงทำให้มีความต้องการออกแบบและพัฒนาสินค้าใหม่ และต้องการขยายกลุ่มเป้าหมายใหม่ๆ เพื่อเพิ่มศักยภาพด้านการเงินให้สูงขึ้น ส่วนช่างฝีมือของสถานประกอบการไม่สามารถเก็บข้อมูลได้เนื่องจากผู้ประกอบการไม่เปิดเผยข้อมูล เปิดเผยเพียงมีช่างฝีมือในเครือข่ายที่รับงานไปทำที่บ้าน(รับจ้าง)

9) ศักยภาพของผ้าฝ้ายภูดาว ศักยภาพของ ผ้าฝ้ายภูดาว โดดเด่นด้านการออกแบบและเทคนิคการแปรรูปสินค้า ต้องการเสริมด้านองค์ความรู้เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ กำลังการผลิตและการควบคุมคุณภาพอยู่ในระดับดี ถือว่าเป็นอีกสถานประกอบการที่มีศักยภาพสูงแห่งหนึ่งในเขตอำเภอสันป่าตอง ด้านศักยภาพช่างฝีมือประจำสถานประกอบการทั้งหมด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นเครือข่ายช่างฝีมือรับจ้าง มีทักษะการทำงานที่ดีและสามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้ประกอบการได้เป็นอย่างดี มีความต้องการรายได้เพิ่มเติมจากเดิมเพียงอย่างเดียว

10) ศักยภาพของกลุ่มผ้าฝ้ายย้อมสีธรรมชาติชาวองเวียงท่ากาน ศักยภาพของ กลุ่มผ้าฝ้ายย้อมสีธรรมชาติชาวองเวียงท่ากาน มีความโดดเด่นด้านองค์ความรู้ที่มาจาก การย้อมสีธรรมชาติ โดยนำผลมะเกลือที่มีอยู่มากในพื้นที่มาย้อมสี นอกจากนี้ยังมีการย้อมคราม โดยวิธีการย้อมจะใช้เวลาานจึงมีผลกระทบต่อกำลังการผลิต เนื่องจากการย้อมสีธรรมชาติ จำเป็นต้องแช่น้ำย้อมเป็นเวลานานและหลายครั้งจึงจะได้สีที่ต้องการ ด้านการออกแบบเป็นอีกด้านหนึ่งที่เป็นจุดด้อยของสถานประกอบการ สามารถเสริมกระบวนการออกแบบ องค์ความรู้ และเทคนิค ด้านอื่น เพื่อสร้างเสริมศักยภาพของสถานประกอบการให้ดียิ่งขึ้น ศักยภาพของช่างฝีมือของสถานประกอบการทั้งหมดเป็นเครือข่ายช่างฝีมือรับจ้าง มีทักษะการทำงานดีและสามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้ประกอบการได้ดี มีความต้องการรายได้เพิ่มเติมจากเดิมเพียงอย่างเดียว

4.1.3.6 ผลการศึกษาศักยภาพสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญอำเภอสันป่าตอง

1) ผลการศึกษาศักยภาพของสถานที่สำคัญของอำเภอสันป่าตอง จาก การศึกษาศักยภาพของสถานที่สำคัญหรือสถานที่ท่องเที่ยวของสันป่าตอง ค้นหาสถานที่ของสันป่าตองที่มีศักยภาพดีที่สุดในแต่ละด้านสถานที่ท่องเที่ยว เพื่อนำไปใช้ประยุกต์สร้างสรรค์แนวทางการ ออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า แบ่งการวิเคราะห์ที่ได้ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านศาสนา ด้านศิลปะและ วัฒนธรรม และด้านหัตถกรรม โดยการวิเคราะห์สถานที่สำคัญของสันป่าตองทั้ง 3 ด้าน จะใช้แนวคิด ด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวของ วิวัฒน์ชัย บุญยภักดิ์ (2529) มีรายละเอียดดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.1) ด้านศาสนา

สรุปศักยภาพโดยรวมของแหล่งท่องเที่ยวทางด้านศาสนาของอำเภอสันป่าตอง

คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว

สถานที่ท่องเที่ยวด้านศาสนาของอำเภอสันป่าตองแต่ละแห่งก็มีเรื่องเล่าที่มาแตกต่างกันและแต่ละแห่งก็มีเอกลักษณ์เฉพาะซึ่งสามารถดึงดูดศาสนิกชนจากต่างถิ่นและภายในท้องถิ่นเข้ามาทำบุญสักการะ และบริจาคเพื่อบำรุงศาสนสถานให้คงอยู่ต่อไป

จากทั้งหมด 7 ศาสนสถานมีเพียง 2 แห่งที่อยู่ติดกับถนนเชียงใหม่ - ฮอด ซึ่งสะดวกต่อการเดินทาง อีก 5 ศาสนสถานที่เหลือสามารถเดินทางเข้าถึงได้แต่ต้องเข้าซอย ผ่านหมู่บ้าน เข้าไปพอสถูป แต่ส่วนใหญ่จะมีป้ายคอยบอกทางให้นักท่องเที่ยวและคณะศรัทธาต่างถิ่นเข้าถึงได้อย่างถูกต้อง

ความสะดวกในการเข้าถึง

สิ่งอำนวยความสะดวก

มีสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานต่างบริเวณใกล้เคียงกับศาสนสถาน ได้แก่ ร้านอาหาร ร้านโชห่วยของชาวบ้าน คอยอำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยวพอสถูป ภายในศาสนสถานจะมีห้องน้ำคอยรองรับนักท่องเที่ยวและคณะศรัทธา

อยู่ในแหล่งชุมชน หรือเป็นหมู่บ้านมีถนนเส้นหลักผ่าน บางแห่งเป็นแหล่งทำการเกษตรที่มีแม่น้ำขานไหลผ่าน สภาพอากาศจะขึ้นอยู่กับฤดูกาลของประเทศไทย

สภาพแวดล้อม

ข้อจำกัดการรับนักท่องเที่ยว

ศาสนสถานที่มีความพร้อมในการรับนักท่องเที่ยวจำนวนมาก ได้แก่ วัดน้ำบ่อหลวงและวัดป่าเจริญธรรม ที่มีพื้นที่กว้างและมีสาธารณูปโภคพื้นฐาน ศาสนสถานที่เหลือสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้พอสถูปเว้นแต่วัดพระธาตุทุ่งต้อม วัดพระเจ้าตนหลวง และวัดพระบาทยังหวัด เท่านั้นที่มีศักยภาพที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ไม่มากเนื่องจากสาธารณูปโภคของวัดขาดการดูแลอันเนื่องมาจากมีศรัทธาประจำวัดน้อย

แหล่งที่เกี่ยวศิลปะและวัฒนธรรมสันป่าตองที่มีชื่อเสียงมากที่สุด คือ เวียงท่ากานอันดับถัดมาคือ ตลาดนัดทุ่งฟ้าตม แหล่งท่องเที่ยวนอกเหนือจากนี้ยังพอเป็นที่รู้จักบ้างในกลุ่มผู้อาศัยอยู่ในอำเภอสันป่าตอง อำเภอใกล้เคียง และบุคคลบางกลุ่ม

ความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน

กิจกรรมการท่องเที่ยวที่มี

กิจกรรมการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ของแหล่งท่องเที่ยวด้านศาสนาของสันป่าตอง ได้แก่ การเยี่ยมชม ถ่ายภาพบรรยากาศ สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำวัด และเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา นอกเหนือจากนี้จะมีเพียง 3 แห่งที่มีการเปิดสอนการวิปัสสนากรรมฐาน ได้แก่ วัดน้ำบ่อหลวง วัดป่าเจริญธรรม และวัดพระธาตุทุ่งต้อม

ภาพที่ 4.8 การวิเคราะห์แหล่งท่องเที่ยวสำคัญด้านศาสนาของสันป่าตอง

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวของสถานที่สำคัญด้านศาสนาของสันป่าตองทุกแห่งล้วนมีเรื่องเล่าที่แตกต่างกันและมีเอกลักษณ์เฉพาะ ด้านความสะดวกในการเข้าถึงมีเพียงวัดป่าเจริญธรรมและวัดน้ำบ่อหลวงที่เดินทางเข้าถึงได้ง่ายที่สุดเนื่องจากอยู่ติดกับถนนเส้นหลัก นอกเหนือจากสองวัดนี้จำเป็นต้องเข้าซอยผ่านหมู่บ้านพอสมควร ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของทุกสถานที่ที่มีรองรับพอสมควรแต่บางแห่งถึงแม้จะอยู่ในชุมชนแต่ก็ไม่มีร้านอาหารหรือร้านขายของชำคอยรองรับนักท่องเที่ยว ด้านสภาพแวดล้อมทุกสถานที่ล้วนแล้วแต่อยู่ในแหล่งชุมชนหรือใกล้กับแหล่งชุมชน มีถนนเส้นหลักและรองผ่าน นอกจากนั้นยังอยู่ใกล้กับแหล่งการเกษตรที่มีแม่น้ำหรือคลองชลประทานไหลผ่าน ด้านข้อจำกัดการรองรับนักท่องเที่ยวมีเพียงวัดป่าเจริญธรรมและวัดน้ำบ่อหลวงที่มีศักยภาพรองรับนักท่องเที่ยวได้จำนวนมากเนื่องจากพื้นที่มีขนาดใหญ่และมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ดีกว่าวัดอื่นๆ ด้านความมีชื่อเสียงมีเพียงวัดน้ำบ่อหลวงที่มีชื่อเสียงมากที่สุดเนื่องจากขึ้นชื่อเรื่องการสอนวิปัสสนากรรมฐานแล้วยังเป็นวัดที่เจ้าคณะอำเภอจำวัดอยู่ ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของสถานที่ด้านศาสนาส่วนมากมีเหมือนกันเว้นเพียงแต่วัดน้ำบ่อหลวง วัดป่าเจริญธรรม และวัดพระธาตุทุ่งต้อมเท่านั้นที่มีการสอนวิปัสสนากรรมฐาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.2) ด้านศิลปะและวัฒนธรรม

สรุปศักยภาพโดยรวมของแหล่งท่องเที่ยวด้านศิลปะและวัฒนธรรมของอำเภอสันป่าตอง

ภาพที่ 4.9 การวิเคราะห์แหล่งท่องเที่ยวสำคัญด้านศิลปะและวัฒนธรรมของสันป่าตอง

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวของสถานที่สำคัญด้านศิลปะและวัฒนธรรมของสันป่าตองทุกแห่งล้วนมีเรื่องเล่าที่แตกต่างกันและมีเอกลักษณ์เฉพาะ ด้านความสะดวกในการเข้าถึงมีเพียงหมู่บ้านไทเขินต้นแหนและหนองสระเรียมเท่านั้นที่จำเป็นต้องเดินทางเข้าซอยหรือหมู่บ้านเพียงเล็กน้อย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกมีเพียงเวียงท่ากานและตลาดนัดทุ่งฟ้าบดเท่านั้นที่มีความพร้อมมากกว่าสถานที่สำคัญด้านศิลปะและวัฒนธรรมแหล่งอื่นๆ ด้านสภาพแวดล้อมทุกสถานที่ล้วนแล้วแต่อยู่ในแหล่งชุมชนหรือใกล้กับแหล่งชุมชน มีถนนเส้นหลักและรองผ่าน นอกจากนี้ยังอยู่ใกล้กับแหล่งการเกษตรที่มีแม่น้ำหรือคลองชลประทานไหลผ่าน ด้านข้อจำกัดการรองรับนักท่องเที่ยวมีเพียงตลาดนัดทุ่งฟ้าบดกับเวียงท่ากานที่มีศักยภาพสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้มากแต่เมื่อเทียบ 2 สถานที่ที่กล่าวมา ตลาดนัดทุ่งฟ้าบดมีศักยภาพที่ดีกว่าเวียงท่ากานด้านการรองรับนักท่องเที่ยวและสถานที่จอดรถ ด้านความมีชื่อเสียงมีเพียงเวียงท่ากานที่มีชื่อเสียงมากที่สุดลำดับถัดมาคือตลาดนัดทุ่งฟ้าบด ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของสถานที่ด้านศิลปะและวัฒนธรรมทุกๆ สถานที่สำคัญล้วนแล้วแต่มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เหมือนกันเว้นแต่ตลาดนัดทุ่งฟ้าบดที่มีกิจกรรมการเลือกซื้อสินค้า และเวียงท่ากานกับหมู่บ้านไทเขินต้นแหนที่มีกิจกรรมเสริมคือการบริการด้านอาหารพื้นเมืองเมื่อนักท่องเที่ยวแจ้งความประสงค์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.3) ด้านหัตถกรรม

สรุปศักยภาพโดยรวมของแหล่งท่องเที่ยวด้านหัตถกรรมของอำเภอสันป่าตอง

ภาพที่ 4.10 การวิเคราะห์แหล่งท่องเที่ยวสำคัญด้านหัตถกรรมของสันป่าตอง

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวของสถานที่สำคัญด้านหัตถกรรมของสันป่าตองทุกแห่งล้วนมีเรื่องเล่าที่แตกต่างกันและมีเอกลักษณ์ทางองค์ความรู้เฉพาะงานหัตถกรรม ด้านความสะดวกในการเข้าถึงมีเพียงหมู่บ้านกระดาศาตองป่าซางและหมู่บ้านร้องตีมีดเท่านั้นที่จำเป็นต้องเดินทางเข้าซอยหรือหมู่บ้านที่เส้นทางซับซ้อน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกมีความพร้อมเทียบเท่ากันกับทุกๆ สถานที่สำคัญด้านหัตถกรรมสันป่าตอง ด้านสภาพแวดล้อมทุกสถานที่ล้วนแล้วแต่อยู่ในแหล่งชุมชนหรือใกล้กับแหล่งชุมชน มีถนนเส้นหลักและรองผ่าน นอกจากนี้ยังอยู่ใกล้กับแหล่งการเกษตรที่มีแม่น้ำหรือคลองชลประทานไหลผ่าน ด้านข้อจำกัดการรองรับนักท่องเที่ยวมีเพียงหมู่บ้านร้องตีมีดและหมู่บ้านช่วงมีนจักสานสุม่ไก่ที่มีศักยภาพด้อยที่สุดอันเนื่องมาจากพื้นที่ของสถานที่สำคัญไม่ใหญ่มากจะมีขนาดที่จำกัดเพราะมีเพียงบ้านไม่กี่หลังที่ประกอบอาชีพหัตถกรรม โดยจะใช้พื้นที่บ้านของตนในการดำเนินกิจกรรม ด้านความมีชื่อเสียงมีเพียงหมู่บ้านแกะสลักไม้กิวแลเท่านั้นที่มีชื่อเสียงมากที่สุด ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของสถานที่ด้านหัตถกรรมทุกๆ สถานที่สำคัญล้วนแล้วแต่มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เพื่อให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมกับการทำงานหัตถกรรมของสถานที่นั้น แต่มีเพียงหมู่บ้านกระดาศาตองป่าซาง หมู่บ้านแกะสลักไม้กิวแล และหมู่บ้านร้องตีมีดเท่านั้นที่อนุญาตให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมกับการทำงานในชีวิตประจำวันได้

2) ผลการเปรียบเทียบศักยภาพของสถานที่สำคัญที่ดีที่สุดจากทั้ง 3 กลุ่ม
 ฐานทางวัฒนธรรม ดังภาพที่ 4.11

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

<p>เวียงท่ากาน</p> 	<p>วัดน้ำบ่อหลวง</p> 	<p>หมู่บ้านแกะสลักไม้แล</p>
<p>คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว</p> <p>แหล่งท่องเที่ยวมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของสันป่าตอง มีโบราณสถานกระจายตัวอยู่ภายในหมู่บ้านท่ากาน นอกจากการท่องเที่ยวโบราณสถานยังได้เห็นวิถีชีวิตชาวบ้านและการเกษตร</p> <p>ความสะดวกในการเข้าถึง</p> <p>สถานที่ท่องเที่ยวอยู่ติดกับถนน สามารถเดินทางโดยใช้ถนนเชียงใหม่ - ฮอด จากตัวเมืองประมาณ 26 กิโลเมตร</p> <p>สิ่งอำนวยความสะดวก</p> <p>มีร้านอาหาร ร้านค้า ตลาด และที่พักแรมอยู่ใกล้กับแหล่งท่องเที่ยว</p> <p>สภาพแวดล้อม</p> <p>แหล่งท่องเที่ยวอยู่บริเวณชุมชน แหล่งทำการเกษตร</p> <p>ข้อจำกัดการรับนักท่องเที่ยว</p> <p>รองรับนักท่องเที่ยวได้มาก สามารถกระจายนักท่องเที่ยวไปยังจุดต่างๆ เพื่อรับนักท่องเที่ยวใหม่เข้ามา</p> <p>ความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน</p> <p>เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงของสันป่าตองอันดับต้น นอกจากนั้นยังได้รับการอุปถัมภ์ของพระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าสิริภาจุฑาภรณ์</p> <p>กิจกรรมการท่องเที่ยวที่มี</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักรอชมชมเวียงท่ากาน 2. รับประทานอาหาร (จัดเลี้ยงขีบโคก) 3. ถ่ายรูปโบราณสถาน 4. รับประทานอาหาร (ตามฤดูกาล) 	<p>คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว</p> <p>วัดเก่าสมัยทวารวดี เป็นวัดที่เจ้าคณะอำเภอเจ้าวัด บริเวณหน้าวัดมีบ่อน้ำขนาดใหญ่ที่ขุดขึ้นในอดีต เป็นวัดที่เปิดสอนการวิปัสสนากรรมฐานสายยุบนอน - พงษ์ทอง ที่แรกของภาคเหนือตอนบน</p> <p>ความสะดวกในการเข้าถึง</p> <p>สถานที่ท่องเที่ยวอยู่ติดกับถนน สามารถเดินทางโดยใช้ถนนเชียงใหม่ - ฮอด และถนนเสียบคันคลองชลประทาน จากตัวเมืองประมาณ 20 - 23 กิโลเมตร</p> <p>สิ่งอำนวยความสะดวก</p> <p>มีร้านอาหาร ร้านค้า อยู่ใกล้กับแหล่งท่องเที่ยว</p> <p>สภาพแวดล้อม</p> <p>แหล่งท่องเที่ยวอยู่บริเวณชุมชน และอยู่ติดกับป่าสงวน</p> <p>ข้อจำกัดการรับนักท่องเที่ยว</p> <p>รองรับนักท่องเที่ยวได้มาก เนื่องจากมีพื้นที่กว้างสามารถรองรับการจัดงานประจำปีได้เต็มประสิทธิภาพ</p> <p>ความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน</p> <p>เป็นวัดที่ขึ้นชื่อของสันป่าตองอันดับต้น และเป็นแหล่งวิปัสสนากรรมฐานที่มีชื่อเสียงของสันป่าตอง เป็นวัดที่จัดกิจกรรมทางศาสนาและงานฉลองบ่อยครั้ง</p> <p>กิจกรรมการท่องเที่ยวที่มี</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เรียนรู้การฝึกวิปัสสนากรรมฐาน 2. สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำวัด 3. เยี่ยมชมน้ำบ่อหลวงประจำวัด 4. เข้าร่วมพิธีทางศาสนา 5. เที่ยวงานประจำปี (ตามช่วงเทศกาล) 	<p>คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว</p> <p>แหล่งหัตถกรรมแกะสลักไม้แหล่งใหญ่ที่สุดของสันป่าตอง และเป็นแหล่งผลิตส่งขายทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมไปถึงหมู่บ้านถวายและสันกำแพง</p> <p>ความสะดวกในการเข้าถึง</p> <p>สถานที่ท่องเที่ยวอยู่ติดกับถนน สามารถเดินทางโดยใช้ถนนเชียงใหม่ - ฮอด และถนนเสียบคันคลองชลประทาน จากตัวเมืองประมาณ 20 - 23 กิโลเมตร</p> <p>สิ่งอำนวยความสะดวก</p> <p>มีร้านอาหาร ร้านค้า ตลาดนัด อยู่ใกล้กับแหล่งท่องเที่ยว</p> <p>สภาพแวดล้อม</p> <p>แหล่งท่องเที่ยวอยู่บริเวณชุมชน แหล่งทำการเกษตร</p> <p>ข้อจำกัดการรับนักท่องเที่ยว</p> <p>รองรับนักท่องเที่ยวได้มาก เนื่องจากผู้ประกอบการและช่างฝีมือกระจายอยู่ทั่วหมู่บ้าน สามารถกระจายนักท่องเที่ยวไปตามบ้านต่างๆ ได้</p> <p>ความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน</p> <p>แหล่งหัตถกรรมที่มีชื่อเสียงมากที่สุดของสันป่าตองที่ขึ้นชื่อเรื่องการผลิตสินค้าส่งขายหมู่บ้านถวาย สันกำแพง ในประเทศ และต่างประเทศ</p> <p>กิจกรรมการท่องเที่ยวที่มี</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การเยี่ยมชมการแกะสลักไม้ภายในหมู่บ้าน 2. ให้นักท่องเที่ยวเรียนรู้และทดลองแกะสลัก 3. การขึ้นจักรยานท่องเที่ยว
<p>การสรุปและความเป็นไปได้</p> <p>แหล่งท่องเที่ยวทั้ง 3 แหล่ง คือ แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพและความพร้อมมากที่สุดในแต่ละด้านของแต่ละประเภทสถานที่ท่องเที่ยวของสันป่าตอง แต่ละสถานที่ท่องเที่ยวต่างมีศักยภาพที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ดี การเดินทางสะดวก มีชื่อเสียง มีเอกลักษณ์ มีความสำคัญ เรื่องราวเฉพาะ และกิจกรรมบริการนักท่องเที่ยวของแต่ละสถานที่ โดย ทั้ง 3 สถานที่มีเพียงเวียงท่ากานที่มีความพร้อมมากกว่า เนื่องจากขนาดพื้นที่ที่กว้างและกระจายตัวสามารถถ่ายเทนักท่องเที่ยวไปจุดต่างๆ ได้ มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบกว่าแหล่งท่องเที่ยวทั้งสอง และกิจกรรมของเวียงท่ากานสามารถเพิ่มและพัฒนาได้หลากหลายมากกว่าแหล่งท่องเที่ยวทั้งสอง ที่มีข้อจำกัดด้านรูปแบบกิจกรรมที่ต้องสอดคล้องกับสถานที่ เช่น วัดน้ำบ่อหลวง ที่มีข้อจำกัดด้านกิจกรรมที่ต้องไม่ละเมิดศาสนาหรือสถานที่ และข้อจำกัดการพัฒนากิจกรรมของหมู่บ้านแกะสลักไม้ที่เสริมจากเดิมได้ไม่มาก ซึ่งเวียงท่ากานสามารถประยุกต์กิจกรรมจากกิจกรรมการท่องเที่ยวของสถานที่ด้านต่างๆ ของสันป่าตองได้หลากหลาย และสอดคล้องกับระยะเวลาการเดินทางในการวิจัย</p>		

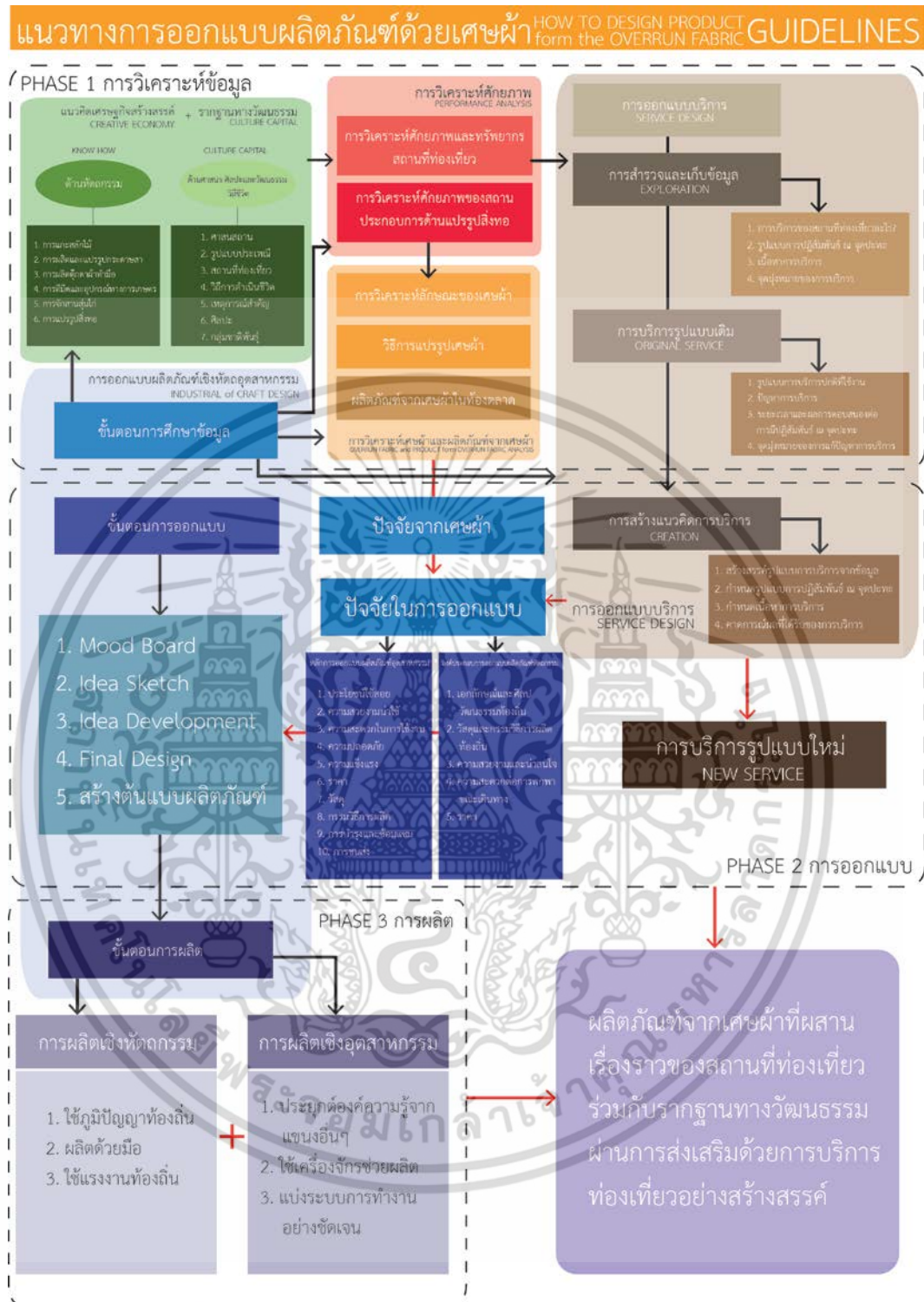
ภาพที่ 4.11 การวิเคราะห์แหล่งท่องเที่ยวที่ดีที่สุดจากทั้งสามกลุ่มรากฐานทางวัฒนธรรม
กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แหล่งท่องเที่ยวทั้ง 3 แห่ง มีความพร้อมและศักยภาพมากที่สุดจากสถานที่สำคัญทั้ง 3 ด้าน แต่ละสถานที่ท่องเที่ยวสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี เดินทางเข้าถึงสะดวก มีชื่อเสียง มีเอกลักษณ์ความสำคัญ และเรื่องราวเฉพาะที่ไม่เหมือนสถานที่อื่นๆ แต่มีเพียงเวียงท่ากานเท่านั้นจากสถานที่สำคัญทั้ง 3 แห่ง ที่มีความพร้อมและศักยภาพที่มากกว่าอันเนื่องมาจากพื้นที่ของเวียงท่ากานที่กว้างและสามารถกระจายนักท่องเที่ยวไปยังจุดต่างๆ ได้ดี มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบมากกว่าทั้งสองสถานที่ และกิจกรรมการท่องเที่ยวของเวียงท่ากานสามารถพัฒนาเพื่อต่อยอดให้หลากหลายกว่าเดิมได้

4.1.4 ผลการสังเคราะห์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

การสังเคราะห์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลปฐมภูมิและข้อมูลทุติยภูมิ วิเคราะห์ข้อมูลสู่การสังเคราะห์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า ดังภาพที่ 4.14

ภาพที่ 4.14 ผังแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จากภาพที่ 4.14 ผังแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านการศึกษาค้นคว้าด้านต่างๆ โดยแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านการสังเคราะห์จะแบ่งขั้นตอนการออกแบบได้ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3 ขั้นตอนหลัก คือ ขั้นตอนการศึกษาข้อมูล ขั้นตอนการออกแบบ และขั้นตอนการผลิต มีรายละเอียดดังนี้

4.1.4.1 ขั้นตอนการศึกษาข้อมูล เป็นขั้นตอนที่ต้องศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบผลิตภัณฑ์เสื้อผ้า ได้แก่ ศึกษาข้อมูลเศรษฐกิจสร้างสรรค์ร่วมกับข้อมูลรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ศึกษาและวิเคราะห์ศักยภาพของสถานประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทออำเภอสันป่าตองทั้ง 10 สถานประกอบการ ศึกษาและวิเคราะห์ศักยภาพของสถานที่ท่องเที่ยวอำเภอสันป่าตอง ศึกษาและวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์จากเสื้อผ้าในท้องถิ่นตลอดร่วมกับลักษณะของเสื้อผ้าและวิธีการแปรรูปเสื้อผ้า และศึกษาการบริการของสถานที่ท่องเที่ยวของอำเภอสันป่าตองรูปแบบปัจจุบัน นำข้อมูลทั้งหมดวิเคราะห์ แบ่งหมวดหมู่ข้อมูล แล้วนำเข้าสู่กระบวนการออกแบบต่อไป

4.1.4.2 ขั้นตอนการออกแบบ เป็นขั้นตอนที่เลือกใช้ข้อมูลจากการศึกษาเข้าสู่กระบวนการออกแบบ ขั้นตอนการออกแบบจะแบ่งได้ 2 ด้าน คือ ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเสื้อผ้า และด้านการออกแบบบริการ การออกแบบทั้ง 2 ด้าน จะต้องมีความสัมพันธ์กันเพื่อความสอดคล้องของการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ส่งเสริมด้วยการบริการ

4.1.4.3 ขั้นตอนการผลิต เป็นขั้นตอนสุดท้ายเมื่อได้รูปแบบผลิตภัณฑ์สุดท้ายโดยการผลิตจะใช้การผสมผสานระหว่างระบบการผลิตเชิงหัตถกรรมร่วมกับระบบการผลิตเชิงอุตสาหกรรม เพื่อให้สอดคล้องกับศักยภาพสถานประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอทั้ง 10 สถานประกอบการ

4.1.5 ผลการประยุกต์ใช้แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเสื้อผ้าที่ได้จากการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ร่วมกับผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทออำเภอสันป่าตองทั้ง 10 สถานประกอบการ

เมื่อผู้วิจัยสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเสื้อผ้าจึงได้นำข้อมูลทั้งหมดประยุกต์ใช้งานจริงร่วมกับผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทออำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ทั้ง 10 สถานประกอบการ โดยผลการประยุกต์ใช้แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเสื้อผ้ามีรายละเอียดดังนี้

4.1.5.1 ผลการประยุกต์ใช้แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเสื้อผ้า

ผลจากการนำแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเสื้อผ้าประยุกต์ใช้จริงร่วมกับผู้ประกอบการสามารถสังเคราะห์เป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวเวียงท่ากานด้วยผลิตภัณฑ์จากเสื้อผ้าและการออกแบบบริการ สามารถแจกแจงรายละเอียดตามแนวทางการออกแบบดังนี้

THAKAN CITY SERVICE SYSTEM and PRODUCT DESIGN By WONGSAKORN SUNKANAPORN

THE STORY
of SANPATONG
DISTRICT

ภาพที่ 4.15 ผลการประยุกต์ใช้แนวทางการออกแบบ

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

1) ขั้นตอนการศึกษาข้อมูล

1.1) ข้อมูลทั่วไป เวียงท่ากานมีพื้นที่ท่องเที่ยวประมาณ

500*700 เมตร สภาพแวดล้อมของเวียงท่ากานจะอยู่ร่วมกับหมู่บ้านท่ากาน สวนลำไย และแหล่งทำการเกษตร โบราณสถานบางแห่งอยู่ในสวนลำไยของชาวบ้าน กลุ่มนักท่องเที่ยวที่เป็นกลุ่มหลักคือ นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มาเป็นกลุ่มจากทัวร์ท่องเที่ยว กลุ่มข้าราชการ นักเรียน นักศึกษาคณาจารย์ชาวไทยและต่างชาติที่มาทัศนศึกษา โดยกิจกรรมการท่องเที่ยวเวียงท่ากานจะเป็นการเดินทาง นั่งรถราง และถ่ายรูปโบราณสถานแต่ละแห่ง การบริการของเวียงท่ากานจะมีคัคเทศก์นำเที่ยว รถรางคอยบริการนักท่องเที่ยวที่มาเป็นหมู่คณะ หรือถ้านักท่องเที่ยวมาจำนวนน้อยจะมีรถจักรยานยนต์พ่วงข้างบริการนำเที่ยวตามโบราณสถานจุดต่างๆ ที่กระจายตัวในหมู่บ้านท่ากาน นอกจากนั้นยังมีการบริการอาหารพื้นเมือง(นักท่องเที่ยวจะต้องแจ้งความประสงค์ก่อนการท่องเที่ยวล่วงหน้า) และการรับประทานลำไยในช่วงเดือนกรกฎาคมซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ต้นลำไยออกผล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.16 ข้อมูลทั่วไปของเวียงท่ากาน

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

1.2) การบริการของเวียงท่ากาน ลักษณะการบริการของเวียงท่ากาน คือ การนำนักท่องเที่ยวเดินทางไปตามโบราณสถานจุดต่างๆ ทั้ง 11 จุด ดังภาพที่ 4.17

ภาพที่ 4.17 จุดท่องเที่ยวของกลุ่มโบราณสถานเวียงท่ากานทั้งหมด

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การนำนักท่องเที่ยวเดินทางภายในเวียงท่ากานจะใช้วิธีโดยสารรถนำเที่ยวหรือสามารถเดินทางด้วยรถยนต์หรือจักรยานยนต์ส่วนตัว รถนำเที่ยวของเวียงท่ากานเป็นรถราง 15 ที่นั่ง แต่ละคันจะมีมัคคุเทศก์ประจำอยู่บนรถเพื่อคอยอธิบายรายละเอียดและเรื่องราวของแต่ละโบราณสถาน

การบริการ

รถนำเที่ยว

ไกด์

อาหารพื้นเมือง

ค่าบริการ 300-500 บาท/เที่ยว

- มีไกด์นำเที่ยว
 - รถรางนำเที่ยว (ราคาตามจำนวนคนและขนาดของรถรางรถรางคันเล็ก 10-15 คน/เที่ยว)
 - บริการอาหารพื้นเมือง(จัดเลี้ยง) แจกความประสงค์และตกลง
- ค่าบริการที่ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว

ภาพที่ 4.18 การบริการท่องเที่ยวเวียงท่ากาน

กราฟิกโดย : วังศกร สันคนาภรณ์

นอกจากนี้ยังมีบริการอาหารพื้นเมืองเป็นการบริการเสริมจากเดิมโดยจะต้องแสดงความประสงค์ล่วงหน้าก่อนการท่องเที่ยว แต่ส่วนมากการบริการอาหารพื้นเมืองมักจะใช้จัดเลี้ยงคณะนักท่องเที่ยวระดับพิเศษมากกว่านักท่องเที่ยวทั่วไป

1.3) สิ่งอำนวยความสะดวก ภายในเวียงท่ากานจะมีศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ร้านขายของชำของชาวบ้าน และตลาดสดตอนเย็น คอยอำนวยความสะดวกให้แก่ นักท่องเที่ยว ภายในศูนย์บริการนักท่องเที่ยวจะแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ห้องทำงานผู้ดูแล ห้องน้ำ และพิพิธภัณฑเวียงท่ากาน แต่บริเวณศูนย์บริการนักท่องเที่ยวจะไม่มีร้านขายของที่ระลึกประจำสถานที่ท่องเที่ยว ทำให้ไม่มีผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเวียงท่ากานจำหน่าย

1.4) กลุ่มโบราณสถานทั้ง 11 เวียงท่ากานจะมีโบราณสถานหลัก และที่อยู่บริเวณใกล้เคียงที่ใช้ในการบริการท่องเที่ยวทั้งหมด 11 จุด ได้แก่ ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว และวัดกลางเวียง วัดท่ากาน วัดป่าเป้า วัดอุโบสถ วัดหัวช่วง วัดพระเจ้าก่า วัดน้อย กลุ่มวัดหนองสระ วัดกุ้มไม้แดง วัดป่าไผ่รวก วัดต้นกอก ที่ใช้ในการบริการ แต่ยังมีโบราณสถานที่อยู่ในบริเวณที่ไม่ใช่เป็นจุดบริการ โดยกลุ่มโบราณสถานเวียงท่ากานแต่ละแห่งจะมีตำนาน เรื่องเล่า เฉพาะของแต่ละโบราณสถานดังภาพที่ 4.19 – 4.21

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โบราณสถานที่อยู่ในเวียงท่ากาน

วัดกลางเวียงและศูนย์บริการนักท่องเที่ยว

วัดกลางเวียงเป็นจุดศูนย์กลางและเป็นโบราณสถานที่โดดเด่นที่สุดของเวียงท่ากาน และมีศูนย์บริการนักท่องเที่ยวที่มีส่วนจัดแสดงโบราณวัตถุและเรื่องราวของเวียงท่ากาน

วัดท่ากาน

จุดเด่นของวัด คือ พระพุทธรูปชื่อว่าพระเพชร ที่ค้นพบจากการขุดภายในบริเวณวัดกลางเวียง จึงนำมาประดิษฐานที่วัดท่ากานที่อยู่ติดกัน

วัดป่าเป้า

ในอดีตเคยมีทหารญี่ปุ่นสมัยสงครามเอเชียบูรพามาตั้งฐานที่มั่นในบริเวณนี้ และทหารในค่ายเกิดอาการท้องเสียจึงนำใบจากต้นเปลา่ที่มีมากในบริเวณมาทำยาแก้ท้องเสีย

วัดอุโบสถ

บริเวณวัดจะมีอุโบสถที่ยังใช้ทำพิธีทางศาสนา และมีโบราณสถานอยู่ด้านข้าง ซึ่งโบราณสถานจะมีเจดีย์สร้างติดกันกับตัวอุโบสถหลัก(โบราณสถาน) นอกจากนั้นเป็นวัดที่มีซุ้มประตูสมบูรณ์ที่สุด

วัดหัวข่วง

เป็นวัดที่สร้างหันหน้าไปทางเมืองหงส์สาวดีในอดีตเนื่องจากสร้างเพื่ออาศัยถึงกลุ่มชาติพันธุ์ที่ไม่ได้อพยพกลับมาพร้อมกันหลังจากหนีวาทกโรคได้อยู่ระบาดไป ซึ่งมีเรื่องราวเหมือนกับกลุ่มชาติพันธุ์มอญที่มีประเพณีลอยสะเปตามลำน้ำเชื่อว่าผู้ที่อยู่ปลายน้ำจะได้รับ

ภาพที่ 4.19 การวิเคราะห์เนื้อหาและเรื่องราวของโบราณสถานที่อยู่ในเวียงท่ากาน

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โบราณสถานที่อยู่ในเวียงท่ากาน

วัดหนองล่อม

โบราณสถานขนาดเล็กที่มีหนองน้ำอยู่ติดกับโบราณสถาน

วัดพระเจ้าก่า

เป็นโบราณสถานที่มีอุโบสถขนาดใหญ่ ขุดค้นพบพระพุทธรูปที่มีสีเข้มซึ่งกลายเป็นที่มาของชื่อวัดและพระพุทธรูป นอกจากนี้ยังมีข้อสันนิษฐานว่าในอดีตแม่น้ำปิงเคยไหลผ่านหน้าวัดเนื่องจากหลักฐานจากสภาพดิน และยังเป็นสถานที่เรียนรู้การจักสาน

วัดน้อย

โบราณสถานขนาดเล็กที่มีสิ่งปลูกสร้างอยู่ติดกัน 2 จุด เป็นโบราณสถานที่มีขนาดเล็กที่สุดในเวียงท่ากาน

วัดหนองสระ

สันนิษฐานว่าในอดีตเคยมีสระน้ำอยู่ในบริเวณวัด เป็นวัดที่พระนางจามเทวีสร้างให้กับลูกของตน ปัจจุบันโบราณสถานจะอยู่ภายในสวนลำไยของชาวบ้าน มีทางเดินทอดยาวเชื่อมต่อกับวัด กูไม้แดง ใช้ช่วงเดือนกรกฎาคมต้นลำไยจะออกผลให้นักท่องเที่ยวได้รับประทาน

วัดกูไม้แดง

จุดเด่นของโบราณสถานคือมีรูปปั้นพระพุทธรูปชำรุด 3 องค์ ประดิษฐานอยู่บริเวณหน้าเจดีย์ ขนาดอุโบสถของโบราณสถานจะเล็กกว่าขนาดของวัดพระเจ้าก่าเล็กน้อย

ภาพที่ 4.20 การวิเคราะห์เนื้อหาและเรื่องราวของโบราณสถานที่อยู่ในเวียงท่ากาน(ต่อ)

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โบราณสถานที่อยู่ในเวียงท่ากาน

วัดป่าไผ่รวก

ที่มาของชื่อวัดมาจากในบริเวณมีต้นไผ่รวกเจริญเติบโตมาก จุดสนใจของวัด คือ มีเชิงตะกอนอยู่ในบริเวณโบราณสถาน สันนิษฐานว่าใช้มาปนกิจเจ้าเมือง พระ หรือผู้ที่มียศศักดิ์

วัดต้นโพธิ์

จุดเด่นอยู่ที่มีต้นโพธิ์ขนาดใหญ่ มีตำนานว่าพระยากาวิละได้นำมาจากศรีลังกา 5 ต้น ในช่วงกวาดต้อนกลุ่มชาติพันธุ์ได้นำมาปลูกในเวียงท่ากาน 1 ต้น

วัดต้นกอร้าง

เป็นโบราณสถานที่มีเจดีย์ขนาดใหญ่ที่สุดในเวียงท่ากาน ภายในโบราณสถานมีสิ่งปลูกสร้างกระจายตัว นอกจากนี้ยังมีข้อสันนิษฐานว่ามีสิ่งปลูกสร้างที่คาดว่าเป็นห้องน้ำของพระสงฆ์

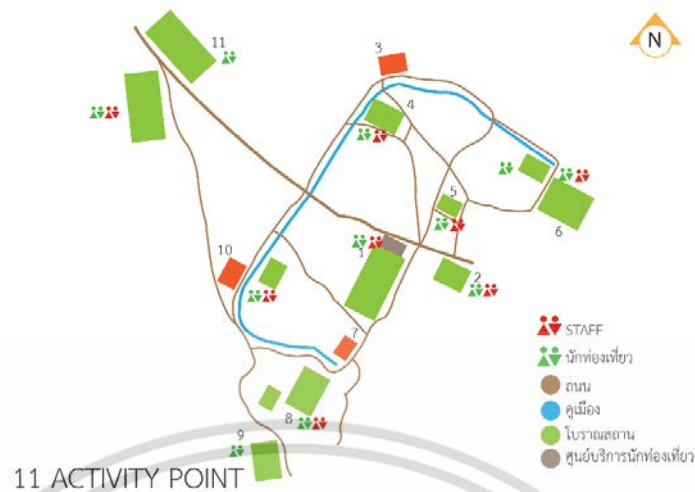
ภาพที่ 4.21 การวิเคราะห์เนื้อหาและเรื่องราวของโบราณสถานที่อยู่ในเวียงท่ากาน(ต่อ)

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

2) ขั้นตอนการออกแบบ การออกแบบผู้วิจัยได้ประยุกต์ผลได้ที่จากการศึกษาตามหัวข้อ 4.1.1 ถึง 4.1.3 ผนวกกับการวิเคราะห์เวียงท่ากานด้านการบริการ และเรื่องราวของเวียงท่ากาน ได้ผลการออกแบบดังนี้

2.1) รูปแบบการบริการ การบริการท่องเที่ยวเวียงท่ากานจะพัฒนาการท่องเที่ยวจากรูปแบบเดิมที่นำนักท่องเที่ยวเดินทางตามจุดโบราณสถานต่างๆ ทั้ง 11 จุด แต่ได้ปรับเพิ่มจุดโบราณสถานที่น่าท่องเที่ยวได้มีปฏิสัมพันธ์และปรับลดเหลือเพียงแค่เป็นจุดผ่านแล้วให้มัคคุเทศก์เป็นผู้บรรยาย ดังภาพที่ 4.22

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.22 แผนที่จุดปฏิสัมพันธ์เวียงท่ากาน

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จากภาพที่ 4.22 จุดสีเขียวคือโบราณสถานที่นักท่องเที่ยวจะมีปฏิสัมพันธ์ร่วม จุดสีส้มคือโบราณสถานที่จะเป็นเพียงจุดผ่านแล้วให้มัคคุเทศก์เป็นผู้บรรยาย โดยจุดที่นักท่องเที่ยวจะมีปฏิสัมพันธ์ร่วมคือ จุดที่มีกิจกรรมให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วม ได้แก่ เยี่ยมชมและถ่ายรูปอย่างใกล้ชิด รวมไปถึงกิจกรรมเชิงวัฒนธรรมท้องถิ่นที่เสริมตำนานและเรื่องเล่าของโบราณสถานนั้นๆ

2.2) รูปแบบการเดินทาง การเดินทางท่องเที่ยวเวียงท่ากานจะใช้วิธีเพิ่มรูปแบบการบริการจากเดิมที่มีรถรางนำเที่ยวหรือใช้รถส่วนตัวของนักท่องเที่ยว โดยเพิ่มการเดินทางด้วยวัวเทียมเกวียน ดังภาพที่ 4.23

ภาพที่ 4.23 รูปแบบของวัวเทียมเกวียน

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การใช้วัวเทียมเกวียนเกิดการการนำเอกลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ไทเขินที่อาศัยอยู่ในบริเวณหมู่บ้านท่ากานที่ในอดีตเป็นพ่อค้าวัวลาก (พ่อค้าวัวเทียมเกวียน) นำรูปแบบเกวียนประยุกต์ให้เหมาะสมกับการบรรทุกผู้โดยสาร

2.3) รายละเอียดการบริการร่วมกับกลุ่มโบราณสถานทั้ง 11 จุด และผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่เกี่ยวข้องกับโบราณสถานทั้ง 11 จุดที่ผ่านการปรับเปลี่ยนและลดบทบาทบางจุด โบราณสถานมีรายละเอียดดังนี้

2.3.1) จุดที่ 1 ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและวัดกลางเวียง เป็นจุดเริ่มแรกและจุดสิ้นสุดการบริการที่นักท่องเที่ยวจะต้องมีปฏิสัมพันธ์เป็นครั้งแรกจึงออกแบบให้เป็นจุดเริ่มต้นการบริการ โดยให้นักท่องเที่ยวลงทะเบียนเข้าร่วมการบริการ เมื่อลงทะเบียนเสร็จแล้วจะเริ่มดำเนินการบริการด้วยการให้ข้อมูลเบื้องต้นของเวียงท่ากาน ข้อมูลรูปแบบการบริการ และพาเดินชมส่วนพิพิธภัณฑ์ก่อนจะพานักท่องเที่ยวเดินชมวัดกลางเวียง และนำนักท่องเที่ยวขึ้นรถวัวลาก (วัวเทียมเกวียน) เพื่อนำไปจุดโบราณสถานต่อไป ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่เข้ามามีส่วนร่วมกับการบริการจุดแรกจึงเป็นผลิตภัณฑ์ประเภทที่สามารถให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวได้ คือ แผ่นพับ แผนที่ ที่สามารถให้ข้อมูลโดยรวมของเวียงท่ากานได้ และเป็นของที่ระลึกที่ต้องสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มให้กับแผ่นพับ

2.3.2) จุดที่ 2 วัดท่ากาน เป็นวัดที่อยู่ใกล้กับศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและวัดกลางเวียง เป็นวัดที่ประดิษฐานพระเพชรและรูปปั้นพระนางจามเทวี โดยพระพุทธรูปที่ประดิษฐานภายในวัดได้ขุดพบ ณ จุดขุดวัดกลางเวียง จึงได้นำมาประดิษฐานให้ชาวบ้านท่ากานสักการะ จึงออกแบบผลิตภัณฑ์ที่สามารถส่งเสริมเรื่องราวของจุดนี้ได้ ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ใช้ส่งเสริมควรจะเป็นชุดที่ใช้สักการะพระพุทธรูป และต้องสามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวร่วมกิจกรรมนี้ด้วยการนำรูปแบบของผลิตภัณฑ์หรือวิถีปฏิบัติจากรากฐานทางวัฒนธรรมประยุกต์ร่วม

2.3.3) จุดที่ 3 วัดป่าเป้า โบราณสถานนี้จะเพียงจุดทางผ่านซึ่งจะไม่ให้นักท่องเที่ยวมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับโบราณสถานแต่จะให้หมัคคุเทศก์เป็นผู้บรรยายเรื่องเล่าตำนาน ของโบราณสถาน เพื่อไม่ให้ระยะเวลาการท่องเที่ยวมากเกินไปและเรื่องราวของโบราณสถานที่ไม่สอดคล้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

2.3.4) จุดที่ 4 วัดอุโบสถ โบราณสถานวัดอุโบสถมีเอกลักษณ์อยู่ที่ซุ้มประตูเข้าวัดที่มีความสมบูรณ์ที่สุดในเวียงท่ากาน มีพื้นที่โบราณสถานกว้างขวาง และมีอุโบสถยุคปัจจุบันที่ยังใช้ในพิธีกรรมทางศาสนาพุทธ เนื่องจากมีพื้นที่สามารถรองรับการทำกิจกรรมที่ต้องใช้พื้นที่ประกอบกับใกล้กับบริเวณโบราณสถานวัดอุโบสถมีผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอที่มีองค์ความรู้ด้านการนำมะเกลือที่อยู่ในท้องถิ่นมาย้อมสีซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ประกอบการที่มีส่วนร่วมกับการทำวิจัยนี้ จึงออกแบบให้เป็นจุดเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นการย้อมสีธรรมชาติจากมะเกลือ ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ใช้ส่งเสริมควรจะเป็นชุดหรือบรรจุภัณฑ์ ที่สามารถบรรจุอุปกรณ์ย้อมสีธรรมชาติให้

นักท่องเที่ยวร่วมกิจกรรม อุปกรณ์ย้อมสีจะประกอบไปด้วย มะเกลือ ถาดย้อมสี ไม้พาย ครกไม้ขนาดเอกลักษณะเป็นเอกลักษณ์ที่สงวนไว้สืบทอดไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญได้เห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการศึกษาไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เล็ก และสิ่งของที่ใช้อยู่ วิธีการดำเนินกิจกรรม คือ แจกชุดย้อมสีธรรมชาติให้นักท่องเที่ยวแล้วสาธิตวิธีการย้อม แต่เมื่อนักท่องเที่ยวทดลองทำจะให้นักท่องเที่ยวใช้ครกตำมะเกลือให้ละเอียดจากนั้นนำไปแลกน้ำมะเกลือที่ผ่านการผสมและหมักสำเร็จ เทน้ำลงในถาดย้อมแล้วนำถุงผ้าที่เป็นบรรจุภัณฑ์แช่ลงไปใต้น้ำย้อมก่อนจะนำไปแลกกับถุงผ้าที่ผ่านการย้อมและแห้งสนิท หรือสามารถฝากที่จุดการปฏิบัติการย้อมสีเพื่อรอให้แห้งก่อนรอรับได้ที่ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว

2.3.5) จุดที่ 5 วัดหัวขวง โบราณสถานที่ตั้งอยู่ในสวนลำไยขนาดเล็กของชาวบ้าน รูปแบบของโบราณสถานมีอุโบสถติดกับเจดีย์ขนาดเล็กซึ่งเป็นรูปแบบของล้านนา โบราณ วัดหัวขวงเป็นโบราณสถานที่สร้างหันหน้าไปทิศตะวันตกเพียงโบราณสถานเดียวเนื่องจากในอดีตเคยมีหวาดกโรคระบาดในหมู่บ้าน ชาวบ้านจึงอพยพหนีไปเมืองหงสาวดีและภาคกลางของสยาม เมื่อโรคระบาดหมดไปจึงกลับมาอยู่แหล่งอาศัยเดิม มีเพียงบางส่วนไม่ได้กลับมาด้วยชาวบ้านจึงสร้างวัดที่หันทิศไปยังเมืองหงสาวดีเพื่อแสดงความหวังหาอาหาร นอกจากนี้ยังมีพิธีกรรมการลอยสะพานซึ่งกลายเป็นประเพณีภายหลัง การลอยสะพานในอดีตทำเพื่อลอยสิ่งของเครื่องใช้ไปตามแม่น้ำซึ่งเชื่อว่าจะลอยไปถึงผู้ที่อาศัยอยู่ที่เมืองหงสาวดี ภายหลังเชื่อว่าลอยสิ่งของเครื่องใช้ไปให้ผู้ล่วงลับและยังเป็นการลอยสิ่งที่ไม่ดีออกจากผู้ลอย จึงออกแบบให้เป็นจุดที่จะให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมกับรูปแบบประเพณีการลอยสะพาน ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าจึงต้องเป็นกระธง หรือเรือสะพาน ที่ภายในบรรจุชุดเครื่องใช้เพื่อใช้อุทิศให้ผู้ล่วงลับ การลอยจะต้องนำไปลอยที่วัดหนองหล่มเนื่องจากมีสระน้ำรองรับการลอย

2.3.6) จุดที่ 6 วัดพระเจ้ายักษ์ และวัดหนองหล่ม โบราณสถานที่ตั้ง 2 แห่ง มีพื้นที่ใกล้เคียงกันสามารถเดินเชื่อมกันได้ โดยจุดที่ 6 วิวเทียมเกวียนจะจอดส่งนักท่องเที่ยวลงที่วัดหนองหล่มให้นักท่องเที่ยวได้นำสะพานอธิฐานแล้วลอยที่หนองน้ำบริเวณข้างวัดหนองหล่ม จากนั้นให้นักท่องเที่ยวมารวมตัวที่วัดพระเจ้ายักษ์ จุดโบราณสถานวัดพระเจ้ายักษ์จะมีชาวบ้านใช้พื้นที่ได้ร่วมเจดีย์ไม้เป็นพื้นที่ประกอบอาชีพจักสานส้มไก่ จึงออกแบบให้เป็นจุดที่นักท่องเที่ยวชมการสาธิตและเรียนรู้ภูมิปัญญาการจัดสานส้มไก่โดยนักท่องเที่ยวจะสามารถขอร่วมทดลองจักสานได้ตามความประสงค์ของตน และเดินชมภายในโบราณสถานวัดพระเจ้ายักษ์ ระหว่างให้นักท่องเที่ยวเดินชมโบราณสถานจะมีชุดขนมและน้ำดื่มบริการนักท่องเที่ยวเพื่อช่วยบรรเทาความเหนื่อยจากการท่องเที่ยว ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าจึงต้องเป็นบรรจุภัณฑ์ห่อขนมและขนมภายในบรรจุภัณฑ์จะต้องเป็นขนมที่สามารถสื่อเอกลักษณ์ท้องถิ่น

2.3.7) จุดที่ 7 วัดน้อย โบราณสถานขนาดเล็ก เป็นเพียงจุดทางผ่านซึ่งจะไม่ให้นักท่องเที่ยวมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับโบราณสถานแต่จะให้มัคคุเทศก์เป็นผู้บรรยายเรื่องเล่า ตำนาน ของโบราณสถาน เพื่อไม่ให้ระยะเวลาการท่องเที่ยวมากเกินไปและเรื่องราวของโบราณสถานที่ไม่สอดคล้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.8) จุดที่ 8 กลุ่มวัดหนองสระ กลุ่มโบราณสถานวัดหนองสระ จะตั้งอยู่ใกล้เคียงกับวัดกลางเวียงเป็นกลุ่มโบราณสถานที่อยู่ภายในสวนลำไยขนาดใหญ่ของชาวบ้าน จุดเด่นของกลุ่มโบราณสถานนอกจากจะเป็นอุโบสถโบราณคู่แล้วยังมีทางเดินทอดเข้าไปในสวนลำไย ซึ่งจะเชื่อมกับโบราณสถานวัดกุ้มไม่แดง ระหว่างทางเดินจะมีต้นลำไยเรียงรายอยู่ริมทางเดินซึ่งถ้าท่องเที่ยวในฤดูลำไย (ช่วงเดือนกรกฎาคม) จะมีบริการเสริมให้นักท่องเที่ยวสามารถรับประทานลำไย และมีจุดถ่ายรูป คือ อุโมงค์ทางเดินจากกิ่งของต้นลำไยที่แผ่พาดผ่านทางเดิน จุดโบราณสถานนี้นักท่องเที่ยวจะต้องเดินเพื่อไปยังจุดโบราณสถานต่อไปซึ่งจะทำให้ผ่านอุโมงค์ลำไยและสวนลำไย

2.3.9) จุดที่ 9 วัดกุ้มไม่แดง โบราณสถานวัดกุ้มไม่แดงเป็นโบราณสถานที่มีทางเดินเชื่อมต่อกับกลุ่มโบราณสถานวัดหนองสระ มีเอกลักษณ์ประจำโบราณสถานคือ พระพุทธรูปชำรุดโบราณประดิษฐานอยู่หน้าเจดีย์ 3 องค์ รูปแบบของโบราณสถานคือลำนนาโบราณสังเกตได้จากตัวโบราณสถานสร้างติดกับเจดีย์ จุดนี้รถวิลาจจะรอนักท่องเที่ยวเพื่อนำไปอีกจุดโบราณสถาน

2.3.10) จุดที่ 10 วัดป่าไผ่รวก และวัดต้นโพธิ์ เมื่อเดินทางจากจุดโบราณสถาน 9 วัดกุ้มไม่แดงไปยังจุดโบราณสถาน 10 ระหว่างการเดินทางจะผ่านวัดป่าไผ่รวกโดยจุดนี้จะเป็นเพียงจุดโบราณสถานทางผ่านโดยมีคฤหบดีจะเป็นผู้บรรยายเอกลักษณ์ เรื่องเล่า ตำนาน โบราณสถาน เพื่อไม่ให้ระยะเวลาการท่องเที่ยวมากเกินไปและเรื่องราวของโบราณสถานที่ไม่สอดคล้องกับการท่องเที่ยว เมื่อเดินทางถึงวัดต้นโพธิ์ คฤหบดีจะเป็นผู้บรรยายเรื่องเล่า ตำนาน โดยโบราณสถานนี้มีจุดเด่นประจำ คือ ต้นโพธิ์ขนาดใหญ่ที่เชื่อว่าเป็นต้นโพธิ์ 1 ใน 5 ต้น ที่พระเจ้ากาวิละ นำมาจากประเทศศรีลังกา แล้วได้นำมาปลูกไว้ที่โบราณสถานนี้ จึงออกแบบเป็นจุดให้นักท่องเที่ยวได้มีปฏิสัมพันธ์กับต้นโพธิ์ ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า คือ ชุดไม้ค้ำต้นโพธิ์ โดยชุดไม้ค้ำประยุกต์ประเพณีเรื่องการนำไม้ค้ำไปค้ำต้นโพธิ์ในวัดช่วงเทศกาลสงกรานต์ โดยเชื่อว่าเป็นการค้าจุณศาสนาและ ค้าจุณชะตาชีวิต หน้าที่ การงาน การเงิน เป็นต้น โดยชุดไม้ค้ำต้นโพธิ์จะประกอบไปด้วย ไม้ค้ำ และของที่ระลึก คือ ที่วางโทรศัพท์มือถือ เป็นการประยุกต์ใช้แนวคิดความเชื่อเมื่อนักท่องเที่ยวได้นำชุดไม้ค้ำต้นโพธิ์มาใช้ค้ำต้นโพธิ์ที่อยู่ในบริเวณโบราณสถานจะช่วยค้าจุณชะตาชีวิต หน้าที่ และการงาน นอกจากนั้นแล้วยังสามารถนำโทรศัพท์มือถือมาวางค้ำกับของที่ระลึก (ที่วางโทรศัพท์มือถือ)

2.3.11) จุดที่ 11 วัดต้นกอก และวัดต้นกอกร้าง เป็นจุดโบราณสถานสุดท้ายของการบริการท่องเที่ยวเวียงท่ากาน แบ่งเป็นสองส่วน คือ ส่วนแรกเป็นจุดวัดต้นกอกที่เป็นวัดปัจจุบันบริเวณวัดจะประดิษฐานพระพุทธรูปดินปั้นที่ขุดพบบริเวณเวียงท่ากานและมีสวนพิพิธภัณฑสถานชาวไทเขินที่รวบรวมเครื่องใช้ของชาวไทเขินโบราณ โดยส่วนแรกจะมีกิจกรรมให้นักท่องเที่ยวได้สักการะพระพุทธรูปดินปั้นโดยใช้ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า คือ ชุดสักการะรูปแบบเดียวกับที่ใช้ในวัดท่ากาน และกิจกรรมชมพิพิธภัณฑสถานไทเขิน ส่วนที่สองคือโบราณสถานวัดต้นกอกร้าง ที่มีเจดีย์ขนาดใหญ่เป็นเอกลักษณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อท่องเที่ยวจนถึงจุดที่ 11 คือจุดสุดท้ายของการบริการ มัคคุเทศก์จะนำนักท่องเที่ยวกลับมาที่ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ระหว่างการเดินทางกลับมัคคุเทศก์จะเป็นผู้บรรยายสรุปและประชาสัมพันธ์ถึงการบริการเสริม โดยถ้านักท่องเที่ยวสนใจสามารถติดต่อขอเข้าร่วมการบริการเสริมได้ที่ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว

2.4) ผลติภณัฑ์จากเสขผ้าและการบริการเสริม

2.4.1) การบริการเสริม นอกจากการบริการท่องเที่ยวเวียงท่ากานที่เป็น การบริการหลักแล้วยังมีบริการเสริม คือ การเรียนรู้และมีส่วนร่วมประเพณีเฉพาะถิ่นตามต้อด การ บริการนี้เกิดจากการนำประเพณีตามต้อดประยุกต์สร้างเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงมีส่วนร่วมกับ ประเพณีท้องถิ่น โดยการบริการเสริมนี้จะพานักท่องเที่ยวลงทะเลเบียนแสดงวามประสงค้ของร่วม กิจกรรมตามต้อดตามรูปแบบประเพณีท้องถิ่นพร้อมชำระค่าใช้จ่าย จากนั้นเจ้าหน้าที่จะมอบกระเป่า ที่ผลิตจากเสขผ้า ให้นักท่องเที่ยวซื้อผลิตภณัฑ์อุปโภคและบริโภคใส่ในกระเป่าและนัดหมายเวลาให้ นักท่องเที่ยวมาตามเวลาที่จะนำไปทำกิจกรรม เวลานั้นนัดหมายทำกิจกรรมคือช่วงกลางคืนเมือ นักท่องเที่ยวมาครบมัคคุเทศก์จะเป็นผู้นำนักท่องเที่ยวไปบ้านเป่าหมายเพื่อตามต้อด ระหว่างการ เดินทางมัคคุเทศก์จะเป็นผู้แนะนำขั้นตอนของประเพณีอย่างละเอียดและเมือทำกิจกรรมเสร็จ นักท่องเที่ยวจะได้เรียนรู้ประเพณีและรู้สึกประทับใจต่อการให้ทานด้วยประเพณีท้องถิ่น

2.4.2) ผลติภณัฑ์จากเสขผ้าที่ระลึกเชิงวัฒนธรรมสันป่าตอง ผลติภณัฑ์ จากเสขผ้าที่ระลึกประกอบไปด้วย กระเป่าวัวขาวลำพูน ตุ๊กตาผ้า และสบู่ข่าเหินยวสันป่าตอง โดย ผลติภณัฑ์จากเสขผ้าทั้ง 3 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ผลติภณัฑ์ของที่ระลึกที่ขายตามสถานที่ท่องเที่ยวและ วิเคราะห์ศักยภาพและความถนัดหรือความสนใจของผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอของสันป่า ตอง มีรายละเอียดดังนี้

2.4.2.1) กระเป่าวัวขาวลำพูนจากเสขผ้า ผลติภณัฑ์ของที่ระลึก รูปแบบแรกคือ กระเป่าผ้าจากเสขผ้า เกิดจากการประยุกต์รูปทรงหัววัวพันธุ์ขาวลำพูนและเพิ่มคุณค่า ด้วยเรื่องราวเชิงวัฒนธรรมของกลุ่มชาวไทเขินที่ในอดีตประกอบอาชีพพ่อค้าวัวต่างกับวิธีการใช้งาน โดยจะให้มัคคุเทศก์เป็นผู้สพะพายเมือสพะพายจะเหมือนการกลางจูงวัวไปตามสถานที่ต่างๆ เหมือนกับ พ่อค้าวัวต่าง นอกจากนั้นยังเป็นการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวเห็นรูปแบบและการใช้งาน

2.4.2.2) ตุ๊กตาผ้าจากเสขผ้า ผลติภณัฑ์ที่ระลึกรูปแบบที่สอง คือ ตุ๊กตาผ้าจากเสขผ้า ผู้วิจัยประยุกต์ใช้ตำนานที่มาของชื่อเวียงท่ากาน 2 ตำนานร่วมกัน ได้แก่ ตำนาน การไล่เอ็กกาเผือกหรือภาษาท้องถิ่นคือตะก่า และตำนานเมืองที่มีทุ่งนาเป็นพันไร่หรือตำนานเวียงพันนา ท่ากาน นำเอาตำนานทั้ง 2 มาสร้างเป็นตุ๊กตาผ้า ตุ๊กตาแบบแรก คือ หนูน้อยพันนา เกิดจากการ นำตำนานชื่อเวียงพันนาท่ากานมาประยุกต์สร้างเรื่องราวให้กับตุ๊กตาผ้า โดยหนูน้อยพันนาคือเทพ พัททกัษจำแลงในรูปแบบเด็กที่แต่งกายรูปแบบกลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่บริเวณเวียงท่ากาน คือ ไทเขิน

และไทยอง เป็นผู้ดูแลรักษาผืนนาของเวียงท่ากานมาเป็นเวลาช้านาน ตุ๊กตาแบบที่สอง คือ อีกาท่า เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์เพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้เผยแพร่จะยกเว้นค่า ไม่ว่ากรณัฑ์ใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กาน เกิดจากการนำตำนานโล่อีกาเผือกหรือตำนานตีง่าประยุกต์สร้างเป็นเรื่องราวให้กับตุ๊กตาผ้า โดยอีกาทำงานมาจากอีกาที่จะอาศัยอยู่บริเวณเวียงท่ากานและมักจะทะเลาะกับหนูน้อยทำงานเป็นประจำ เป็นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวละครที่สามารถนำไปประยุกต์เป็นท่าทางของตุ๊กตาผ้า

2.4.2.3) สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง ผลิตภัณฑ์ที่ระลึกรูปแบบที่สาม คือ สบู่ทำมือจากข้าวเหนียวสันป่าตอง ผู้วิจัยได้นำข้าวเหนียวสันป่าตองซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรที่ขึ้นชื่อเป็นหนึ่งในส่วนผสมการทำสบู่ เสริมมูลค่าด้วยการประยุกต์รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง คือ เรื่องราวของการประกวดนางงามข้าวเหนียวสันป่าตองและรูปลักษณ์ของกระสอบข้าว โดยรูปลักษณ์ของกระสอบข้าวจะนำมาประยุกต์ใช้เป็นบรรจุภัณฑ์ของสบู่ข้าวเหนียวสันป่าตองโดยใช้วัสดุจากเศษผ้า ด้านเรื่องราวของการประกวดนางงามจะใช้เสริมผลการใช้สบู่ คือ เมื่อนำสบู่ข้าวเหนียวสันป่าตองไปใช้งานจะทำให้สุขภาพผิวดีเหมือนกับนางงามข้าวเหนียวสันป่าตองที่ตั้งแต่ยังเด็กได้รับประทานข้าวเหนียวสันป่าตองเป็นประจำจึงทำให้สุขภาพผิวดี

4.1.6 ผลการวิเคราะห์จากแบบประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมจากผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

ผลการวิเคราะห์จากแบบประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมของการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเวียงท่ากานด้วยการออกแบบบริการและผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า ซึ่งเป็นตัวอย่างการนำไปใช้ที่ผ่านการสังเคราะห์จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าโดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการออกแบบ และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการตลาด ดังนี้

4.1.6.1 ผลการวิเคราะห์การประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ผลการประเมินแสดงตามตารางที่ 4.7 ดังนี้

ตารางที่ 4.7 ผลการประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง

รายการประเมิน	คะแนนที่ได้รับ	ระดับความเหมาะสม
การนำรากฐานทางวัฒนธรรมไปใช้		
1. การนำรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองมาใช้ประยุกต์กับการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าได้เหมาะสม	5	มากที่สุด
2. รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองที่นำมาใช้สามารถประยุกต์ได้อย่างเหมาะสมในด้านการออกแบบ และด้านการสร้างเอกลักษณ์	5	มากที่สุด
3. รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองที่เลือกมาใช้สร้างแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้ามีความน่าสนใจ	5	มากที่สุด
การแสดงถึงเอกลักษณ์รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง		
1. แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าสามารถสื่อถึงเอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตองได้อย่างชัดเจน	5	มากที่สุด
2. เอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตองสามารถประยุกต์ได้อย่างลงตัวกับแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า	5	มากที่สุด
การนำรากฐานทางวัฒนธรรมไปใช้		
1. การนำรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองมาใช้ประยุกต์กับการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าได้เหมาะสม	5	มากที่สุด
2. รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองที่นำมาใช้สามารถประยุกต์ได้อย่างเหมาะสมในด้านการออกแบบ และด้านการสร้างเอกลักษณ์	5	มากที่สุด
\bar{X}	5	มากที่สุด

ผลจากการประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองที่ประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตอง เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จำนวน 1 คน โดยผลจากการประเมินของทุกหัวข้อการประเมิน คือ แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองที่ผู้วิจัย สังเคราะห์มีความถูกต้องและความเหมาะสมมากที่สุด และผู้ทรงคุณวุฒิมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมโดยให้ ลองปรับเรื่องราวที่ใช้เพื่อเสริมคุณค่าและมีความถูกต้องและเหมาะสมของชุดสักการะพระ เนื่องจาก ประเพณีตานก๋วยสลากที่นำมาใช้ประยุกต์เป็นเรื่องราวของชุดสักการะพระขัดกับ หลักการของประเพณี โดยปกติประเพณีตานก๋วยสลากจะถวายอุทิศไปให้ผู้เสียชีวิตไปแล้วจึงไม่ เหมาะสมกับการนำไปถวายหรือสักการะพระ แต่สามารถตัดเรื่องราวของประเพณีตานก๋วยสลาก ออกไปเหลือเพียงรูปแบบบรรจุภัณฑ์ก็สามารถนำไปใช้ได้

4.1.6.2 ผลการวิเคราะห์การประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการ ออกแบบ ผลการประเมินแสดงตามตารางที่ 4.8 ดังนี้

ตารางที่ 4.8 ผลการประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการออกแบบ

รายการประเมิน	ระดับคะแนนที่ได้รับ	ระดับความพึงพอใจ
เอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตองของแบบร่างต้นแบบ		
1. แบบร่างต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าสามารถแสดงเอกลักษณ์ของรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองได้	5	มากที่สุด
เอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตองของการบริการ		
1. รูปแบบการบริการสามารถแสดงเอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตองได้	5	มากที่สุด
รูปแบบของต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า		
1. แบบร่างต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้ามีรูปลักษณ์สวยงามสามารถดึงดูดผู้บริโภคได้	4	มาก
2. แบบร่างต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้ามีโทนสีที่สวยงามและเหมาะสม	5	มากที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการประเมิน	ระดับคะแนนที่ได้รับ	ระดับความพึงพอใจ
3. การใช้วัสดุหรือวัตถุดิบของผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากเศษผ้าเหมาะสมกับรูปแบบผลิตภัณฑ์	4	มาก
4. รูปแบบของแบบร่างผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากเศษผ้าสามารถสื่อสารเอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตองแก่นักท่องเที่ยวเข้าใจได้	4	มาก
รูปแบบของการบริการ		
1. การบริการมีรูปแบบที่น่าสนใจและสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยว	5	มากที่สุด
2. กิจกรรมของการบริการมีหลากหลายสำหรับนักท่องเที่ยว	5	มากที่สุด
3. รูปแบบการบริการมีความเหมาะสมกับเวลาและสถานที่การบริการ	5	มากที่สุด
4. รูปแบบของการบริการสามารถสื่อสารเอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตองแก่นักท่องเที่ยวเข้าใจได้	4	มาก
\bar{X}	4.66	มากที่สุด

ผลจากการประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าด้านการออกแบบที่ประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านการออกแบบจำนวน 1 คน โดยค่าเฉลี่ยผลจากการประเมินของทุกหัวข้อการประเมิน คือ แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าด้านการออกแบบที่ผู้วิจัยสังเคราะห์มีความถูกต้องและความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด และผู้ทรงคุณวุฒิมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมการออกแบบระบบอำนวยความสะดวกที่มีผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ส่งเสริมกิจกรรมในแต่ละจุดให้นักท่องเที่ยว นอกจากนี้ควรมีอาหารว่างและเครื่องดื่มรองรับนักท่องเที่ยวในระหว่างการบริการท่องเที่ยวในเวียงท่ากาน

4.1.6.3 ผลการวิเคราะห์การประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการตลาด ผลการประเมินแสดงตามตารางที่ 4.9 ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.9 ผลการประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการตลาด

รายการประเมิน	ระดับคะแนนที่ได้รับ	ระดับความพึงพอใจ
การตลาดของการบริการ		
1. รูปแบบการบริการสามารถสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มให้แก่สถานที่ท่องเที่ยว	5	มากที่สุด
2. รูปแบบการบริการสามารถสร้างผลประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวได้	5	มากที่สุด
3. นักท่องเที่ยวได้รับผลการบริการที่คุ้มค่าในการเข้าร่วมกิจกรรมและบริการ	4	มาก
4. รูปแบบของการบริการมีความแตกต่างจากคู่แข่งทางการตลาด	5	มากที่สุด
การตลาดของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า		
1. รูปแบบของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าสามารถสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่ม	5	มากที่สุด
2. รูปแบบของผลิตภัณฑ์สามารถสร้างผลประโยชน์ต่อผู้ประกอบการที่ผลิตและผู้ที่เกี่ยวข้อง	5	มากที่สุด
3. นักท่องเที่ยวได้รับความคุ้มค่ากับการที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพื่อซื้อผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า	4	มาก
4. รูปแบบของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าแตกต่างจากท้องตลาด	5	มากที่สุด
\bar{X}	4.75	มากที่สุด

ผลจากการประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าด้านการตลาดที่ประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านการตลาดจำนวน 1 คน โดยค่าเฉลี่ยผลจากการประเมินของทุกหัวข้อการประเมิน คือ แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าด้านการตลาดที่ผู้วิจัยสังเคราะห์มีความถูกต้องและความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุดและผู้ทรงคุณวุฒิมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมโดยแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของเวียงทากาน ความสำคัญของการบริการที่ออกแบบ และความสำคัญของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ผู้วิจัยออกแบบ และเหตุผลที่ทำไมนักท่องเที่ยวจะต้องเลือกใช้บริการหรือเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ที่ผู้วิจัยออกแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการ ออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิด เศรษฐกิจสร้างสรรค์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าแบ่งออกเป็น 2 หัวข้อ ได้แก่ ผลการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านการสังเคราะห์จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าทั้งหมด 10 รูปแบบ และผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมของต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า โดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านการออกแบบ และด้านการตลาด โดยประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์ทั้งหมด 7 ชิ้น จากทั้งหมด 10 ชิ้น เนื่องจากเกิดปัญหาระหว่างขั้นตอนการผลิตของผู้ประกอบการ มีรายละเอียดดังนี้

4.2.1 ผลการออกแบบต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านสังเคราะห์จากแนวทางการ ออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

ผลการออกแบบต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านกระบวนการสังเคราะห์จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าสามารถสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผสมผสานรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองกับการออกแบบบริการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเวียงท่ากานทั้งหมด 10 รูปแบบผลิตภัณฑ์ แต่สามารถผลิตได้เพียง 8 รูปแบบผลิตภัณฑ์ เนื่องจากเกิดปัญหาด้านระยะเวลาการผลิต และความร่วมมือของผู้ประกอบการ โดยมีรายละเอียดของต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าดังนี้

4.2.1 การออกแบบ การออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าทั้ง 10 รูปแบบผลิตภัณฑ์ จะใช้ผลการสังเคราะห์ที่ได้จากการประยุกต์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าร่วมกับสถานที่ท่องเที่ยวของอำเภอสันป่าตอง คือ การบริการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเวียงท่ากานผ่านการส่งเสริมด้วยการออกแบบบริการและผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า และออกแบบร่วมกับผู้ประกอบการทั้ง 10 สถานประกอบการ โดยมีรายละเอียดการออกแบบดังนี้

1) แผ่นพับใบลาน ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นแรกที่นักท่องเที่ยวได้รับ หลังจากลงทะเบียนเข้าร่วมการบริการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเวียงท่ากาน ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ประเภทที่สามารถให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวได้ คือ แผ่นพับ แผนที่ ที่สามารถให้ข้อมูลโดยรวมของเวียงท่ากานได้ นอกจากนั้นยังเป็นของที่ระลึกที่ต้องสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มให้กับแผ่นพับ โดยรูปแบบของแผ่นพับมีความสอดคล้องกับรูปแบบของใบลานซึ่งเป็นอุปกรณ์จดบันทึกเรื่องราวที่ใช้ตั้งแต่อดีตและพบได้ตามศาสนสถาน que ก่อตั้งในอดีตจนปัจจุบันของอำเภอสันป่าตอง จึงได้นำมาประยุกต์ออกแบบร่วมกับแผ่นพับโดยผ่านการสร้าง Mood and Tone ดังภาพที่ 4.24

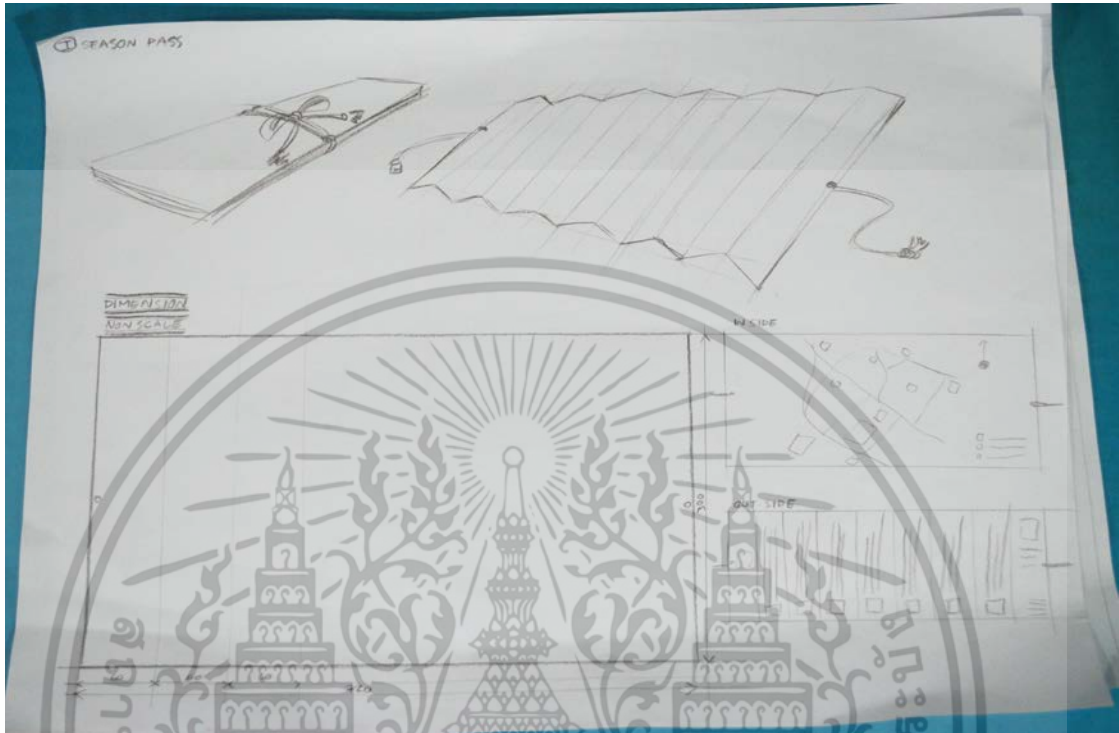
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.24 Mood and Tone แผ่นพับโบราณ
 กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

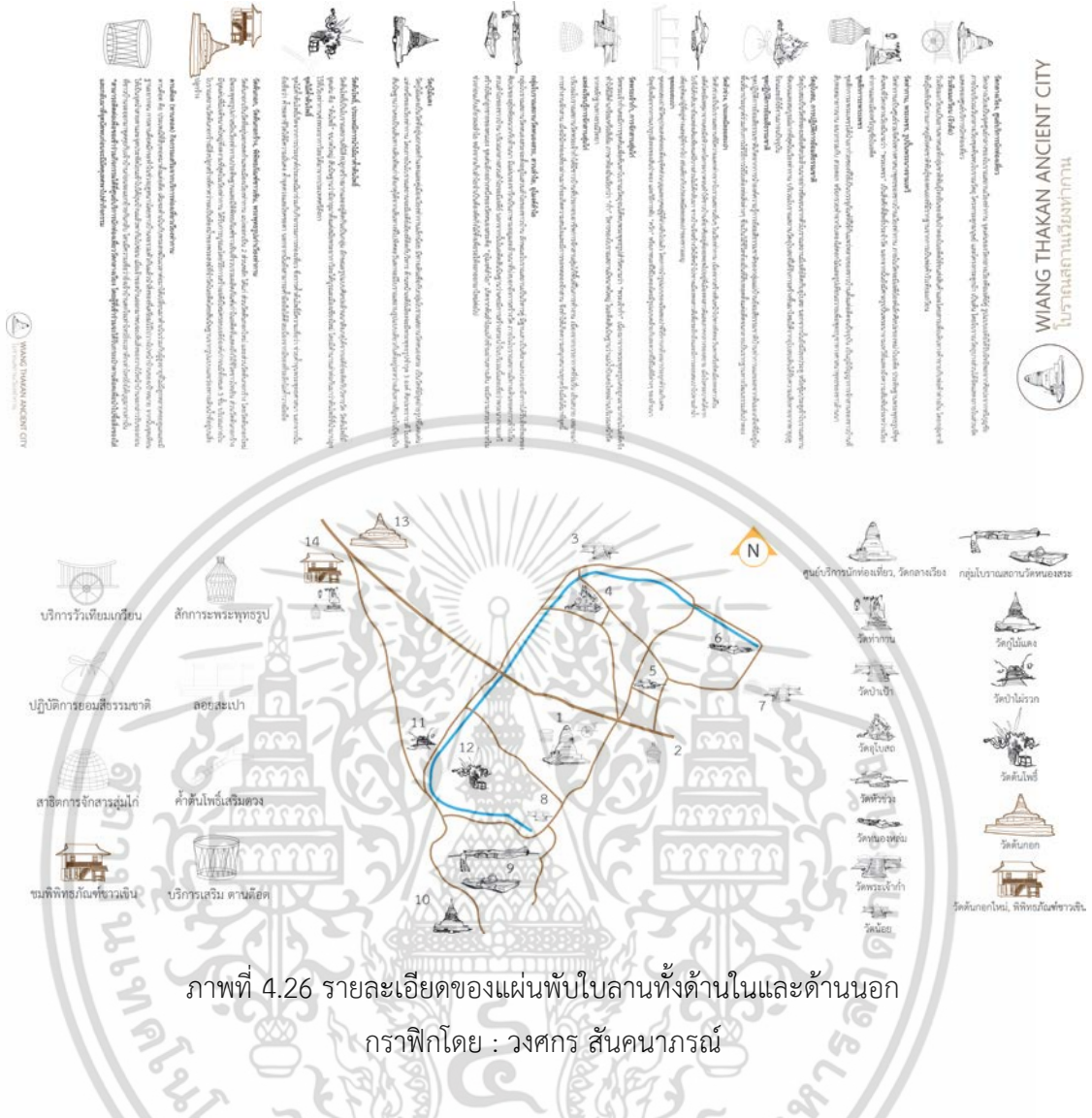
จากรูป 4.24 ผู้วิจัยนำรูปแบบ เอกลักษณ์ อารมณ์ ของโบลานและแผ่นพับนำมาออกแบบร่วมกับสถานประกอบการ บัวเขียวผ้าฝ้าย โดยได้สกัดรูปแบบของผลิตภัณฑ์ ดังภาพที่ 4.25

ภาพที่ 4.25 แผ่นพับโบลาน
ภาพโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จากภาพที่ 4.25 ลักษณะของรูปแบบของแผ่นพับโบลานจะใช้วิธีการพับเป็นชั้นสลับพื้นปลา ขนาด 30 x 72 เซนติเมตร สามารถพับได้ 11 ชั้น แผ่นพับโบลานจะมีลวดลายและรายละเอียดเป็นตัวอักษรทั้งด้านในและด้านนอก ด้านในจะแสดงรายละเอียดของแผ่นที่ท่องเที่ยวเวียงท่ากาน ด้านนอกจะแสดงรายละเอียดของโบราณสถานทั้ง 11 จุด และรูปแบบวัฒนธรรมหรือผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่มีส่วนร่วมส่งเสริมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเวียงท่ากาน ดังภาพที่ 4.26

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.26 รายละเอียดของแผนผังโบราณทั้งด้านในและด้านนอก
กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

2) ชุดสลักการะ ผลิตภัณ์ท์จากเศษผ้าชิ้นที่สองเป็นผลิตภัณ์ท์ที่ใช้ส่งเสริมกิจกรรมการสลักการะพระพุทธรูปที่ประดิษฐานที่วัดท่ากาน หรือจุดกิจกรรมที่ 2 ผลิตภัณ์ท์จากเศษผ้าจึงต้องเป็นชุดที่ใช้สลักการะพระพุทธรูป และต้องสามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวร่วมกิจกรรมนี้ด้วยการนำรูปแบบของผลิตภัณ์ท์หรือวิถีปฏิบัติจากรากฐานทางวัฒนธรรมประยุกต์ร่วม ผู้วิจัยจึงนำประเพณีและรูปแบบอุปกรณ์ที่ใช้สลักการะพระพุทธรูปตามศาสนาสถานที่ต่างๆ ของอำเภอสันป่าตอง คือ สวยดอกไม้ (กรวยดอกไม้) ผนวงรวมกับหนึ่งในบรรจุภัณ์ท์ที่ใช้ใส่สิ่งของในชีวิตประจำวันและใช้ร่วมกับประเพณีทางศาสนา คือ ก๋วย หรือชะลอมจักสาน ผ่านการสร้าง Mood and Tone ดังภาพที่ 4.27

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.27 Mood and Tone ชุดสักการะพระพุทธรูป
กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากภาพที่ 4.27 ผู้วิจัยนำรูปแบบ เอกลักษณ์ อารมณ์ ของก๊วยจ๊กसान สวยดอกไม้ และชุดสักการะ นำมาออกแบบร่วมกับสถานประกอบการ ฝ่ายนพบุรี โดยได้สกัดรูปแบบของผลิตภัณฑ์ ดังภาพที่ 4.28

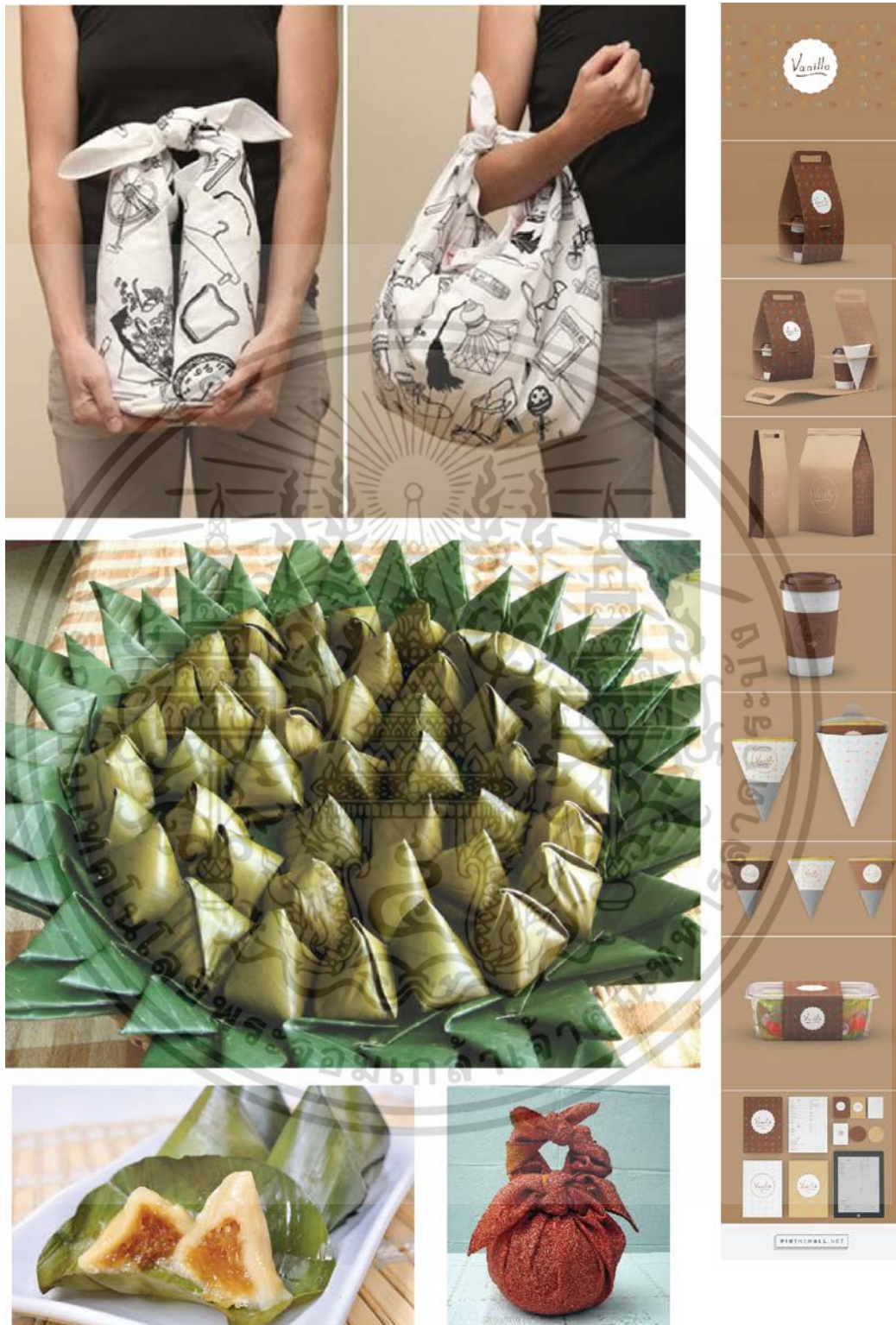
ภาพที่ 4.28 ชุดสักการะพระพุทธรูป

ภาพโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จากภาพที่ 4.28 ชุดสักการะพระพุทธรูปมีลักษณะเดิมจากรูปทรงของ ก๊วย หรือชะลอมจ๊กसान โดยนำมาย่อขนาดให้เล็กลง ภายในบุด้วยวัสดุจากเศษผ้า บรรจุข้าวตอก ดอกไม้ รูป และเทียน ตามรูปแบบประเพณีการใช้สวยดอกไม้สักการะพระพุทธรูป

3) ชุดปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติ ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นที่สามเป็นผลิตภัณฑ์ที่ส่งเสริมกิจกรรมปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติจากมะเกลือของจุดโบราณสถานที่ 4 ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ใช้ส่งเสริม คือ ชุดหรือบรรจุภัณฑ์ ที่สามารถบรรจุอุปกรณ์ย้อมสีธรรมชาติให้นักท่องเที่ยวร่วมกิจกรรม อุปกรณ์ย้อมสีจะประกอบไปด้วย มะเกลือ ถาดย้อมสี ไม้พาย ครกไม้ขนาดเล็ก และสิ่งของที่ใช้ย้อม โดยรูปแบบของชุดปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติเกิดจากการประยุกต์วิธีห่อขนมโดยใช้ใบตอง องค์ความรู้การผูกมัดบรรจุภัณฑ์ของประเทศญี่ปุ่น (Furoshiki) ผ่านการสร้าง Mood and Tone ดังภาพที่ 4.29

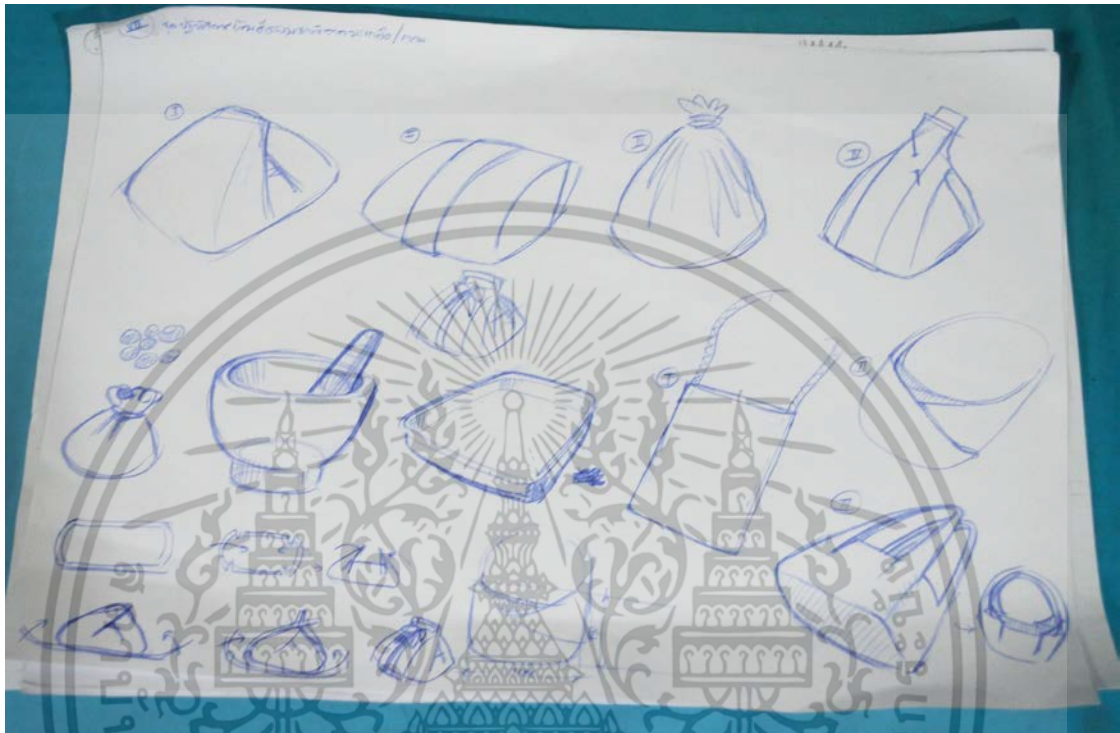
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.29 Mood and Tone ชุดปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติจากมะเกลือ
กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากภาพที่ 4.29 ผู้วิจัยนำรูปแบบ เอกลักษณ์ อารมณ์ ของการห่อขนมด้วยใบตองและการห่อบรรจุภัณฑ์ญี่ปุ่นนำมาออกแบบร่วมกับสถานประกอบการ กลุ่มแม่บ้านย้อมสีธรรมชาติเวียงท่ากาน โดยได้สเกตรูปแบบของผลิตภัณฑ์ ดังภาพที่ 4.30

ภาพที่ 4.30 ชุดปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติจากมะเกลือ

ภาพโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จากภาพที่ 4.30 รูปแบบชุดปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติจากมะเกลือบรรจุภัณฑ์ภายนอกได้ประยุกต์วิธีการห่อขนมด้วยใบตองและการห่อแบบญี่ปุ่นโดยใช้วัสดุจากเศษผ้า ภายในบรรจุด้วยถุงบรรจุมะเกลือ ถาดใส่น้ำย้อม ครกไม้ขนาดเล็ก และใช้ถุงบรรจุภัณฑ์ด้านนอกในการย้อม

4) ชุดลอยสะเปา ผลิตภัณฑ์ชิ้นที่สี่เป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้ส่งเสริมร่วมกับเรื่องราวของโบราณสถานวัดหัวข่วง เกิดจากการนำสะเปาหรือกระทง คvik สะตวง และชุดเครื่องเช่น โดยเสริมคุณค่าผลิตภัณฑ์ด้วยความเชื่อของการลอยสะเปา คือ การลอยสะเปาในอดีตทำเพื่อลอยสิ่งของเครื่องใช้ไปตามแม่น้ำซึ่งเชื่อว่าจะลอยไปถึงผู้ที่อาศัยอยู่ที่เมืองหงสาวดี ภายหลังเชื่อว่าลอยสิ่งของเครื่องใช้ไปให้ผู้ล่วงลับและยังเป็นการลอยสิ่งที่ไม่ดีออกจากผู้ลอย ผ่านการสร้าง Mood and Tone ดังภาพที่ 4.31

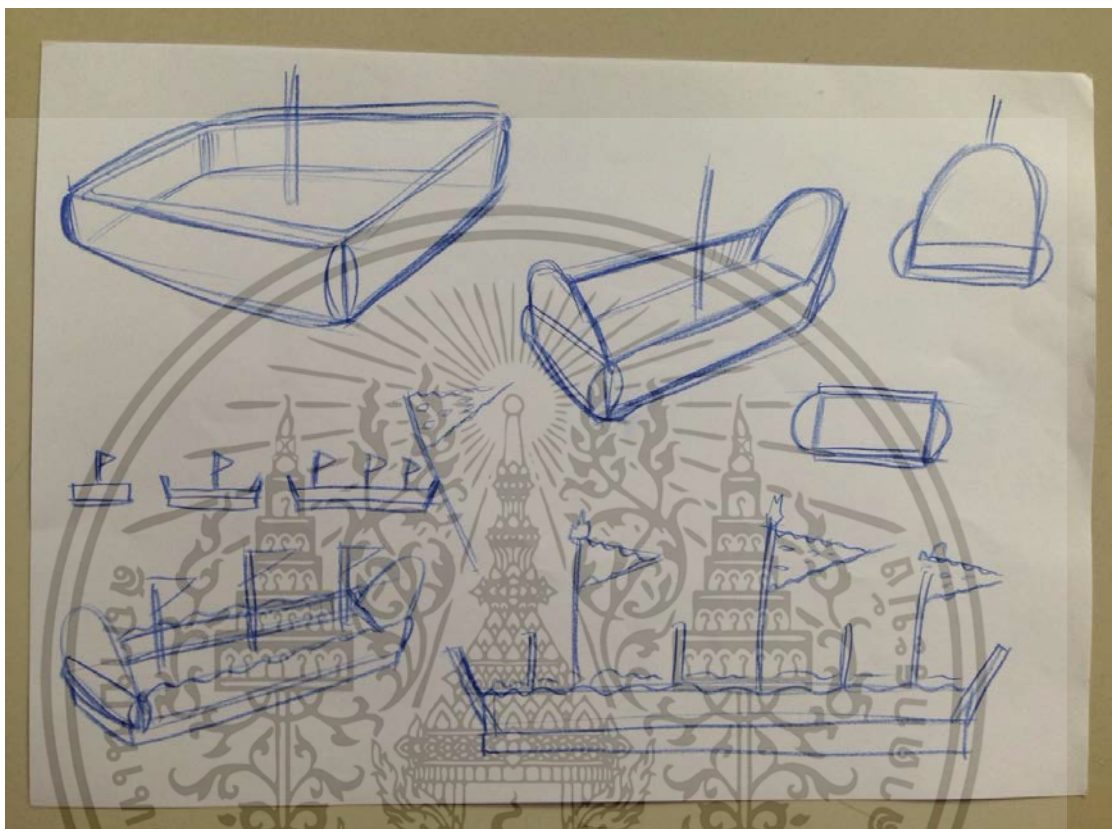
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.31 Mood and Tone ชุดลอยสะเปา
 กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากภาพที่ 4.31 ผู้วิจัยนำรูปแบบ เอกลักษณ์ อารมณ์ ของสะเปา กระทง ควกั และสะตวงนำมา ออกแบบร่วมกับสถานประกอบการ วิสาหกิจชุมชนบ้านร้องขุ่ม โดยได้สกัดรูปแบบของผลิตภัณฑ์ ดัง ภาพที่ 4.32

ภาพที่ 4.32 ชุดลวยสะเปา

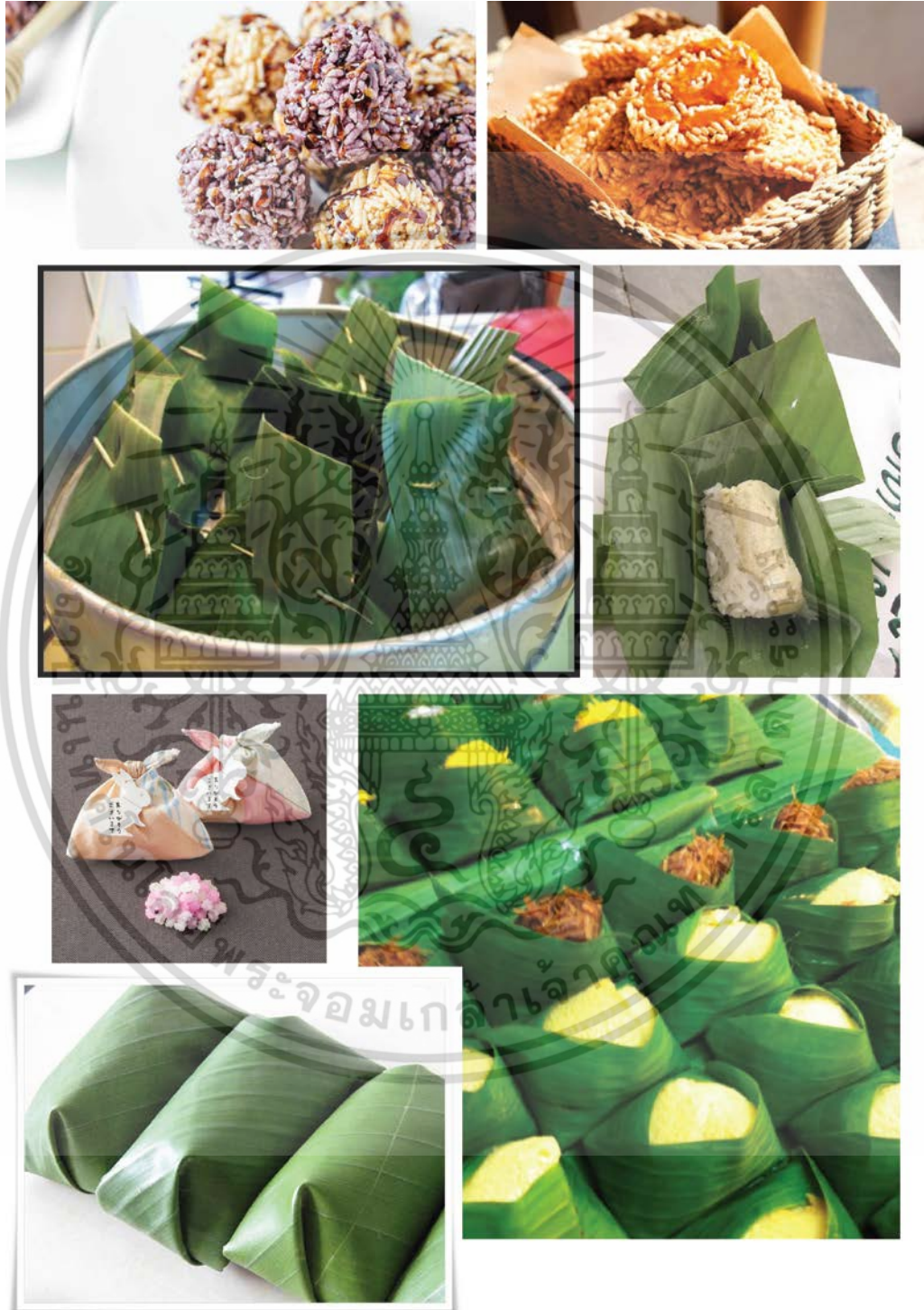
ภาพโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จากภาพที่ 4.32 รูปแบบของชุดลวยสะเปาได้ประยุกต์รูปแบบของควกั หรือกระทงใบตองกิ่งสะตวง ใช้วัสดุเศษผ้าพับขึ้นรูปทรง ตกแต่งด้วยตุ้กระดาดขนาดเล็กและติดฟู่เพื่อให้ลวยน้ำได้ เนื่องจาก วัสดุที่นำมาใช้คือเศษผ้าซึ่งไม่สามารถลวยน้ำได้แต่เมื่อมีฟู่ช่วยลวยน้ำจะสามารถลวยได้และยังเป็นการรักษารูปทรงของสะเปา

5) ชุดขนมว่าง ผลิตภัณฑ์ขึ้นที่ห้าคือผลิตภัณฑ์ชุดขนมว่างที่ใช้บริการนักท่องเที่ยวระหว่างความร่วมมือกิจกรรมจุดโบราณสถานที่ 6 รูปแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าจึงต้องเป็นบรรจุภัณฑ์ห่อขนมและขนมภายในบรรจุภัณฑ์จะต้องเป็นขนมที่สามารถสื่อเอกลักษณ์ท้องถิ่น โดยขนมที่ใช้บรรจุภายใน คือ ข้าวแต่น ขนมท้องถิ่นที่ทำมาจากข้าวเหนียวซึ่งของอำเภอสันป่าตองข้าวแต่นจะทำมาจากข้าวเหนียวสันป่าตองเป็นผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรที่ขึ้นชื่อ นอกจากนั้นยังผนวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรื่องราวการสร้างคุณค่าโดยนำเรื่องราวของ ข้าวแต่น เป็นขนมที่ใช้รับรองแขกสำคัญที่มาเยือนบ้านที่
จัดงานปอยหลวง ผ่านการสร้าง Mood and Tone ดังภาพที่ 4.33

ภาพที่ 4.33 Mood and Tone ชุดขนมว่าง

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากภาพที่ 4.33 ผู้วิจัยนำรูปแบบ เอกลักษณ์ อารมณ์ ของข้าวแต๋น การทอดด้วยใบตอง และข้าวต้มมัดนำมาออกแบบร่วมกับสถานประกอบการ กลุ่มหัตถกรรมพื้นที่ผ้า โดยได้สกัดรูปแบบของผลิตภัณฑ์ ดังภาพที่ 4.34

ภาพที่ 4.34 ชุดขนมว่าง

ภาพโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

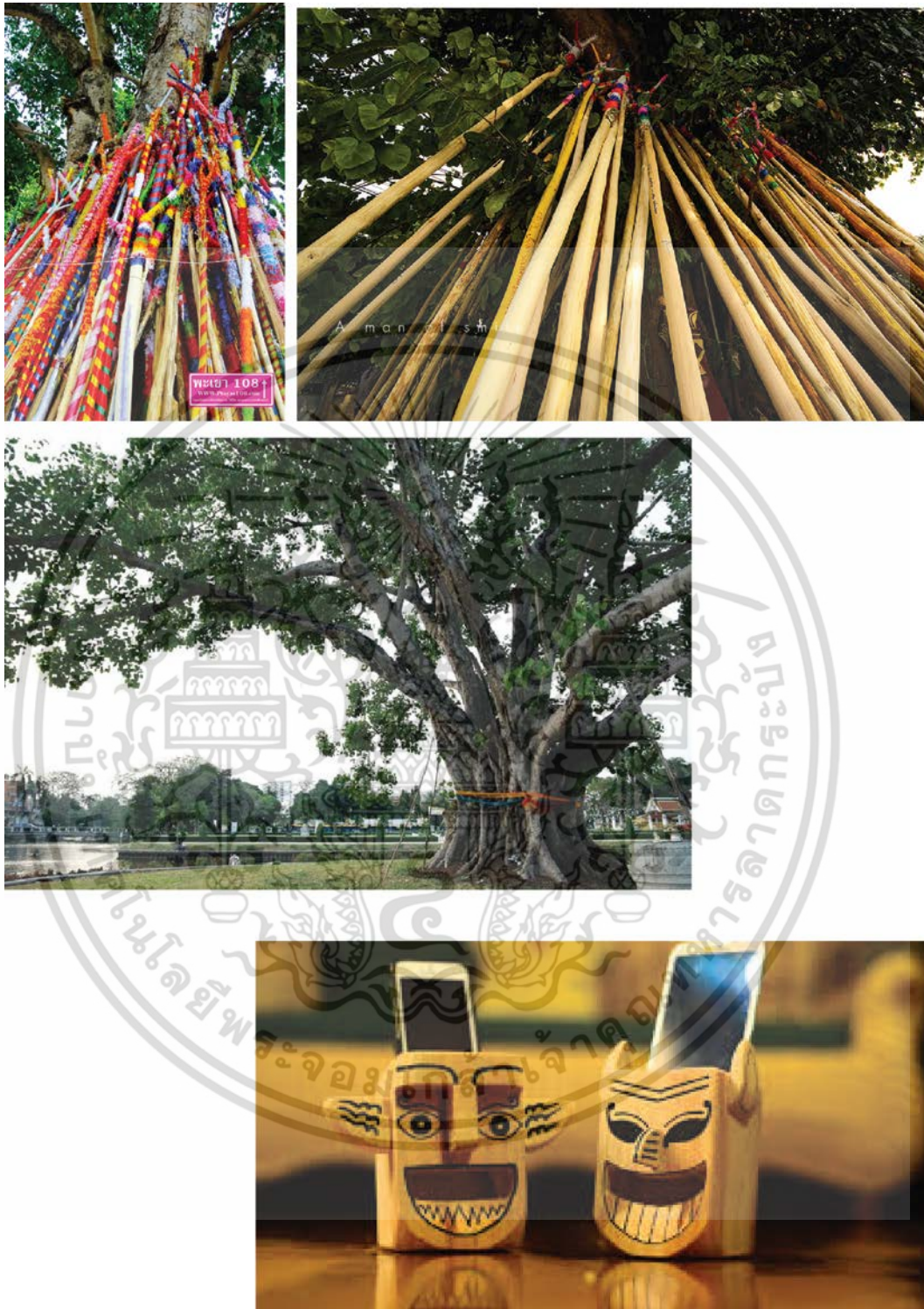
จากภาพที่ 4.34 รูปแบบของข้าวแต๋นจะแตกต่างจากรูปแบบทั่วไป โดยออกแบบให้เป็นแท่งแล้วใช้วัสดุจากเศษผ้าห่อเป็นบรรจุภัณฑ์เหมือนกับการห่อข้าวต้มมัด การออกแบบจะแฝงลูกเล่นวิธีการรับประทาน โดยบนบรรจุภัณฑ์จะมีสัญลักษณ์บอกวิธีแกะและห่อตามวิธีรับประทานข้าวต้มมัด

6) ชุดไม้ค้ำโพธิ์ ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นที่หกคือผลิตภัณฑ์ส่งเสริม

กิจกรรมนำไม้ค้ำต้นโพธิ์ตามประเพณีนำไปค้ำโพธิ์ในศาสนสถานช่วงประเพณีสงกรานต์ของจุดโบราณสถานที่ 10 ไม้ค้ำใช้รูปแบบดั้งเดิมตามประเพณีที่ต้องใช้ไม้เนื้อขาวหรือไม้ทาสีขาวที่ตกแต่งด้วยกระดาษสีให้สวยงาม เสริมด้วยความเชื่อเรื่องโชคละตา ความมั่งคั่ง และการค้างานศาสนา และเสริมลูกเล่นด้วยผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ช่วยค้ำวางโทรศัพท์มือถือรูปแบบเดียวกับไม้ค้ำโพธิ์ ผ่านการ

สร้าง Mood and Tone ดังภาพที่ 4.35

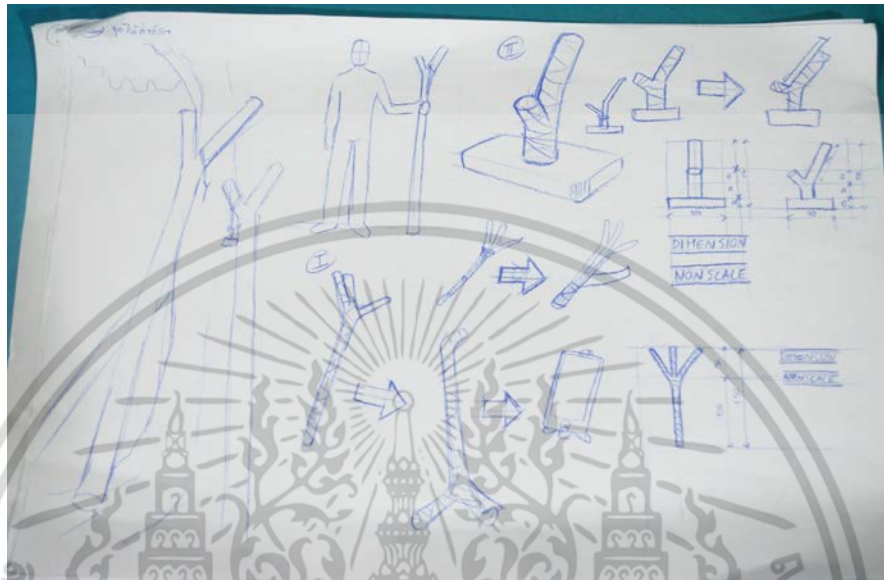
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.35 Mood and Tone ชุดไม้ค้ำโทรศัพท์
กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

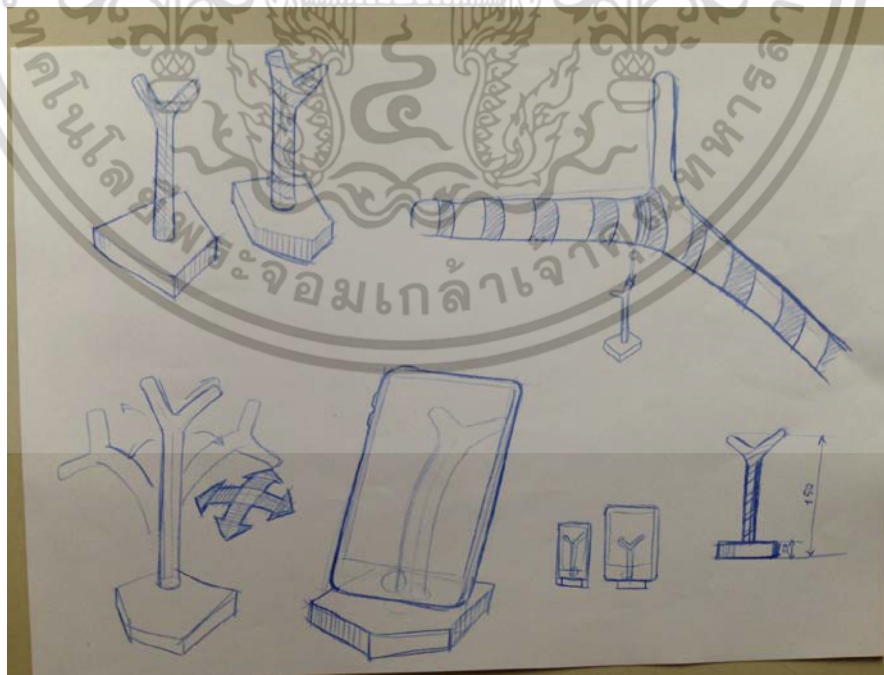
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากภาพที่ 4.35 ผู้วิจัยนำรูปแบบ เอกลักษณ์ อารมณ ของไม้ค้ำและที่วางโทรศัพท์มือถือ นำมา ออกแบบร่วมกับสถานประกอบการ กลุ่มแม่บ้านเย็บผ้าสันกลาง โดยได้สกัดรูปแบบของผลิตภัณฑ์ ดังภาพที่ 4.36 และ ภาพที่ 4.37

ภาพที่ 4.36 ชุดไม้ค้ำโทรศัพท์

ภาพโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

ภาพที่ 4.37 ที่วางโทรศัพท์มือถือ

ภาพโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากภาพที่ 4.36 และ 4.37 ชุดแบบไม้ค้ำโพธิ์จะมีผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่เป็นของที่ระลึกเสริมคุณค่า และเรื่องราว นอกจากนั้นยังสามารถใช้งานให้เกิดประโยชน์ได้เพิ่มเติม คือ การนำโทรศัพท์มือถือมาวางค้ำ ตามเรื่องราวและวิธีการที่ได้ออกแบบ

7) กระเป๋าทานต้อต ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นที่เจ็ดเป็นผลิตภัณฑ์ใช้ร่วมกับกิจกรรมเสริมการท่องเที่ยวด้วยประเพณีตานต้อต รูปแบบของผลิตภัณฑ์เกิดจากการนำรูปลักษณะของกระเป๋าย่ามของกลุ่มชาติพันธุ์ไทเขินและไทยองที่มักจะใช้ในชีวิตประจำวัน และรูปแบบจากย่ามพระสงฆ์ ผสมเข้ากับก๊วยจ๊กสานรูปทรงกระบอกปากกว้างก้นแคบ หรือเรียกว่าก๊วยตั้นจ้าง ที่เป็นบรรจุภัณฑ์ใช้ในชีวิตประจำวันและใช้ในประเพณีตานต้อต ผ่านการสร้าง Mood and Tone ดังภาพที่ 4.38

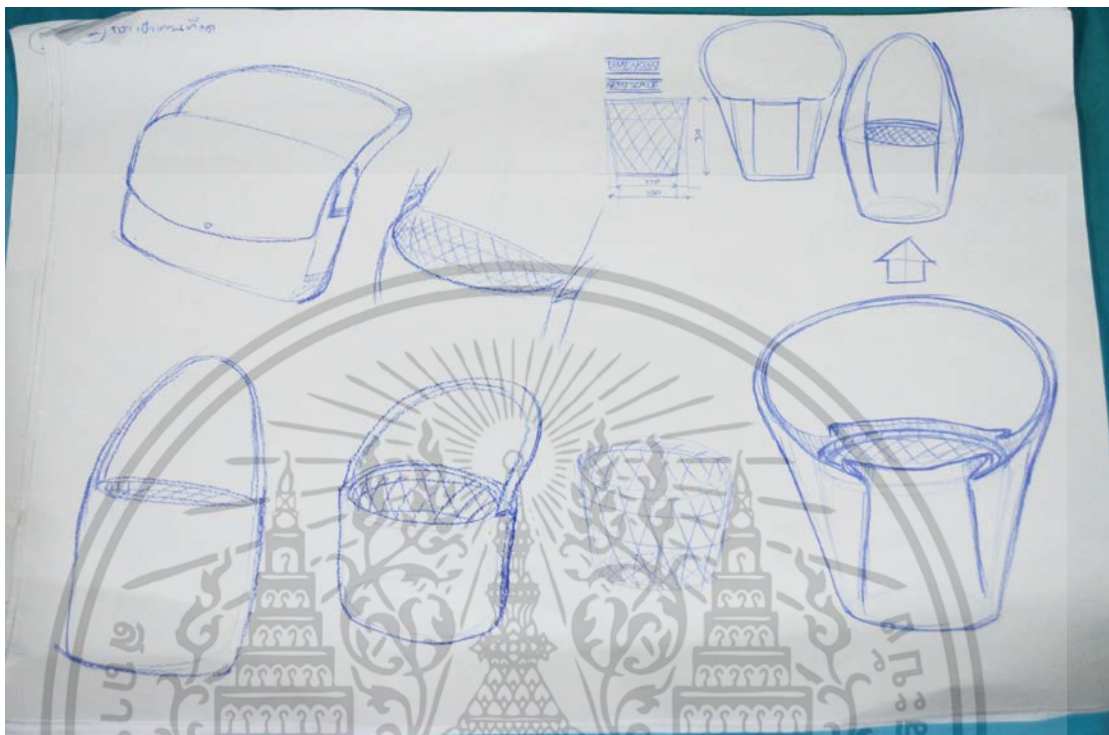

ภาพที่ 4.38 Mood and Tone กระเป๋าทานต้อต

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากภาพที่ 4.38 ผู้วิจัยนำรูปแบบ เอกลักษณ์ อารมณ์ ของกระเป๋าย่อม กว้างตีนจ้าง นำมาออกแบบ ร่วมกับสถานประกอบการ Hill Tribe Shop โดยได้สกัดรูปแบบของผลิตภัณฑ์ ดังภาพที่ 4.39

ภาพที่ 4.39 ที่วางโทรศัพท์มือถือ

ภาพโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จากภาพที่ 4.37 กระเป๋าดานตัดที่มีวัสดุมาจากเศษผ้า ผ่านในมีโครงสร้างจากก้วยตีนจ้างเพื่อคงรูปทรงของกระเป๋า สามารถตั้งกับพื้นได้และถอดออกได้ รูปลักษณะภายนอกเมื่อวางกับพื้นจะเหมือนรูปทรงสี่เหลี่ยมคางหมูเมื่อสะพาย สายของกระเป๋าจะรั้งขึ้นจึงมีลักษณะเหมือนกระเป๋าย่อม เป็นการเพิ่มประโยชน์การใช้งานและความสวยงาม

8) กระเป๋าวัวขาลำพูน ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นที่แปดคือผลิตภัณฑ์ที่ระลึกรูปแบบกระเป๋ากลาง โดยเป็นอุปกรณ์ให้มัคคุเทศก์เป็นผู้แสดงการใช้งานเพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเกิดความสนใจ รูปแบบของกระเป๋านำลักษณะของหัววัวพันธุ์ขาลำพูนซึ่งเป็นพันธุ์วัวที่นิยมเลี้ยงของอำเภอสันป่าตอง และสอดคล้องกับสถานที่ท่องเที่ยวตลาดนัดทุ่งฟ้าบดหรือกาตงตลาดนัดชายวัว-ควาย ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของอำเภอสันป่าตอง ผ่านการเสริมคุณค่าด้วยการผนวกเอกลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ไทเขิน ไทยอง ที่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับวัวมาตั้งแต่สมัยอดีต และอุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกับวัว ผ่านการสร้าง Mood and Tone ดังภาพที่ 4.40

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

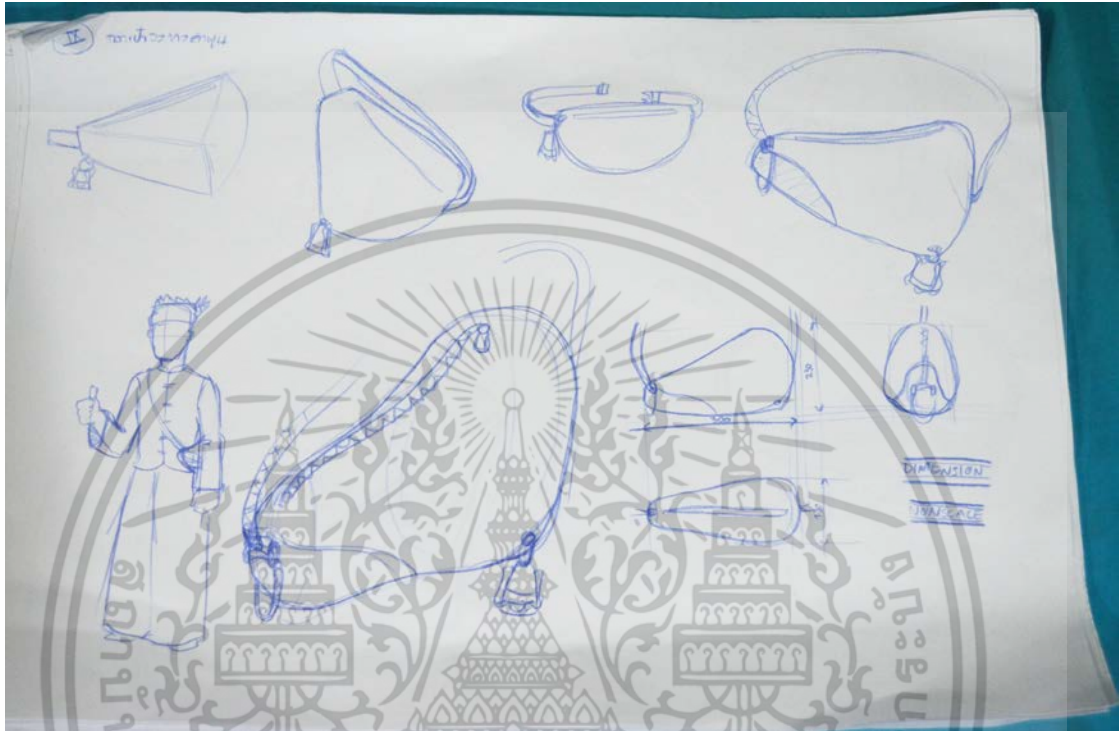

ภาพที่ 4.40 Mood and Tone กระเป๋าวิวขาวลำพูน

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากภาพที่ 4.40 ผู้วิจัยนำรูปแบบ เอกลักษณ์ อารมณ์ ของวีวพันธุ์ชาวลำพูนและอุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกับวีว นำมาออกแบบร่วมกับสถานประกอบการ ผ้าฝ้ายภูดาว โดยได้สกัดรูปแบบของผลิตภัณฑ์ ดังภาพที่ 4.41

ภาพที่ 4.41 กระเป๋าวีวชาวลำพูน

ภาพโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จากภาพที่ 4.41 ผลิตภัณฑ์ที่ระลึกกระเป๋าวีวชาวลำพูน ได้ประยุกต์ลักษณะส่วนหัวของวีวพันธุ์ชาวลำพูนมาเป็นรูปแบบของตัวกระเป๋า ใช้อุปกรณ์ที่ใช้กับวีว ได้แก่ สายสีแดงมัดหรือลางจูงวีวเป็นสายของกระเป๋าและใช้ฝางลางหรือกระดิ่งวีวตกแต่งให้เหมือนกับวีว เมื่อมีคัคเทศกัใช้จะเหมือนกับการลากจูงวีวไปทุกๆ ที่ เหมือนกับกลุ่มชาติพันธุ์ไทเขิน ไทยอง ในสมัยอดีต

9) ตักตาผ้าหนูน้อยพินนาและอิกาท่ากาน ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นที่เก่า คือผลิตภัณฑ์ตักตาผ้าที่ระลึก นำเรื่องราวตำนานที่มาของชื่อเวียงท่ากาน 2 ตำนาน ได้แก่ ตำนานชื่อเวียงพินนาท่ากาน และตำนานไล่อิกา นำทั้งสองตำนานประยุกต์สร้างเป็นตัวละครการ์ตูนที่มีรูปแบบของเด็กและอิกา ผนวกเรื่องราวตำนานทั้ง 2 เพิ่มเอกลักษณ์จากภาพวาดล้านนาและการแต่งกายของกลุ่มชาติพันธุ์เพื่อสร้างรูปแบบตักตาที่แสดงถึงเอกลักษณ์ท้องถิ่น ผ่านการสร้าง Mood and Tone ดังภาพที่ 4.42

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.42 Mood and Tone ตึกตาผ้าหนูน้อยพันทนาและอิกาท่ากาน
กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

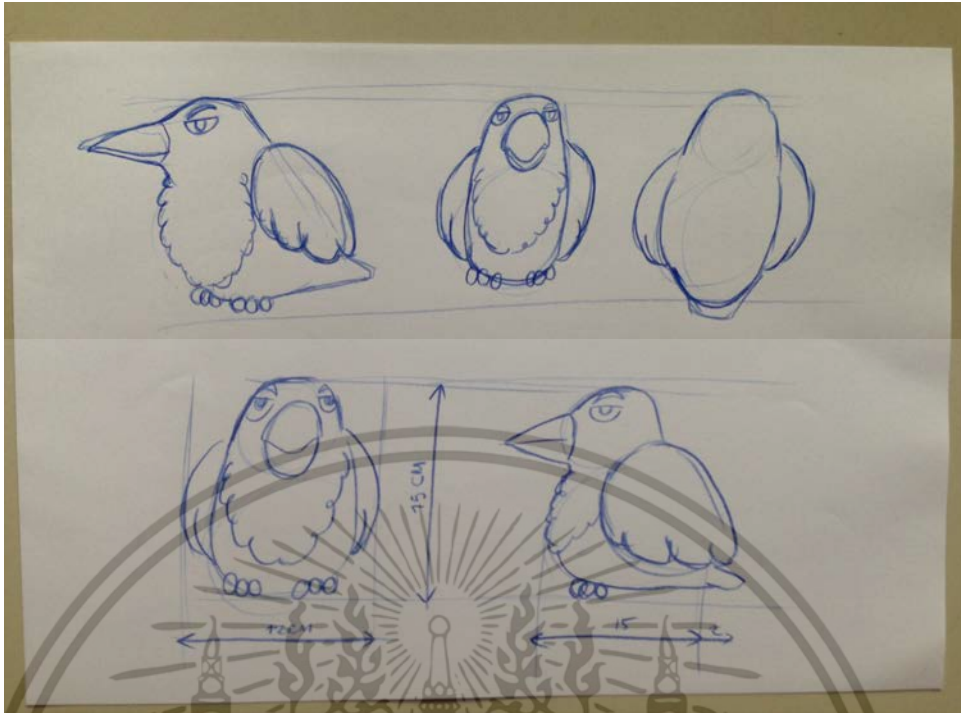
จากภาพที่ 4.42 ผู้วิจัยนำรูปแบบ เอกลักษณ์ อารมณ์ ของตัวการ์ตูน อิก้า รูปแบบการแต่งกายของกลุ่มชาติพันธุ์ และภาพวาดล่านานำมาออกแบบร่วมกับสถานประกอบการ ทัพย์ธัญญาผ้าฝ้ายทอมือ น้ำบ่อหลวง โดยได้สกัดรูปแบบของผลิตภัณฑ์ ดังภาพที่ 4.43 และ 4.44

ภาพที่ 4.43 ตึกตาผ้าหนูน้อยพันทนา

ภาพโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.44 ตู๊กตาผ้าอิกาท่ากาน

ภาพโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จากภาพที่ 4.43 รูปแบบของตุ๊กตาหนูน้อยพินนาเกิดจากการนำประยุกต์ลักษณะหน้าของภาพวาด ล้านนาที่มีเอกลักษณ์จากรูปคิ้วและจมูก ลักษณะการแต่งกายใช้รูปแบบชุดแต่งกายจากกลุ่มชาติพันธุ์ ไทยองและไทเขินโดยทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์มีฐานการแต่งกายเหมือนกัน จากภาพที่ 4.44 รูปแบบของ ตุ๊กตาอิกาท่ากานเกิดจากการนำรูปลักษณะของอิกามาลตทอนรายละเอียดให้กลายเป็นการ์ตูนเพื่อถ่ายทอดการผลิตและดูเป็นมิตรต่อผู้ซื้อ

10) สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชิ้นสุดท้ายคือ ผลิตภัณฑ์ที่ระลึกจากการแปรรูปผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรสู่ผลิตภัณฑ์อุปโภคเพื่อความสะอาด คือ สบู่ ทำมือจากข้าวเหนียวสันป่าตอง เกิดจากการนำข้าวसानเหนียวสันป่าตองเป็นส่วนผสมของสบู่ ทำมือ และประยุกต์วัสดุเศษผ้าเป็นบรรจุภัณฑ์ภายนอก รูปแบบของบรรจุภัณฑ์จะใช้รูปแบบของ กระสอบข้าวสีน้ำตาล (กระสอบป่าน) ผ่านการสร้าง Mood and Tone ดังภาพที่ 4.45

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

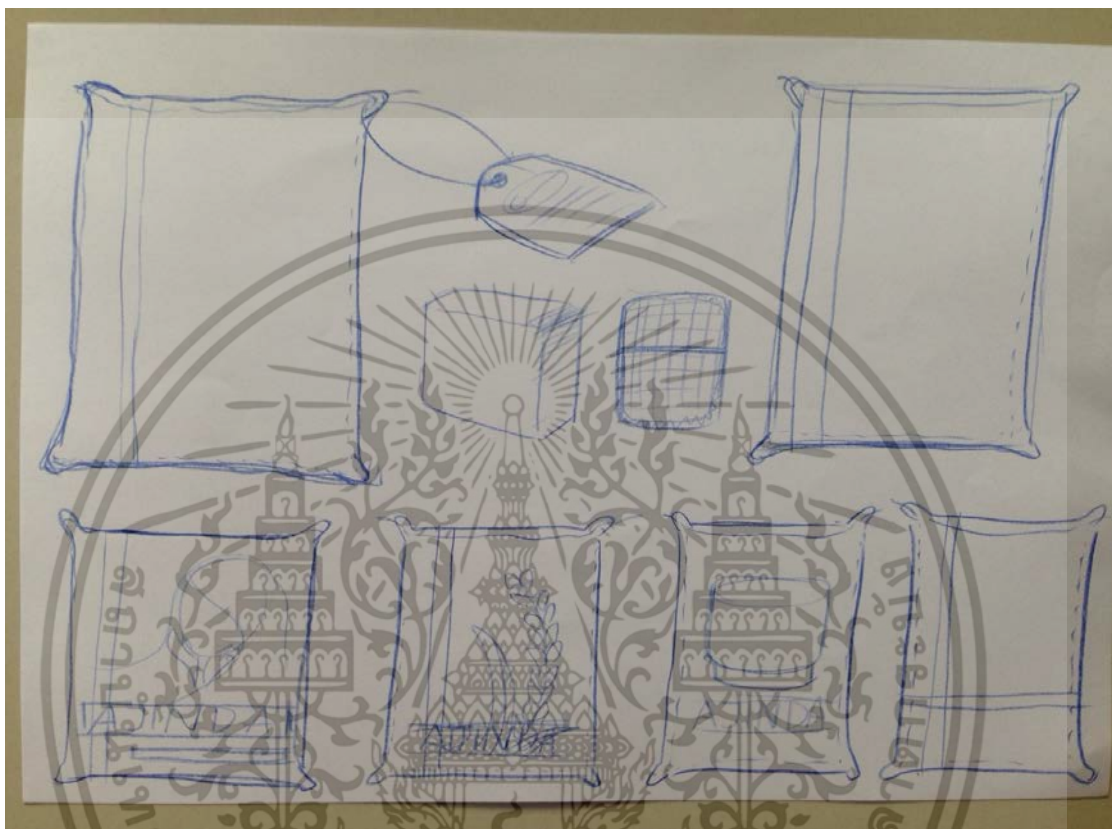

ภาพที่ 4.45 Mood and Tone สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากภาพที่ 4.45 ผู้วิจัยนำรูปแบบ เอกลักษณ์ อารมณ์ ของกระสอบป่าน ข้าวเหนียวสันป่าตอง และ
 สบู่ทำมือ นำมาออกแบบร่วมกับสถานประกอบการ จินดาผ้าฝ้าย โดยได้สกัดรูปแบบของผลิตภัณฑ์
 ดังภาพที่ 4.46

ภาพที่ 4.46 สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง
 ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จากภาพที่ 4.46 สบู่ทำมือข้าวเหนียวสันป่าตองที่ใช้บรรจุภัณฑ์ที่มีรูปลักษณะจากกระสอบป่าน โดย
 เอกลักษณ์ของกระสอบป่านจะมีแถบสีเขียว สามารถเพิ่มโลโก้และชื่อผลิตภัณฑ์ได้ตามความต้องการ
 ของผู้ประกอบการ

4.2.2 เทคนิคการผลิต การผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าทั้ง 10 ชิ้น จะให้
 ผู้ประกอบการทั้ง 10 สถานประกอบการเป็นผู้ร่วมผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าตามที่ได้ร่วมมือ
 ในการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าร่วมกันกับผู้วิจัย โดยการผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าใช้
 เทคนิคในการผลิต ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.2.1 เทคนิคการผลิตของขั้นตอนเตรียมวัตถุดิบก่อนผลิต

1) เทคนิคการผนวกรวมวัสดุ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการผนวกรวมวัสดุระหว่างเศษผ้าและเยื่อสา โดยการนำเศษผ้าที่คัดเลือกไว้เข้าสู่กระบวนการปั่นเศษผ้าให้กลายเป็นใยผ้าด้วยเครื่องตีใยผ้า ปั่นเศษผ้าที่ละสีตามความต้องการ เมื่อได้ใยผ้าแล้วผู้วิจัยนำไปผนวกรวมกับเยื่อกระดาษสาด้วยวิธีนำใยผ้าที่ผ่านการตีเป็นเส้นใยแล้วเข้าสู่กระบวนการตีวัสดุให้ผสมเป็นเนื้อเดียวกันด้วยเครื่องไม่เยื่อสา การไม่เยื่อสารวมกับใยผ้าผู้วิจัยใช้ส่วนผสมของใยผ้ามากกว่าเยื่อสาเนื่องจากต้องการเน้นวัสดุจากเศษผ้ามากกว่าวัสดุที่ผสม เมื่อวัสดุทั้งสองผสมเข้ากันเป็นเนื้อเดียวกันแล้วจะเข้าสู่กระบวนการขึ้นรูปให้กลายเป็นแผ่น โดยใช้องค์ความรู้การผลิตกระดาษสาอ่อนวัสดุผสมผ่านเฟรมผ้าใบแล้วนำไปตากให้แห้งก่อนจะแกะออกจากเฟรมผ้าใบ ผลจากผนวกรวมวัสดุทั้งสองเกิดกระดาษผสมเศษผ้าที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกระดาษสาแต่ยังขาดความแข็งแรง จึงเสริมความแข็งแรงด้วยการรีดผ้าอัดกาวติด ผลจากการใช้เทคนิคนี้จะได้แผ่นวัสดุผสมผู้วิจัยเรียกว่า ผ้าสา เป็นพื้นฐานในการนำไปแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์

2) เทคนิคการต่อเศษผ้า ผู้วิจัยใช้เทคนิคการต่อเศษผ้าอีกหนึ่งเทคนิคเพื่อสร้างวัตถุดิบก่อนนำไปผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ โดยการคัดเลือกเศษผ้าตามสีและชนิดของเศษผ้า จากนั้นตัดให้มีรูปร่างและขนาดเท่ากันแล้วนำมาเย็บติดกันให้กลายเป็นผืนก่อนจะนำไปแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าต่อไป

4.2.2.2 เทคนิคการผลิตของขั้นตอนการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์

1) เทคนิคการตัดแล้วพับ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการตัดแล้วพับเพื่อแปรรูปผ้าสาให้กลายเป็นผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าทั้งหมด 3 รูปแบบ ได้แก่ แผ่นพับใบลาน ชุดลอยสะเปา และชุดขนมวาง เป็นต้น

2) เทคนิคการวัดและตัดตามแบบตัด ผู้วิจัยใช้เทคนิคการวัดและตัดตามแบบตัดในขั้นตอนการแปรรูป ผ้าสาและเศษผ้า เป็นผลิตภัณฑ์ทั้งหมด 5 รูปแบบ ได้แก่ ชุดปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติจากมะเกลือ กระเป๋าตานต้อด กระเป๋าข้าวขาลำพูน บรรจุภัณฑ์สบู่ทำมือจากข้าวเหนียวสันป่าตอง และตุ๊กตาผ้า เป็นต้น

3) เทคนิคการตัดแล้วแปะติด ผู้วิจัยใช้เทคนิคการตัดแล้วแปะติดผ้าสากับวัสดุรูปแบบอื่นของผลิตภัณฑ์ 2 รูปแบบ คือ ชุดสักการะพระพุทธรูปที่ใช้การตัดผ้าสาแล้วแปะตกแต่งกับถ้วยจักสาน ชุดไม้ค้ำโพธิ์ที่ใช้การตัดผ้าสาแล้วแปะตกแต่งกับชุดไม้ค้ำโพธิ์รวมไปถึงการตัดเศษผ้าแล้วแปะประกอบกับโครงลวดของที่วางโทรศัพท์มือถือ เป็นต้น

4) เทคนิคการซิลค์สกรีน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการซิลค์สกรีนเพื่อสร้างลวดลายบนผ้าสาของแผ่นพับใบลาน เนื่องจากเทคนิคการพิมพ์ลวดลายรูปแบบอื่นไม่สามารถพิมพ์ลงบนผ้าสาที่ไม่เรียบได้ จึงต้องใช้เทคนิคการซิลค์สกรีนเพื่อพิมพ์ลวดลายตามต้องการ โดยสีสกรีนที่

เลือกใช้คือสีน้ำเงินเพื่อความเด่นชัดของลวดลาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.3 ต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า ผลจากการผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าทั้ง 10 รูปแบบ ที่ได้ร่วมกับสถานประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทออำเภอสันป่าตองทั้ง 10 สถานประกอบการ ด้วยเทคนิคการแปรรูปผ้าสาและเศษผ้าให้กลายเป็นผลิตภัณฑ์ สามารถผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าได้เพียง 8 ชิ้น เนื่องมาจากปัญหาด้านความร่วมมือของผู้ประกอบการ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) แผ่นพับใบลาน ผลจากการร่วมมือกับสถานประกอบการ บัวเขียวผ้าฝ้าย สามารถผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ประยุกต์ลักษณะของใบลานและแผ่นพับให้ข้อมูล ดังภาพที่ 4.47 และ 4.48 แต่เนื่องการผิวของผ้าสาที่นำมาใช้เป็นแผ่นพับใบลานไม่เรียบและขาดความแข็งแรงจึงทำให้เกิดปัญหาการซิลค์สกรีนแล้วสีไม่ติดกับพื้นผิวหรือสีหลุดร่อนและขาดง่าย ปัญหาอีกข้อหนึ่งของการใช้เทคนิคซิลค์สกรีน คือ ขนาดตัวอักษรที่เล็กและการจัดวางตัวอักษรที่ติดกันเกินไป จะเกิดปัญหาการอ่านข้อมูลบนแผ่นพับใบลาน

ภาพที่ 4.47 ต้นแบบแผ่นพับใบลาน

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.48 รายละเอียดดลวดลายซิลค์สกรีน

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

2) ชุดสักการะพระพุทธรูป ผลจากการร่วมมือกับสถานประกอบการ ฝ้ายนพบุรี สามารถผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ประยุกต์รูปแบบของสวยดอกไม้ไหว้พระและก๊วยจ๊กสาน ดังภาพที่ 4.49

ภาพที่ 4.49 ต้นแบบชุดสักการะพระพุทธรูป

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) ชุดปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติ ผลจากการร่วมมือกับสถานประกอบการ กลุ่มแม่บ้านชาวยองย้อมสีธรรมชาติเวียงท่ากาน สามารถผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ประยุกต์ การผู้มัดบรรจุภัณฑ์ของญี่ปุ่น (Furoshiki) และรูปแบบการห่อสิ่งของด้วยใบตอง โดยต้นแบบชุด ปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติใช้วัสดุผลิต 2 รูปแบบ คือ ผ้าสา และเศษผ้า ผลการใช้ผ้าสาเป็นวัสดุผลิต เปิดปัญหาอีกขาดง่ายแม้จะรีดผ้าอัดกาวเสริมความเหนียวและแข็งแรง จึงต้องปรับรูปแบบจากแบบที่ ได้ร่างไว้ ดังภาพที่ 4.50 และ 4.51

ภาพที่ 4.50 ต้นแบบชุดปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติจากวัสดุผ้าสา

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.51 ต้นแบบชุดปฏิบัติการณ์ย้อมสีธรรมชาติจากวัสดุเศษผ้า

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

4) ชุดลอยสะเปา ผลจากการร่วมมือระหว่างผู้วิจัยกับสถานประกอบการวิสาหกิจชุมชนบ้านร้องขุ่ม สามารถผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ประยุกต์ คvik หรือสะตวง เรือสะเปา ดังภาพที่ 4.52 ผลจากการใช้ผ้าสาปเป็นชุดลอยสะเปาทำให้เกิดปัญหาด้านความแข็งแรงและอายุการใช้งานต่ำเนื่องจากเมื่อโดนน้ำวัสดุผ้าสาจะดูดซึมน้ำได้ดีแต่จะทำให้เกิดปัญหาด้านอายุการใช้งาน

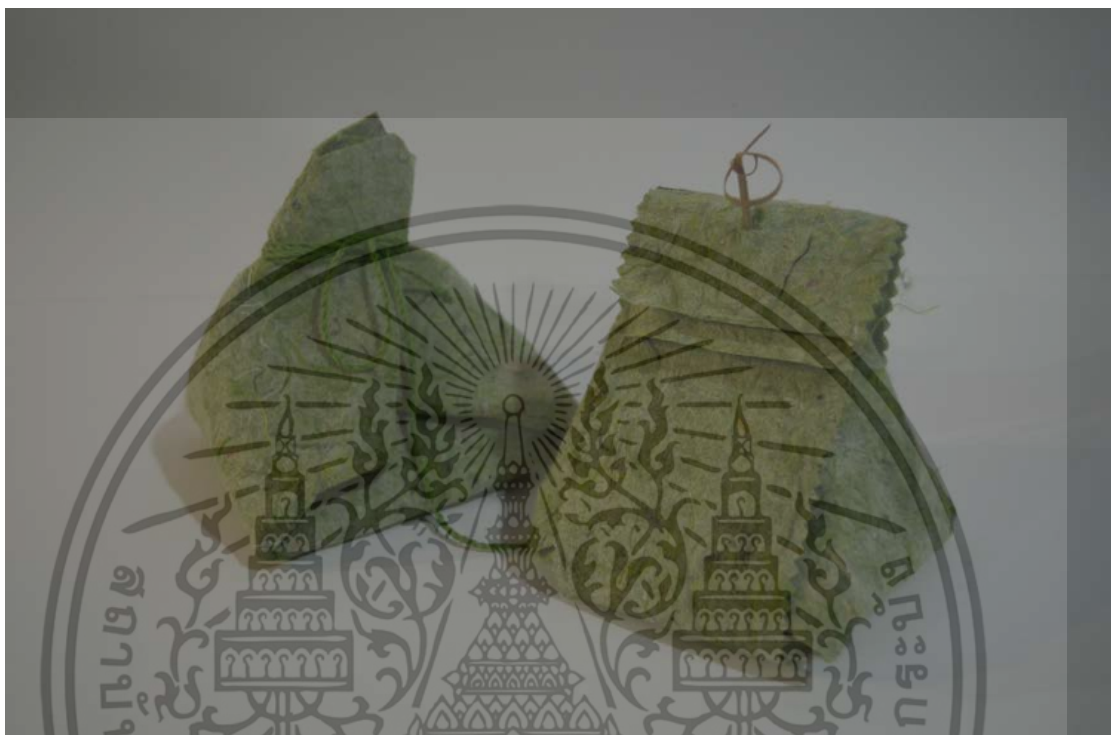

ภาพที่ 4.52 ต้นแบบชุดลอยสะเปา

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5) ชุดขนมว่าง ผลจากการร่วมมือระหว่างผู้วิจัยกับสถานประกอบการ กลุ่มหัตถกรรมแพ้นท์ผ้า สามารถผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ประยุกต์วิธีการใช้ใบตองห่ออาหาร และข้าวแต๋น ดังภาพที่ 4.53

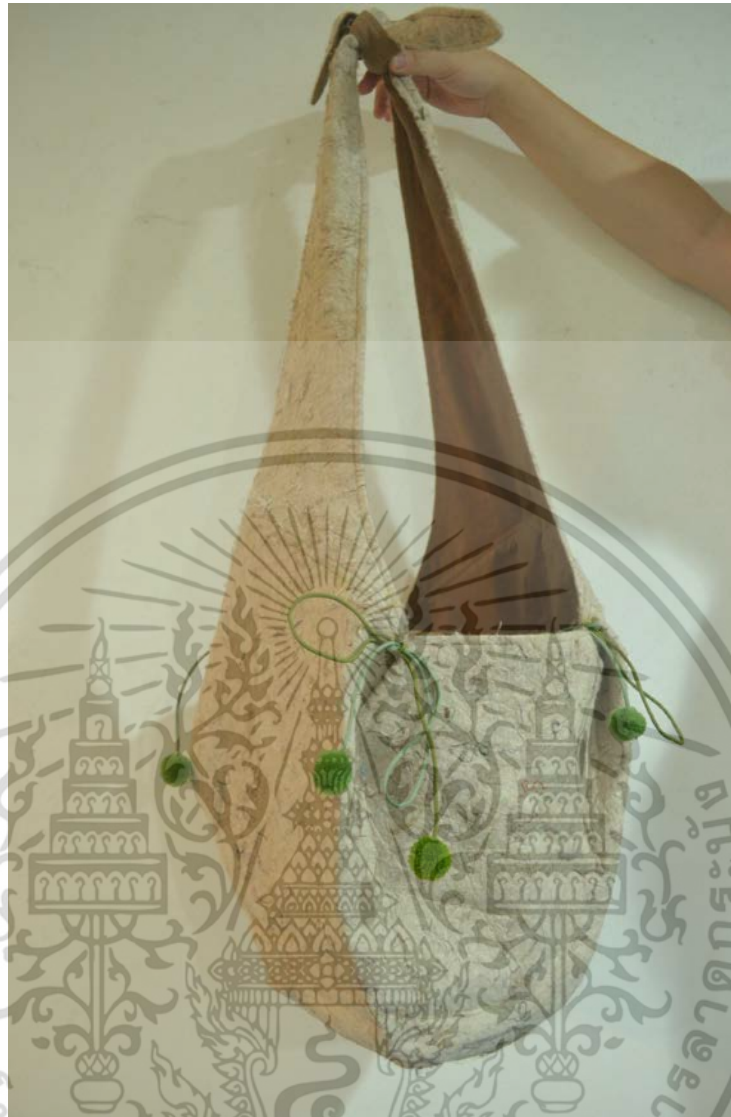

ภาพที่ 4.53 ต้นแบบชุดขนมว่าง

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

6) กระเป๋าทานต๊อด ผลจากการร่วมมือระหว่างผู้วิจัยกับสถานประกอบการ Hill Tribe Shop สามารถผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ประยุกต์กระเป๋าย่อมของ กลุ่มชาติพันธุ์และพระสงฆ์ ร่วมกับก๋วยจั๊กสาน ดังภาพที่ 4.54 และ 4.55 โดยการผลิตต้นแบบ ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าได้ใช้วัสดุจากผ้าสาและจากเศษผ้าที่ต่อเป็นผืนจึงมี 2 รูปแบบ และผลการใช้ผ้า สดัดเย็บได้เสริมความแข็งแรงด้วยการเย็บเศษผ้าเป็นซิปในกระเป๋าจึงทำให้อายุการใช้งานเพิ่มขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.54 ต้นแบบกระเป๋าทานตัดจากวัสดุผ้าสา

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.55 ต้นแบบกระเป๋าทานที่ถอดจากเทคนิคการต่อเศษผ้า

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

7) ตักตาผ้าหนูน้อยพันทนาและอีกาทำกาน ผลจากการร่วมมือระหว่างผู้วิจัยกับสถานประกอบการ ทัพย์ธัญญาผ้าทอ สามารถผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ประยุกต์การแต่งกายของกลุ่มชาติพันธุ์ไทเขิน ไทยอง ตำนานที่มาของเวียงท่ากาน ดังภาพที่ 4.56 ผลการผลิต ตักตาผ้าโดยผู้ประกอบการเกิดปัญหาเนื่องจากไม่สามารถผลิตได้ตามรูปแบบของตักตาที่ออกแบบ ซึ่งมาจากปัญหาความร่วมมือของผู้ประกอบการและระยะเวลาที่ผลิตของผู้ประกอบการตรงกับช่วงเวลาที่มีการจัดงานขายสินค้าประจำปีจึงทำให้ผู้ประกอบการผลิตสินค้าของตนเองเพียงอย่างเดียว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.56 ต้นแบบตุ๊กตาหนูน้อยพินนาและอิกาท่ากาน

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

8) สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง ผลจากการร่วมมือระหว่างผู้วิจัยกับสถานประกอบการ จินดาผ้าฝ้าย สามารถผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ประยุกต์รูปลักษณะของกระสอบป่านใส่ข้าวสาร สบู่ทำมือ และข้าวเหนียวสันป่าตอง ดังภาพที่ 4.56

ภาพที่ 4.57 ต้นแบบสบู่ทำมือข้าวเหนียวสันป่าตองและบรรจุภัณฑ์

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.2 ผลการวิเคราะห์จากแบบประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมจาก

ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเสื้อผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง

ผลการประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมของต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเสื้อผ้าประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านการออกแบบและด้านการตลาด ด้านละ 1 ท่าน โดยประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเสื้อผ้าทั้งหมด 7 รูปแบบ จากทั้งหมด 10 รูปแบบ เนื่องจากเกิดปัญหาด้านความร่วมมือกับผู้ประกอบการที่ผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเสื้อผ้า โดยมีรายละเอียดผลการประเมินดังนี้

ตารางที่ 4.10 ผลการประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมของต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเสื้อผ้าด้านรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตอง

รายการประเมิน	แผนพับโบราณ	ชุดสักการะ	ชุดย้อมสีธรรมชาติ	ชุดลอยสะเปา	ชุดขนมวง	สบู่วิวาเทินยวสันป่าตอง	กระเป๋าดานตัด
การนำรากฐานวัฒนธรรมไปใช้							
1. ต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่มีความเหมาะสมด้านการนำรากฐานทางวัฒนธรรมมาใช้	5	4	4	5	5	5	5
2. ต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่มีความน่าสนใจด้านการนำรากฐานทางวัฒนธรรมมาใช้	5	4	4	5	5	5	5
การแสดงถึงเอกลักษณ์รากฐานทางวัฒนธรรม							
1. ต้นแบบผลิตภัณฑ์สามารถสื่อถึงเอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมได้ชัดเจน	4	4	3	5	5	3	4
2. ต้นแบบผลิตภัณฑ์สามารถประยุกต์ได้อย่างลงตัวกับเอกลักษณ์รากฐานทางวัฒนธรรม	5	4	4	5	5	4	5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการประเมิน	แผนพีไปปลา	ชุดสักการะ	ชุดย้อมสีธรรมชาติ	ชุดลอยสะเปา	ชุดขนมวาง	สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง	กระเป๋าทานทอด
ความถูกต้องของรากฐานทางวัฒนธรรม							
1. ต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่มีความถูกต้องตรงกับข้อมูลปัจจุบันของรากฐานทางวัฒนธรรมที่นำมาใช้	5	4	5	4	5	5	5
2. ต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่นำรากฐานทางวัฒนธรรมมาประยุกต์ใช้ ไม่ขัดแย้งสร้างความเสื่อมเสีย หรือสร้างผลกระทบเชิงลบให้กับวัฒนธรรมสันป่าตอง	5	3	5	4	5	5	5
\bar{X}	4.8	3.8	4.1	4.6	5	4.5	4.8
ความเหมาะสม	มากที่สุด	มาก	มาก	มากที่สุด	มากที่สุด	มากที่สุด	มากที่สุด

ผลการประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองโดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตองจำนวน 1 ท่าน ผลสรุปต้นแบบผลิตภัณฑ์ส่วนมากมีความถูกต้องและความเหมาะสมในระดับมากที่สุด มีเพียงชุดสักการะพระและชุดย้อมสีธรรมชาติที่มีระดับความเหมาะสมมาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.2 ผลการวิเคราะห์การประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมของต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้านการออกแบบ ผลการประเมินแสดงตามตารางที่ 4.11 ดังนี้

ตารางที่ 4.11 ผลการประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการออกแบบ

รายการประเมิน	แผนผังไปป์ไลน์	ชุดสีการะ	ชุดย้อมสีธรรมชาติ	ชุดลอยสะเปา	ชุดขมม่วง	สบู่ข้าวเหนียวสีน้ำตาล	กระดาษปาตานี
เอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรม สีน้ำตาล							
1. ต้นแบบผลิตภัณฑ์แสดงถึงเอกลักษณ์ทางรากฐานทางวัฒนธรรมสีน้ำตาลหรือสื่อสารความหมาย	4	3	4	4	4	4	4
2. รูปแบบการบริการแสดงถึงเอกลักษณ์ทางรากฐานทางวัฒนธรรมสีน้ำตาลหรือสื่อสารความหมาย	4	3	4	4	4	3	4
รูปแบบของต้นแบบผลิตภัณฑ์							
1. ต้นแบบผลิตภัณฑ์มีรูปลักษณ์สวยงามสามารถดึงดูดผู้บริโภคได้	5	4	4	4	5	3	5
2. ต้นแบบผลิตภัณฑ์มีโทนสีที่สวยงามและเหมาะสม	5	4	4	4	5	4	4
3. วัสดุ/วัตถุดิบของต้นแบบผลิตภัณฑ์มีความเหมาะสมกับรูปลักษณ์ผลิตภัณฑ์	5	3	5	4	4	3	4
การใช้สอย							
1. ต้นแบบผลิตภัณฑ์สามารถใช้งานได้ผลประโยชน์สูงสุด	3	4	4	5	4	3	4
2. ต้นแบบผลิตภัณฑ์ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้ใช้งาน	3	3	4	5	4	4	4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการประเมิน	แผนพับใบลาน	ชุดสักการะ	ชุดย้อมสีธรรมชาติ	ชุดลอยสะเปา	ชุดขนมวาง	สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง	กระเป๋าทานตัด
วัสดุ/วัตถุดิบ							
1. วัสดุหรือวัตถุดิบที่เลือกใช้มีความเหมาะสม	4	3	4	4	3	3	4
2. วัสดุหรือวัตถุดิบที่เลือกใช้มีความแข็งแรงและทนทานต่อการใช้งาน	4	3	4	4	3	3	4
3. วัสดุหรือวัตถุดิบที่เลือกใช้ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้ใช้งาน	4	3	4	4	3	3	4
\bar{X}	4.1	3.3	4.1	4.2	3.9	3.3	4.1
ความเหมาะสม	มาก	ปานกลาง	มาก	มาก	มาก	ปานกลาง	มาก

ผลการประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้านการออกแบบโดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านการออกแบบจำนวน 1 ท่าน ผลสรุปต้นแบบผลิตภัณฑ์ส่วนมากมีความถูกต้องและความเหมาะสมในระดับมาก มีเพียงต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าเพียง 2 ชิ้น ที่มีความถูกต้องและเหมาะสมด้านการออกแบบอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ชุดสักการะพระ และสบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.3 ผลการวิเคราะห์การประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมของต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้านการตลาด ผลการประเมินแสดงตามตารางที่ 4.12 ดังนี้

ตารางที่ 4.12 ผลการประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการตลาด

รายการประเมิน	แผนผังไปสถานที่	ชุดสักการะ	ชุดย้อมสีธรรมชาติ	ชุดยดยสะเปา	ชุดขนมวาง	สบู่ข้าวเหนียวสีน้ำตาล	กระเป๋าทานตัด
การตลาดของต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า							
1. ต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้ามีรูปลักษณ์ที่สามารถสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่ม	3	4	5	4	4	4	4
2. ต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าสามารถสร้างผลประโยชน์ต่อผู้ประกอบการที่ผลิตและผู้ที่เกี่ยวข้อง	3	4	5	4	4	4	4
3. ต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้ามีความคุ้มค่าต่อผู้ที่เกี่ยวข้องทางด้านเศรษฐกิจ	4	4	5	4	4	4	4
4. ต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้ามีความแตกต่างจากท้องตลาด	4	4	5	4	5	4	4
5. ต้นแบบผลิตภัณฑ์มีศักยภาพด้านการตลาด	4	4	5	4	4	4	4
\bar{X}	3.6	4	5	4	4	4	4
ความเหมาะสม	มาก	มาก	มากที่สุด	มาก	มาก	มาก	มาก

ผลการประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้านการตลาดโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการตลาดจำนวน 1 ท่าน ผลสรุปต้นแบบผลิตภัณฑ์ส่วนมากมีความถูกต้องและความเหมาะสมในระดับมาก มีเพียงชุดย้อมสีธรรมชาติเท่านั้นที่มีระดับความถูกต้องและเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันป่าตอง ที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าและต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านการแปรรูปเป็นสินค้าโดยมีแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

4.3.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการทั้ง 10 ที่มีต่อแนวทางการออกแบบและต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบ

4.3.1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการทั้ง 10 ได้แก่ (1) บัวเขียวผ้าฝ้าย (2) Hill Tribe Shop (3) ฝ้ายนพบุรี (4) กลุ่มสตรีเย็บผ้าตำบลสันกลาง (5) จินดาผ้าฝ้าย (6) ทิพย์ธัญญาผ้าทอ (7) กลุ่มหัตถกรรมพันธ์ผ้าสันป่าตอง (8) วิสาหกิจชุมชนบ้านร่องซุ้ม (9) ผ้าฝ้ายภูดาว (10) กลุ่มสตรีเยี่ยมสี่ธรรมชาติเวียงท่ากาน ที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ผลความคิดเห็นและความพึงพอใจแสดงตามตารางที่ 4.13 ดังนี้

ตารางที่ 4.13 ผลความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

รายการประเมิน	บัวเซียวผ้าฝ้าย	Hill Tribe Shop	ฝ้ายพบุรี	กลุ่มสตรีเย็บผ้าตำบลสีนกลาง	จินดาผ้าฝ้าย	ทิพย์ธัญญาผ้าทอ	กลุ่มหัตถกรรมแพนผ้า	วิสาหกิจชุมชนบ้านร่องซุ่ม	ผ้าฝ้ายภูเขา	กลุ่มสตรีย้อมสีธรรมชาติเวียงท่ากาน
เอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตอง										
1. ท่านมีความเข้าใจถึงเอกลักษณ์ของรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองเพิ่มขึ้นจากเดิม	4	5	4	3	4	4	5	4	4	5
2. ท่านคิดว่ารากฐานทางวัฒนธรรมจะมีความสำคัญต่อการกำหนดรูปแบบผลิตภัณฑ์	4	5	4	4	4	2	4	3	4	5
3. ท่านคิดว่าแนวคิดการนำเศษผ้าเพื่อนำมาใช้ร่วมกับการนำรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองมาประยุกต์เพื่อกำหนดเป็นแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์	5	5	4	4	4	3	5	5	5	5
4. ความเหมาะสมในการนำรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองมาประยุกต์ใช้กับขั้นตอนการออกแบบสินค้าของท่านในอนาคต	4	4	4	5	5	4	5	4	5	3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการประเมิน	บัวเขียวผ้าฝ้าย	Hill Tribe Shop	ฝ้ายนพบุรี	กลุ่มสตรีเย็บผ้าตำบลสันกลาง	จินดาผ้าฝ้าย	ทิพย์ธัญญาผ้าทอ	กลุ่มหัตถกรรมแพนซ์ผ้า	วิสาหกิจชุมชนบ้านร่องซุ่ม	ผ้าฝ้ายภูดาว	กลุ่มสตรีเย็บผ้าธรรมชาตเวียงท่ากาน
กระบวนการออกแบบ										
1. กระบวนการออกแบบของผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้ามีความเหมาะสม	4	5	4	5	4	3	5	4	4	4
2. ท่านมีความเข้าใจต่อกระบวนการออกแบบของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า	3	5	4	5	4	2	5	4	4	5
3. ท่านคิดว่ากระบวนการออกแบบของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าสามารถสร้างความแตกต่างให้กับผลิตภัณฑ์จากท้องตลาด	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5
4. ท่านคิดว่ากระบวนการออกแบบของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับสถานประกอบการของท่าน	4	5	4	4	5	4	5	5	5	4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการประเมิน	บัวเหี่ยวผ้าฝ้าย	Hill Tribe Shop	ฝ้ายนพบุรี	กลุ่มสตรีเย็บผ้าตำบลสันกลาง	จินดาผ้าฝ้าย	ทิพย์ธัญญาผ้าทอ	กลุ่มหัตถกรรมแพนซ์ผ้า	วิสาหกิจชุมชนบ้านร่องซุ่ม	ผ้าฝ้ายภูดาว	กลุ่มสตรีย้อมสีธรรมชาติเวียงท่ากาน
แผนการตลาด										
1. แผนการตลาดของโครงการมีความเหมาะสม	3	3	4	3	3	3	4	3	3	5
2. แผนการตลาดในส่วนของสถานประกอบการของท่านมีความเหมาะสม	3	3	3	3	3	3	4	3	3	4
3. ผลตอบแทนจากโครงการมีความเหมาะสมต่อสถานประกอบการของท่าน	3	3	3	3	3	3	4	3	3	3
4. แผนการตลาดของโครงการสามารถสร้างความแตกต่างให้กับสถานประกอบการของท่าน	3	3	4	3	4	3	5	3	5	4
แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า										
1. ท่านให้การยอมรับต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์	4	5	5	4	5	4	4	5	5	5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการประเมิน	บัวเขียวผ้าฝ้าย	Hill Tribe Shop	ฝ้ายนพบุรี	กลุ่มสตรีเย็บผ้าตำบลสันกลาง	จินดาผ้าฝ้าย	ทิพย์ธัญญาผ้าทอ	กลุ่มหัตถกรรมพื้นผ้า	วิสาหกิจชุมชนบ้านร่องขุ่ม	ผ้าฝ้ายภูดาว	กลุ่มสตรีเย็บผ้าธรรมชาติเวียงท่ากาน
\bar{X}	3.6	4.3	4	3.9	4	3.3	4.6	3.9	4.2	4.3
ระดับความคิดเห็นและพึงพอใจ	มาก	มากที่สุด	มาก	มาก	มาก	ปานกลาง	มากที่สุด	มาก	มาก	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวมทั้งหมด	4.01			ระดับความคิดเห็นและ ความพึงพอใจ				มาก		
S.D.						0.37				

ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการจากสถานประกอบการแปรรูปสิ่งทอทั้ง 10 สถานประกอบการของสันป่าตองพบว่า 3 จาก 10 สถานประกอบการมีความคิดเห็นและพึงพอใจในระดับมากที่สุด และอีก 4 จาก 10 สถานประกอบการที่มีความคิดเห็นและพึงพอใจในระดับมาก มีเพียงทิพย์ธัญญาผ้าทอเท่านั้นที่อยู่ในระดับปานกลาง ผลเฉลี่ยความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทออำเภอสันป่าตองที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยรวมทั้งหมดเท่ากับ 4.01 อยู่ในเกณฑ์ พึงพอใจมาก ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.37

4.3.1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการทั้ง 10 ที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ โดยผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลความคิดเห็นและความพึงพอใจผู้ประกอบการที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าได้เพียง 5 ชิ้น จากทั้งหมด 10 ชิ้น เนื่องจากปัญหาผู้ประกอบการไม่สามารถให้ความร่วมมือในการสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าร่วมกับผู้วิจัยจึงไม่สามารถเก็บข้อมูลส่วนนี้ได้ โดยผลิตภัณฑ์ที่สามารถวัดความคิดเห็นและพึงพอใจได้ประกอบไปด้วย (1) แผ่นพับใบลานสร้างต้นแบบโดยบัวเขียวผ้าฝ้าย (2) ชุดสักการะสร้างต้นแบบโดยฝ้ายนพบุรี (3) ชุดย้อมสีธรรมชาติสร้างเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต้นแบบโดยกลุ่มสตรีย้อมสีธรรมชาติทำงาน (4) สปุ่ข้าวเหนียวสันป่าตองสร้างต้นแบบโดยจินดาผ้าฝ้าย (5) กระเป๋าदानต้อสร้างต้นแบบโดย Hill Tribe Shop ผลความคิดเห็นและความพึงพอใจแสดงตามตารางที่ 4.14 ดังนี้

ตารางที่ 4.14 ผลความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

รายการประเมิน	แผนพับใบลาน	ชุดสักการะ	ชุดย้อมสีธรรมชาติ	สปู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง	กระเป๋าदानต้อ
ด้านรูปลักษณะของผลิตภัณฑ์ต้นแบบ					
1. ผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากเศษผ้าสามารถสื่อถึงเอกลักษณ์จากรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง	3	4	4	4	5
2. ผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากเศษผ้ามีความแตกต่างจากท้องตลาด	4	5	5	5	5
3. ผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากเศษผ้ามีรูปลักษณะและสีสันทึสวยงาม	4	5	4	5	4
4. วัสดุที่ใช้ผลิตมีความเหมาะสมต่อผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากเศษผ้า	3	3	4	5	5
5. ต้นแบบผลิตภัณฑ์สามารถมีศักยภาพที่จะนำขายในตลาดสินค้า	4	3	4	4	5
ด้านการใช้งานของผลิตภัณฑ์ต้นแบบ					
1. ผลิตภัณฑ์ต้นแบบตอบสนองต่อความต้องการด้านการใช้งาน	3	3	4	4	5
2. ผลิตภัณฑ์ต้นแบบตอบสนองด้านการใช้สอยต่อผู้ใช้งาน	3	3	4	4	4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการประเมิน	แผนปฏิบัติการ	ชุดสักการะ	ชุดย้อมสีธรรมชาติ	สุขุขาวเทียนสีน้ำตาลแดง	กระเป๋าด้านตัด
3. ผลิตภัณฑ์ต้นแบบตอบสนองด้านความปลอดภัยต่อผู้ใช้งาน	4	4	4	4	5
4. ผลิตภัณฑ์ต้นแบบตอบสนองด้านการรักษาสีแวดล้อม	4	5	5	5	3
ผลิตภัณฑ์ต้นแบบด้วยเศษผ้า					
1. ท่านให้ยอมรับต่อผลิตภัณฑ์ต้นแบบด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์	4	5	5	5	5
2. ผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากเศษผ้ามีความแตกต่างจากท้องตลาด	4	5	5	5	5
\bar{X}	3.6	4	4.3	4.5	4.6
ระดับความคิดเห็นและพึงพอใจ	มาก	มาก	มากที่สุด	มากที่สุด	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวมทั้งหมด	4.2		ระดับความคิดเห็นและ ความพึงพอใจ		มาก
S.D.	0.40				

ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการจากสถานประกอบการแปรรูปสิ่งทอทั้ง 5 สถานประกอบการของสีน้ำตาลแดงที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่เข้าร่วมกระบวนการออกแบบและผลิตกับผู้วิจัยพบว่า 3 จาก 5 สถานประกอบการมีความคิดเห็นและพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าในระดับมากที่สุด และอีก 2 สถานประกอบการที่มีความคิดเห็นและพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นและความพึงพอใจรวมทั้งหมดเท่ากับ 4.2 อยู่ในเกณฑ์พึงพอใจมาก ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.40

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเรื่อง แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ได้ตั้งไว้ สามารถสรุปผล อภิปรายผลและแจกแจงข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อการนำไปใช้ในการวิจัยครั้งต่อไป โดยมีรายละเอียดดังนี้

5.1 สรุปผล

ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ได้ 3 ส่วน ตามวัตถุประสงค์การวิจัยที่ตั้งต่อไปนี้

5.1.1 สรุปผลจากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่มาจากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์มาประยุกต์ใช้

โดยการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าผู้วิจัยได้ใช้ผลการศึกษาข้อมูลจากด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ข้อมูลจากการศึกษาข้อมูลจากด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ และข้อมูลจากการศึกษาด้านการตลาด ดังนี้

5.1.1.1 การสรุปผลการศึกษาข้อมูลด้านเศษผ้า จากการศึกษาข้อมูลด้านเศษผ้าสามารถแบ่งชนิดของเศษผ้าที่พบได้ 3 ชนิด ได้แก่ เศษผ้าลินิน เศษผ้าฝ้าย และเศษผ้าใยกล้วย ลักษณะรูปร่างของเศษผ้าเกิดจากผลการตัดจากแบบตัดจึงทำให้มีส่วนโค้งงอ และเส้นยาว ขนาดของเศษผ้าทั้งสามชนิดที่พบมีตั้งแต่ขนาดความยาวระหว่าง 30 – 65 เซนติเมตร คุณสมบัติของเศษผ้าที่พบทั้งสามชนิดสามารถถ่ายความร้อนได้ดีแต่มีความแตกต่างที่พื้นผิวของผ้าแต่ละชนิด ด้านวิธีการจัดการกับเศษผ้าสามารถแบ่งออกเป็น 2 วิธีการ ได้แก่ การจัดการเศษผ้าด้วยเทคนิคการแปรรูปสิ่งทอ และการจัดการเศษผ้าด้วยวิธีผนวกรวมกับวัสดุอื่น เป็นต้น

5.1.1.2 การสรุปผลการศึกษาด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองสามารถแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านศาสนา ประกอบไปด้วยศาสนสถานของเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ศาสนาพุทธทั้งหมด 7 สถานที่ที่กระจายตัวอยู่ในเขตอำเภอสันป่าตอง ด้านศิลปะและวัฒนธรรม ประกอบไปด้วยประเพณี ความเชื่อ จารีตปฏิบัติ ที่หล่อหลอมมาจากกลุ่มชาติพันธุ์ทั้ง 5 ของสันป่าตอง รวมไปถึงสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์อย่างเวียงท่ากาน และสถานที่แสดงถึงศิลปะอย่าง ภาพเขียนสีของวัดศรีนวรรณ์กับหอศิลป์สันป่าตอง ด้านหัตถกรรม ประกอบไปด้วยแหล่งชุมชนหรือ หมู่บ้านที่ร่วมกันสร้างสรรค์สินค้าหัตถกรรมทั้งหมด 4 หมู่บ้าน สถานประกอบการของเอกชนอีกมาก แต่มีงานหัตถกรรมทั้งหมด 6 รูปแบบ ได้แก่ หัตถกรรมแกะสลัก หัตถกรรมกระดาษสา หัตถกรรมสิ่งทอและการแปรรูป หัตถกรรมผลิตตุ๊กตาผ้า หัตถกรรมตีมีด และหัตถกรรมจักสานสุมไก่ ที่กระจายตัว ในเขตอำเภอสันป่าตอง ซึ่งในแต่ละแหล่งหัตถกรรมต่างก็มีเอกลักษณ์เฉพาะเป็นของตนเองสร้างความแตกต่างและความหลากหลายทางองค์ความรู้ และด้านวิถีชีวิต ประกอบไปด้วยการค้าเงิน ชีวิตประจำวันของชาวสันป่าตองตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน รวมไปถึงเรื่องเล่าหรือตำนานประจำสถานที่ เป็นต้น โดยรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองต่างได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากแหล่งอื่นๆ เข้ามา ผสมผสานกับรากฐานทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ในท้องถิ่นจนมีความหมายและคุณค่าอย่างล้นตัว

5.1.1.3 การสรุปผลการศึกษาข้อมูลที่มีผลต่อการออกแบบ ผลการศึกษาข้อมูลที่มีผลต่อการออกแบบแบ่งออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ การศึกษาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าในท้องตลาด การศึกษาแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ การศึกษาการออกแบบบริการ การศึกษาการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม การศึกษาศักยภาพของสถานประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอ อำเภอสันป่าตองทั้ง 10 สถานประกอบการและช่างฝีมือประจำ และการศึกษาศักยภาพสถานที่ท่องเที่ยวอำเภอสันป่าตอง โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) การสรุปผลการศึกษาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าในท้องตลาด จากการศึกษาข้อมูลพบว่าผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าในท้องตลาดมี 4 ชนิด ได้แก่ พรหมเช็ดเท้า กระเป่าผ้า ของที่ระลึก และเฟอร์นิเจอร์ ชนิดของเศษผ้าที่นำมาแปรรูปมี 3 ชนิด คือ เศษผ้าเส้นในธรรมชาติ เศษผ้าเส้นใยสังเคราะห์ และเศษผ้าเส้นใยธรรมชาติกึ่งสังเคราะห์ เทคนิคการผลิตมีความแตกต่างกันออกไปตามรูปแบบและชนิดของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า แต่เทคนิคที่นิยมใช้แปรรูปเศษผ้า คือ การตัดแล้วเย็บต่อกันเป็นผืน จุดเด่นของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า คือ รูปแบบของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้ามีความหลากหลายสวยงาม หาซื้อง่ายตามท้องตลาดทั่วไป ราคาต่อชิ้นไม่สูง ยกเว้นเฟอร์นิเจอร์จากเศษผ้าที่มีราคาต่อชิ้นสูงและหาได้เฉพาะแหล่งจำหน่าย จุดด้อยของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าคือมูลค่าทางการตลาดต่อชิ้นไม่สูงมาก อายุการใช้งานไม่สูงมาก เฟอร์นิเจอร์จากเศษผ้าจะดูแลรักษายากกว่าผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าชนิดอื่น

2) การสรุปผลการศึกษาแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์คือแนวคิดที่นำองค์ความรู้จากแขนงต่างๆ มาประยุกต์ใช้และผนวกรวมกับต้นทุนทางวัฒนธรรม ต้นทุนองค์ความรู้ท้องถิ่น หรือต้นทุนจากสิ่งแวดล้อม เพื่อสร้างผลิตภัณฑ์หรือการบริการ

รูปแบบใหม่ที่สามารถสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มจากเดิมได้ การศึกษาแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์เพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้เผยแพร่หรือใช้ในการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ควบคู่กับรากฐานหรือต้นทุนทางวัฒนธรรมสันป่าตองสามารถแบ่งกลุ่มของรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองออกเป็น 4 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มศาสนา กลุ่มศิลปะและวัฒนธรรม กลุ่มหัตถกรรม และกลุ่มวิถีชีวิต ซึ่งสามารถประยุกต์ใช้องค์ความรู้จากงานหัตถกรรม และนำวิธีการ ประเพณี วัฒนธรรม มาสร้างเรื่องราวให้แก่การบริการหรือผลิตภัณฑ์เพื่อสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่ม

3) การสรุปผลการศึกษาการออกแบบบริการ จากการศึกษาข้อมูลการออกแบบบริการ คือ การพัฒนาและจัดการกับประสบการณ์การบริการให้แก่ผู้ใช้บริการด้วยรูปแบบที่สร้างสรรค์หรือสร้างความแปลกใหม่ให้แก่การบริการผ่านกระบวนการ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนการศึกษารูปแบบการบริการดั้งเดิม รูปแบบการปฏิสัมพันธ์ ณ จุดปะทะ เนื้อหาการบริการ และจุดมุ่งหมายการบริการ ศึกษาผ่านขั้นตอนการสำรวจและเก็บข้อมูลรูปแบบการบริการ ปัญหาการบริการ รายละเอียดระยะเวลาและผลตอบสนองต่อการมีปฏิสัมพันธ์ ณ จุดปะทะ เพื่อขั้นตอนการกำหนดจุดมุ่งหมายการสร้างและแก้ปัญหการบริการสู่การสังเคราะห์แนวทางการบริการและผลลัพธ์ที่จะได้จากการบริการ โดยการออกแบบบริการจะประยุกต์ใช้ร่วมกับสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของอำเภอสันป่าตองที่มีศักยภาพดีที่สุดเพื่อสร้างแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

4) การสรุปผลการศึกษาการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม จากการศึกษาข้อมูลการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม คือ การออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยการประยุกต์ขั้นตอนและวิธีการผลิตของระบบผลิตงานหัตถกรรมและระบบผลิตแบบอุตสาหกรรมร่วมกันเมื่อประยุกต์ใช้ร่วมกับการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าจึงมีปัจจัยการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม 2 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยจากเศษผ้า และปัจจัยในการออกแบบ มีรายละเอียดดังนี้

4.1) ปัจจัยจากเศษผ้าที่มีผลต่อการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม คือ รูปแบบหรือลักษณะของเศษผ้า และการนำเศษผ้าไปใช้ในขั้นตอนการออกแบบผ่านการประยุกต์เทคนิคการแปรรูปสิ่งทอ

4.2) ปัจจัยในการออกแบบที่มีผลต่อการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม คือ หลักการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมทั้ง 10 ข้อ ได้แก่ ประโยชน์ใช้สอย ความสวยงาม ความสะดวกในการใช้งาน ความปลอดภัย ความแข็งแรง ราคา วัสดุ การผลิต การซ่อมแซม และการขนส่ง และองค์ประกอบการออกแบบผลิตภัณฑ์หัตถกรรม 5 ข้อ ได้แก่ เอกลักษณ์ท้องถิ่น วัสดุและวิธีผลิตของท้องถิ่น ความสวยงาม สะดวกต่อการพกพา และราคา เป็นต้น

วิธีนำการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรมประยุกต์ใช้เพื่อสร้างแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าสามารถแบ่งขั้นตอนได้ 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนการศึกษาข้อมูล ขั้นตอนการออกแบบ และขั้นตอนการผลิต มีรายละเอียดดังนี้

4.1) ขั้นตอนการศึกษาข้อมูล ขั้นตอนนี้จะต้องศึกษาข้อมูล ปัจจัยจากเศษผ้า เทคนิคการแปรรูปเศษผ้า รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง รูปแบบการให้บริการของ

สถานที่ท่องเที่ยว ศักยภาพของสถานประกอบการและช่างฝีมือด้านการแปรรูปสิ่งทอสันป่าตอง และเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์เพื่อการศึกษานี้ เมื่ออนุญาตเห็นเป็นประโยชน์ในการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลักการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม เป็นต้น เพื่อสร้างข้อจำกัดความหรือบทสรุปแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

4.2) ขั้นตอนการออกแบบ ขั้นตอนนี้จะนำบทสรุปแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าสู่กระบวนการออกแบบผลิตภัณฑ์และการออกแบบบริการ โดยสร้าง Mood Board จากบทสรุปแนวทางการออกแบบ เพื่อนำ Mood and Tone จาก Mood Board มาสังเกตและพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ให้ตรงตามบทสรุปแนวทางการออกแบบ และสังเคราะห์รูปแบบการบริการที่สอดคล้องกับข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยว รากฐานทางวัฒนธรรม และผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ผ่านการออกแบบ

4.3) ขั้นตอนการผลิต ขั้นตอนนี้จะสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าด้วยเทคนิคการแปรรูปสิ่งทอผสมผสานรูปแบบการผลิตของหัตถกรรมและระบบผลิตแบบอุตสาหกรรม

5) การสรุปผลการศึกษาศักยภาพและความต้องการของสถานประกอบการและช่างฝีมือประจำสถานประกอบการด้านแปรรูปสิ่งทอ

5.1) ศักยภาพของบัวเขียวผ้าฝ้าย บัวเขียวผ้าฝ้ายมีศักยภาพด้านการผลิตค่อนข้างสูง โดดเด่นด้านการออกแบบและคุณภาพของสินค้า สภาพการเงินหมุนเวียนได้ดี พบปัญหาด้านแรงงานหยุดงานบ่อยเนื่องจากวัฒนธรรมท้องถิ่น ต้องเสริมด้านการออกแบบ เทคนิคการผลิต องค์กรความรู้ใหม่ บวกกับการเสริมคุณค่าด้วยการเพิ่มที่มาหรือเรื่องราวทางวัฒนธรรมท้องถิ่น ด้านศักยภาพช่างฝีมือประจำสถานประกอบการ มีทักษะการทำงานดี ตอบสนองผู้ประกอบการได้ดี มีความต้องการรายได้เพิ่มเติมและความพร้อมเรียนรู้องค์กรความรู้ใหม่

5.2) ศักยภาพของ Hill Tribe Shop โดดเด่นด้านการออกแบบ และเทคนิคการผลิตและแปรรูปสินค้า นอกจากนี้ยังมีการควบคุมคุณภาพของสินค้าและมีกำลังผลิตในเกณฑ์ดี ปัญหาที่ประสบภายในสถานประกอบการ คือ ช่างฝีมือมีไม่เพียงพอ และขาดวัตถุดิบใหม่ๆ ที่ ด้านศักยภาพช่างฝีมือประจำสถานประกอบการ มีทักษะการทำงานดี ตอบสนองผู้ประกอบการได้ดี มีความต้องการรายได้เพิ่มเติมและความพร้อมเรียนรู้องค์กรความรู้ใหม่

5.3) ศักยภาพของกลุ่มอาชีพสตรีเย็บผ้าตำบลสันกลาง โดดเด่นด้านกำลังการผลิต แต่ด้อยศักยภาพด้านการออกแบบและองค์กรความรู้ ความต้องการของสถานประกอบการ คือ การออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์เฉพาะของตนเอง เสริมองค์ความรู้ กระบวนการออกแบบ ด้านศักยภาพช่างฝีมือประจำสถานประกอบการ มีทักษะการทำงานดี ตอบสนองผู้ประกอบการได้ดี มีความต้องการรายได้เพิ่มเติม

5.4) ศักยภาพของฝ้ายนพบุรี ศักยภาพของอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งด้านการออกแบบ องค์กรความรู้ และเทคนิค แต่การควบคุมคุณภาพค่อนข้างดี มีความต้องการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ออกแบบและพัฒนาสินค้าใหม่โดยใช้วัสดุใหม่ๆ สามารถเสริมกระบวนการออกแบบ องค์ความรู้ และเทคนิค ด้านศักยภาพของช่างฝีมือไม่สามารถเก็บข้อมูลได้เนื่องจากผู้ประกอบการไม่เปิดเผยข้อมูล

5.5) ศักยภาพของจินดาผ้าฝ้าย ศักยภาพของค่อนข้างมีความพร้อมและอยู่ในระดับดี แต่ต้องการเสริมด้านองค์ความรู้และด้านการออกแบบ มีความต้องการหลักพัฒนาสินค้าใหม่ และมีความต้องการเจาะตลาดกลุ่มใหม่ ด้านศักยภาพของช่างฝีมือไม่สามารถเก็บข้อมูลได้เนื่องจากผู้ประกอบการไม่เปิดเผยข้อมูล

5.6) ศักยภาพของฝ้ายทอมือแฟนทลายนีลปาดทอง ศักยภาพอยู่ในระดับปานกลางทั้งด้านการออกแบบ องค์ความรู้ แต่โดดเด่นด้านเทคนิคการแฟนทลายนีลลงบนสินค้า สถานประกอบการมีความสนใจและมีความต้องการ ออกแบบและพัฒนาสินค้า บรรจุกัญธุ์เพิ่มเพิ่มมูลค่าสินค้า นอกจากนี้ยังต้องการคำแนะนำหรือองค์ความรู้ใหม่ๆ ด้านศักยภาพของช่างฝีมือไม่สามารถเก็บข้อมูลได้เนื่องจากผู้ประกอบการไม่เปิดเผยข้อมูล

5.7) ศักยภาพของวิสาหกิจชุมชนบ้านร้องขุ่ม มีความโดดเด่นด้านการควบคุมคุณภาพสินค้า สินค้าทุกชิ้นมีมาตรฐานสูงและผิดพลาดน้อย สถานประกอบการมีความต้องการออกแบบและพัฒนาสินค้าใหม่ ที่เสริมองค์ความรู้ และประยุกต์วัสดุใหม่เข้ามาเสริมเพื่อสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าของตน ด้านศักยภาพช่างฝีมือประจำสถานประกอบการ มีทักษะการทำงานปานกลาง ตอบสนองผู้ประกอบการได้ดี มีความต้องการรายได้เพิ่มเติม

5.8) ศักยภาพของทิพย์ธัญญาผ้าทอมือ ศักยภาพของโดดเด่นด้านองค์ความรู้และเทคนิคการทอผ้า โดยมีเอกลักษณ์ผ้าทอลายดอกทองกวาว กำลังผลิตต่ำกลายเป็นจุดด้อยของสถานประกอบการ จึงทำให้มีความต้องการออกแบบและพัฒนาสินค้าใหม่ และต้องการขยายกลุ่มเป้าหมายใหม่ๆ เพื่อเพิ่มศักยภาพด้านการเงินให้สูงขึ้น ด้านศักยภาพของช่างฝีมือไม่สามารถเก็บข้อมูลได้เนื่องจากผู้ประกอบการไม่เปิดเผยข้อมูล

5.9) ศักยภาพของผ้าฝ้ายภูดาว ศักยภาพของโดดเด่นด้านการออกแบบและเทคนิคการแปรรูปสินค้า ต้องการเสริมด้านองค์ความรู้เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ กำลังการผลิตและการควบคุมคุณภาพอยู่ในระดับ ด้านศักยภาพช่างฝีมือประจำสถานประกอบการ มีทักษะการทำงานดี ตอบสนองผู้ประกอบการได้ดี มีความต้องการรายได้เพิ่มเติม

5.10) ศักยภาพของกลุ่มผ้าฝ้ายย้อมสีธรรมชาติชาวองเวียงท่ากานมีความโดดเด่นด้านองค์ความรู้ที่มาจากการย้อมสีธรรมชาติ สามารถเสริมกระบวนการออกแบบ องค์ความรู้ และเทคนิคด้านอื่น เพื่อสร้างเสริมศักยภาพของสถานประกอบการให้ดียิ่งขึ้น ด้านศักยภาพช่างฝีมือประจำสถานประกอบการ มีทักษะการทำงานดี ตอบสนองผู้ประกอบการได้ดี มีความต้องการรายได้เพิ่มเติม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

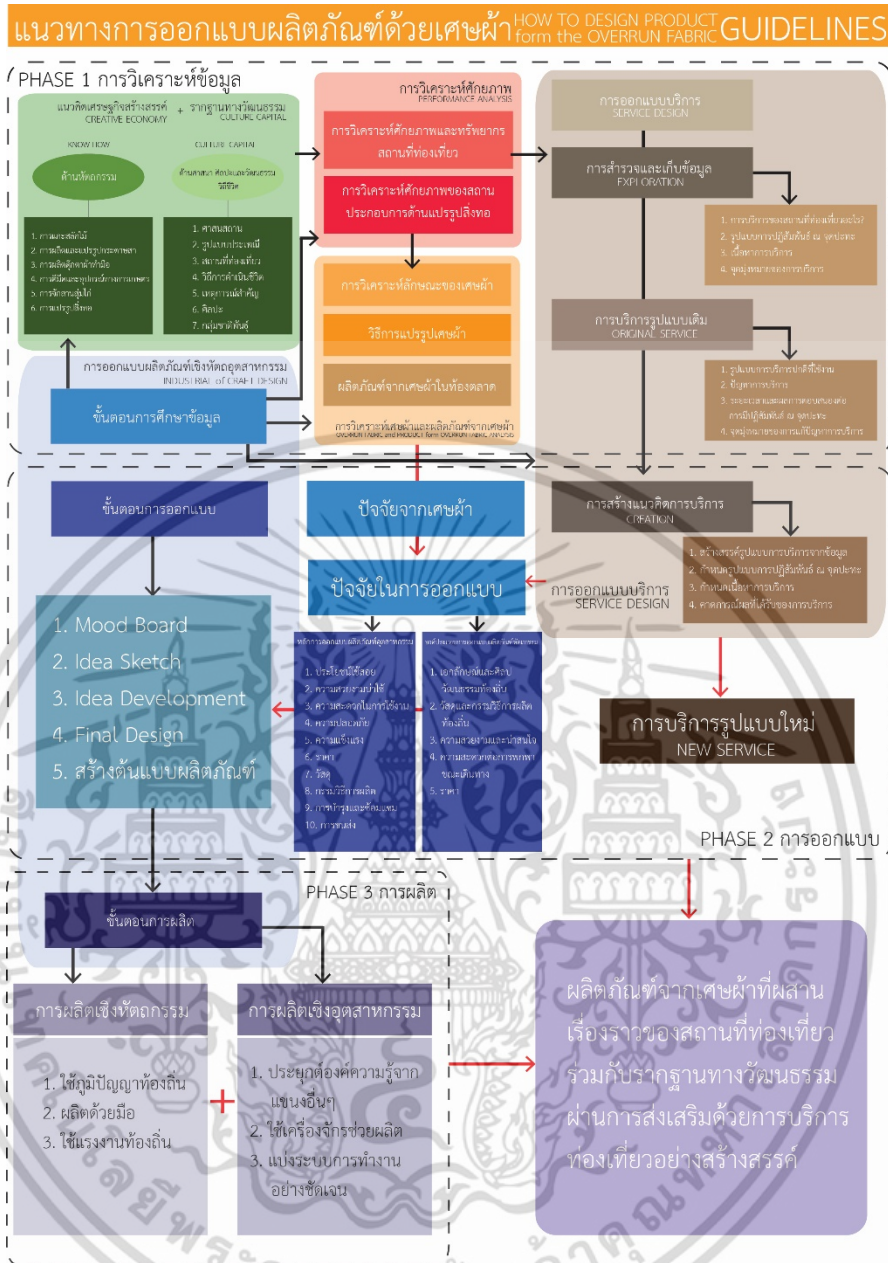
6) การสรุปผลการศึกษาศักยภาพของสถานที่สำคัญของอำเภอสันป่าตอง

ผลการสรุปข้อมูลศักยภาพสถานที่สำคัญที่ดีที่สุดจากทั้ง 3 กลุ่ม
 รากฐานทางวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวทั้ง 3 แห่ง มีความพร้อมและศักยภาพมากที่สุดจากสถานที่
 สำคัญทั้ง 3 ด้าน แต่ละสถานที่ท่องเที่ยวสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี เดินทางเข้าถึง
 สะดวก มีชื่อเสียง มีเอกลักษณ์ความสำคัญ และเรื่องราวเฉพาะที่ไม่เหมือนสถานที่อื่นๆ แต่มีเพียง
 เวียงท่ากานเท่านั้นจากสถานที่สำคัญทั้ง 3 แห่ง ที่มีความพร้อมและศักยภาพที่มากกว่าอัน
 เนื่องมาจากพื้นที่ของเวียงท่ากานที่กว้างและสามารถกระจายนักท่องเที่ยวไปยังจุดต่างๆ ได้ดี มีสิ่ง
 อำนวยความสะดวกครบมากกว่าทั้งสองสถานที่ และกิจกรรมการท่องเที่ยวของเวียงท่ากานสามารถ
 พัฒนาเพื่อต่อยอดให้หลากหลายกว่าเดิมได้

5.1.1.4 การสรุปผลการสังเคราะห์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้
 จากการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัด
 เชียงใหม่ ดังภาพที่ 5.1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 5.1 ผังแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่
กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จากภาพที่ 5.1 ผังแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านการสังเคราะห์จะแบ่งขั้นตอนการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าได้ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนการศึกษาและการวิเคราะห์ข้อมูล ขั้นตอนการออกแบบ และขั้นตอนการผลิต เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.1.1.6 การสรุปผลการนำแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการร่วมกับแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ประยุกต์ใช้งานจริง

ผลการนำแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าประยุกต์ใช้สามารถสังเคราะห์เป็น การส่งเสริมการท่องเที่ยวเวียงท่ากานด้วยผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าและการออกแบบบริการ

THAKAN CITY SERVICE SYSTEM and PRODUCT DESIGN
By WONGSAKORN SUNKANAPORN

THE STORY
of SANPATONG
DISTRICT

ภาพที่ 5.2 ผลการประยุกต์ใช้แนวทางการออกแบบ

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

รูปแบบการส่งเสริมการท่องเที่ยวเวียงท่ากาน คือ การนำนักท่องเที่ยวเดินทางไปตามจุดโบราณสถานต่างๆ ภายในเวียงท่ากานทั้ง 11 จุด ด้วยรถวีล้อ (วีลเอ็มเกวียน) ดังภาพที่ 5.3 ซึ่งเป็นเอกลักษณ์จากกลุ่มชาติพันธุ์ไทเขินที่ในอดีตประกอบอาชีพพ้อข้าววีล้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 5.3 รูปแบบของวัวล้อ (วัวเทียมเกวียน)

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

ทั้ง 11 จุดโบราณสถานประกอบไปด้วย ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและวัดกลางเวียง วัดท่ากาน วัดป่าเป้า วัดอุโบสถ วัดหัวข่วง วัดพระเจ้าก้ำและวัดหนองหล่ม วัดน้อย กลุ่มโบราณสถานวัดหนองสระ วัดคูไม้แดง วัดป่าไผ่รวกและวัดต้นโพธิ์ วัดต้นกอกและวัดต้นกอกร้าง เป็นต้น ดังภาพที่ 5.4

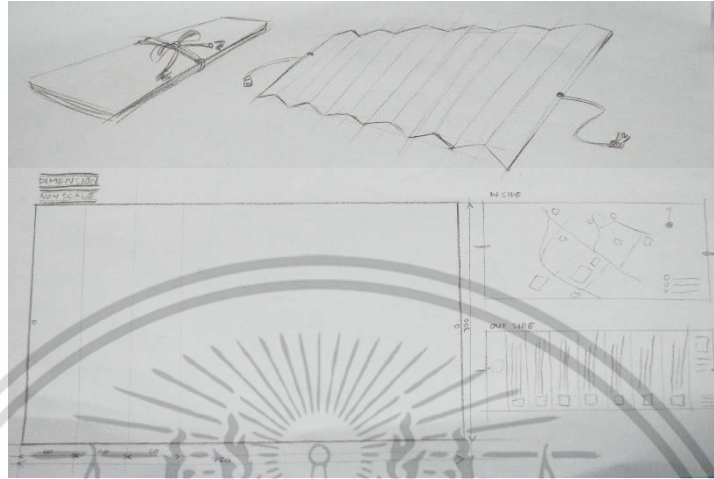
ภาพที่ 5.4 แผนที่จุดปฏิสัมพันธ์เวียงท่ากาน

กราฟิกโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จุดที่ 1 ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและวัดกลางเวียง จุดเริ่มต้นการบริการ โดยให้นักท่องเที่ยวลงทะเลเบียนเข้าร่วมการบริการ นักท่องเที่ยวจะได้รับแผ่นพับใบลานซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า ดังภาพที่ 5.5 เริ่มต้นการบริการด้วยการให้ข้อมูลเบื้องต้นของเวียงท่ากาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อมูลรูปแบบการบริการ และพาเดินชมส่วนพิพิธภัณฑ์ก่อนจะพานักท่องเที่ยวเดินชมวัดกลางเวียง และนำนักท่องเที่ยวขึ้นรถวีลลาก (วีลเทียมเกวียน) เพื่อนำไปจุดโบราณสถานต่อไป

ภาพที่ 5.5 แผ่นพับใบลาน

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จุดที่ 2 วัดท่ากาน เป็นวัดที่อยู่ใกล้กับศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและวัดกลางเวียง เป็นวัดที่ประดิษฐานพระพุทธรูปที่ประดิษฐานภายในวัดได้ขุดพบ ณ จุดขุดวัดกลางเวียง หรือเรียกว่า พระเพชร จึงได้นำมาประดิษฐานให้ชาวบ้านท่ากานและนักท่องเที่ยวสักการะ โดยใช้ชุดสักการะพระพุทธรูปเป็นผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าบริการนักท่องเที่ยว ดังภาพที่ 5.6

ภาพที่ 5.6 ชุดสักการะพระพุทธรูป

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จุดที่ 3 วัดป่าเป้า โบราณสถานนี้จะเป็นเพียงจุดทางผ่านซึ่งจะไม่ให้นักท่องเที่ยวมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับโบราณสถานแต่จะให้มัคคุเทศก์เป็นผู้บรรยายเรื่องเล่า ตำนาน ของโบราณสถาน

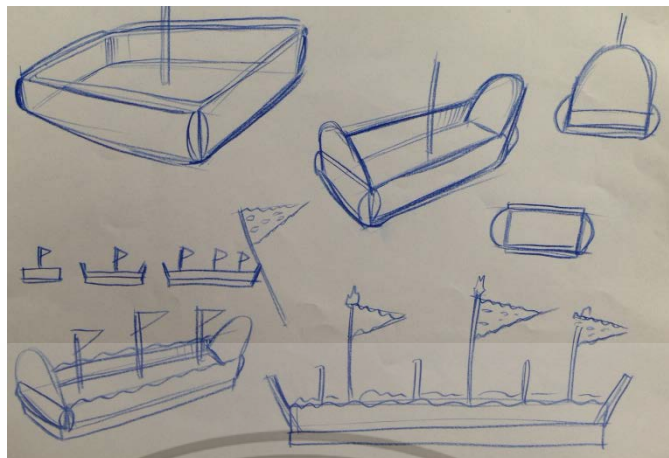
จุดที่ 4 วัดอุโบสถ โบราณสถานวัดอุโบสถมีเอกลักษณ์อยู่ที่ซุ้มประตูเข้าวัดที่มีความสมบูรณ์ที่สุดในเวียงท่ากาน มีพื้นที่โบราณสถานกว้างขวาง และมีอุโบสถยุคปัจจุบันที่ยังใช้ในพิธีกรรมทางศาสนาพุทธ จุดนี้จะมีกิจกรรมปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติจากมะเกลือให้นักท่องเที่ยวได้ร่วมกิจกรรม โดยจะใช้ชุดปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติจากมะเกลือเป็นหนึ่งในผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า ดังภาพที่ 5.7

ภาพที่ 5.7 ชุดปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติ
ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จุดที่ 5 วัดหัวข่วง โบราณสถานที่ตั้งอยู่ในสวนลำไยขนาดเล็กของชาวบ้าน เป็นโบราณสถานที่สร้างหันหน้าไปทิศตะวันตกเพียงโบราณสถานเดียวเนื่องจากแสดงความห่วงหาอาทรต่อกลุ่มชาติพันธุ์ที่อยู่เมืองหงสาวดีที่ทิ้งถิ่นที่อยู่เพื่อหนีโรคระบาด นอกจากนั้นยังมีพิธีกรรมการลอยสะเปาซึ่งกลายมาเป็นประเพณีภายหลัง การลอยสะเปาในอดีตทำเพื่อลอยสิ่งของเครื่องใช้ไปตามแม่น้ำซึ่งเชื่อว่าจะลอยไปถึงผู้ที่อาศัยอยู่ที่เมืองหงสาวดี ภายหลังเชื่อว่าลอยสิ่งของเครื่องใช้ไปให้ผู้ถูกล้วงลับและยังเป็นการลอยสิ่งที่ไม่ดีออกจากผู้ลอย จึงออกแบบให้เป็นจุดที่จะให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมกับรูปแบบประเพณีการลอยสะเปา ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าจึงต้องเป็นกระทง หรือเรือสะเปา ที่ภายในบรรจุชุดเครื่องเช่นเพื่อใช้อุทิศให้ผู้ถูกล้วงลับ ดังภาพที่ 5.8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 5.8 ชุดลอยสะเปา

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จุดที่ 6 วัดพระเจ้าก่าและวัดหนองหล่ม โบราณสถานทั้ง 2 แห่ง มีพื้นที่ใกล้เคียงกันสามารถเดินเชื่อมกันได้ โดยจุดที่ 6 วัวเทียมเกวียนจะจอดส่งนักท่องเที่ยวลงที่วัดหนองหล่มเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้นำสะเปาอธิฐานแล้วลอยที่หนองน้ำบริเวณข้างวัดหนองหล่ม จากนั้นให้นักท่องเที่ยวมารวมตัวที่วัดพระเจ้าก่า โบราณสถานวัดพระเจ้าก่าจะเป็นจุดเรียนรู้ภูมิปัญญาการจักสานสุ่มไก่ และจะมีจุดบริการชุดขนมและน้ำดื่มบริการนักท่องเที่ยวเพื่อช่วยบรรเทาความเหนื่อยจากการท่องเที่ยว ซึ่งชุดขนมเป็นหนึ่งในผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า ดังภาพที่ 5.9

ภาพที่ 5.9 ชุดขนม

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

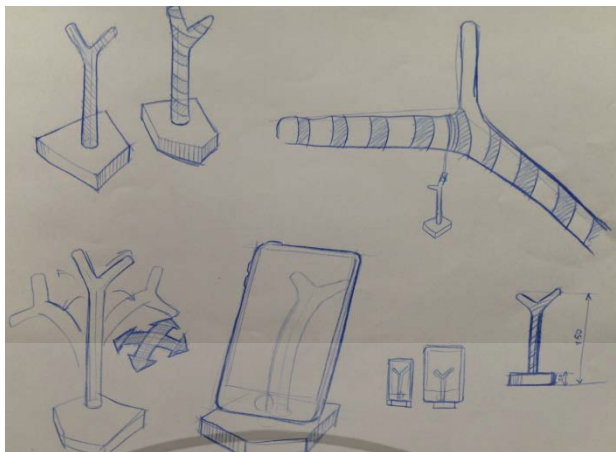
จุดที่ 7 วัดน้อย โบราณสถานขนาดเล็ก เป็นเพียงจุดทางผ่านซึ่งจะไม่ให้นักท่องเที่ยวมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับโบราณสถานแต่จะให้มัคคุเทศก์เป็นผู้บรรยายเรื่องเล่า ตำนาน ของโบราณสถาน

จุดที่ 8 กลุ่มวัดหนองสระ กลุ่มโบราณสถานวัดหนองสระเป็นกลุ่มโบราณสถานที่อยู่ภายในสวนลำไยขนาดใหญ่ของชาวบ้าน จุดเด่นของกลุ่มโบราณสถานนอกจากจะเป็นอุโบสถโบราณคู่แล้วยังมีทางเดินทอดเข้าไปในสวนลำไยซึ่งจะเชื่อมกับโบราณสถานวัดกุ้มแดง ช่วงฤดูลำไย (ช่วงเดือนกรกฎาคม) จะมีบริการเสริมให้นักท่องเที่ยวสามารถรับประทานลำไย และมีจุดถ่ายรูป คือ อุโมงค์ทางเดินจากกิ่งของต้นลำไยที่แผ่พาดผ่านทางเดิน

จุดที่ 9 วัดกุ้มแดง โบราณสถานวัดกุ้มแดงเป็นโบราณสถานที่มีทางเดินเชื่อมต่อกับกลุ่มโบราณสถานวัดหนองสระ มีเอกลักษณ์ประจำโบราณสถานคือพระพุทธรูปชำรุดโบราณประดิษฐานอยู่หน้าเจดีย์ 3 องค์

จุดที่ 10 วัดป่าไผ่รวก และวัดต้นโพธิ์ ระหว่างการเดินทางจะผ่านวัดป่าไผ่รวกโดยจุดนี้จะเป็นเพียงจุดโบราณสถานทางผ่านโดยมัคคุเทศก์จะเป็นผู้บรรยายเอกลักษณ์ เรื่องเล่า ตำนาน โบราณสถาน เมื่อเดินทางถึงวัดต้นโพธิ์ มัคคุเทศก์จะเป็นผู้บรรยายเรื่องเล่า ตำนาน โดยโบราณสถานนี้มีจุดเด่นประจำ คือ ต้นโพธิ์ขนาดใหญ่ที่เชื่อว่าเป็นต้นโพธิ์ 1 ใน 5 ต้น ที่พระเจ้ากาวิละนำมาจากประเทศศรีลังกาแล้วได้นำมาปลูกไว้ที่โบราณสถานนี้ จึงออกแบบเป็นจุดให้นักท่องเที่ยวได้มีปฏิสัมพันธ์กับต้นโพธิ์ ผลัดกันจากเศษผ้าจึงต้องเป็นนักท่องเที่ยวได้มีปฏิสัมพันธ์กับต้นโพธิ์ คือ ชุดไม้ค้ำต้นโพธิ์ โดยชุดไม้ค้ำประยุกต์ประเพณีเรื่องการนำไม้ค้ำไปค้ำต้นโพธิ์ในวัดช่วงเทศกาลสงกรานต์ โดยเชื่อว่าเป็นการค้าจุนศาสนาและ ค้าจุนชะตาชีวิต หน้าที่ การงาน การเงิน เป็นต้น โดยชุดไม้ค้ำต้นโพธิ์จะประกอบไปด้วย ไม้ค้ำ และของที่ระลึก คือ ที่วางโทรศัพท์มือถือ เป็นการประยุกต์ใช้แนวคิดความเชื่อเมื่อนักท่องเที่ยวได้นำชุดไม้ค้ำต้นโพธิ์มาใช้ค้ำต้นโพธิ์ที่อยู่ในบริเวณโบราณสถานจะช่วยค้าจุนชะตาชีวิต หน้าที่ และการงาน นอกจากนั้นแล้วยังสามารถนำโทรศัพท์มือถือมาวางค้ำกับของที่ระลึก (ที่วางโทรศัพท์มือถือ) ดังภาพที่ 5.10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

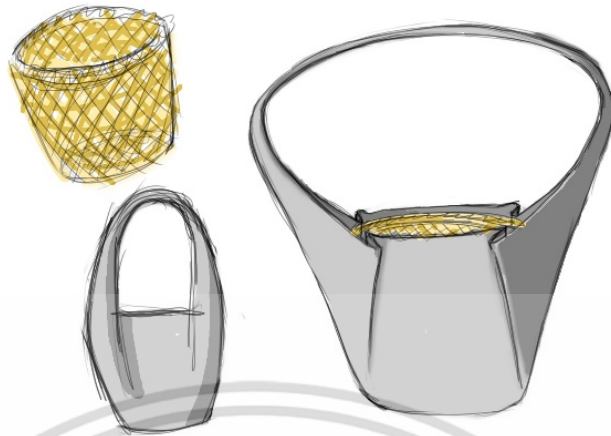
ภาพที่ 5.10 ชุดไม้ค้ำโพธิ์

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

จุดที่ 11 วัดต้นกอก และวัดต้นกอกร้าง เป็นจุดโบราณสถานสุดท้ายของการบริการท่องเที่ยวเวียงท่ากาน แบ่งเป็นสองส่วน คือ ส่วนแรกเป็นจุดวัดต้นกอกที่เป็นวัดปัจจุบัน บริเวณวัดจะประดิษฐานพระพุทธรูปดินปั้นที่ขุดพบบริเวณเวียงท่ากานและมีส่วนพิพิธภัณฑสถานชาวไทยเงินที่รวบรวมเครื่องใช้ของชาวไทยเงินโบราณ โดยส่วนแรกจะมีกิจกรรมให้นักท่องเที่ยวได้สักการะพระพุทธรูปดินปั้นโดยใช้ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า คือ ชุดสักการะรูปแบบเดียวกับที่ใช้ในวัดท่ากาน และกิจกรรมชมพิพิธภัณฑสถานไทยเงิน ส่วนที่สองคือโบราณสถานวัดต้นกอกร้าง ที่มีเจดีย์ขนาดใหญ่เป็นเอกลักษณ์

เมื่อเดินทางท่องเที่ยวครบทั้ง 11 จุด มัคคุเทศก์จะนำนักท่องเที่ยวกลับมาที่ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ระหว่างการเดินทางกลับมัคคุเทศก์จะเป็นผู้บรรยายสรุปและประชาสัมพันธ์ถึงการบริการเสริม คือ กิจกรรมการเรียนรู้และมีส่วนร่วมประเพณีเฉพาะถิ่นตามต๊อด การบริการนี้จะพานักท่องเที่ยวร่วมกิจกรรมตามต๊อดตามรูปแบบประเพณีท้องถิ่น เจ้าหน้าที่จะมอบกระเป๋าที่ผลิตจากเศษผ้า ดังภาพที่ 5.11 ให้นักท่องเที่ยวซื้อผลิตภัณฑ์อุปโภคและบริโภคใส่ในกระเป๋าและนัดหมายเวลาให้นักท่องเที่ยวมาตามเวลาที่นำไปทำกิจกรรม เวลานั้นนัดหมายทำกิจกรรมคือช่วงกลางคืนเมื่อนักท่องเที่ยวมาครบมัคคุเทศก์จะเป็นผู้นำนักท่องเที่ยวไปบ้านเป้าหมายเพื่อต๊อด ระหว่างการเดินทางมัคคุเทศก์จะเป็นผู้แนะนำขั้นตอนของประเพณีอย่างละเอียดและเมื่อทำกิจกรรมเสร็จ นักท่องเที่ยวจะได้เรียนรู้ประเพณีและรู้สึกประทับใจต่อการให้ทานด้วยประเพณีท้องถิ่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

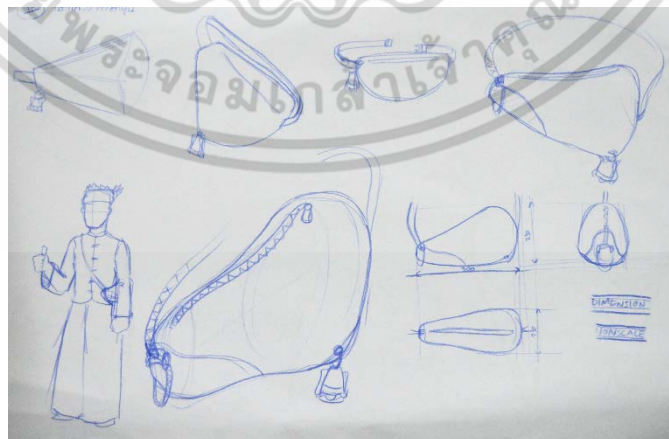

ภาพที่ 5.11 กระจเป๋ตานต้อด

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

นอกจากนั้นยังมีบริการขายของที่ระลึกจากผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ระลึกเชิงวัฒนธรรมสันป่าตอง ประกอบไปด้วย กระจเป๋าวัวขาลำพูน ตุ๊กตาผ้า และสบู่อั่วเหนียวสันป่าตอง มีรายละเอียดดังนี้

1) กระจเป๋าวัวขาลำพูนผ้าจากเศษผ้า ผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกรูปแบบแรก คือ กระจเป๋ผ้าจากเศษผ้า เกิดจากการประยุกต์รูปทรงหัววัวพันธุ์ขาลำพูนและเพิ่มคุณค่าด้วยเรื่องราวเชิงวัฒนธรรมของกลุ่มชาวไทยเชื้อสายจีนที่ในอดีตประกอบอาชีพพ่อค้าวัวต่างกับวิธีการใช้งาน โดยจะให้มัดคอกุศกเป็นผู้สะพายเมื่อสะพายจะเหมือนการลางจูงวัวไปตามสถานที่ต่างๆ เหมือนกับพ่อค้าวัวต่าง นอกจากนี้ยังเป็นการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวได้เห็นรูปแบบการใช้งาน ดังภาพที่ 5.12

ภาพที่ 5.12 กระจเป๋าวัวขาลำพูน

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

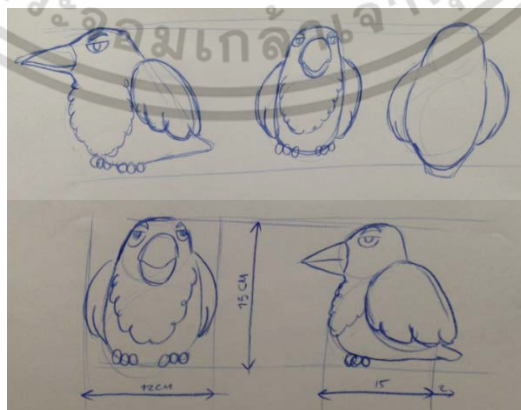
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) ตุ๊กตาผ้าจากเศษผ้า ผลิตภัณฑ์ที่ระลึกรูปแบบที่สอง คือ ตุ๊กตาผ้าจากเศษผ้า ผู้วิจัยประยุกต์ใช้ตำนานที่มาของชื่อเวียงท่ากาน 2 ตำนานประยุกต์ร่วมกัน ได้แก่ ตำนานการไล่ฮีกาเผือก และตำนานเมืองที่มีทุ่งนาเป็นพันไร่หรือตำนานเวียงพันนาท่ากาน นำเอาตำนานทั้ง 2 มาสร้างเป็นตุ๊กตาผ้า ตุ๊กตารูปแบบแรก คือ หนูน้อยพันนา เกิดจากการนำตำนานชื่อเวียงพันนาท่ากานมาประยุกต์สร้างเรื่องราวให้กับตุ๊กตาผ้า โดยหนูน้อยพันนาคือเทพพิทักษ์จำแลงในรูปแบบเด็กที่แต่งกายรูปแบบกลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่บริเวณเวียงท่ากาน คือ ไทเขินและไทยอง เป็นผู้ดูแลรักษาผืนนาของเวียงท่ากานมาเป็นเวลาช้านาน ตุ๊กตารูปแบบที่สอง คือ ฮีกาท่ากาน เกิดจากการนำตำนานไล่ฮีกาเผือกหรือตำนานตะก่า โดยฮีกาท่ากานมาจากฮีกาที่จะอาศัยอยู่บริเวณเวียงท่ากานและมักจะทะเลาะกับหนูน้อยท่ากานเป็นประจำ เป็นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวละครที่สามารถนำไปประยุกต์เป็นท่าทางของตุ๊กตาผ้า ดังภาพที่ 5.13 และ 5.14

ภาพที่ 5.13 ตุ๊กตาหนูน้อยพันนา

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

ภาพที่ 5.14 ตุ๊กตาฮีกาท่ากาน

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง ผลิตภัณฑ์ที่ระลึกรูปแบบที่สาม คือ สบู่ทำมือ จากข้าวเหนียวสันป่าตอง ผู้วิจัยได้นำข้าวเหนียวสันป่าตองเป็นหนึ่งในส่วนผสมการทำสบู่ เสริมมูลค่า ด้วยการประยุกต์เรื่องราวของการประกวดนางงามข้าวเหนียวสันป่าตองและรูปลักษณะของกระสอบข้าว โดยรูปลักษณะของกระสอบข้าวจะนำมาประยุกต์ใช้เป็นบรรจุภัณฑ์ของสบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง โดยใช้วัสดุจากเศษผ้า ด้านเรื่องราวของการประกวดนางงามจะใช้เสริมผลการใช้สบู่ คือ เมื่อนำสบู่ข้าวเหนียวสันป่าตองไปใช้งานจะทำให้สุขภาพผิวดีเหมือนกับนางงามข้าวเหนียวสันป่าตองที่ตั้งแต่องค์ได้รับประทานข้าวเหนียวสันป่าตองเป็นประจำจึงทำให้สุขภาพผิวดี ดังภาพที่ 5.15

ภาพที่ 5.15 สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

5.1.1.7 การสรุปผลการประเมินแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ด้านการออกแบบ และด้านการตลาด ผลจากการประเมินด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ผลที่ได้คะแนนเฉลี่ย 5 แปลความว่าอยู่ในระดับถูกต้องและเหมาะสมมากที่สุด ผลจากการประเมินด้านการออกแบบ ผลที่ได้คะแนนเฉลี่ย 4.66 แปลความว่าอยู่ในระดับถูกต้องและเหมาะสมมากที่สุด และผลจากการประเมินด้านการตลาด ผลที่ได้คะแนนเฉลี่ย 4.75 แปลว่าอยู่ในระดับถูกต้องและเหมาะสมมากที่สุด ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ทรงคุณวุฒิ คือ ปรับเรื่องราวของชุดสักการะพระให้สอดคล้องและไม่ขัดกับรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง เพิ่มเติมการออกแบบระบบเพื่ออำนวยความสะดวกต่อนักท่องเที่ยวในจุดที่มีการจัดกิจกรรมที่มีผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า และการแสดงให้กลุ่มเป้าหมายเห็นถึงคุณค่าและความสำคัญของเวียงท่ากานและผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.1.2 สรุปผลจากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 เพื่อออกแบบต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านกระบวนการแนวความคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

5.1.2.1 ผลการสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากการประยุกต์ใช้แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

ต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ผ่านกระบวนการออกแบบโดยผู้วิจัยและผลิตโดยผู้ประกอบการแปรรูปสิ่งทอสันป่าตองทั้ง 10 สถานประกอบการ โดยผู้วิจัยพบปัญหาที่เกิดจากการขอความร่วมมือกับผู้ประกอบการในการสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า จึงทำให้ผู้วิจัยได้รับต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าเพียง 7 รูปแบบ ได้แก่ ไบลาน ชุดสักการะ ชุดย้อมสีธรรมชาติ ชุดลอยสะเปา ชุดอาหารว่าง กระเป๋าदानติด สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง เท่านั้น โดยมีรายละเอียดรูปแบบของต้นแบบผลิตภัณฑ์และคะแนนการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ด้าน ดังนี้

1) ไบลาน ผลจากการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ดังนี้ ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 4.8 คะแนน มีความถูกต้องและเหมาะสมมากที่สุด ด้านการออกแบบได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 4.1 คะแนน มีความถูกต้องและเหมาะสมมาก ด้านการตลาดได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 3.6 คะแนน มีความถูกต้องและเหมาะสมมาก

ภาพที่ 5.16 ต้นแบบไบลาน

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

2) ชุดสักการะ ผลจากการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ด้าน ดังนี้ ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 3.8 คะแนน ซึ่งมีความถูกต้องและ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เหมาะสมมาก ด้านการออกแบบได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 3.3 คะแนน มีความถูกต้องและเหมาะสมปานกลาง ด้านการตลาดได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 4 คะแนน มีความถูกต้องและเหมาะสมมาก

ภาพที่ 5.17 ชุดสักการะ

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

3) ชุดย้อมสีธรรมชาติจากมะเกลือ ผลจากการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ด้าน ดังนี้ ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 4.1 คะแนน ซึ่งมีความถูกต้องและเหมาะสมมาก ด้านการออกแบบได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 4.1 คะแนน มีความถูกต้องและเหมาะสมมาก ด้านการตลาดได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 5 คะแนน มีความถูกต้องและเหมาะสมมากที่สุด

ภาพที่ 5.18 ชุดย้อมสีธรรมชาติ

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 5.19 ชุดย้อมสีธรรมชาติโดยใช้ผ้าสา

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

4) ชุดลอยสะเปา ผลจากการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ด้าน ดังนี้ ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 4.6 คะแนน ซึ่งมีความถูกต้องและเหมาะสมมากที่สุด ด้านการออกแบบได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 4.2 คะแนน มีความถูกต้องและเหมาะสมมาก ด้านการตลาดได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 4 คะแนน มีความถูกต้องและเหมาะสมมาก

ภาพที่ 5.20 ชุดลอยสะเปา

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5) ชุดอาหารว่าง ผลจากการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ด้าน ดังนี้ ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 5 คะแนน ซึ่งมีความถูกต้องและเหมาะสมมากที่สุด ด้านการออกแบบได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 3.9 คะแนน มีความถูกต้องและเหมาะสมมาก ด้านการตลาดได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 4 คะแนน มีความถูกต้องและเหมาะสมมาก

ภาพที่ 5.21 ชุดอาหารว่าง

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

6) กระเป๋าสานต้อด ผลจากการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ด้าน ดังนี้ ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 4.8 คะแนน ซึ่งมีความถูกต้องและเหมาะสมมากที่สุด ด้านการออกแบบได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 4.1 คะแนน มีความถูกต้องและเหมาะสมมาก ด้านการตลาดได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 4 คะแนน มีความถูกต้องและเหมาะสมมาก

ภาพที่ 5.22 กระเป๋าผ้าสานต้อด

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 5.23 กระเป๋าเศษผ้าต่อตานตัด

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

7) สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง ผลจากการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ด้าน ดังนี้ ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 4.5 คะแนน ซึ่งมีความถูกต้องและเหมาะสมมากที่สุด ด้านการออกแบบได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 3.3 คะแนน มีความถูกต้องและเหมาะสมปานกลาง ด้านการตลาดได้รับคะแนนประเมินเฉลี่ย 4 คะแนน มีความถูกต้องและเหมาะสมมาก

ภาพที่ 5.24 สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง

ถ่ายโดย : วงศกร สันคนาภรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.1.2.2 ผลการประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเสื้อผ้าที่ได้จากแนวทางการ

ออกแบบ

1) ผลการประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเสื้อผ้าด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ผลการประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเสื้อผ้าสามารถประเมินผลิตภัณฑ์จากเสื้อผ้าได้เพียง 7 ชิ้น จากทั้งหมด 10 ชิ้น เนื่องมาจากปัญหาด้านความร่วมมือระหว่างผู้วิจัยและผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันป่าตอง ผลสรุปจากการประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ได้แก่ แผ่นพับใบลาน ชุดลอยสะเปา ชุดขนมว่าง สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง และกระเป๋าตานี้อัด มีเพียงชุดสักการะพระและชุดปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติที่มีระดับความเหมาะสมมาก

2) ผลการประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้านการออกแบบ ผลการประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้านการออกแบบต้นแบบผลิตภัณฑ์ส่วนมากมีความถูกต้องและความเหมาะสมในระดับมากที่สุดต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเสื้อผ้าที่ได้รับทั้งหมด 5 ชิ้น จากทั้งหมด 7 ชิ้น ได้แก่ แผ่นพับใบลาน ชุดปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติ ชุดลอยสะเปา ชุดขนมว่าง และกระเป๋าตานี้อัด มีเพียงผลิตภัณฑ์จากเสื้อผ้า 2 ชิ้นที่มีความถูกต้องและเหมาะสมในระดับปานกลาง ได้แก่ ชุดสักการะพระ และสบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง

3) ผลการประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้านการตลาด ผลการประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้านการตลาดส่วนมากมีความถูกต้องและความเหมาะสมในระดับมากที่สุดทั้งหมด 6 ชิ้นจาก 7 ชิ้น ได้แก่ แผ่นพับใบลาน ชุดสักการะ ชุดลอยสะเปา ชุดขนมว่าง สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง และกระเป๋าตานี้อัด มีเพียงชุดปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติเท่านั้นที่มีระดับความถูกต้องและเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

5.1.3 สรุปผลจากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 เพื่อสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอของอำเภอสันป่าตอง ที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเสื้อผ้าที่ผ่านการแปรรูปเป็นสินค้าโดยมีแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

5.1.3.1 ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการแปรรูปสิ่งทอทั้ง 10 สถานประกอบการ ที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเสื้อผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการจากสถานประกอบการแปรรูปสิ่งทอทั้ง 10 สถานประกอบการของสันป่าตองโดยรวมพบว่า 6 จาก 10 สถานประกอบการมีความคิดเห็นและพึงพอใจในระดับมาก 3 จาก 10 สถานประกอบการที่มีความคิดเห็น

และพึงพอใจในระดับมากที่สุด มีเพียงทนายสัญญาผ้าทอเท่านั้นที่ได้ระดับความคิดเห็นและพึงพอใจเพียงปานกลาง สามารถแจกแจงรายละเอียดได้ดังนี้

1) บัวเขียวผ้าฝ้าย ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 3.6 คะแนน มีความพึงพอใจระดับมาก

2) Hill Tribe Shop ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 4.3 คะแนน มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

3) ฝ่ายนพบุรี ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 4 คะแนน มีความพึงพอใจระดับมาก

4) กลุ่มสตรีเย็บผ้าตำบลสันกลาง ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 3.9 คะแนน มีความพึงพอใจระดับมาก

5) จินดาผ้าฝ้าย ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 4 คะแนน มีความพึงพอใจระดับมาก

6) ทิพย์ัญญาผ้าทอ ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 3.3 คะแนน มีความพึงพอใจระดับปานกลาง

7) กลุ่มหัตถกรรมพันธ์ผ้าสันป่าตอง ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 4.6 คะแนน มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

8) กลุ่มวิสาหกิจชุมชนบ้านร้องขุ่ม ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูป

เอกสารนี้เป็นเอกสารทรัพย์สินทางปัญญาเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้เผยแพร่ขึ้นหน้าเว็บไซต์
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 3.9 คะแนน มีความพึงพอใจระดับมาก

9) ผ้าฝ้ายภูดาว ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 4.2 คะแนน มีความพึงพอใจระดับมาก

10) กลุ่มสตรีย้อมสีธรรมชาติเวียงท่ากาน ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 4.3 คะแนน มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

5.1.3.2 ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการแปรรูปสิ่งทอทั้ง 10 สถานประกอบการ ที่มีต่อด้านแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบ ผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลความคิดเห็นและความพึงพอใจผู้ประกอบการที่มีต่อด้านแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าได้เพียง 5 ชิ้น จากทั้งหมด 10 ชิ้น เนื่องจากปัญหาผู้ประกอบการไม่สามารถให้ความร่วมมือในการสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าจึงไม่สามารถเก็บข้อมูลส่วนนี้ได้ พบว่า 3 จาก 5 สถานประกอบการมีความคิดเห็นและพึงพอใจที่มีต่อด้านแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าในระดับมากที่สุด และอีก 2 สถานประกอบการที่มีความคิดเห็นและพึงพอใจที่มีต่อด้านแบบผลิตภัณฑ์ในระดับมาก สามารถแจกแจงรายละเอียดได้ดังนี้

1) บัวเขียวผ้าฝ้าย ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจที่มีต่อ แผ่นพับใบลาน โดยมีคะแนนเฉลี่ย 3.6 คะแนน มีความพึงพอใจระดับมาก

2) Hill Tribe Shop ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจที่มีต่อ กระเป๋าตานต้อด โดยมีคะแนนเฉลี่ย 4.6 คะแนน มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

3) ฝ้ายนพบุรี ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจที่มีต่อ ชุดสักการะพระ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 4 คะแนน มีความพึงพอใจระดับมาก

4) จินดาผ้าฝ้าย ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจที่มีต่อ สบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง โดยมีคะแนนเฉลี่ย 4.5 คะแนน มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

5) กลุ่มสตรีย้อมสีธรรมชาติ ผลจากการประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจที่มีต่อ ชุดปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติจากมะเกลือ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 4.3 คะแนน มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2 อภิปรายผล

ผู้วิจัยอภิปรายผลของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อำเภอสีน้ําตอง จังหวัดเชียงใหม่ ดังต่อไปนี้

5.2.1 การเก็บข้อมูลแบบสอบถาม และตรวจสอบแบบสอบถาม

5.2.1.1 การเก็บข้อมูลการวิจัยด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักวิชาการด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสีน้ําตองจำนวน 3 คน, นักวิชาการด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์จำนวน 3 คน, นักวิชาการด้านการตลาดจำนวน 4 คน, ผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอสีน้ําตองทั้ง 10 สถานประกอบการ และช่างฝีมือประจำสถานประกอบการ การเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มเป้าหมายจำนวนมากส่งผลต่อระยะเวลาเก็บข้อมูลและส่งผลกระทบต่อระยะเวลาการทำวิจัยมากขึ้น

5.2.1.2 การตรวจสอบแบบสอบถามเชิงลึกใช้วิธีวิเคราะห์ข้อคำถามร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาก่อนทดลองใช้งาน นำผลการทดลองใช้กลับมาประยุกต์แก้ไขแบบสัมภาษณ์เชิงลึกก่อนจะนำไปใช้งานสถานการณ์จริง แบบประเมิน และแบบสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจใช้วิธีวิเคราะห์ข้อคำถามร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาและใช้การตรวจสอบด้วยเกณฑ์การตัดสินค่า IOC ด้วยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ผลจากการตรวจสอบนำไปประยุกต์แก้ไขแล้วจึงนำไปใช้งานสถานการณ์จริง

5.2.2 ผลสรุปแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

ผลจากการศึกษาสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อออนไลน์ การสัมภาษณ์เชิงลึก และวิเคราะห์สรุปผลของข้อมูลด้านเศษผ้า รากฐานทางวัฒนธรรมสีน้ําตอง แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงหัตถอุตสาหกรรม แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ การออกแบบบริการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถประยุกต์สร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าได้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

5.2.2.1 ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ขั้นตอนการศึกษาปัจจัยทั้ง 4 ได้แก่ เศษผ้า ศักยภาพสถานประกอบการ แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์และรากฐานทางวัฒนธรรมสีน้ําตอง และการออกแบบบริการ มีรายละเอียดดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1) การศึกษาปัจจัยจากเศษผ้า จะต้องศึกษารายละเอียดของกายภาพเศษผ้าที่พบ เทคนิคการแปรรูปเศษผ้า และรูปแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าในท้องตลาด ส่งผลต่อการออกแบบ แปรรูป และสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์

2) การศึกษาศักยภาพสถานประกอบการ เป็นการศึกษาข้อมูลความสามารถ จุดเด่น และข้อจำกัดของสถานประกอบการ ซึ่งส่งผลสอดคล้องต่อการออกแบบผลิตภัณฑ์

3) การศึกษาแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์และรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง เป็นการศึกษาวิธีการนำแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ประยุกต์ใช้ร่วมกับรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง เพื่อสร้างเรื่องราว คุณค่า และมูลค่าเพิ่มให้กับบริการหรือผลิตภัณฑ์

4) การศึกษาการออกแบบบริการ เป็นการศึกษารูปแบบการให้บริการของสถานประกอบการหรือสถานที่ท่องเที่ยว เพื่อแก้ไขหรือปรับปรุงการสร้างสรรค์ประสิทธิผลให้กับผู้ใช้บริการอย่างสร้างสรรค์

ปัจจัยทั้ง 4 ที่กล่าวมาส่งผลต่อการสร้างบทสรุปหรือข้อจำกัดความสำคัญใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่มีการผนวกรวมแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ การออกแบบบริการ ร่วมกับรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง ที่สามารถสร้างเรื่องราว คุณค่า และมูลค่าเพิ่มที่ส่งผลประโยชน์ต่อสถานประกอบการ

5.2.2.2 ขั้นตอนการออกแบบ คือ ขั้นตอนการนำบทสรุปหรือข้อจำกัดความสำคัญในการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าสู่กระบวนการออกแบบ ด้วยการร่างแบบผลิตภัณฑ์หรือสร้างการปฏิสัมพันธ์ของบริการ พัฒนารูปแบบให้มีความสมบูรณ์ก่อนจะนำไปผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์หรือทดลองใช้งานบริการ

5.2.2.3 ขั้นตอนการผลิต คือ ขั้นตอนการนำผลการออกแบบที่ผ่านการพัฒนาจนมีความสมบูรณ์สู่การผลิตเป็นต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าผ่านหลักการผลิตเชิงหัตถอุตสาหกรรมที่ใช้การผสมผสานรูปแบบการผลิตสินค้าระหว่างระบบการผลิตแบบหัตถกรรมที่ผลิตสินค้าด้วยมือและภูมิปัญญา และระบบการผลิตแบบอุตสาหกรรมที่ประยุกต์ใช้เทคโนโลยี เครื่องจักร และการแบ่งสายการผลิต

5.2.3 ผลการประยุกต์ใช้แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

ผลการนำแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าประยุกต์ใช้ร่วมกับผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอสันป่าตองทั้ง 10 สถานประกอบการ สามารถสร้างสรรค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงทำานด้วยผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าและรูปการบริการเชิงวัฒนธรรมสันป่าตอง และสามารถสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์เศษผ้าได้เพียง 7 รูปแบบ จากทั้งหมด 10 รูปแบบ ได้แก่ แผ่นพับเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โบราณ ชุตสัการะพระพุทธรูป ชุตปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติจากมะเกลือ ชุตลอยสะเปา ชุตขนมว่าง กระเป๋าดานต้อด และสบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง เนื่องมาจากปัญหาระยะเวลาการทำวิจัยที่ไม่สอดคล้องกับปฏิทินการทำงาน การออกงานของผู้ประกอบการ นอกจากนั้นยังเกิดปัญหาความร่วมมือระหว่างผู้วิจัยและผู้ประกอบการในการผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จึงทำให้ผลิตต้นแบบได้เพียง 7 รูปแบบ โดยต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ผู้ประกอบการเป็นผู้ผลิตมีเพียง 5 รูปแบบ ได้แก่ แผ่นพับโบราณ ชุตสัการะพระพุทธรูป ชุตปฏิบัติการย้อมสีธรรมชาติจากมะเกลือ กระเป๋าดานต้อด และสบู่ข้าวเหนียวสันป่าตอง ผลิตภัณฑ์ที่ผู้ประกอบการที่ไม่สามารถผลิตต้นแบบให้ได้มี 2 รูปแบบ ได้แก่ ชุตลอยสะเปา และชุตขนมว่าง โคนผู้วิจัยแก้ไขปัญหาด้วยการผลิตต้นแบบด้วยตัวเอง

5.2.4 การเก็บข้อมูลความคิดเห็นและความพึงพอใจ

ผลการเก็บข้อมูลความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าและที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบ โดยการเก็บข้อมูลความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าสามารถเก็บข้อมูลได้ครบทั้ง 10 สถานประกอบการของสันป่าตองโดยรวมพบว่า 6 จาก 10 สถานประกอบการมีความคิดเห็นและพึงพอใจในระดับมาก 3 จาก 10 สถานประกอบการที่มีความคิดเห็นและพึงพอใจในระดับมากที่สุด มีเพียงสถานประกอบการแห่งเดียวเท่านั้นที่ได้ระดับความคิดเห็นและพึงพอใจเพียงปานกลาง และผลการเก็บข้อมูลความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบสามารถเก็บข้อมูลได้เพียง 5 สถานประกอบการ เนื่องจากจากสถานประกอบการที่เหลืออีก 5 สถานประกอบการไม่สามารถผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าให้ได้จากปัญหาระยะเวลาการทำวิจัยไม่สอดคล้องกับสถานประกอบการและจากปัญหาการขอความร่วมมือระหว่างผู้วิจัยและผู้ประกอบการ ผลการเก็บข้อมูลความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้ประกอบการของสันป่าตองที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์เศษผ้า พบว่า 3 จาก 5 สถานประกอบการมีความคิดเห็นและพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าในระดับมากที่สุด และอีก 2 สถานประกอบการที่มีความคิดเห็นและพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ในระดับมาก

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการที่ผู้วิจัยได้สรุปผล อภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยสามารถสรุปข้อเสนอแนะที่ได้ดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะด้านปัญหาและการแก้ปัญหาระหว่างการทำวิจัย

ปัญหาและการแก้ปัญหาของผู้วิจัยที่ได้ประสบระหว่างการดำเนินการวิจัยมาจากปัจจัยหลัก 3 ปัจจัยหลัก ได้แก่ ปัจจัยด้านระยะเวลาการทำวิจัย ปัจจัยด้านการติดต่อและประสานงานกับผู้ประกอบการซึ่งจะสอดคล้องกับปัจจัยด้านการขอความร่วมมือระหว่างผู้วิจัยและผู้ประกอบการ รายละเอียดดังนี้

5.3.1.1 ปัญหาด้านปัจจัยด้านระยะเวลาการทำวิจัย ปัญหาด้านนี้เกิดจากการวางแผนการวิจัยของผู้วิจัยไม่สอดคล้องกับระยะเวลาที่เหลือของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์จึงทำให้ต้องรีบเร่งทำวิจัยให้สำเร็จในระยะเวลาที่จำกัด ผลที่ได้รับจึงทำให้ต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าได้ไม่ครบจำนวนและทำให้ขาดกระบวนการประเมินต้นแบบผลิตภัณฑ์ ส่งผลถึงการรายงานการวิจัยที่ไม่สมบูรณ์ ผู้วิจัยเสนอแนะการแก้ปัญหาโดยการกำหนดระยะเวลาการดำเนินการวิจัยที่ชัดเจน วางแผนให้รัดกุม และให้เหลือเวลาที่ต้องแก้ไขปัญหาที่เกิดในระหว่างการดำเนินการวิจัยมากพอสมควร

5.3.1.2 ปัญหาด้านปัจจัยการประสานงานกับผู้ประกอบการและปัจจัยด้านการขอความร่วมมือระหว่างผู้วิจัยและผู้ประกอบการ สองปัจจัยมีเชื่อมโยงเป็นเหตุเป็นผลกันเนื่องมาจากผู้ประกอบการมีหน้าที่ต้องดำเนินกิจการของตนให้สามารถอยู่รอดในตลาดสินค้าของตนเอง เมื่อมีโอกาสค้าขายเข้ามาก็จะรีบตอบรับทันทีซึ่งส่งผลต่องานวิจัยของผู้วิจัยที่ต้องทำงานร่วมกันกับผู้ประกอบการในการออกแบบและพัฒนาต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า เมื่อผู้ประกอบการมีงานด่วนต้องออกงานนอกสถานที่ หรือต่างจังหวัดทำให้ขาดการติดต่อกับผู้วิจัยถึงแม้จะสามารถติดต่อทางโทรศัพท์มือถือได้แต่บางที่ผู้ประกอบการจะไม่สามารถรับสายได้จึงทำให้ขาดการติดต่อกัน นอกจากนั้นยังส่งผลถึงช่วงการทำต้นแบบผลิตภัณฑ์ในขั้นตอนนี้ผู้ประกอบการที่มีเวลาน้อยหรือมีธุระที่สำคัญต้องทำมากกว่าสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้ค่าตอบแทนใดๆ เลย ผู้ประกอบการก็จะทำงานที่ไม่มีผลตอบแทนไปทำงานของตน นอกจากนั้นผู้ประกอบการบางคนยังไม่เห็นถึงความสำคัญของการวิจัยจึงไม่สนใจและให้ความร่วมมือเท่าที่จะทำได้ ผู้วิจัยเสนอแนะการแก้ปัญหาโดยการสอบถามผู้ประกอบการถึงปฏิทินการออกงานหรือการทำงานให้ชัดเจน แล้ววางแผนร่วมกับแผนการดำเนินการวิจัย ในขั้นตอนการสร้างต้นแบบเสนอแนะให้ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยตนเองแล้วจึงนำไปให้ผู้ประกอบการพิจารณาก่อนจะประเมินความคิดเห็นและความพึงพอใจ นอกจากนั้นถ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สามารถทำให้ผู้ประกอบการได้รับผลประโยชน์ตอบแทนที่ดีต่อสถานประกอบการจะทำให้การร่วมมือระหว่างผู้วิจัยกับผู้ประกอบการเป็นไปได้ด้วยดี

5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 การทำให้กลุ่มเป้าหมายที่มาท่องเที่ยวได้ทราบถึงข้อมูลหรือเรื่องราวที่แฝงอยู่ในกิจกรรมจำเป็นต้องมีการสื่อสารให้กลุ่มเป้าหมายได้ทราบในหลากหลายภาษา เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน หรือแม้แต่ภาษาไทย ควรจะมีสื่อที่สามารถสื่อสารให้เข้าใจต่อกิจกรรมหรือเรื่องราวแฝง จะสามารถสร้างคุณค่าและอารมณ์ร่วมได้

5.3.2.2 การวิเคราะห์ STP เพื่อการกำหนดกลุ่มเป้าหมายทางการตลาดได้อย่างชัดเจน เมื่อมีกลุ่มเป้าหมายทางการตลาดที่ชัดเจนจะสามารถวางตำแหน่งของผลิตภัณฑ์หรือการบริการให้ตรงตามความต้องการของกลุ่มเป้าหมายได้

5.3.2.3 การพัฒนาวัสดุผ้าสา เนื่องจากผ้าสายังมีข้อจำกัดด้านคุณสมบัติ ความแข็งแรงคงทนของวัสดุ และการเคลือบผิวผ้าสา จึงต้องเสริมคุณสมบัติให้ดีกว่าเดิมเพื่อนำไปประยุกต์ใช้งานในอนาคต

5.3.2.4 การเลือกใช้วัสดุผ้าสากับการออกแบบผลิตภัณฑ์ วัสดุผ้าสาของผู้วิจัยยังมีข้อจำกัดด้านการใช้งานอยู่มาก ผู้วิจัยเสนอแนะให้นำผ้าสาไปประยุกต์ใช้ออกแบบต้นแบบผลิตภัณฑ์ ควรศึกษารูปแบบของผลิตภัณฑ์ วิธีการแปรรูปหรือขึ้นรูป วิธีการใช้งานผลิตภัณฑ์ และวิธีการเก็บรักษาผลิตภัณฑ์ วัสดุผ้าสาของผู้วิจัยในตอนนี้จะเหมาะสมกับการนำไปประยุกต์เป็นบรรจุภัณฑ์ที่ใช้เพียงห่อสิ่งของเท่านั้น และยังไม่เหมาะสมจะนำเข้าสู่ระบบการผลิต

5.3.2.5 การเลือกใช้รากฐานทางวัฒนธรรมมาประยุกต์รวมกับการออกแบบผลิตภัณฑ์ ควรศึกษาและสอบถามผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านเพื่อผลลัพธ์ที่ดีแล้วไม่ขัดกับความเชื่อ หรือข้อควรปฏิบัติ

5.3.3 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ไปประยุกต์ใช้ดังนี้

5.3.3.1 นักศึกษาหรือผู้ทำงานวิจัยที่สนใจที่จะนำผลการวิจัยประยุกต์ใช้กับงานวิจัยของตนเอง ควรพิจารณาข้อมูลปัจจัยที่จะส่งผลต่อการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า เช่น ปัจจัยจากวัสดุ รูปแบบของแนวคิดหรือทฤษฎี เทคนิคการแปรรูปหรือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เทคนิคการสร้างสินค้า ศักยภาพของสถานที่ที่รองรับการผลิต และกระบวนการออกแบบ เนื่องจากเป็นหัวใจสำคัญที่ส่งผลต่อการสังเคราะห์แนวทางการออกแบบ

5.3.3.2 ผู้ประกอบการที่สนใจควรศึกษาทำความเข้าใจกับแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเฉพาะผ้าที่ผ่านการสร้างสรรค์ ถึงที่มาของแนวทาง การกำหนดปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบ ศึกษาวิธีการประยุกต์ใช้แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเฉพาะผ้าที่ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์คือการส่งเสริมการท่องเที่ยวเวียงท่ากานด้วยผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าและการบริการเชิงวัฒนธรรมสันป่าตอง ศึกษาขั้นตอนการออกแบบผลิตภัณฑ์หรือการบริการที่มีฐานข้อมูลจากบทสรุปการออกแบบ และศึกษาขั้นตอนการประยุกต์ใช้เทคนิคและวิธีการผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์เพื่อผลประโยชน์สูงสุดต่อสถานประกอบการที่สนใจ

5.3.3.3 นักออกแบบที่สนใจควรศึกษาและนำผลของการวิจัยไปปรับปรุงหรือประยุกต์อย่างเหมาะสมร่วมกับขั้นตอนการทำงานออกแบบของตนเอง ศึกษาความต้องการพฤติกรรมและข้อจำกัดผู้บริโภคที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย ศึกษาวัสดุที่จะใช้ออกแบบ เพื่อความชัดเจนในการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ตรงตามวัตถุประสงค์ของตนเอง

5.3.3.4 ภาครัฐ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับรัฐควรส่งเสริมวิธีการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ พัฒนารูปแบบให้สอดคล้องกับท้องถิ่นอย่างเป็นระบบเพื่อสนับสนุนชุมชนให้มีศักยภาพสูงและยั่งยืน

บรรณานุกรม

- กรมควบคุมมลพิษ. 2552. **การกำจัดขยะมูลฝอยแบบฝังกลบอย่างถูกหลักสุขาภิบาล.**
 กรุงเทพฯ : ส่วนขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล สำนักจัดการกากของเสียและสารอันตราย กรม
 ควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. 2557. **ร่างรายงานสถานการณ์
 มลพิษของประเทศไทย.** กรุงเทพฯ : กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ
 สิ่งแวดล้อม
- การท่องเที่ยวเรียนรู้ภูมิปัญญาล้านนาเชิงหัตถกรรม คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. 2557.
ศักยภาพหมู่บ้าน : หมู่บ้านกัวแลน้อย ประวัติความเป็นมาของหมู่บ้าน.
 [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก [http://www.handicrafttourism.com/ศักยภาพหมู่บ้าน/หมู่บ้าน
 กัวแลน้อย/](http://www.handicrafttourism.com/ศักยภาพหมู่บ้าน/หมู่บ้านกัวแลน้อย/)
- การท่องเที่ยวเรียนรู้ภูมิปัญญาล้านนาเชิงหัตถกรรม คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. 2557.
ศักยภาพหมู่บ้าน : หมู่บ้านดงป่าซาง ประวัติความเป็นมาของหมู่บ้าน. [ออนไลน์]
 เข้าถึงได้จาก <http://www.handicrafttourism.com/ศักยภาพหมู่บ้าน/หมู่บ้านดงป่าซาง/>
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2553. **ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์.** กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- ฉวีวรรณ ประจวบเหมาะ สรินยา คำเมือง สมรภัช ชัยสิงห์กานานนท์ บุญสม ชีรวณิชกุล และอชิ
 ดา สุนทรโรทก. 2555. **ปริศนาวงศาตคณาญาติลัวะ.** กรุงเทพฯ : ศูนย์มานุษยวิทยาสิริน
 ธร(องค์การมหาชน).
- ณรงค์ชัย อัครเศรณี. **กระตุกต่อมคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์.** 2556. กรุงเทพฯ : สำนักงานบริหาร
 และพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน) สนง.
- ทิพย์ปริญญ์ ปัญญาณี. **“ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความครอบคลุมทางสังคมของประชาชน
 ในเขตกรุงเทพมหานคร”** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะพัฒนาสังคม
 และสิ่งแวดล้อม, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2555
- นิรนาม. 2555. **ชาติพันธุ์ในล้านนา** [ออนไลน์] .สืบค้นจาก
<http://www.reviewchiangmai.com/1007>

บรรณานุกรม(ต่อ)

- นิรนาม. 2552 .**ชนชาติพันธุ์ไทยวน** [ออนไลน์]. สืบค้นจาก
<http://www.kasetsomboon.org/ชนชาติพันธุ์ไทยวน/>
- นุชนาด จันทรปะภพ. “**การผลิตกระดาษสามสมจากเศษกระดาษและเศษผ้าป้อปลิ้น**” วิทยานิพนธ์
 วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีที่เหมาะสมเพื่อการพัฒนาทรัพยากร บัณฑิต
 วิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล. 2544
- บริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม. 2555. **สถิติจำนวน SMEs ในประเทศไทย**.
 [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก [http://www.tcg.or.th/TH/news-event-activity-
 detail.php?smid=93&ID=283](http://www.tcg.or.th/TH/news-event-activity-detail.php?smid=93&ID=283)
- บริษัทศูนย์วิจัยกสิกรไทยจำกัด. 2550. **ปัญหาหมอกควันทางภาคเหนือตอนบน กระทบธุรกิจ
 ท่องเที่ยวและบริการ 2,000 ล้านบาท (มองเศรษฐกิจ ฉบับที่ 1958)**.
 [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก [https://www.kasikornresearch.com/TH/K-
 EconAnalysis/Pages/ViewSummary.aspx?docid=8830](https://www.kasikornresearch.com/TH/K-EconAnalysis/Pages/ViewSummary.aspx?docid=8830)
- ปัทมาพร ไคร้วานิช. “**ปัจจัยที่มีผลต่อการยอมรับของเกษตรกรพรหมพิรามต่อการรณรงค์
 งดเผาตอซังข้าว**” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาส่งเสริมการเกษตร
 คณะเกษตรศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. 2551
- พรพิมล บาลี. “**การสร้างสรรคคุณค่าผลิตภัณฑ์หัตถกรรมกระดาษสาตามแนวคิดเศรษฐกิจ
 สร้างสรรค**” วิทยานิพนธ์สถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบ
 อุตสาหกรรม, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. 2557
- พิสิทธิ์ พิพัฒน์โภคากุล. 2556. **เครื่องมือในการออกแบบบริการ**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก [https://
 www.impressionconsult.com/web/index.php/articles/163-servicedesign.html](https://www.impressionconsult.com/web/index.php/articles/163-servicedesign.html)
- พยัต วุฒิรงค์. 2557. **การจัดการนวัตกรรม**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พลอยบุศรา วิเศษภูติ. “**เศรษฐกิจสร้างสรรค์เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์
 กรณีศึกษาชุมชนริมน้ำจันทบูร**” ภาคนิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
 สาขาการบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี. 2556

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม(ต่อ)

- รัชนิกร กุศลานนท์. “ศึกษาและพัฒนาศิลปหัตถกรรมผ้าพื้นถิ่นจังหวัดสกลนครเพื่อประยุกต์สู่แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์” วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. 2557
- วรารกรณ์ สาโกเศศ. 2553. **เศรษฐกิจสร้างสรรค์จันทบุรี**. จันทบุรี : สำนักงานคลังจังหวัดจันทบุรี
- วิจารณ์ สีมาฉายา. 2552. **มลพิษจากหมอกควันในพื้นที่ภาคเหนือ ปัญหาและแนวทาง**. กรุงเทพฯ : กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- วินิทร สอนพรินทร์. 2548. **การทำแบบตัดและเทคนิคการตัดเย็บเสื้อผ้า**. กรุงเทพฯ : หจก. เกียรติกร การพิมพ์
- วัชรินทร์ จรุงจิตสุนทร. 2548. **หลักการและแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์**. กรุงเทพฯ : IDESIGN Publishing
- วิบูรณ์ ถีสวรรณ. 2539. **ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้าน**. กรุงเทพฯ: บริษัท ต้นอ่อน แกรมมี จำกัด
- ศูนย์ความเป็นเลิศด้านการจัดการสารและของเสียอันตราย. 2557. “สารพิษจากการเผาไหม้.” วารสารจดหมายข่าว ศสอ. 6(2) : 4
- ศูนย์ข้อมูลกลางทางวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม. 2555. **ไทเขินบ้านต้นแห่น้อย**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก http://www.m-culture.in.th/moc_new/2012/05/ไทเขินบ้านต้นแห่น้อย/
- ศูนย์ข้อมูลกลางทางวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม. 2553. **ชุมชนชาวมอญ**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก http://www.m-culture.in.th/moc_new/album/154553/ชุมชนชาวมอญ/
- ศูนย์ข้อมูลกลางทางวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม. 2555. **วัดน้ำบ่อหลวง**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก <http://www.m-culture.in.th/album/view/137291/>
- ศูนย์ข้อมูลกลางทางวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม. 2555. **พระเจ้าตนหลวง**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก http://www.m-culture.in.th/moc_new/album/154550/พระเจ้าตนหลวง/
- ศูนย์วิจัยข่าวเชียงใหม่. 2556. **ประวัติศูนย์**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก http://cmi.brrd.in.th/web/index.php?option=com_content&view=article&id=20&Itemid=10

บรรณานุกรม(ต่อ)

- ศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ (TCDC) สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)
 สนง. 2553. **Bath and Brains สร้างเศรษฐกิจไทยด้วยความคิดสร้างสรรค์.**
 กรุงเทพฯ : ศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ (TCDC)
- ศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ (TCDC). 2557. **คู่มือการออกแบบบริการ.** กรุงเทพฯ : ศูนย์สร้างสรรค์งาน
 ออกแบบ (TCDC)
- ศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ (TCDC). 2557. **6 โมเดลธุรกิจ คิด ทำ กิน อิน เชียงใหม่.** กรุงเทพฯ : ศูนย์
 สร้างสรรค์งานออกแบบ (TCDC)
- ศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ. 2552. **รายงานการศึกษาเบื้องต้น เศรษฐกิจสร้างสรรค์ THE
 CREATIVE ECONOMY.** กรุงเทพฯ : บริษัท พี.ซี. เพรส (บุญชิน) จำกัด
 ศิริจรรยา ประพุดติกิจ. “**กระประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอำเภอเมือง จังหวัดตราด เพื่อการจัดทำ
 เส้นทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ**” ปรินญาณิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวางแผน
 และการจัดการการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย,
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2553
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. 2557. **รายงานสถานการณ์วิสาหกิจ
 ขนาดกลางและขนาดย่อม.** กรุงเทพฯ : สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและ
 ขนาดย่อม สำนักข้อมูลและวิจัย
- สินีนากู รามฤทธิ. 2553. “**การศึกษาแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าเพื่อเพิ่ม
 โอกาสพัฒนาผลิตภัณฑ์สำหรับชุมชนอีสานใต้ กรณีเศษผ้าฝ้ายจังหวัด
 อุบลราชธานี**” .อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี สำนักวิทยบริการ
 สถาพร ตีบุญมี ณ ชุมแพ. 2550. **การศึกษาการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม.** กรุงเทพฯ
 : โอเดียนสโตร์
- สุรพล ดำริห์กุล. 2542. **ล้านนา สิ่งแวดล้อม สังคม และวัฒนธรรม.** กรุงเทพฯ : บริษัท รุ่งอรุณ
 พับลิชชิ่ง จำกัด
- สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดเชียงใหม่. 2551. **การวิจัยแบบมีส่วนร่วมของเครือข่ายวัฒนธรรม
 และชุมชนในการบริหารจัดการวัฒนธรรม กรณีศึกษา เรือนไทยเขินชุมชน
 บ้านต้นแห่น้อย ตำบลท่าวังพร้าว อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่.**
 เชียงใหม่ : โรงพิมพ์สำนักงานวัฒนธรรมเชียงใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม(ต่อ)

สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ .ไทยอง ชีวิต ศรีทธา สล่าแผ่นดิน. เชียงใหม่ :

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2551

สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน) สนง. 2555. **กระตุกต่อมคิด Creative**

Economy สร้างเศรษฐกิจด้วยความคิดสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ : สำนักงานบริหาร

และพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน) สนง.

สถาบันสารสนเทศทรัพยากรน้ำและการเกษตร. 2557. **แนวพระราชดำริเพื่อพึ่งพาตนเองของ**

เกษตรกรในชนบทตามหลักการแห่งทฤษฎีการยอมรับนวัตกรรม. [ออนไลน์]

เข้าถึงได้จาก <http://www.haii.or.th/wiki/index.php/ทฤษฎีการยอมรับนวัตกรรม>

สุวิทย์ วงศ์จุริราพาณิชย์. 2556. **สร้างโอกาสอนาคตของธุรกิจผ่านการออกแบบบริการ.** [ออนไลน์]

เข้าถึงได้จาก <http://ditp-design.com/node/177>

อนุ เนินหาด. 2557. **อดีตสันป่าตอง (สังคมเมืองเชียงใหม่เล่นที่ 40).** เชียงใหม่ : บริษัทนพบุรี

การพิมพ์ จำกัด

อาร์เอสยู วิสโตม ทีวี. **ศาสตร์ศึกษา คนของ ต้นตระกูลของชาวลำพูน.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้

จาก https://www.youtube.com/watch?v=c8a64l-Xr_M. 2557

องค์การบริหารส่วนตำบลมะขุนหวาน. 2552. **ประวัติวัดพระธาตุทุ่งต้อม.** [ออนไลน์] เข้าถึงได้

จาก <http://www.makhunwan.org/travel.php>

สัมภาษณ์

กตัญญู หิริญญสมบุรณ์ ให้สัมภาษณ์, 22 สิงหาคม 2559. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **ความเป็นไป**

ใต้ทางการตลาดของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า. สถาบันเทคโนโลยีพระจอม

เกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง สถาบันวิจัยคอมพิวเตอร์

คำ คำสุรินทร์ ให้สัมภาษณ์, 9 สิงหาคม 2555. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **ภูมิปัญญาการ**

ตีมีดของหมู่บ้านร้อง. หมู่บ้านร้องตีมีด อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

จันทร์ทิพย์ ยะนัน ให้สัมภาษณ์, 13 มกราคม 2556. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **ภูมิปัญญา**

การจักสานส้มไก่. หมู่บ้านขวงมีน อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม(ต่อ)

- เจริญ มาลาโรจน์ ให้สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2559. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง**. บ้านศาลา อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
- ชูศักดิ์ ศิริวงกุล ให้สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2555. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **เมืองเก่าเวียงท่ากาน**. ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวเวียงท่ากาน อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
- ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา ให้สัมภาษณ์, 7 มิถุนายน 2559. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **ความเป็นไปได้ของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า**. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
- ธีรชัย ศุภเมธิกุลวัฒน์ ให้สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2559. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **ความเป็นไปได้ของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า**. สำนักงาน Quality กรุงเทพมหานคร
- นครินทร์ ยาโน ให้สัมภาษณ์, 7 สิงหาคม 2559. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **ความเป็นไปได้ของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า**. อ.สารภี จ.เชียงใหม่
- ประพันธ์ อภิวงค์ ให้สัมภาษณ์, 14 กันยายน 2559. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **ความเป็นไปได้ด้านการตลาดของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า**. เซ็นทรัลแอร์พอร์ตพลาซ่า เชียงใหม่
- พระเดชฯ จิรสีโล ให้สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2555. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **ประวัติวัดพระธาตุทุ่งต้อม**. วัดพระธาตุทุ่งต้อม 130 หมู่ 2 บ้านขุนคง ต.มะขุนหวาน อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
- มานิตย์ เขตสิทธิ์ ให้สัมภาษณ์, 5 สิงหาคม 2555. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **รากฐานทางวัฒนธรรมของอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่**. หมู่บ้านดงป่าจ้าว อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
- ยุทธนา บุญประคอง ให้สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2555. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **ภูมิปัญญาการทำตุ๊กตาผ้าทำมือ และพิพิธภัณฑ์ตุ๊กตา**. ศูนย์ผลิตตุ๊กตาเชียงใหม่ อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม(ต่อ)

รุ่งโรจน์ เปี่ยมยศศักดิ์ ให้สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2559. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่.** หอศิลป์สันป่าตอง บ้านช่างกระดาช อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

วงศ์พันธ์ ต๊ะมา ให้สัมภาษณ์, 10 มกราคม 2556. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **ภูมิปัญญาการทำกระดาชของหมู่บ้านดงป่าซาง.** หมู่บ้านดงป่าซาง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

วสันต์ ท้ายนาวา ให้สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2558. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **รากฐานทางวัฒนธรรมของชาวมอญสองฝั่งปิง.** หมู่บ้านหนองดู่ อ.ป่าซาง จ.ลำพูน

วิภานต์ มงคลจันทร์ ให้สัมภาษณ์, 5 สิงหาคม 2559. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **ความเป็นไปได้ทางการตลาดของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า.** เซ็นทรัลเวิลด์ สัณมุศเรษฐ เรื่องเดชสุวรรณ ให้สัมภาษณ์, 14 กันยายน 2559. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **ความเป็นไปได้ด้านการตลาดของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า.** เซ็นทรัลแอร์พอร์ตพลาซ่า เชียงใหม่

อำพร ศรีหاتا ให้สัมภาษณ์, 9 มกราคม 2556. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **ภูมิปัญญาการแกะสลักไม้ของหมู่บ้านกิวแลน้อย.** หมู่บ้านกิวแลน้อย อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

เอนก ปวงคำ ให้สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2558. วงศกร สันคนาภรณ์ ผู้สัมภาษณ์. **รากฐานทางวัฒนธรรมไทเขิน และพิพิธภัณฑสถานไทเขิน.** พิพิธภัณฑสถานไทเขิน หมู่บ้านต้นแห่น้อย อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่

ภาคผนวก

- ภาคผนวก ก. รายนามสถานประกอบการ นักวิชาการ และผู้ทรงคุณวุฒิ
- ภาคผนวก ข. เอกสารขอความอนุเคราะห์ที่ใช้ในการวิจัย
- ภาคผนวก ค. ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- ภาคผนวก ง. ภาพการลงพื้นที่ภาคสนาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายนามสถานประกอบการ ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ทรงคุณวุฒิ

1. สถานประกอบการ

1.1 นาง ดวงสมร ศรีบุญปวน	ตัวแทนสถานประกอบการบัวเขียวผ้าฝ้าย
1.2 นาย ทวีศักดิ์ คุณดิลกกิตติ	ตัวแทนสถานประกอบการ Hill Tribe Shop
1.3 นาง จันทร์เพ็ญ อารยวิจิตร	ตัวแทนสถานประกอบการผ้าฝ้ายนพบุรี
1.4 นาย วรวิทย์ ใจแก้ว	ตัวแทนสถานประกอบการจินดาผ้าฝ้าย
1.5 นาง บุญชู สุวรรณฤทธิ์	ตัวแทนวิสาหกิจชุมชนบ้านร้องขุ่ม
1.6 นาง โฉมศรี ดวกสะเก	ตัวแทนกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์จากผ้าภูดาว
1.7 นาง อารีญา กุยกั้ว	ตัวแทนกลุ่มหัตถกรรมพื้นที่ผ้า
1.8 นาย สุริยนต์ ชัดทา	ตัวแทนกลุ่มแม่บ้านเย็บผ้าสันกลาง
1.9 นาย ดำเกิง คงพัฒน์	ตัวแทนกลุ่มผ้าฝ้ายย้อมสีธรรมชาติชาวองท่ากาน
1.10 นาง ศรีวรรณ ทิพย์ธัญญา	ตัวแทนทิพย์ธัญญาผ้าฝ้ายทอมือน้ำบ่อหลวง

2. นักวิชาการที่ให้ข้อมูลด้านรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง

2.1 นาย มานิตย์ เขตสิทธิ์	ประธานสภาวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง
2.2 นาย รุ่งโรจน์ เปี่ยมยศศักดิ์	ครูภูมิปัญญาไทย
2.3 นาย เจริญ มาลาโรจน์	ศิลปินแห่งชาติสาขาวรรณกรรม

3. นักวิชาการที่ให้ข้อมูลด้านการออกแบบ

3.1 ผศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา	อาจารย์ประจำสาขาวิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบ
3.2 นาย ธีรชัย ศุภเมธีกุลวัฒน์	ผู้ประกอบการและนักออกแบบของ Qualy
3.3 นาย นครินทร์ ยาโน	ผู้ประกอบการและนักออกแบบของ Yano Handicraft

4. นักวิชาการที่ให้ข้อมูลด้านการตลาด

4.1 อ.วิภรนต์ มงคลจันทร์	นักการตลาด
4.2 รศ.กตัญญู ทิรัญญสมบุญ	อาจารย์ประจำคณะการบริหารและการจัดการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
4.3 อ.ประพันธ์ อภิวงค์	อาจารย์ประจำภาควิชาการสื่อสารการตลาด มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 4.4 อ.สัชฌุกรษฎร์ เรื่องเดชสุวรรณ อาจารย์ประจำภาควิชาการสื่อสารการตลาด มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น
5. ผู้ทรงคุณวุฒิผู้ประเมินแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าและต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบ
- 5.1 นาย ยุทธนา บุญประคอง รองประธานสภาวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง
- 5.2 รศ.อุดมศักดิ์ สาริบุตร อาจารย์ประจำสาขาวิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- 5.3 ดร.วรรณโณ พองสุวรรณ อาจารย์ประจำคณะการบริหารและการจัดการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
6. ผู้ทรงคุณวุฒิผู้ประเมิน IOC เครื่องมือการวิจัยประเภทแบบประเมิน และสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจ
- 6.1 ดร.ธีรทัต เลิศขำของกุล อาจารย์ประจำสาขาวิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- 6.2 ผศ.ดร.ธเนศ ภิรมย์การ อาจารย์ประจำสาขาวิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- 6.3 ผศ.ดร.จตุรงค์ เลาะห์เพ็ญแสง อาจารย์ประจำสาขาวิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.03/ ๒๗๖๖

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๑๖ สิงหาคม 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คุณนครินทร์ ยานโน

ด้วย นายวงศกร สันคนาภรณ์ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มีความประสงค์ขอความอนุเคราะห์ปรึกษาด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์และตรวจ IOC ความตรงเนื้อหาด้านการออกแบบของเครื่องมือการวิจัย และเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ เพื่อนำข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่” ซึ่งข้อมูลดังกล่าวนำไปใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น หากมีข้อขัดข้องประการใดโปรดติดต่อนักศึกษาโดยตรง 08-0674-4448

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ ไสวีย์ สกุศล)
คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

บัณฑิตศึกษา คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
โทร. 0-2329-8000 ต่อ 3536
โทรสาร 0-2329-8365

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ทางการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.03/ 3736

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

25 สิงหาคม 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คุณธีรชัย คุงเมธีกุลวัฒน์

ด้วย นายวงศกร สันคนาภรณ์ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มีความประสงค์ขอความอนุเคราะห์ปรึกษาด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์และตรวจ IOC ความตรงเนื้อหาด้านการออกแบบของเครื่องมือการวิจัย และเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ เพื่อนำข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อำเภอสีน้ป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่” ซึ่งข้อมูลดังกล่าวนำไปใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น หากมีข้อขัดข้องประการใดโปรดติดต่อนักศึกษาโดยตรง 08-0674-4448

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไชว ไสวทยสกุล)
คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

บัณฑิตศึกษา คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
โทร. 0-2329-8000 ต่อ 3536
โทรสาร 0-2329-8365

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ทางการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.03/ ๓๗๖๗

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒๕ สิงหาคม 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คุณเจริญ มาลาโรจน์

ด้วย นายวงศกร สันคนาภรณ์ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มีความประสงค์ขอความอนุเคราะห์ปรึกษาด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสินค้าต้อง และตรวจ IOC ความตรงเนื้อหา และเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสินค้าต้อง เพื่อนำข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่” ซึ่งข้อมูลดังกล่าวนำไปใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น หากมีข้อขัดข้องประการใดโปรดติดต่อนักศึกษาโดยตรง 08-0674-4448

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ โสวิทย์สกุล)
คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

บัณฑิตศึกษา คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
โทร. 0-2329-8000 ต่อ 3536
โทรสาร 0-2329-8365

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บันทึกข้อความ

หน่วยงาน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ส่วนสนับสนุนวิชาการ งานบัณฑิตศึกษา โทร. 3536

ที่ ศธ 0524.03/ ๖๖๖๑

วันที่ ๑๕ สิงหาคม 2559

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน รองศาสตราจารย์อุดมศักดิ์ สาริบุตร

ด้วย นายวงศกร สันคนารณ์ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มีความประสงค์ขอความอนุเคราะห์เชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านการออกแบบในการประเมินแนวทางการออกแบบและต้นแบบผลิตภัณฑ์ เพื่อนำข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่” ซึ่งข้อมูลดังกล่าวนำมาใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น หากมีข้อขัดข้องประการใดโปรดติดต่อนักศึกษาโดยตรงที่ 08-0674-4448

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเชฐ โสวิทยสกุล)
คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศร 0524.03/ ๒๗๖๓

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒๕ สิงหาคม 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ และปรึกษาด้านรากฐานทางวัฒนธรรม

เรียน คุณรุ่งโรจน์ เปี่ยมยศศักดิ์

ด้วย นายวงศกร สันคนาภรณ์ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มีความประสงค์ขอความอนุเคราะห์ปรึกษาด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองและตรวจ IOC ความตรงด้านเนื้อหา และเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง เพื่อนำข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่” ซึ่งข้อมูลดังกล่าวนำไปใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น หากมีข้อขัดข้องประการใดโปรดติดต่อนักศึกษาโดยตรง 08-0674-4448

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเชฐ โสวิทยสกุล)
คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

บัณฑิตศึกษา คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
โทร. 0-2329-8000 ต่อ 3536
โทรสาร 0-2329-8365

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.03/ ๒๗๔๒

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒๕ สิงหาคม 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์วิกรานต์ มงคลจันทร์

ด้วย นายวงศกร สันคนาภรณ์ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มีความประสงค์ขอความอนุเคราะห์ปรึกษาด้านการตลาดและตรวจ IOC ความตรงเนื้อหาด้านการตลาดของเครื่องมือการวิจัย และเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการตลาด เพื่อนำข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อำเภอสีน้ําตอง จังหวัดเชียงใหม่” ซึ่งข้อมูลดังกล่าวนำไปใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น หากมีข้อขัดข้องประการใดโปรดติดต่อนักศึกษาโดยตรง 08-0674-4448

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ โสวิทย์สกุล)
คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

บัณฑิตศึกษา คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
โทร. 0-2329-8000 ต่อ 3536
โทรสาร 0-2329-8365

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.03/ 3173

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒๑ สิงหาคม 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ตรวจ IOC

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จตุรงค์ เลาะห์เพ็ญแสง

ด้วย นายวงศกร สันคนาภรณ์ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มีความประสงค์ขอความอนุเคราะห์ในการตรวจ IOC ด้านความเที่ยงตรงของแบบประเมินแนวทางการออกแบบและต้นแบบผลิตภัณฑ์ เพื่อนำข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าผ่านการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อำเภอสีนปาดอง จังหวัดเชียงใหม่” ซึ่งข้อมูลดังกล่าวนำไปใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น หากมีข้อขัดข้องประการใดโปรดติดต่อนักศึกษาโดยตรง 08-0674-4448

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พัชระ โสวิทยสกุล)
คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

บัณฑิตศึกษา คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
โทร. 0-2329-8000 ต่อ 3536
โทรสาร 0-2329-8365

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (สำหรับตัวแทนผู้ประกอบการ)

คำชี้แจง : แบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งมีโครงสร้างนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสอบถามข้อมูลเชิงลึกด้านศักยภาพ สภาพปัญหา และความต้องการ ของผู้ประกอบการและช่างฝีมือประจำสถานประกอบการ เพื่อนำไปใช้ในขั้นตอนการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

กรอบการสัมภาษณ์

1. ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้สัมภาษณ์
2. ข้อมูลด้านศักยภาพทั่วไปของสถานประกอบการ
3. สภาพปัญหาและความต้องการของสถานประกอบการ
4. ศักยภาพทั้ง 6 ด้าน ของสถานประกอบการ

ขั้นตอนการสัมภาษณ์

1. สอบถามข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้สัมภาษณ์
2. สอบถามข้อมูลด้านศักยภาพทั่วไปของสถานประกอบการ
3. สอบถามปัญหาภายในสถานประกอบการและความต้องการของผู้ประกอบการ
4. สอบถามศักยภาพทั้ง 6 ด้าน ของสถานประกอบการ โดยการถามแล้วให้ผู้ให้สัมภาษณ์เป็นผู้ให้

คะแนนศักยภาพของสถานประกอบการตนเอง

5. สรุปข้อมูลการสัมภาษณ์ลงบนแบบบันทึกการสัมภาษณ์และสรุปข้อมูลศักยภาพทั้ง 6 ด้าน เป็นแผนภูมิเรดาร์ ตารางแมทริกซ์ และตารางวิเคราะห์ SWOT

วัน/เดือน/ปี..... เวลา..... ถึง..... น.

ชื่อผู้สัมภาษณ์..... สถานที่สัมภาษณ์.....

ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อ - สกุล..... อายุ..... สถานะ..... จำนวนสมาชิกครอบครัว.....

ตำแหน่ง/ภาระรับผิดชอบ.....

ที่อยู่.....

ข้อมูลด้านศักยภาพทั่วไปของสถานประกอบการ

เริ่มต้นสถานประกอบการเมื่อใด.....

.....

.....

แหล่งวัตถุดิบ.....

.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กำลังการผลิต.....

.....

จำนวนพนักงาน แผนก/หน้าที่.....

.....

.....

กลุ่มเป้าหมาย.....

สภาพการเงินของสถานประกอบการ.....

.....

สภาพปัญหาของสถานประกอบการ.....

.....

.....

ความต้องการของสถานประกอบการ.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (สำหรับช่างฝีมือประจำสถานประกอบการ)

คำชี้แจง : แบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งมีโครงสร้างนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสอบถามข้อมูลเชิงลึกด้านศักยภาพ สภาพปัญหา และความต้องการ ของผู้ประกอบการและช่างฝีมือประจำสถานประกอบการ เพื่อนำไปใช้ในขั้นตอนการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

กรอบการสัมภาษณ์

1. ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้สัมภาษณ์
2. ข้อมูลเฉพาะของผู้ให้สัมภาษณ์
3. สภาพปัญหาและความต้องการของช่างฝีมือ
4. ศักยภาพทั้ง 6 ด้าน ของช่างฝีมือ

ขั้นตอนการสัมภาษณ์

1. สอบถามข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้สัมภาษณ์
2. สอบถามข้อมูลเฉพาะของผู้ให้สัมภาษณ์
3. สอบถามปัญหาและความต้องการของช่างฝีมือ
4. สอบถามศักยภาพทั้ง 6 ด้าน ของช่างฝีมือ โดยการถามแล้วให้ผู้ให้สัมภาษณ์เป็นผู้ให้คะแนน

ศักยภาพของตนเองและยืนยันข้อมูลความถูกต้องด้วยการสอบถามจากผู้ประกอบการอีกรอบ

5. สรุปข้อมูลการสัมภาษณ์ลงบนแบบบันทึกการสัมภาษณ์และสรุปข้อมูลศักยภาพทั้ง 6 ด้าน เป็นแผนภูมิเรดาร์ และสรุปความต้องการเป็นตารางแมทริกซ์

วัน/เดือน/ปี..... เวลา..... ถึง..... น.

ชื่อผู้สัมภาษณ์..... สถานที่สัมภาษณ์.....

ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อ - สกุล..... อายุ..... สถานะ..... จำนวนสมาชิกครอบครัว.....

ตำแหน่ง/ภาระรับผิดชอบ.....

.....

ที่อยู่.....

.....

ข้อมูลเฉพาะผู้ได้รับการสัมภาษณ์

เริ่มต้นประกอบอาชีพเมื่อใด.....

.....

.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความสามารถเฉพาะในการประกอบอาชีพ.....

รายได้ที่ได้รับต่อ 1 เดือน.....

สภาพปัญหาในการทำงาน.....

ความต้องการของช่างฝีมือ.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

แบบประเมินศักยภาพสถานประกอบการ

คำชี้แจง : แบบประเมินศักยภาพสถานประกอบการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินศักยภาพของสถานประกอบการทั้งหมด 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการออกแบบ ด้านองค์ความรู้ ด้านเทคนิค ด้านกำลังการผลิต ด้านการควบคุมคุณภาพ และด้านสภาพการเงิน ของสถานประกอบการ เพื่อนำไปใช้ในขั้นตอนการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (ชี้แจงระดับคะแนน 5 = มากที่สุด, 4 = มาก, 3 = ปานกลาง, 2 = น้อย, 1 = น้อยที่สุด)

รายการ	5	4	3	2	1
1. ด้านออกแบบ คำอธิบาย : ด้านออกแบบจะครอบคลุมเรื่องแนวความคิดการออกแบบ ขั้นตอนของการออกแบบ ความสวยงามของสินค้า ความแตกต่างของสินค้าจากตลาด					
2. ด้านองค์ความรู้ คำอธิบาย : ด้านองค์ความรู้จะครอบคลุมเรื่องวิธีการผลิตสินค้า การแปรรูปวัตถุดิบด้วยวิธีต่างๆ หรือความรู้เฉพาะที่คิดค้นขึ้นมาภายในสถานประกอบการ					
3. ด้านเทคนิค คำอธิบาย : ด้านเทคนิคจะครอบคลุมเรื่อง เทคนิคพิเศษการผลิตสินค้า เทคนิคพิเศษการแปรรูปวัตถุดิบ และเทคนิคเฉพาะของสถานประกอบการ					
4. ด้านกำลังการผลิต คำอธิบาย : ด้านกำลังการผลิตจะครอบคลุมเรื่องกำลังการผลิตสินค้าสามารถผลิตได้จำนวนเท่าไรต่อ 1 สัปดาห์ หรือ ต่อ 1 เดือน และรวมไปถึงกำลังผลิตจากช่างฝีมือ 1 คน/วัน ได้จำนวนเท่าไร					
5. ด้านการควบคุมคุณภาพ คำอธิบาย : ด้านการควบคุมคุณภาพจะครอบคลุมเรื่องการควบคุมคุณภาพของสินค้า ความเรียบร้อย ความละเอียด และสินค้าไม่ชำรุดเสียหายหรือมีตำหนิ					
6. ด้านสภาพการเงิน คำอธิบาย : ด้านสภาพการเงินจะครอบคลุมเรื่องการใช้จ่ายหมุนเวียนเงินภายในสถาประกอบการ					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสรุปผลการประเมินศักยภาพและความต้องการของสถานประกอบการ

คำชี้แจง : การสรุปผลการประเมินศักยภาพและความต้องการของสถานประกอบการจะต้องสรุปผล 2 ด้าน ดังนี้

1. สรุปผลศักยภาพของสถานประกอบการ
2. สรุปผลความต้องการของสถานประกอบการ

แนวทางการสรุปและวิเคราะห์ข้อมูล

1. สรุปข้อมูลจากแบบประเมินศักยภาพหลังจากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการโดยใช้แผนภูมิเรดาร์ แสดงข้อมูล

2. สรุปข้อมูลความต้องการของผู้ประกอบในรูปแบบตารางแมทริกซ์ และจัดกลุ่มตัวแปรความต้องการพร้อมให้ผู้ประกอบการเป็นผู้ให้ระดับความสำคัญตัวแปรความต้องการ เพื่อกำหนดเป็นความต้องการหลักของสถานประกอบการและนำไปใช้ในขั้นตอนการออกแบบต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบประเมินศักยภาพช่างฝีมือ

คำชี้แจง : แบบประเมินศักยภาพช่างฝีมือนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินศักยภาพของช่างฝีมือทั้งหมด 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการใช้จักรเย็บผ้า ด้านเย็บงานฝีมือ ด้านเทคนิค ด้านการตัดผ้า ด้านการออกแบบ และด้านการสร้างแบบตัด เพื่อนำไปใช้ในขั้นตอนการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (ชี้แจงระดับคะแนน 5 = มากที่สุด, 4 = มาก, 3 = ปานกลาง, 2 = น้อย, 1 = น้อยที่สุด)

รายการ	5	4	3	2	1
1. ด้านการใช้จักรเย็บผ้า คำอธิบาย : ด้านการใช้จักรเย็บผ้าจะครอบคลุมเรื่องวิธีการใช้จักรเทคนิคการใช้จักร					
2. ด้านเย็บงานฝีมือ คำอธิบาย : ด้านเย็บงานฝีมือจะครอบคลุมเรื่อง เทคนิคการเย็บ ตกแต่งสินค้าด้วยมือ การตกแต่งชิ้นงาน					
3. ด้านเทคนิค คำอธิบาย : ด้านเทคนิคจะครอบคลุมเรื่อง เทคนิคเฉพาะตัวของช่างฝีมือของแต่ละฝ่าย					
4. ด้านการตัดผ้า คำอธิบาย : ด้านการตัดผ้าจะครอบคลุมเรื่องเทคนิคการตัดผ้า หรือ การพลิกแพลงการตัดผ้า					
5. ด้านการการออกแบบ คำอธิบาย : ด้านการออกแบบจะครอบคลุมเรื่องความสามารถด้านการออกแบบ แนวคิด ความคิดสร้างสรรค์ การพลิกแพลง การออกความคิดเห็นด้านการออกแบบ					
6. ด้านการสร้างแบบตัด คำอธิบาย : ด้านการสร้างแบบตัดจะครอบคลุมเรื่องการออกแบบ และสร้างแบบตัดจากกระดาษตามคำสั่งหรือจากความคิดของตน					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสรุปผลประเมินศักยภาพและความต้องการของช่างฝีมือ

คำชี้แจง : การสรุปผลการประเมินศักยภาพและความต้องการของช่างฝีมือจะต้องสรุปผล 2 ด้าน ดังนี้

1. สรุปผลศักยภาพของช่างฝีมือ
2. สรุปผลความต้องการของช่างฝีมือ

แนวทางการสรุปและวิเคราะห์ข้อมูล

1. สรุปข้อมูลจากแบบประเมินศักยภาพหลังจากการสัมภาษณ์ช่างฝีมือโดยใช้แผนภูมิเรดาร์แสดง

ข้อมูล

2. สรุปข้อมูลความต้องการของช่างฝีมือในรูปแบบตารางแมทริกซ์ และจัดกลุ่มตัวแปรความต้องการพร้อมให้ผู้ประกอบการเป็นผู้ให้ระดับความสำคัญตัวแปรความต้องการ เพื่อทราบความต้องการที่แท้จริงของช่างฝีมือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบบันทึกข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึก

สัมภาษณ์เมื่อ/...../.....

ชื่อ.....

สถานประกอบการ.....

ที่อยู่.....

รายละเอียดการสัมภาษณ์.....

ประเด็นสำคัญที่ค้นพบ.....

ความเห็นของผู้สัมภาษณ์.....

บันทึกเมื่อ/...../.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสัมภาษณ์ข้อมูลเชิงลึกด้านรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง

คำชี้แจง : แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสอบถามข้อมูลด้านรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง เพื่อนำไปใช้ในขั้นตอนการสร้างสรรคแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้า โดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

วัน/เดือน/ปี..... เวลา..... ถึง..... น.

ชื่อผู้สัมภาษณ์..... สถานที่สัมภาษณ์.....

ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อ - สกุล..... อาชีพ.....

ตำแหน่งทางวิชาการ.....

ระยะเวลาเริ่มต้นการเรียนรู้รากฐานทางวัฒนธรรม

.....
.....

แหล่งความรู้ที่ศึกษา

.....
.....

ความรู้ทางรากฐานทางวัฒนธรรมที่เรียนรู้

.....
.....
.....
.....
.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กรอบการสัมภาษณ์

1. ข้อมูลส่วนตัวและข้อมูลความรู้ของผู้ถูกสัมภาษณ์
2. ลักษณะเด่นของรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง
3. รายละเอียดเชิงลึกของรากฐานทางวัฒนธรรมของอำเภอสันป่าตอง
4. จัดและแบ่งหมวดหมู่ข้อมูลรากฐานทางวัฒนธรรม

ขั้นตอนการสัมภาษณ์

1. สอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์
2. สอบถามด้านความรู้ทางรากฐานวัฒนธรรมได้แก่ ระยะเวลาเริ่มต้นการเรียนรู้ แหล่งความรู้ที่ศึกษา และความรู้ด้านรากฐานทางวัฒนธรรมที่ได้เรียนรู้
3. สอบถามผู้สัมภาษณ์ถึงประเด็นลักษณะเด่นของรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตองพร้อมรายละเอียด
4. สอบถามข้อมูลเชิงลึกของรากฐานทางวัฒนธรรมอำเภอสันป่าตอง โดยมีการแสดงภาพให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ดูเพื่อให้แสดงทัศนะและรายละเอียดเชิงลึกของภาพที่ได้ดู
5. สอบถามแหล่งที่มาของรากฐานทางวัฒนธรรมจากที่ใด, มีสิ่งใดเป็นสิ่งชี้ชัดว่าเป็นรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง และ มีการย้ายถิ่นฐานหรือเกิดการแพร่รากฐานทางวัฒนธรรมมากแหล่งใด
6. จัดหมวดหมู่ข้อมูลรากฐานทางวัฒนธรรมร่วมกับผู้ถูกสัมภาษณ์
7. สรุปผลการสัมภาษณ์และบันทึกลงแบบบันทึกการสัมภาษณ์

แบบบันทึกข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึก

สัมภาษณ์เมื่อ/...../.....

ชื่อ.....

ตำแหน่งทางวิชาการ.....

ระยะเวลาเริ่มต้นการเรียนรู้รากฐานทางวัฒนธรรม.....

.....

.....

แหล่งความรู้ที่ศึกษา.....

.....

.....

.....

.....

ความรู้ทางรากฐานทางวัฒนธรรมที่เรียนรู้.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสัมภาษณ์ข้อมูลด้านการออกแบบ

คำชี้แจง : แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสอบถามข้อมูลด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ เพื่อนำไปใช้ในขั้นตอนการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

วัน/เดือน/ปี..... เวลา..... ถึง..... น.

ชื่อผู้สัมภาษณ์..... สถานที่สัมภาษณ์.....

ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อ - สกุล..... อาชีพ.....

ตำแหน่งทางวิชาการหรือตำแหน่งทางวิชาชีพ.....

ประสบการณ์ด้านวิชาการหรือวิชาชีพ.....

ระยะเวลาเริ่มต้นการเรียนรู้ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์

.....

.....

แหล่งความรู้หรือสถาบันที่ศึกษา

.....

.....

.....

ความรู้ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการถ่ายทอด

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กรอบการสัมภาษณ์

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ถูกสัมภาษณ์
2. ความเป็นไปได้ของแบบร่างผลิตภัณฑ์
3. หลักการและรายละเอียดการผลิต

ขั้นตอนการสัมภาษณ์

1. สอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์
2. สอบถามด้านความรู้ทางด้านวิชาการหรือวิชาชีพของผู้ถูกสัมภาษณ์ ได้แก่ ประสบการณ์ด้านวิชาการหรือวิชาชีพ ระยะเวลาเริ่มต้นการเรียนรู้ แหล่งความรู้ที่ศึกษา และความรู้ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการถ่ายทอด
3. สอบถามผู้สัมภาษณ์ถึงความเป็นไปได้ของแบบร่างผลิตภัณฑ์และหลักการผลิต โดยนำแบบร่างให้ผู้ถูกสัมภาษณ์เป็นผู้พิจารณา
4. สรุปผลการสัมภาษณ์และบันทึกลงแบบบันทึกการสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์ข้อมูลด้านการตลาด

คำชี้แจง : แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสอบถามข้อมูลด้านการตลาด เพื่อนำไปใช้ในขั้นตอนการสร้างสรรคแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

วัน/เดือน/ปี..... เวลา..... ถึง..... น.

ชื่อผู้สัมภาษณ์..... สถานที่สัมภาษณ์.....

ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อ - สกุล..... อาชีพ.....

ตำแหน่งทางวิชาการหรือตำแหน่งทางวิชาชีพ.....

ประสบการณ์ด้านวิชาการหรือวิชาชีพ.....

ระยะเวลาเริ่มต้นการเรียนรู้ด้านการตลาด

แหล่งความรู้หรือสถาบันที่ศึกษา

ความรู้ด้านการตลาดที่ได้รับการถ่ายทอด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กรอบการสัมภาษณ์

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ถูกสัมภาษณ์
2. ความเป็นไปได้ของการตลาดจากแนวทางการออกแบบที่สังเคราะห์

ขั้นตอนการสัมภาษณ์

1. สอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์
2. สอบถามด้านความรู้ทางด้านวิชาการหรือวิชาชีพของผู้ถูกสัมภาษณ์ ได้แก่ ประสบการณ์ด้านวิชาการหรือวิชาชีพ ระยะเวลาเริ่มต้นการเรียนรู้ แหล่งความรู้ที่ศึกษา และความรู้ด้านการตลาดที่ได้รับการถ่ายทอด
3. สอบถามผู้สัมภาษณ์ถึงความเป็นไปได้ของการตลาดจากแนวทางการออกแบบที่สังเคราะห์ โดยนำเสนอแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ผ่านการสังเคราะห์ ให้ผู้ถูกสัมภาษณ์เป็นผู้พิจารณาและแสดงความคิดเห็น
4. สรุปผลการสัมภาษณ์และบันทึกลงแบบบันทึกการสัมภาษณ์

**แบบประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านรากฐานทางวัฒนธรรมของแนวทางการ
ออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิด
เศรษฐกิจสร้างสรรค์**

คำชี้แจง : แบบประเมินชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านรากฐานทางวัฒนธรรมของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ดังนี้

ผู้วิจัย : นายวงศกร สันคนาภรณ์ นักศึกษาหลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาออกแบบอุตสาหกรรม คณะ

สถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระเจ้าเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ส่วนที่ 1. แบบประเมินด้านรากฐานทางวัฒนธรรมสินค้าต้องของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

คำชี้แจง : ทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับการประเมินที่ตรงกับความเห็นของท่าน

(5 หมายถึง มากที่สุด/ 4 หมายถึง มาก/ 3 หมายถึง ปานกลาง/ 2 หมายถึง น้อย/ 1 หมายถึง น้อยที่สุด)

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
การนำรากฐานทางวัฒนธรรมไปใช้					
1. การนำรากฐานทางวัฒนธรรมสินค้าต้องมาใช้ประยุกต์กับการสร้างสรรค์แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าได้เหมาะสม					
2. รากฐานทางวัฒนธรรมสินค้าต้องที่นำมาใช้สามารถประยุกต์ได้อย่างเหมาะสมในด้านการออกแบบ และด้านการสร้างเอกลักษณ์					
3. รากฐานทางวัฒนธรรมสินค้าต้องที่เลือกมาใช้สร้างแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้ามีความน่าสนใจ					
การแสดงถึงเอกลักษณ์รากฐานวัฒนธรรมสินค้าต้อง					
1. แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าสามารถสื่อถึงเอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมสินค้าต้องได้อย่างชัดเจน					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
2. เอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตองสามารถประยุกต์ได้อย่างลงตัวกับแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า					
ความถูกต้องของรากฐานทางวัฒนธรรม					
1. รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองที่นำมาใช้ถูกต้องและตรงกับข้อมูลทางวัฒนธรรมในปัจจุบัน					
2. แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าที่นำรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองมาประยุกต์ใช้ไม่ขัดแย้ง สร้างความเสียหาย หรือสร้างผลกระทบเชิงลบให้กับวัฒนธรรมสันป่าตอง					

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงสำหรับการประเมินในครั้งนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**แบบประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการออกแบบของแนวทางการออกแบบ
ผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจ
สร้างสรรค์**

คำชี้แจง : แบบประเมินชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการออกแบบของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ แบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

ผู้วิจัย : นายวงศกร สันคนาภรณ์ นักศึกษาหลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาออกแบบอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระเจ้าเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ส่วนที่ 1 แบบประเมินด้านการออกแบบของต้นแบบผลิตภัณฑ์

คำชี้แจง : ทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับการประเมินที่ตรงกับความเห็นของท่าน

(5 หมายถึง มากที่สุด/ 4 หมายถึง มาก/ 3 หมายถึง ปานกลาง/ 2 หมายถึง น้อย/ 1 หมายถึง น้อยที่สุด)

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
เอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตองของแบบร่างต้นแบบ					
1. แบบร่างต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าสามารถแสดงเอกลักษณ์ของรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองได้					
เอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตองของการบริการ					
1. รูปแบบการบริการสามารถแสดงเอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตองได้					
รูปแบบของต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า					
1. แบบร่างต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้ามีรูปลักษณ์สวยงามสามารถดึงดูดผู้บริโภคได้					
2. แบบร่างต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้ามีโทนสีที่สวยงามและเหมาะสม					
3. การใช้วัสดุหรือวัตถุดิบของผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากเศษผ้าเหมาะสมกับรูปแบบผลิตภัณฑ์					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
4. รูปแบบของแบบร่างผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากเศษผ้าสามารถสื่อสารเอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตองแก่นักท่องเที่ยวเข้าใจได้					
รูปแบบของการบริการ					
1. การบริการมีรูปแบบที่น่าสนใจและสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยว					
2. กิจกรรมของการบริการมีหลากหลายสำหรับนักท่องเที่ยว					
3. รูปแบบการบริการมีความเหมาะสมกับเวลาและสถานที่การบริการ					
4. รูปแบบของการบริการสามารถสื่อสารเอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตองแก่นักท่องเที่ยวเข้าใจได้					

ส่วนที่ 2 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้วิจัยขอพระคุณเป็นอย่างสูงสำหรับการประเมินในครั้งนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**แบบประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการตลาดของแนวทางการออกแบบ
ผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจ
สร้างสรรค์**

คำชี้แจง : แบบประเมินชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการตลาดของ
แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจ
สร้างสรรค์ โดยแบ่งออก 2 ส่วน ดังนี้

ผู้วิจัย : นายวงศกร สันคนาภรณ์ นักศึกษาหลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาออกแบบอุตสาหกรรม
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระเจ้าเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ส่วนที่ 1 แบบประเมินด้านการตลาดของแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

คำชี้แจง : ทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับการประเมินที่ตรงกับความเห็นของท่าน

(5 หมายถึง มากที่สุด/ 4 หมายถึง มาก/ 3 หมายถึง ปานกลาง/ 2 หมายถึง น้อย/ 1 หมายถึง น้อยที่สุด)

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
การตลาดของการบริการ					
1. รูปแบบการบริการสามารถสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่ม ให้แก่สถานที่ท่องเที่ยว					
2. รูปแบบการบริการสามารถสร้างผลประโยชน์ต่อผู้ ที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวได้					
3. นักท่องเที่ยวได้รับผลการบริการที่คุ้มค่าในการเข้า ร่วมกิจกรรมและบริการ					
4. รูปแบบของการบริการมีความแตกต่างจากคู่แข่งทาง การตลาด					
การตลาดของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า					
1. รูปแบบของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าสามารถสร้างคุณค่า และมูลค่าเพิ่ม					
2. รูปแบบของผลิตภัณฑ์สามารถสร้างประโยชน์ต่อ ผู้ประกอบการที่ผลิตและผู้ที่เกี่ยวข้อง					
3. นักท่องเที่ยวได้รับความคุ้มค่ากับการที่ต้องเสีย ค่าใช้จ่ายเพื่อซื้อผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
4. รูปแบบของผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าแตกต่างจาก ท้องตลาด					

ส่วนที่ 2 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงสำหรับการประเมินในครั้งนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**แบบประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านเอกลักษณ์รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่า
ตองของต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จาก
กระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์**

คำชี้แจง : แบบประเมินชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านเอกลักษณ์รากฐานทางวัฒนธรรมของต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ แบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

ผู้วิจัย : นายวงศกร สันคนาภรณ์ นักศึกษาหลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาออกแบบอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระเจ้าเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ส่วนที่ 1 แบบประเมินด้านเอกลักษณ์จากรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองของต้นแบบผลิตภัณฑ์

คำชี้แจง : ทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับการประเมินที่ตรงกับความเห็นของท่าน

(5 หมายถึง มากที่สุด/ 4 หมายถึง มาก/ 3 หมายถึง ปานกลาง/ 2 หมายถึง น้อย/ 1 หมายถึง น้อยที่สุด)

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
การนำรากฐานวัฒนธรรมไปใช้					
1. ต้นแบบผลิตภัณฑ์มีความเหมาะสมด้านการนำรากฐานทางวัฒนธรรมมาใช้					
2. ต้นแบบผลิตภัณฑ์มีความน่าสนใจด้านการนำรากฐานทางวัฒนธรรมมาใช้					
การแสดงถึงเอกลักษณ์รากฐานทางวัฒนธรรม					
1. ต้นแบบผลิตภัณฑ์สามารถสื่อถึงเอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมได้อย่างชัดเจน					
2. ต้นแบบผลิตภัณฑ์สามารถประยุกต์ได้อย่างลงตัวกับเอกลักษณ์รากฐานทางวัฒนธรรม					
ความถูกต้องของรากฐานทางวัฒนธรรม					
1. ต้นแบบผลิตภัณฑ์มีความถูกต้องตรงกับข้อมูลปัจจุบันของรากฐานทางวัฒนธรรมที่นำมาใช้					
2. ต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่นำรากฐานทางวัฒนธรรมมาประยุกต์ใช้ ไม่ขัดแย้ง สร้างความเสียหาย หรือสร้างผลกระทบเชิงลบให้กับวัฒนธรรมสันป่าตอง					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนที่ 2 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงสำหรับการประเมินในครั้งนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**แบบประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการออกแบบของต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้
จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิด
ใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์**

คำชี้แจง : แบบประเมินชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการออกแบบของต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ แบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

ผู้วิจัย : นายวงศกร สันคนาภรณ์ นักศึกษาหลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาออกแบบอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระเจ้าเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ส่วนที่ 1 แบบประเมินด้านการออกแบบของต้นแบบผลิตภัณฑ์

คำชี้แจง : ทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับการประเมินที่ตรงกับความเห็นของท่าน

(5 หมายถึง มากที่สุด/ 4 หมายถึง มาก/ 3 หมายถึง ปานกลาง/ 2 หมายถึง น้อย/ 1 หมายถึง น้อยที่สุด)

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
เอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตอง					
1. ต้นแบบผลิตภัณฑ์แสดงถึงเอกลักษณ์รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองหรือสื่อสารความหมาย					
2. รูปแบบการบริการแสดงถึงเอกลักษณ์รากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองหรือสื่อสารความหมาย					
รูปแบบของต้นแบบผลิตภัณฑ์					
1. ต้นแบบผลิตภัณฑ์มีรูปลักษณ์สวยงามสามารถดึงดูดผู้บริโภคได้					
2. ต้นแบบผลิตภัณฑ์มีโทนสีที่สวยงามและเหมาะสม					
3. วัสดุ/วัตถุดิบของต้นแบบผลิตภัณฑ์มีความเหมาะสมกับรูปลักษณ์ผลิตภัณฑ์					
การใช้สอย					
1. ต้นแบบผลิตภัณฑ์สามารถใช้งานได้ผลประโยชน์สูงสุด					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
2. ต้นแบบผลิตภัณฑ์ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้ใช้งาน					
วัสดุ/วัตถุดิบ					
1. วัสดุหรือวัตถุดิบที่เลือกใช้มีความเหมาะสม					
2. วัสดุหรือวัตถุดิบที่เลือกใช้มีความแข็งแรงและทนทานต่อการใช้งาน					
3. วัสดุหรือวัตถุดิบที่เลือกใช้ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้ใช้งาน					

ส่วนที่ 2 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงสำหรับการประเมินในครั้งนี้

**แบบประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการตลาดของต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้
จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิด
ใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์**

คำชี้แจง : แบบประเมินชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมด้านการตลาดของต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ แบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

ผู้วิจัย : นายวงศกร สันคนาภรณ์ นักศึกษาหลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาออกแบบอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระเจ้าเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ส่วนที่ 1 แบบประเมินด้านการตลาดของต้นแบบผลิตภัณฑ์

คำชี้แจง : ทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับการประเมินที่ตรงกับความเห็นของท่าน

(5 หมายถึง มากที่สุด/ 4 หมายถึง มาก/ 3 หมายถึง ปานกลาง/ 2 หมายถึง น้อย/ 1 หมายถึง น้อยที่สุด)

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
การตลาดของต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า					
1. ต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้ามีรูปลักษณ์ที่สามารถสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่ม					
2. ต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าสามารถสร้างผลประโยชน์ต่อผู้ประกอบการที่ผลิตและผู้ที่เกี่ยวข้อง					
3. ต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้ามีความคุ้มค่าต่อผู้ที่เกี่ยวข้องทางด้านเศรษฐกิจ					
4. ต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้ามีความแตกต่างจากท้องตลาด					
5. ต้นแบบผลิตภัณฑ์มีศักยภาพด้านการตลาด					

ส่วนที่ 2 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงสำหรับการประเมินในครั้งนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**แบบสอบถามความคิดเห็นและความเหมาะสมใจต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าได้
จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์**

คำชี้แจง : แบบสอบถามชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสอบถามความคิดเห็นและความเหมาะสมของผู้ประกอบการที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ แบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

ผู้วิจัย : นายวงศกร สันคนาภรณ์ นักศึกษาหลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาออกแบบอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระเจ้าเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง : กรอกข้อมูลส่วนตัวของท่านลงบนบรรทัดว่างตามความเป็นจริง

1. ชื่อ – นามสกุล.....
2. สถานประกอบการ.....
3. ตำแหน่งหรือภาระหน้าที่.....
4. ประสบการณ์ด้านการทำงาน.....

ส่วนที่ 2 ความพึงพอใจต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

คำชี้แจง : ทำเครื่องหมาย ในช่องระดับความพึงพอใจที่ตรงกับความเห็นของท่าน

(5 หมายถึง มากที่สุด/ 4 หมายถึง มาก/ 3 หมายถึง ปานกลาง/ 2 หมายถึง น้อย/ 1 หมายถึง น้อยที่สุด)

รายการสอบถาม	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
เอกลักษณ์ทางรากฐานวัฒนธรรมสันป่าตอง					
1. ท่านมีความเข้าใจถึงเอกลักษณ์ของรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองเพิ่มขึ้นจากเดิม					
2. ท่านคิดว่ารากฐานทางวัฒนธรรมจะมีความสำคัญต่อการกำหนดรูปแบบผลิตภัณฑ์					
3. ท่านคิดว่าแนวคิดการนำเศษผ้าเพื่อนำมาใช้ร่วมกับการนำรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตองมาประยุกต์เพื่อกำหนดเป็นแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการสอบถาม	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
4. ความเหมาะสมในการนำรากฐานทางวัฒนธรรมสัน ป่าตองมาประยุกต์ใช้กับขั้นตอนการออกแบบสินค้าของ ท่านในอนาคต					
กระบวนการออกแบบ					
1. กระบวนการออกแบบของผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้ จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้ามีความ เหมาะสม					
2. ท่านมีความเข้าใจต่อกระบวนการออกแบบของแนว ทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า					
3. ท่านคิดว่ากระบวนการออกแบบของแนวทางการ ออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าสามารถสร้างความ แตกต่างให้กับผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่น					
4. ท่านคิดว่ากระบวนการออกแบบของแนวทางการ ออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าสามารถนำไปประยุกต์ใช้ กับสถานประกอบการของท่าน					
แผนการตลาด					
1. แผนการตลาดของโครงการมีความเหมาะสม					
2. แผนการตลาดในส่วน of สถานประกอบการของท่าน มีความเหมาะสม					
3. ผลตอบแทนจากโครงการมีความเหมาะสมต่อสถาน ประกอบการของท่าน					
4. แผนการตลาดของโครงการสามารถสร้างความ แตกต่างให้กับสถานประกอบการของท่าน					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการสอบถาม	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
แนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า					
1. ท่านให้การยอมรับต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์					

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงสำหรับการประเมินในครั้งนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามความคิดเห็นและความเหมาะสมต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

คำชี้แจง : แบบสอบถามชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสอบถามความคิดเห็นและความเหมาะสมของผู้ประกอบการที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ แบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

ผู้วิจัย : นายวงศกร สันคนาภรณ์ นักศึกษาหลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาออกแบบอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระเจ้าเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง : กรอกข้อมูลส่วนตัวของท่านลงบนบรรทัดว่างตามความเป็นจริง

1. ชื่อ – นามสกุล.....
2. สถานประกอบการ.....
3. ตำแหน่งหรือภาระหน้าที่.....
4. ประสบการณ์ด้านการทำงาน.....

ส่วนที่ 2 ความพึงพอใจต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

คำชี้แจง : ทำเครื่องหมาย ในช่องระดับความพึงพอใจที่ตรงกับความเห็นของท่าน

(5 หมายถึง มากที่สุด/ 4 หมายถึง มาก/ 3 หมายถึง ปานกลาง/ 2 หมายถึง น้อย/ 1 หมายถึง น้อยที่สุด)

รายการสอบถาม	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ด้านรูปลักษณะของผลิตภัณฑ์ต้นแบบ					
1. ผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากเศษผ้าสามารถสื่อถึงเอกลักษณ์จากรากฐานทางวัฒนธรรมสันป่าตอง					
2. ผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากเศษผ้ามีความแตกต่างจากท้องตลาด					
3. ผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากเศษผ้ามีรูปลักษณะและสีสันทึที่สวยงาม					
4. วัสดุที่ใช้ผลิตมีความเหมาะสมต่อผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากเศษผ้า					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการสอบถาม	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
5. ต้นแบบผลิตภัณฑ์สามารถมีศักยภาพที่จะนำขายในตลาดสินค้า					
ด้านการใช้งานของผลิตภัณฑ์ต้นแบบ					
1. ผลิตภัณฑ์ต้นแบบตอบสนองต่อความต้องการด้านการใช้งาน					
2. ผลิตภัณฑ์ต้นแบบตอบสนองด้านการใช้สอยต่อผู้ใช้งาน					
3. ผลิตภัณฑ์ต้นแบบตอบสนองด้านความปลอดภัยต่อผู้ใช้งาน					
4. ผลิตภัณฑ์ต้นแบบตอบสนองด้านการรักษาสิ่งแวดล้อม					
ผลิตภัณฑ์ต้นแบบด้วยเศษผ้า					
1. ท่านให้ยอมรับต่อผลิตภัณฑ์ต้นแบบด้วยเศษผ้าที่ได้จากกระบวนการแปรรูปเป็นสินค้าโดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์					

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงสำหรับการประเมินในครั้งนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ง.

ภาพการลงพื้นที่ภาคสนาม

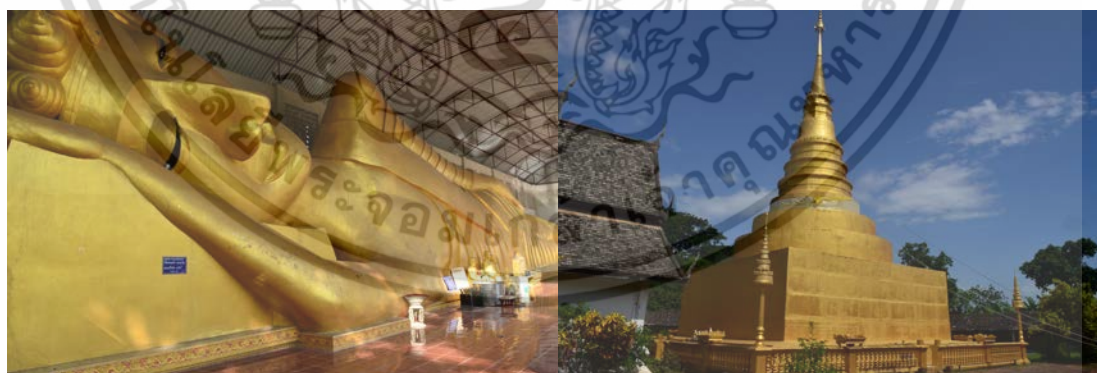
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.1 เศษผ้าที่พบจากการลงพื้นที่

ภาพที่ 6.2 ลงภาคสนามด้านหัตถกรรมสันป่าตอง

ภาพที่ 6.3 ลงภาคสนามด้านศาสนาของสันป่าตอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.4 ลงภาคสนามด้านศิลปะและวัฒนธรรมสันป่าตอง

ภาพที่ 6.5 สัมภาษณ์เก็บข้อมูลกับนักวิชาการพร้อมตรวจ IOC เครื่องมือการวิจัย

ภาพที่ 6.6 สัมภาษณ์ผู้ประกอบการด้านการแปรรูปสิ่งทอสันป่าตอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.7 ลงภาคสนามเวียงท่ากาฬ

ภาพที่ 6.8 ประเมินความถูกต้องและความเหมาะสมแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าและต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าที่ได้จากแนวทางการออกแบบ

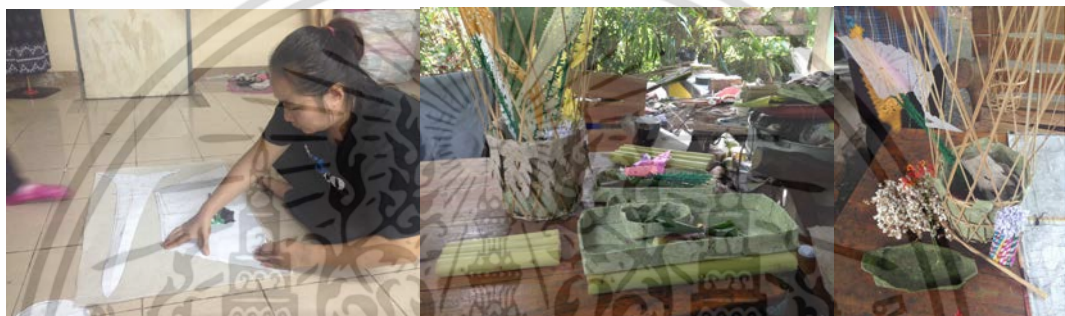

ภาพที่ 6.9 การแปรรูปเศษผ้าด้วยเทคนิคการผนวกรวมระหว่างใยผ้าและเยื่อสา

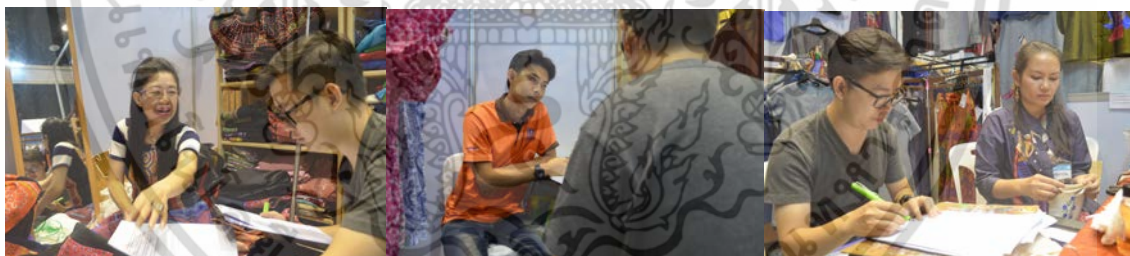
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.9 แบบร่างต้นแบบผลิตภัณฑ์

ภาพที่ 6.11 ตัวอย่างภาพระหว่างสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า

ภาพที่ 6.12 การสอบถามความคิดเห็นและความพึงพอใจผู้ประกอบการที่มีต่อแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้าและต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ด้วยเศษผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - นามสกุล	วงศกร สันคนาภรณ์
วัด/เดือน/ปีเกิด	16 มกราคม 2532
ที่อยู่ปัจจุบัน	120 หมู่ 1 ต.สันกลาง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ 50120
E-mail	warryfrost46@gmail.com devil_duntay@hotmail.com
ประวัติการศึกษา	ปีการศึกษา 2554 สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีจากสาขาวิชาครุศาสตร์ สถาปัตยกรรมและการออกแบบ หลักสูตรครุศาสตร์ การออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง ปีการศึกษา 2549 สำเร็จการศึกษาระดับอาชีวะ (ปวช.) สาขาออกแบบ วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้